

AN TƯ NGUYÊN

DUYÊN TRẦN DỊNH

Các cô nương loạn thế này,
chôn giang hồ sao sống nổi?

Ebook Truyện Vô

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

Duyên Trời Định

Tác giả: An Tư Nguyên

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tiểu nữ chần dề, không hiểu đời sống chốn giang hồ, không biết võ công cái thế, chỉ giỏi trộm cắp lừa bịp.

Vừa về nhà chồng đã bị tướng công chê bai, đối với nàng, việc một ngày nhận hai lá thư từ hôn giống như câu chuyện "Sói đến rồi", không thể nào thực hiện được lời hứa; về sau bất hạnh bị ruồng bỏ, không sao, chỉ cần có "đại sư" ở đằng sau chỉ điểm là vẫn có thể "câu nhân đắc nhân".

Đại sư nói: Rồi sẽ có một ngày tướng công của nàng sẽ thu hồi lại tất cả những lá từ hôn, yêu nàng đắm đuối.

Đại sư còn nói: Người con gái ta thích... mắt to, trông ngổ ngổ, nói dối không cần chuẩn bị trước, có thể cùng ta đi khắp chốn giang hồ, thích mặc áo bông... Nàng cười cái gì? Người ta nói đến đâu phải là nàng.

Cuối cùng thật không ngờ đại sư vứt bỏ tính cách cổ tởm lạnh lùng, thô lỗ tình cảm sâu sắc với nàng: dù trong sổ sinh tử, tuổi thọ trên chốn dương gian của nàng chỉ còn một ngày, ta cũng nguyện cùng nàng lật đổ giang hồ này.

Giang hồ này đúng là điên đảo, ngay cả hòa thượng cũng động lòng trước người đẹp; Còn về phần người đẹp, con tim đập dôn dập, miệng còn rên rĩ và kêu lên: "Không được đâu đại sư ơi, mặc dù tôi đã là người vợ đã bị ruồng rẫy, nhưng em trai ngài vẫn là tướng công của tôi, làm thế này là loạn luân đấy!"

Mục lục:

[Chương 1: Đại hội đại biểu Võ lâm lần thứ 9 tổ chức tại Kinh thành](#)

[Chương 2: Chân tướng dưới chiếc áo bông vải hoa](#)

[Chương 3: Một cuộc hôn nhân một trò đùa cợt](#)

[Chương 4: Cùng nhau thừa phụng Phật Tổ phổ độ chúng sinh](#)

[Chương 5: Nhân duyên của ta đến rồi](#)

[Chương 6: Lại gặp cà sa xanh lục](#)

[Chương 7: Biện pháp đề tiện của ta cũng rất lợi hại](#)

[Chương 8: Hoan Hoan muội muội](#)

Chương 9: Lời của ta nàng cũng tin?
Chương 10: Không còn việc gì khác nữa phải không?
Chương 11: Đừng mong ta đến siêu độ cho nàng
Chương 12: Triệu Vĩnh An! Chàng quá đáng quá rồi đây!
Chương 13: Tăng lữ thân diêu
Chương 14: Đừng dụ dỗ ta phá giới
Chương 15: Sát giới
Chương 16: Ta cũng nguyện cùng nàng vượt qua
Chương 17: Những gì hắn không làm được, ta có thể làm được
Chương 18: Đại sư, người phải bảo vệ ta
Chương 19: Ta muốn nàng cười cho ta xem ngay bây giờ
Chương 20: Từ hôn đến kiếp sau, sau, sau, sau nữa
Chương 21: Hóa ra người mà nàng nặng lòng vẫn là đại sư
Chương 22: Thiếp cho chàng toại nguyện
Chương 23: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ
Chương 1: Giặc nhà khó phòng
Chương 2: Trong hai người ai uống thuốc tiên
Chương 3: Đã nghiêm túc thì sẽ không buông tay
Chương 4: Nương tử của ta thích nó trước
Chương 5: Nàng không có mệnh chần dề cả đời
Chương 6: Đệ của ta thì có lệnh bài đặc xá trong tình trường sao?
Chương 7: Cảm giác đó là thích
Chương 8: Giả vờ
Chương 9: Ta không phải là kẻ ưa bạo lực
Chương 10: Ta không muốn đánh phái nữ
Chương 11: Huynh đồng ý muốn muội rồi sao
Chương 12: Nào, đi xem kịch
Chương 13: Máu chảy đầu rơi
Chương 14: Ừm, sẽ ăn tươi nuốt sống nàng luôn
Chương 15: Sự đời vắn vỏi
Chương 16: Con quyết định cưới Hiệu Nhân
Chương 17: Người đẹp, nàng là của ta
Chương 18: Chúng ta không cần giấu giếm nữa
Chương 19: Con đã yêu đại thiếu gia
Chương 20: Lễ nào mẫu thân muốn con ăn rồi không đồ vô
Chương 21: Những gì thiếp đã làm chàng đều không nhìn thấy
Chương 22: Triệu Tĩnh An, khi chàng cười trông cũng rất đẹp
Chương 23: Tình yêu duy nhất
Chương 24: Hồi kết
Chương 25: Hậu kỳ

-----oOo-----

Chương 1: Đại hội đại biểu Võ lâm lần thứ 9 tổ chức tại Kinh thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở đâu có người ở là ở đó có giang hồ, trong giang hồ thì có phân tranh, thù hận, có chém giết và có rất nhiều nam thanh nữ tú không cần làm gì cũng có đủ cơm no áo ấm. Hành tung của họ khác thường, võ công cái thế, vậy nên đi đến đâu họ cũng được người đời ngưỡng mộ.

Nghe bách tính vẫn nói vậy, Hình Hoan cũng cho là như vậy.

Nhưng, ý nghĩ ấy bắt đầu sụp đổ từ khi nàng làm dâu.

Hình Hoan là ai?

Nàng có gia thế thanh bạch, kiếm sống bằng nghề chăn nuôi gia súc tại một thôn nhỏ heo hút.

Khi vừa tròn mười sáu, trước sự chứng kiến của ông trưởng thôn cùng hơn bốn mươi lăm hộ gia đình toàn thôn, nàng như được hỏi một vụ lớn và được mệnh danh là “nhân vật đáng ghen tỵ nhất trong năm”. Lý do là bởi nàng được gả cho thiếu gia Triệu Vĩnh An – nhị thiếu gia của Triệu gia trang, sơn trang cung cấp vũ khí lớn nhất trong giang hồ.

Dù cuộc hôn nhân này như một trò giả dối, nhưng nàng kiên quyết không chịu giải bày.

Dù ngày nào nhị thiếu gia cũng chỉ suy nghĩ duy nhất một việc là làm thế nào để đuổi nàng đi, cứ vài hôm lại nhét vào tay nàng lá thư từ hôn. Nếu tính hết những lá từ hôn nàng nhận được trong hai năm nay thì cũng sắp đưng đầy một cái hòm gỗ để dưới gầm giường rồi.

Nhưng cũng phải nói mẹ chồng đối xử với nàng rất tốt, bà không hề trách cứ nàng không hầu hạ tướng công chu đáo, lần nào nói chuyện với nàng cũng đều rất hòa nhã, vui vẻ, thậm chí còn có ý tín nhiệm, cũng như lần này...

“Hình Hoan à, đại hội võ lâm lần thứ 9 sắp được tổ chức rồi!”

“Nhanh vậy sao ạ?” Nàng chưa từng nghe lần thứ nhất đến lần thứ 8 tổ chức từ bao giờ, thế mà nay đã đến lần thứ 9, nhanh chóng mặt.

“Thưa mẫu thân, con xin hỏi, tổ chức tại đâu vậy ạ?”

“Kính thành con ạ!”

Kính thành! Đôi mắt Hình Hoan bỗng sáng lên, “Mẫu thân, nô gia có thể mạn phép đến đó một lần được không ạ?”

“Được chứ, Triệu gia trang chúng ta là võ lâm thế gia, con là nhị thiếu phu nhân của nhà này, làm sao có thể vắng mặt được? Thiên hạ cũng đều nói rằng con dịu dàng, khiêm tốn, biết chăm lo cho gia đình, cử chỉ chừng mực, xứng là tấm gương cho nữ nhi trong giang hồ, vậy nên đã nhất trí bầu con làm đại biểu phụ nữ của võ lâm tham dự vào buổi đại hội lần này.”

“Mẫu thân, con sẽ cố gắng nhân cơ hội này chăm chỉ học tập các bậc tiền bối để trở thành thanh niên ưu tú trong giang hồ, kiên trì rèn luyện, đoàn kết tương thân, cống hiến cho người dân. Con quyết chí trung với giang hồ, trung với sơn trang, yêu ghét phân minh, không quên gốc tích!” Hình Hoan nghiêm nghị tuyên thệ.

“Hình Hoan, những điều đó chẳng liên quan gì đến con đâu. Ta sắp xếp vậy là để con đi cùng với Vĩnh An. Đường đi xa xôi, nhân cơ hội này hai con bồi dưỡng tình cảm, cố gắng khi trở về trong bụng con đã có một tiểu thiếu gia. Cái chức thanh niên ưu tú trong giang hồ thì để nhường cho người khác, con hiểu chứ?”

Đường dài xa xôi, bồi dưỡng tình cảm ư? Hình Hoan chẳng cảm nhận được điều đó, nàng chỉ biết suốt dọc đường đi, Vĩnh An thì an nhàn ngồi trên lưng ngựa còn nàng bước từng bước bám sát theo sau, nói một cách mỹ miều thì là “để tiết kiệm chi tiêu”. Thực tế là nàng đã đi mòn không biết bao nhiêu đôi hài, bạc để mua hài cũng đủ để mua một con ngựa tốt.

Mà thực ra, dù không mua ngựa cho nàng thì nàng và phu quân cũng có thể cùng cưỡi trên một con ngựa, vì trông nàng cũng đâu đến mức quá to

béo.

Nhưng nào được như vậy, trên đường đi Triệu Vĩnh An ngoài việc nhét cho nàng thêm mười tám lá thư từ hôn, chàng chẳng thèm có bất cứ giao tiếp gì với nàng.

Cuối cùng thì cũng đã đến kinh thành, “Võ lâm Quần Anh lâu” đã hiện ra trước mắt, nhưng tướng công của nàng vẫn không quên giới cho nàng một gáo nước lạnh, “Từ giờ trở đi, không được phép nói cho ai biết mối quan hệ của hai ta.”

“Vâng, thưa tướng công!” Nàng vẫn giữ thái độ đoan trang, răm rắp nghe lời, “Xin thưa tướng công, vậy thiếp phải tự giới thiệu mình thế nào? Chắc không thể nói rằng thiếp chỉ là kẻ qua đường, hiếu kỳ với đại hội nên đến tham quan chứ?”

“Cứ nói là a hoàn của Triệu gia trang.” Triệu Vĩnh An đáp ngay không chút do dự.

Rõ ràng là anh ta đã chuẩn bị sẵn cho nàng thân phận ấy và đặc ý nghĩ rằng tất cả đều rất cẩn mật, chặt chẽ.

“Vâng!” Nàng cúi gằm mặt, rầu rĩ trả lời. “Vậy xin hỏi tướng công...”

“Cũng không được phép nói “xin hỏi tướng công”. Từ nay trở đi gọi ta là “nhị thiếu gia”, đã nhớ chưa?” Vừa nói Triệu Vĩnh An vừa lướt nhìn người phụ nữ đi ngay sau mình bằng con mắt chán ghét.

“Nhớ rõ rồi ạ!” Nàng ngoan ngoãn gật đầu, miệng vẫn cười nụ cười gượng gạo. Đó là nụ cười đau đớn khó mà diễn tả bằng lời. Thật buồn cười, ở trước mặt người cùng mình bách niên giai lão, thật không ngờ nàng chỉ có thể an phận đóng vai một kẻ a hoàn.

“Còn nữa, nàng hãy ra ở lầu khác, ta sẽ ở trong Quần Anh lâu. Nếu ai có hỏi thì bảo rằng ta sắp xếp như vậy để nàng dễ bề chăm sóc cho người trong giang hồ. Nếu họ có nhu cầu gì thì nàng tự quyết xem có nên giúp không, đừng đến làm phiền ta, biết chưa?” Vĩnh An nôn nóng đưa ra sự sắp xếp của mình, quyết không để mẫu thân đạt được ý nguyện.

Định tạo cơ hội để hai đứa bồi dưỡng tình cảm ư? Còn lâu ta mới chịu.

“Vâng...” Dù yêu cầu của chàng ta có quá đáng đến đâu, Hình Hoan biết rằng mình không có cơ hội để phản bác.

“Còn nữa...”

“Còn nữa ư?” Tướng công, không cần phải cặn kẽ như vậy chứ? Thân phận của nàng giờ đã thấp sát đất rồi, chàng còn muốn thế nào nữa?

“Nàng có thể đi thay đồ khác không?”

“Không cần, không cần ạ, chỉ cần tướng công ăn mặc chỉnh tề, thiếp xấu xí một chút cũng không sao”.

Nàng mỉm cười, giọng nói nhu mì êm tai.

Ngay chính Triệu Vĩnh An cũng phải thừa nhận rằng đó là giọng nói như rót vào tâm khảm người nghe. Nếu như nhắm mắt mà lắng nghe giọng nàng, chắc chắn sẽ tưởng tượng ra không biết bao nhiêu những khung cảnh đẹp đẽ, mỹ miều. Nhớ lại chuyện hai năm về trước, khi bị ép bái đường, chàng đã bị chính chất giọng làm rung động lòng người phát ra từ tấm khăn trùm mặt ấy lừa gạt. Từ đó, sai một ly, đi một dặm.

Người ta nói, Triệu gia có nàng dâu họ Hình dịu dàng, lễ phép, ai nấy đều ngưỡng mộ vì chàng đã cưới được một nàng dâu hiền. Nhưng chỉ Triệu Vĩnh An mới biết vị đắng của cuộc hôn nhân này. Đúng là nàng ăn nói rất đúng mực, nhưng cách nàng ăn mặc thì...

Áo bông nền đỏ hoa phối với chiếc quần bông cùng màu trông quê mùa, từ đầu đến chân bao bọc kín mít, dường như nàng không hề biết đến khái niệm chú ý tiểu tiết của nữ nhi trong giang hồ. Cúc trước ngực nàng rõ ràng không thể đóng vào được nhưng nàng cứ nhất quyết đóng vào. Cái quần thì quá nhỏ, vậy mà nàng còn chọn một chiếc dây đai quần màu xanh lá mạ buộc chặt lại, nó khiến cơ thể nàng cứng đờ thành từng khúc, tựa như bất cứ lúc nào các thớ thịt mỡ cũng có thể nhảy ra ngoài vì không chịu nổi sự gò bó. Chàng còn nhớ rất rõ, hai năm trước trông nàng còn khá thon nhỏ, phục trang rất tinh tế.

Vậy mà giờ đây, hai bím tóc đuôi sam thô kệch cuộn tròn dưới hai bên tai. Đáng nhẽ nàng có một mái tóc suôn mềm nhưng chàng không hiểu

nổi sao chúng lại lờm chờm đến thế. Nàng thấy vậy cũng chẳng buồn để tâm, mặc kệ cho nó tự nhiên tung bay, toát lên vẻ nhà quê một cục.

Mẫu thân chàng từng nói, người con sẽ cười mặt mũi đẹp như tranh vẽ, gặp là con sẽ thích ngay, con sẽ vô cùng khâm phục con mắt tinh tường của mẫu thân.

Nhưng giờ đây, chàng chỉ muốn hỏi: “Nàng là bức kiệt tác của gã họa sĩ mù điên nào vậy?”

“Ày, tướng công, sao chàng nói giống hệt như mẫu thân của thiếp vậy?”

“Vậy sao? Xem ra ta và nhạc mẫu đại nhân cũng có tiếng nói chung... ai bảo với nàng những điều đó?” May mà Vĩnh An lấy lại được chủ đề đã bị lạc mất. Sau khi nghiền răng nghiền lợi lườm Hình Hoan một lúc lâu, chàng nắm chặt hai nắm đấm, chỉ hận không bóp chết được nàng, đành phải chịu thua hết lần này đến lần khác trước thái độ không bao giờ bực tức của nàng.

“Ta thu hồi một lá từ hôn, nàng đi thay ngay một bộ xiêm y khác có được không? Béo... không, trông tròn trịa một chút ta có thể chấp nhận được, chỉ xin nàng biết che đậy điểm xấu một chút, đừng để họ Triệu chúng ta bị mất mặt.”

“Thiếp có béo đâu, mẫu thân còn thường nói thiếp phải ăn nhiều vào để sau này dễ bề sinh nở.”

“Trong kế hoạch của ta không có khâu cùng nàng sinh nở.”

“Ồ, tướng... à không, nhị thiếu gia nếu không sinh được thì hai ta cũng không cần phải sinh, thế giới riêng của hai người cũng rất tốt mà.”

Á, đừng nghĩ rằng kích tướng pháp có thể khiến chàng lo lắng, chỉ đủ để Triệu Vĩnh An có một nụ cười nhạt, “Thế là chúng ta đã có điểm chung rồi đây, đại hội vớ vẩn gì cơ chứ, ta không có thời gian, nàng tự đi tham gia, cố gắng phát huy nghi gia nghi thế của nàng.”

“Nhưng thưa nhị thiếu gia, nghi gia nghi thế là gì?” Bốn chữ ấy với nàng thật quá khó hiểu.

“Chỉ hợp ngồi trong xó nhà, giấu trong xó bếp, không được gặp người ngoài.”

“...”

Tướng công nhà nàng... ồ, giờ phải gọi là nhị thiếu gia. Tóm lại, nhị thiếu gia đã bỏ nàng lại, phát tay áo đi luôn, những hỉ nộ vô thường của chàng được tái hiện một cách vô cùng sinh động.

Hình Hoan không hiểu, nếu chàng đã không muốn gặp nàng như thế tại sao lại đồng ý với mẫu thân cùng nàng lên kinh thành?

Hay chàng muốn có càng nhiều cơ hội để làm nhục nàng, để nàng nhận thức rõ hơn rằng nàng không được yêu quý đến mức nào?

Song có lẽ không hẳn vậy, Vĩnh An là người thẳng thắn, bộc trực, chàng sẽ không lao tâm khổ tứ như vậy chỉ để khiến nàng buồn.

Hay hoặc giả, chàng chỉ khẩu xà tâm phật, chứ thực ra cũng chẳng đến nỗi ghét nàng đến thế?

“Này! Đồ béo, đã tròn như vậy thì đừng có đứng bịt lối đi như thế chứ, tránh đường cho người ta đi!”

“Ồ, vâng!” Tiếng mắng gắt làm thức tỉnh Hình Hoan. Nàng thu ngay nụ cười ngốc không phù hợp thời điểm, vừa nhanh chóng lùi lại tránh đường vừa hiếu kỳ nhìn những nhân vật giang hồ trong Quần Anh lâu mà nàng đã ngưỡng mộ đã lâu.

...

Hình Hoan há hốc miệng, quên không khép lại, trạng thái thảng thốt kinh ngạc đủ để thể hiện ra sự thất vọng của nàng.

Xin hỏi những đại hiệp giang hồ phong thái phi phàm vẫn truyền tụng đang ở đâu vậy?

Ngoài ra, liệu có ai nói với nàng biết rằng những vị ăn mặc xúng xính, ăn ngồi không có dáng vẻ gì kia là ai không?

“Đó đều là những anh tài của võ lâm, các chương môn nhân và đại biểu của các phái.” Một ông lão khuôn mặt hiền từ giải thích.

Hình Hoan cười ngêch và chăm chú quan sát, từ nay nàng có nhận thức hoàn toàn mới về từ “giang hồ”.

“Tại hạ là chương môn nhân của Mao Sơn.” Vị bô lão tóc bạc tự giới thiệu “Phụ trách việc tiếp đón trong đại hội lần này.”

“Ồ, đa tạ chương môn!” Nàng nghiêm trang hành lễ, chỉ ít đảm bảo lời ăn tiếng nói không làm mất mặt nhà họ Triệu.

“Xin hỏi cô nương là...”

“Tiểu nữ lại đại biểu phụ nữ” .

“Xin hỏi cô nương thuộc môn phái nào?”

“Triệu gia trang!”

Trời ơi, thế này thì thua kém xa quá! “Cô nương... cô nương là nhị thiếu phu nhân của Triệu gia trang?” Trên giang hồ không ai là không biết thiếu gia của nhà họ Triệu phong lưu có tiếng, chỉ cần nhúu đôi lông mày là cũng đủ ngất ngây vô số trái tim của các nữ nhi. Nhìn kỹ lại cô gái quê mùa trước mặt mình, bô lão chỉ than một câu, không gặp thì thôi, đã gặp rồi thì thấy quá ư là không hợp nhau! Nhị thiếu gia đúng là có mắt như mù!

Nhưng Hình Hoan nhớ lại lời cảnh báo của Vĩnh An, vội nhanh chóng phủ nhận, “Không phải, tiểu nữ không phải là nhị thiếu phu nhân. Hiện nhị thiếu phu nhân đang bận, không đích thân ra đáp lễ được nên sai tiểu nô tì ra thay. Nhị thiếu gia cũng dặn các vị có cần gì tiểu nữ sẽ giúp các vị thu xếp.”

Vị bô lão không thèm che giấu tiếng thở phào nhẹ nhõm. Nếu trước mặt lão là nhị thiếu phu nhân thật thì không biết bao nhiêu thiếu nữ sẽ phát điên mất, “Vậy được, giúp ta mang rượu sang bàn bên kia!”

“...” Bưng rượu? Cái vị bô lão này, nhờ lão để ý một chút tâm trạng của người ta được không chứ? Không thể thừa nhận thân phận thật của mình

đã tui thân lắm rồi, lại còn yêu cầu nàng làm tiểu nhị, liệu có quá đáng lắm không?

Không có cơ hội cho nàng từ chối, khay đựng đầy các hũ rượu đã ở trên tay nàng.

“Này, cái quả bóng kia, đem rượu sang bên này, hết rượu rồi!”

Hình Hoan giả bộ như không nghe thấy, nhìn trái nhìn phải giả bộ như đang rất bận.

Nhưng vị đại gia chương môn bên cạnh không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc, nhắc nhở nàng: “Quả bóng, gọi cô kìa!”

Đúng là ức hiếp người ta quá đáng! Dù là người có cư xử chừng mực thế nào cũng phải tức giận.

Hình Hoan bực bội khẽ hừ một tiếng, sai chân bước về phía người vừa lớn tiếng kêu gào đó. Nàng cẩn thận rót rượu và nói: “Thưa đại thúc, liệu có thể đừng gọi tiểu nữ là “quả bóng” không, tiểu nữ có tên là Hình Hoan.”

“Hình Hoan? Cha mẹ cô coi người khác là kẻ ngốc hết sao? Ai chả biết cô là quả bóng sinh ra sau khi tiến hành cái việc hoan hỉ ấy.”

“Đại thúc...”

“Đại thúc cái gì, ta mới mười chín tuổi”.

“Tiểu huynh đệ...”

“Cô là ai mà dám gọi ta tiểu huynh đệ? Có hiểu biết quy tắc của giang hồ không, đã bước vào Quần Anh lâu là phải sắp xếp theo thứ bậc”.

Hình Hoan kín đáo nghiêng răng, ánh mắt kiếm tìm bóng dáng của Vĩnh An. Nhưng nàng cũng lại nhớ ra nàng đến đây đơn thương độc mã, không có ai có thể dựa dẫm. Nàng đành cam chịu thu ánh mắt lại, nữ nhi không tìm được chỗ dựa dẫm chỉ có thể tự thân vận động. “Vậy sắp xếp theo thứ bậc, tiểu nữ phải gọi ngài như thế nào?”

“Gọi ta là ông nội xem”.

“...” Cháu nội!

“Bộp...”

Một tiếng động lớn bỗng phát ra từ Quần Anh lâu, nó khiến mọi ánh mắt thoát khỏi khung cảnh nhốn nháo, nhất loạt nhìn về phía phát ra âm thanh đó. Đó là tiếng vỡ của một hũ rượu, thật tiếc cho rượu ngon, mùi thơm của rượu nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng.

“Đồ tiểu tử!” Tiếng đồ vỡ vừa dứt, một giọng rất nam tính hơi khàn khàn thét lên như nói hộ những điều trong lòng Hình Hoan.

Tất cả lại cùng đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn lên phía trên.

Trên thanh xà ngang không biết từ khi nào xuất hiện một nam nhi mặc trang phục màu hồng nhạt, ngồi vắt một chân trông rất thoải mái. Y buộc lọn tóc đen bên vai, cười nhếch mép, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tên tự xưng là hiệu quy tắc của giang hồ kia.

Y mỉm cười, chống một tay đu mình nhảy xuống. Y thở một tiếng nhẹ, tiến lại phía trước Hình Hoan, im lặng nheo mày ngắm nàng một lúc lâu.

Y có một đôi mắt đen rất hấp dẫn. Khóe miệng y khẽ nhếch lên, nụ cười mang đậm sắc thái trêu ghẹo người khác.

“Nàng rất giống với vị hôn thê đã qua đời của ta”.

“Hả?” Lời nói của vị công tử này khiến hàm dưới của Hình Hoan như muốn sai quai hàm. Ánh mắt của Hình Hoan nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu, thậm chí nàng còn cảm thấy mình bắt được từ đôi mắt đen ấy một nỗi buồn.

Người đương sự sau khi nói xong câu trên dường như không có ý định nói thêm nữa về câu chuyện buồn của mình, ánh mắt quay sang nhìn về phía vị thiếu gia mười chín tuổi, “Không ai dạy tiểu đệ, không nên động đến những nữ nhi nhất gan, thận trọng nhưng ngang ngược thế này sao?”

“...” nhất gan, thận trọng, ngang ngược sao lại có thể tập trung ở một

người được? Quá là mâu thuẫn!

“Cho người chọn, muốn gãy chân gãy tay, hay là mời cô nương đây một chén và gọi là bà cô!”

“Dựa vào cái gì chứ! Này, người là ai?”

“Bần tăng pháp hiệu Ngô Sắc!” Để đoạn tự giới thiệu đã dày công khổ luyện thêm thuyết phục, không biết từ đâu y khoác lên mình chiếc áo cà sa.

Không ai hiểu được vị tự xưng là bần tăng kia tại sao lại có tóc, tại sao cà sa của y lại màu xanh lá cây?

-----oOo-----

Chương 2: Chân tướng dưới chiếc áo bông vải hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bần tăng pháp hiệu Ngô Sắc!”

Y chấp tay, mặt hơi cúi xuống, đôi môi mím nhẹ, giọng nói nhẹ như làn mây bay. Tuy chỉ là câu nói giản đơn nhưng mang đến hơi thở thanh tao, như thể mang theo sự mê hoặc, khiến những người xung quanh nhất loạt trở nên tĩnh lặng một cách vô thức.

Nhưng, sự tĩnh lặng ấy không kéo dài được lâu. Nó đến bởi y mà kết thúc cũng tại y.

“Mọi người không tin sao? Đây là chứng nhận của tại hạ. Nếu biết chữ hãy thử nhìn mà xem, song bức ảnh ở trên đó không đẹp trai bằng tại hạ.” Đột nhiên, Ngô Sắc chột cong môi cười đắc ý hả hê, và chẳng biết từ đâu y lôi ra được một tập giấy, ở trên có dấu ấn quan rất rõ, “Nào nào, đừng ngại, mọi người cùng tới xem đi!”

“Đại sư, hòa thượng... cũng có giấy chứng nhận sao?” Nàng hiếu kỳ liếc mắt nhưng không nhìn rõ được, rón rén giật giật chiếc áo cà sa màu xanh lên tiếng hỏi. Sự xuất hiện của y khiến Hình Hoan bỗng quên đi mất

cuộc huyền ảo, tập trung toàn bộ sự chú ý vào những tờ “chứng nhận” đó.

Nghe thấy câu hỏi, Ngô Sắc lướt nhìn nàng một cái, lại vẫn dùng ánh mắt nặng nề ấy, “Ồ, hòa thượng thông thường thì lấy đâu ra. Nhưng sư phụ nói, trông bộ dạng tại hạ thế này, không ai tin là cao tăng đắc đạo nên phải có chứng nhận làm bằng.”

“Thưa đại sư, cao tăng đắc đạo có thể không cần cạo tóc đầu được sao?”

“Không có loại dao cạo nào hợp với kiểu đầu của tại hạ nên tạm hoãn việc đó lại!” Y nói rất thật và đưa tay giật lại những tấm chứng nhận, “Cô nương trông rất giống vị hôn thê đã qua đời của ta, xin hỏi cô nương còn câu hỏi nào nữa không? Nếu không còn nữa, chúng ta có thể đi với nhau được rồi!”

Hình Hoan đứng đơ người lắc lắc đầu.

“Đồ hòa thượng rởm kia! Thật không ngờ ngươi dám tụ tập phi pháp với đám lưu manh không nghề nghiệp này ư? Lần này thì ngươi đừng hòng thoát, mau cùng ta đi gặp quan phủ.”

Một giọng nói lạnh lạnh từ trên cao rót xuống, đi cùng với nó là một đồng mảnh ngói vỡ bay tứ tung.

Mọi người lại một lần nữa đồng loạt ngẩng đầu lên, trên nóc nhà tự dung xuất hiện một lỗ hồng, ánh sáng chói chang chiếu xuống. Chốc lát sau, lớp gạch ngói rung chuyển, một cô nương mặc trang phục bộ khoái nhảy ra, nàng phúi phúi bụi khắp người, thổi phù phù vài cái rồi mới lấy lại tinh thần. Nàng nắm chặt đao trong tay, xông thẳng tới phía người đàn ông tự xưng là cao tăng đắc đạo.

“Cô nương, nàng rất giống vị hôn thê đã qua đời của ta!” Ông chủ của tấm áo cà sa màu xanh lục vứt bỏ tư thế hiên ngang nhảy từ xà ngang nhà xuống khi này, thay vào đó vất chân lên cổ mà chạy, song vẫn không quên quay lại liếc mắt đưa tình và buông lời mật ngọt.

“Đừng có lấy cái trò chỉ có đồ ngốc mới tin ấy mà lừa ta! Ta sẽ không tin nữa đâu!”

“Đừng, đừng có lại gần bàn tăng, bàn tăng có bệnh dịch, không sống được bao lâu nữa, ta không muốn lây cho nàng!”

Câu nói này thật hiệu nghiệm, vừa nói xong tất cả mọi người cùng đồng loạt lùi lại ba bước.

Chỉ có cô nương bộ khoái là vẫn cứ bám riết đuổi theo, “Cút, ngươi đã giở trò này rồi!”

“...Thì ra ta đã giở trò với nàng nhiều lần thế rồi sao? A di đà phật, tội lỗi tội lỗi!”

“Ngươi còn chạy nữa hả!”

...

Tiếng rượt đuổi dần mất đi trong Quần Anh lâu, chỉ còn lại lỗ hồng trên mái nhà làm bằng chứng cho thấy việc vừa xảy ra không phải là ảo giác của mọi người.

Vậy là tất cả mọi ánh mắt giều cột lại tập trung vào Hình Hoan.

Đây chính là cô ngọc tin vào lời của vị hòa thượng rởm!

“Cô nương này, đã phiêu bạt chốn giang hồ, nên học cách thông minh một chút!”

“Cô nương, nàng rất giống vị hôn thê đã qua đời của ta!”

“Ha, ha, ha...”

Những lời nhói tai, những tiếng cười chế giễu đâm vào tai Hình Hoan, nàng cố cười gượng để đối phó, làm như không hề hay biết sự ác ý trong những lời nói đó. Nàng không chạy cũng chẳng bước chân đi, cứ đứng sững ở đó, cắn chặt môi dưới để cho người ta chê cười.

Nàng vốn đã quyết tâm ép mình bị điếc bị câm, đợi cho họ cười chán xong cũng sẽ tự bỏ đi.

Thật không ngờ, tên đầu sỏ gây nên trò cười này lại bất chợt quay lại.

“Thưa các vị, xin lỗi, bản tăng quên mất vị hôn thê!”

“Ôi! Ôi!” Hình Hoan chẳng hiểu gì, chỉ cảm thấy cổ tay mình nặng trĩu, khi định thần lại thì đã thấy bị kéo ra cạnh cửa sổ, nhìn xuống dưới, từ trên cao này có thể thấy cảnh người đi lại nườm nượp ở bên dưới, “Làm... làm... làm cái gì đấy? Định nhảy lầu sao? Đại... đại... đại sư ngài trấn tĩnh lại chứ, đây là tầng 4 đấy, á á á...”

Nghe tiếng thất thanh hải hùng cũng có thể đoán ra, vị đại sư đã dắt nàng nhảy xuống thật, nhảy mà chẳng do dự chút nào.

Tại Trầm Hương các ở ngoại ô, có một am ni cô ở nơi hẻo lánh, hương khói không quá nghi ngút, nhưng hôm nay lại nhộn nhịp hơn mọi khi.

“Chắc chắc, vị hôn thê, nàng cởi xiêm y ra trông cũng rất mê hoặc lòng người.”

Đúng vậy, tiếng nói dung tục ấy đích thị phát ra từ phòng khách của Trầm Hương các.

Chí ít thì với Ngô Sắc, khung cảnh hiện ra trước mắt lúc này có thể hình dung là “xinh xắn đáng yêu”. Không còn chiếc áo bông vải hoa đỏ, cái cơ thể khiến người ta nhầm tưởng là béo mập đó cũng mất đi, thực tế là, thậm chí nàng trông còn hơi gầy nữa. Cỡ áo quần trong am vốn không rộng lắm thế mà mặc lên người nàng còn thấy rộng. Dù đai thắt lưng được nàng buộc thật chặt nhưng vạt áo phía trước vẫn hơi thùng, xương đòn nhô hẳn ra, thấp thoáng vẫn có thể thấy làn da trắng mịn như mỡ dề.

Mái tóc vốn lòa xòa được thả ra, đen mượt như một dòng thác xõa trên bờ vai. Khuôn mặt ấy, hơi tròn trịa, toát lên sự đáng yêu, các đường nét không sắc sảo nhưng rất thanh tú. Dù nhìn thế nào đi nữa cũng không hề giống người con gái được cứu khi nãy tại Quần Anh lầu.

Ánh mắt hau háu của Ngô Sắc khiến Hình Hoan không thèm nhìn y. Nàng chỉ lo nếu có liếc nhìn y thì có lẽ không kiềm chế được bản thân mà giết chết vị “cao tăng”.

“Thê thảm quá, vị nữ thí chủ này đắc tội với ai chẳng? Mà sao bị thương khắp người thế này?” Vị sư thái xem xét tình hình thương tích của Hình

Hoan suốt từ nãy giờ chột lên tiếng.

“Không biết ạ, bản tăng nhặt được cô ấy đây!” Y trả lời mà không hề chớp mắt.

“...” Hình Hoan không chịu nổi nữa, nàng quay ngoắt đầu, tròn tròn mắt trừng trừng lườm y, “Đại sư, chẳng phải chính ngài kéo tôi nhảy lầu nên mới bị ngã sao? Ngài nói ngài là cao tăng đắc đạo, khinh công cái thế, đừng nói là từ tầng 4, cho dù có nhảy từ tháp bảy tầng cũng đảm bảo tôi chẳng bị hề hấn gì?”

“Thí chủ, sao trước chốn thanh tịnh của phật môn lại thốt lên những lời dối trá như vậy? Rõ ràng là chúng ta mới gặp nhau lần đầu, bản tăng đã có lòng tốt ra tay giúp đỡ.” Vừa nói y vừa vung chiếc áo cà sa rườm rà, không kiêng kị gì ngồi lên thành giường áp sát vào nàng, một tay liền rút tràng hạt, mặt trầm ngâm lật từng hạt.

Trong làn tóc của y có hương bạch đàn, lại gần một chút là nó xộc vào hơi thở của Hình Hoan, quấy rầy những suy nghĩ trong nàng, khiến nàng không thể tư duy bình thường được. Nàng như bị giật mình, ngồi dịch sang một bên, giữ khoảng cách an toàn với y, “Rốt cuộc ai là kẻ nói lời dối trá? Lẽ nào ngài vẫn muốn nói là tôi bị ngã thành ra ngốc nghếch nên đã nghĩ thêm ra những ký ức thừa thãi?”

“Thường người ta ngã thì mất trí nhớ, còn thí chủ thì lại có thể thừa thêm cả trí nhớ, xem ra nữ thí chủ rất có tuệ căn, thí chủ thử suy nghĩ đến việc xuất gia xem sao?”

“Ngươi...” Y đã thành công! Dù là lần đầu tiên bị Vĩnh An viết thư từ hôn, nàng cũng không bị tức đến mức líu lưỡi như thế, nhưng tên hòa thượng giả này đã làm được điều đó.

“Ngồi lên cái ghế kia! Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Ghế cứng quá, khó chịu!”

Đừng nghĩ rằng ngươi có chứng chỉ hòa thượng mà ta không dám cho mi một trận! Ngươi có tin là ta sẽ thay phật tổ xử lý ngươi.

Những lời bức tức ấy suýt nữa thì phát ra từ miệng Hình Hoan, nhưng

khi bắt được nhìn ánh mắt cột nhả của y nàng cố nuốt chúng lại, kìm nén cơn giận, tự dặn mình không được mất tự chủ. Để đối phó với loại người này, phải lấy độc trị độc, đã chơi thì chơi độc luôn.

“Hu hu! Sư thái đừng lo, không phải chữa vết thương cho tiểu nữ đâu, dù gì thì tiểu nữ cũng không muốn sống nữa. Chuyện đã đến nước này, tiểu nữ cũng chẳng thiết nữa, xin nói thật với sư thái. Tiểu nữ mệnh khổ, mới năm tuổi đã mất phụ thân, mẫu thân ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng tiểu nữ lên người với hy vọng tiểu nữ sẽ đỡ dần lúc về già. Nào ngờ tiểu nữ bị tên quan cướp đi, mẫu thân do ngăn cản chúng nên bị đánh đập dã man. Khó khăn lắm tiểu nữ mới thoát ra được, suốt quãng đường chạy trốn bị chúng truy sát, đến kinh thành thì gặp được đại sư... Hu hu, vốn tưởng thế là được cứu thoát, ai ngờ, ai ngờ... Thói đời đen bạc, hần hần hần, hần dám làm chuyện đó với tiểu nữ... Tiểu nữ phản kháng lại, hần liền đánh tiểu nữ... đừng ngăn cản tiểu nữ, tiểu nữ còn mặt mũi nào sống ở trên đời...”

“Này, này, này! Cô nương thật là lấy oán trả ân! Ai đã giúp cô nương giải vây? Chẳng qua khinh công của tại hạ đôi khi bị mất hiệu lực, mới khiến cô nương bị thương, cô nương cũng ác thật đấy!” Đây là lần đầu tiên trong đời Ngô Sắc nhìn nhầm người, vốn tưởng nàng chỉ là một cô nương chỉ biết phục tùng, bị trói buộc bởi những lễ tục. Sự chuyển biến ấy khiến y không kịp trở tay, thậm chí quên rằng cần phải bình tĩnh mà ứng phó.

Hình Hoan coi như không nghe thấy những lời biện bạch của y, chỉ có ôm lấy sư thái mà khóc than, “Tiểu nữ còn mặt mũi nào để mà phụng dưỡng mẫu thân. Sư thái, làm ơn hãy ban cho con khăn trắng để con kết liễu cuộc đời bi thương này.”

“Đồ đàn bà thói tha, nguoi...”

“Thôi đủ rồi, nữ thí chủ, bản ni tin nữ thí chủ, không cô nương nào có thể đem sự trinh tiết của mình ra mà đùa cột được. Nữ thí chủ cần phải dũng cảm mà tiếp tục sống, đừng nghĩ quẩn thế. Nếu không còn nơi nào để đi thì Trầm Hương các này nguyện giữ thí chủ ở lại. Phật tổ sẽ không ghét bỏ gì thí chủ. Thí chủ, hãy trông coi tên súc sinh này, bản ni sẽ đi tìm người đến cho hần một bài học nhớ đời!” Vị sư thái vốn hiền từ phúc hậu bỗng thay đổi hẳn, lời lẽ đầy chính nghĩa như cắt đứt đôi lời của Ngô Sắc, sư thái hất tay áo rồi chạy đi tìm người thật.

Bóng sư thái đầy chính nghĩa vừa đi khỏi, Hình Hoan liền thôi thút thít, lấy tay vuốt lại mái tóc bị rối, miệng nhếch mép cười đầy vẻ khiêu chiến, rướn mày nhìn Ngô Sắc – kẻ đang trợn mắt nhìn nàng, “Nhìn cái gì mà nhìn, đại sư chưa từng nghe người ta nói là “độc nhất lòng dạ đàn bà” sao?”

“Đã từng nghe qua rồi, nhưng chưa từng chứng kiến.” Thoắt cái, mặt y như dân ra, miệng nhếch mép cười bí hiểm. Y quay người lại, mặt gần như áp sát mặt nàng với vẻ mặt ám muội, “Không biết thí chủ có từng chứng kiến tận mắt cảnh “không độc không phải trượng phu” chưa?”

“Người muốn làm gì?...” Hình Hoan chợt thấy bầu không khí có gì đó không ổn, thấy y cứ càng ngày càng sát lại gần, tim Hình Hoan cũng đập nhanh hơn, cố ý lùi lại phía sau, lùi đến khi áp sát vào tường.

Nàng muốn đứng dậy định chạy về hướng khác. Không ngờ, y như biết trước được ý định của nàng, tay chống lên tường, chặn đường chạy của nàng. Ngón tay thon dài của y ung dung gõ gõ lên tường, rồi y cười đắc ý, tận hưởng sự sợ hãi của nàng, “Nếu thí chủ đã nói tại hạ làm chuyện đó với thí chủ mà ta lại không để thí chủ lĩnh hội được chút ý vị của thời khắc đêm xuân thì chẳng phải là đã phụ lòng ý đẹp của thí chủ rồi sao?”

“Không, không sao, ta không sợ bị phụ lòng!” Ai thèm làm chuyện đó với hòa thượng cơ chứ?

“Làm thế sao được, bản tăng sợ nhất là làm phụ lòng phái đẹp!” Y nói rất nhẹ, giọng líu ríu, giống như đang trêu ghẹo, khiến hơi thở nàng dồn dập. Khi nàng nín thở, bỗng y quay mặt sang một bên, đầu mũi chạm nhẹ lên mi mắt của nàng.

Môi của y sắp chạm vào môi của nàng. Hình Hoan nhắm nghiền mắt, định hét lên kêu cứu, bỗng, áp lực vừa đè lên trước mắt không còn nữa, thay vào đó là một cái ôm ấm áp. Hình Hoan ngửi thấy mùi bạch đàn rất nồng.

Hình Hoan mở mắt ra, thấy trên mình vốn chỉ có chiếc áo ni cô mỏng manh nay có thêm chiếc áo cà sa màu xanh lục. “Hình như nàng rất sợ lạnh, đừng để bị cảm!” Y đứng dậy, chỉnh sửa lại chiếc áo màu hồng nhạt, đồng thời giải thích cho hành động của mình.

Trước lời nói đầy quan tâm ấy, cô hòng Hình Hoan chột nghẹn lại. Đúng vậy, nàng sợ lạnh, rất sợ lạnh, dù giờ đang là giữa mùa hè, thế nên nàng mới mặc chiếc áo bông vải hoa chẳng đẹp để gì để chống lạnh. Nhưng chi tiết mà ngay cả vị tướng công chung sống với nàng hai năm trời cũng không để ý đến đã được tên hòa thượng giả vừa mới gặp nói ra, chẳng trách khiến cho trái tim nàng run rẩy.

“Vị hôn thê, ta đang vội, khi nào có thời gian để hưởng đêm xuân sau nhé!” Y bước những bước dài đi đến bên cửa sổ, quay đầu lại với nụ cười trên môi và nói với nàng.

Chớp mắt, trong phòng chỉ còn lại Hình Hoan.

Nếu trên mình không có tấm áo cà sa độ dày và cả những vết thương đau trên mình, có lẽ nàng đã nghĩ rằng “cao tăng đắc đạo” chỉ là tượng tượng hư vô.

-----oOo-----

Chương 3: Một cuộc hôn nhân một trò đùa cợt

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mau mau, mang lò sưởi này đến nhà A, thiếu phu nhân về rồi.”

“Nhị thiếu gia đã dặn dò ở bên ngoài không được gọi là thiếu phu nhân cơ mà?”

“Ồ đúng, Hình Hoan về rồi.”

“Nhưng chẳng phải nhị thiếu gia nói làm lạc mắt cô ấy sao?”

“Không phải, chuyện tôi nghe được là Hình Hoan cuối cùng cũng bị những lá từ hôn làm cho phát điên, nên đã nhảy lầu tự tử trước mặt các đại hiệp ở Quần Anh lâu.”

“Cậu nghe phải dị bản của câu chuyện rồi, thực ra Hình Hoan đã chạy trốn cùng với bộ khoái.”

“Xì, rõ ràng là chạy trốn cùng với hòa thượng mặc áo cà sa màu xanh lục.”

...

Các câu chuyện phát tán khắp các ngõ ngách của Quần Anh lâu, và nhân vật chính của câu chuyện đang cuộn tròn trên chõng quý phi trên tòa nhà A, chặn bông màu xanh đen trùm kín mít từ đầu tới chân nàng. Trong lòng nàng còn ử một cái lò nhỏ. Dù vậy, cơ thể nàng vẫn run lên bần bật.

Nàng cúi mặt, trông như rất tủi thân, không dám thốt lên lời. Mặc kệ cho Triệu Vĩnh An đứng trước mặt nàng đang thở dốc, mãi sau chàng mới gào lên rít qua kẽ răng: “Trông ta đáng sợ lắm sao? Ngẩng mặt lên!”

Hình Hoan sợ run người, không hề phản bác trước những lời hà khắc của chàng, nàng ngoan ngoãn nghe chàng ngẩng mặt lên.

Tỏ ra như mình là nạn nhân của bạo lực gia đình, thế là ý gì chứ? Chàng đã hành hạ nàng bao nhiêu? Chàng có cả đồng lửa tức giận bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát, nhưng chính lúc bất gặp ánh mắt của nàng bỗng dưng chợt xuất hiện sự hổ thẹn.

Cuối cùng, những lời lẽ khó nghe được chàng chuẩn bị sẵn nay đã bị chặn lại, đổi lại là tiếng ho khẽ ngại ngùng. “Hừm! Nàng định nhảy lầu tự tử thật sao?”

Đầu Hình Hoan lắc mạnh như cái trống cầm tay. Ngay cả những lá thư từ hôn mà đến nay nàng có thể đọc ngược vanh vách nàng còn chịu được thì làm sao hai năm sau nàng còn muốn tự tử?

“Vậy là định chạy trốn cùng với bộ khoái?” Câu nói của chàng tự dưng lên giọng cao dần về cuối câu, cơn giận vô cớ chuẩn bị bùng lên.

Nàng chẳng cần nghĩ ngợi gì, lại lắc đầu tiếp. Buồn cười, bộ khoái đó là một người con gái, chạy trốn với nhau sao được chứ?

Lắc đầu có nghĩa là phủ nhận, nàng không chạy trốn cùng bộ khoái, những lời của bọn nô tài không đáng tin. Nhưng, khi chàng đưa mắt nhìn sang bên cạnh thì thấy một chiếc áo cà sa màu xanh lục được gấp ngăn

nấp, cảm giác khó chịu trong người lại trào dâng, nó chỉ phôi lời nói và hành động của chàng. “Mẹ kiếp, chạy trốn thì chạy trốn, chạy với bộ khoải ta còn chịu được, lại còn dám chạy trốn với tên không có tóc! Nàng muốn cái mặt ta phải giấu đi đâu?”

“Không phải đâu, nhị thiếu gia, chàng đừng hiểu lầm...” Nàng không còn lắc đầu nữa, mà đứng cảm lên tiếng để thử phản bác lại.

“Két!”

Tiếng rít của chân ghế cào trên nền nhà cắt ngang lời nàng. Chàng thô bạo lôi cái ghế, ngồi bịch xuống, trông điệu bộ như ở tư thế chuẩn bị đối kháng với nàng dài lâu để làm cho rõ chuyện này, “Hiểu lầm cái gì? Nói mau!”

“Bẩm nhị thiếu gia, y có tóc, hơn thế còn rất nhiều tóc, tóc cũng rất đẹp. Đen nhánh, bóng mượt, không rõ là gội đầu bằng gì, còn có cả mùi bạch đàn. À, còn nữa, búi tóc của y khá đặc biệt.”

“Ta không hiếu kỳ về y, mà cũng không muốn tìm hiểu về y!” Trước mặt bao nhiêu người, nàng giẫm đạp lên sự tôn nghiêm của chàng, giờ lại còn không biết xấu hổ mà khen ngợi tóc của tên gian phu? Còn chàng, vẫn nhẫn nại đợi nàng cho một lời giải thích hợp lý? Đúng là chuyện hiếm lạ!

“Trời ạ, nhị thiếu gia, chàng định đi đâu đấy, thiếp còn chưa nói hết mà?” Nàng đang hứng kê, còn cả một đồng những tình tiết phóng khoáng chưa kịp trần thuật, thế mà sao chàng đã định đi?

“Viết giấy từ hôn, ta cho nàng toại nguyện, ta không cần biết y có tóc hay không, nàng hãy cầm giấy từ hôn rồi rút đi.” Chính xác là vậy, dù tạm thời sự tôn nghiêm có bị tổn thất. Chẳng phải chàng luôn mong tổng khứ thứ vị ôn thần này đi sao? Chẳng phải sự tình phát triển như hiện nay đúng như những gì chàng mong đợi sao? Chàng phải mở tiệc ăn mừng ba ngày ba đêm mới đúng, có gì mà phải tức giận?

“Chàng... nếu thực sự chàng muốn thiếp toại nguyện thì đừng đuổi thiếp đi. Ở chốn kinh thành này, thiếp không chốn nương tựa, chàng muốn thiếp sống thế nào? Ngộ nhớ gặp phải tên hoàng thượng giả kia thì sẽ bị giết người diệt khẩu mất.”

Nàng đã thành công, điệu bộ ử rữ, tủi thân của nàng đã khiến chàng ngừng bước. Chàng ngạc nhiên hỏi: “Giết người diệt khẩu?”

Hình Hoan gật mạnh hai lần, trượt mình khỏi chiếc chõng quý phi. Đôi chân trần vừa chạm đất, cái lạnh nhúc xương đâm thẳng lên tim, nàng hít một hơi thật sâu, nhanh như cắt kéo lấy vạt áo của Vĩnh An, thừa lúc chàng chưa định thần được, nàng giẫm chân lên bàn chân của chàng.

Thấy chàng chau mày có vẻ không vui, nhấc chân định đẩy nàng ra, nhưng nàng đã cố hết sức để những giọt nước mắt chứa chan trào ra đúng lúc. “Tướng công, thiếp chỉ một lòng một dạ với chàng, điều này trời xanh có thể chứng giám! Thiếp không hề quen biết tên hòa thượng nào cả, y thấy thiếp một mình bị ức hiếp ở Quán Anh lâu nên giả vờ giải nguy đưa thiếp đi. Thực ra là... thực ra là y là một con buôn, định bán thiếp, nhưng bên mua chê thiếp xấu quá, chỉ chịu mua theo giá cân, một cân là một đồng tiền, chỉ một đồng tiền thôi. Cái cân đó có cái móc rất to, làm rách cả áo bông của thiếp, may mà thiếp có ý chí, cứ nghĩ đến cảnh chàng đang đợi thiếp về để hầu hạ là thiếp lại như có thêm sức mạnh chạy trốn, thiếp cứ chạy mãi, chạy ra tận ngoại ô và được sư thái ở Trầm Hương cứu thoát.”

Hình Hoan nức nở trần thuật lại câu chuyện ly kỳ, từ lúc nào nàng đã bầu chặt lấy vai Vĩnh An, khóc lóc thảm thiết.

“Thế cái áo cà sa kia là thế nào?” Chàng rất muốn tin lời nàng, câu hỏi của chàng chỉ ít cho thấy sự tôn nghiêm đàn ông nơi chàng chưa bị tổn thương.

“... Là tội chứng.” Nàng ôm chàng càng chặt hơn. Thật khó tin Triệu Vĩnh An không đẩy nàng ra, mặc kệ cho nàng làm nũng, “Nhị thiếu gia đã từng nói nữ nhi trong giang hồ phải biết cách bảo vệ mình, những tên giả mạo đệ tử phật gia để bán người thì không thể tha thứ được, Triệu gia trang ta phải trừ hại cho bách tính! Đây là đạo cụ để y lừa gạt, chắc có lẽ y sẽ quay lại lấy, đợi đến lúc đó chàng có thể ra tay bắt sống y.”

“Đồ ngốc! Nàng nghĩ là y sẽ tự đâm đầu vào rọ mà quay lại Quán Anh lâu cho ta bắt sao?” Nhìn xem mẹ chàng đã chọn cho chàng một người vợ như thế nào, đầu như đầu lợn, mình cũng giống thân lợn, từ đầu đến chân đích thị là một con lợn phi.

“Ồ vậy sao, vậy phải làm thế nào đây?”

“Chẳng liên quan gì đến ta, y bán nạng chứ đâu có bán ta.” Cuối cùng thì chàng cũng trở lại là mình, chàng đẩy mạnh Hình Hoan ra, “Đi hải vào, cút xuống dưới kia mà hầu hạ nhân sĩ giang hồ ăn cơm. Nhanh nhẹn lên, hết một tuần hương mà chưa thấy ở phòng ăn, ta sẽ viết thư từ hôn.”

“Chàng ở lại Quân Anh lâu cùng ăn cơm với thiếp chứ?”

“Không rảnh!”

“...” Hình Hoan không hiểu nổi, chẳng phải nói trái tim cũng là thịt mà, đã hai năm nàng chăm chỉ hầu hạ chàng, sao quan hệ của họ vẫn không có chút cải thiện nào, thậm chí còn tồi tệ hơn cả lúc ban đầu là sao?

Nàng bĩu môi ra, lặng lẽ nhìn chàng đi thẳng. Hình Hoan nắm tay, lặng thầm tự nhủ mình phải cố lên – cố thêm một lần nữa, lần cuối cùng, nếu vẫn không được... thì đành thôi vậy.

Sau khi bước ra khỏi phòng, đôi lông mày Vĩnh An vẫn cau có, chàng cứ nghĩ đi nghĩ lại từng lời nói của Hình Hoan, vẫn cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Đi được một lúc, chàng bỗng dừng phắt lại.

“Nhị thiếu gia, có chuyện gì vậy?” Tùy tùng theo sau thấy lạ hỏi.

“Cử người đến ngoại ô xem có am ni cô nào tên là Trâm Hương các không?”

“Á? Hình Hoan không chạy trốn với một hòa thượng, mà là một ni cô ư?”

“...”

Có thể tưởng tượng được rằng, hành tung sau khi Hình Hoan nhảy lầu hoành tráng đã có rất nhiều dị bản đáng kinh ngạc.

Đến nỗi Hình Hoan không chịu nổi áp lực nặng nề, giờ đã biết thế nào là miệng thế gian và quyết tâm không bao giờ xuất hiện trước mặt những người giang hồ, tránh trở thành trò hề cho họ, cảm giác ấy thật không dễ

chịu chút nào.

Nhưng, hồi ôi, trời không chiều lòng người!

Nghe nói trong bảng lịch trình của ban tổ chức có viết ngày thứ ba sẽ là ngày nhĩ thiếu gia họ Triệu dẫn mọi người đi tham quan kinh thành.

“...Ai là ban tổ chức?” Hình Hoan mạnh bạo hỏi. Đi tham quan kinh thành? Tên khốn nào thiết kế ra lịch trình đó?

“Triệu gia trang.” Vị chương môn Mao Sơn phụ trách việc đón tiếp nói.

“...”

Hình Hoan đành thu lại sự bất mãn vừa rồi đối với ban tổ chức, truyền cho người đi mời Triệu Vĩnh An tới.

Nhưng chả thấy bóng dáng Triệu Vĩnh An ở đâu. Hình Hoan đã huy động toàn bộ sức người, lùng sục khắp các biệt vườn nhưng vẫn không tìm thấy.

Vậy là...

“Hình cô nương, hôm qua cô nương chạy trốn cùng với tên hòa thượng đó thật à?”

“...”

“Hình cô nương, nghe nói đó không phải là hòa thượng mà là một ni cô, có đúng vậy không? Thảo nào, làm gì có nam nhi nào trông lại đẹp như vậy chứ.”

“...”

“Hình Hoan, cô nương là nô tỳ thân cận của nhĩ thiếu gia và nhĩ thiếu phu nhân à? Nghe nói đến giờ họ vẫn chưa động phòng phải không?”

“...”

“Nếu thế hay là Triệu Vĩnh An có bệnh gì té nhị? Chắc chắc, không thể

ngờ được, mới trông còn tưởng là nhân tài mới nổi, ai dè lại có vấn đề không thể hé răng ra được.”

Chuyện của các hiệp sĩ, hiệp nữ càng ngày càng rôm rả, càng ngày càng đi vào những điều cấm kỵ, chủ đề của họ đều vây quanh Triệu Gia.

Những chuyện cả họ Triệu cũng không dám bàn tới đều bị họ khơi lên.

“À, Hình Hoan, nghe nói hai năm trước đại thiếu gia nhà họ Triệu bị thất tình, sau đó bỏ nhà ra đi, có thật như vậy không?”

“Chắc là như vậy.” Hình Hoan cười ngượng trả lời vẻ hiền hòa.

“Suốt hai năm trời không về nhà sao? Thấy bảo đại thiếu gia phong thái đỉnh đặc, nữ nhi thường tình chỉ cần nhìn một lần là say cả đời, sao lại thất tình được nhỉ? Cô nương đã từng gặp cô nương làm cho đại thiếu gia thất tình chưa? Trông thế nào?”

“Sáng ngời như hoa xuân, vàng vạc như trăng thu.” sách vở hay miêu tả những cô gái đẹp như vậy thì phải. Ai mà biết được, suốt hai năm nay nàng còn chả thấy bóng của đại thiếu gia, mẫu thân cũng không thấy nhắc tới. Nhưng nếu các nam thanh nữ tú giang hồ muốn nghe thì nàng cũng xin hầu chuyện dựa vào những gì mình đã nghe được từ gia nô suốt hai năm nay. Chỉ cần chủ đề họ nhắc tới không có nàng thì nàng sẽ toàn tâm phối hợp.

“Sao dùng những từ ngữ trù tượng thế.”

“Rạng rỡ, xinh tươi như hoa của mùa xuân, dịu dàng như trăng sáng của mùa thu.” Nói như vậy đã cụ thể hơn chưa?

“... Cô nương có thể nói chi tiết hơn không?”

“Trông giống bốn cô nương!” Nếu cứ giải thích mãi chắc chẳng xong được, nên nàng chốt hạ một câu.

Hình Hoan đã thành công, chiêu này rất hiệu nghiệm, mọi người im bật, không hỏi thêm nữa. Vậy là hứng thú tìm kiếm cô nương khiến đại thiếu gia họ Triệu vốn phong lưu nổi danh phải thất tình trong truyền thuyết vụt tan biến.

Những lúc im lặng như vậy, chỉ cần một người thì thậm một mình cũng nghe rõ rành rành.

“Ấy, kia chẳng phải là Triệu Vĩnh An sao? Không phải là hôm nay không được khỏe nên sai Hình Hoan đến đi cùng chúng ta sao?”

Câu nói nhẹ nhàng ấy khiến tất cả mọi người chú ý.

Hình Hoan cũng như mọi người đưa mắt nhìn theo hướng người đó chỉ.

Dáng người cao ráo thanh tú, chiếc áo bào buộc eo màu hoa xanh, giọng nói tiếng cười toát lên vẻ đường hoàng đĩnh đạc một cách tự nhiên, cử chỉ càng tỏ phong thái khác thường... Ngoài Triệu Vĩnh An ra, còn có thể là ai vào đây được nữa?

Gặp chàng trên phố thế này không khiến Hình Hoan ngạc nhiên, nhưng điều khiến nàng sững sờ là cô nương đi bên cạnh chàng.

“Sao nàng lại ở đây?” Dường như cùng lúc Triệu Vĩnh An nhìn thấy nàng, không hề có ý giấu giếm hay cảm giác ngại ngùng, đường hoàng dẫn cô nương kia tiến lên phía trước, thậm chí còn chau mày tỏ ý không hài lòng.

Cứ như thể sự xuất hiện của nàng đã phá tan một chuyện vui nào đó, có cảm giác như vừa ngứa mắt vừa thừa thãi, điều đó khiến con tim Hình Hoan đau nhói. Nàng bất giác nhìn về phía cô nương kia.

Cô ta mặc chiếc váy ống tay rộng, nền màu trắng ngà, phần thắt lưng tôn thêm phần eo thon thả, thân váy thêu những bông hoa mẫu đơn nở rộ, vẻ đẹp của cô ta sắc sảo đến mức không ai dám nhìn trực diện.

Hình Hoan mím chặt môi dưới cúi gằm mặt xuống nhìn đôi bàn chân mình, lí nhí trả lời: “Thiếp[1] dẫn mọi người đi thăm kinh thành.”

[1] Cách xưng hô ngôi thứ nhất trong tiếng Trung xưng là wo, giống tiếng Anh, không phân biệt rõ ràng như trong tiếng Việt.

“Vậy sao? Vất vả quá nhỉ?”

“Phục vụ cho giang hồ là điều nên làm.” Hình Hoan che giấu tất cả những cảm xúc của mình nhưng lại không giấu được ánh mắt nhìn lên cô nương kia.

“Nhị thiếu gia, điều này là nhị thiếu gia không đúng rồi. Chúng tôi lại cứ nghĩ nhị thiếu gia không được khỏe nên mới sai a hoàn đến hầu hạ, hóa ra là bận rộn sánh đôi cùng mỹ nữ. Tuy đã là thiếu hiệp thì khó tránh khỏi chuyện phong lưu nhưng nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân xa nhau chưa được bao lâu, có vụng trộm thì cũng không nên vội vàng thế chứ.” Một thiếu hiệp trẻ tuổi đứng ra cất tiếng hỏi.

“Nhị thiếu phu nhân? Chàng thành thân khi nào vậy? Sao chưa thấy chàng nhắc đến chuyện này?” Cô nương kia bỗng lên tiếng, vô cùng kinh ngạc.

Những lời nói tưởng như vô thưởng vô phạt của thiếu hiệp trẻ tuổi kia khiến trái tim Hình Hoan như thắt lại, từng chữ từng câu cứ như lưỡi dao sắc nhọn cứa vào tâm can. Hóa ra, chàng vẫn luôn đứng cạnh những cô nương khác như thể mình chưa hề thành thân. Vậy có nghĩa là chàng chấp nhận để nàng đến kinh thành cũng cũng là vì cô nương kia sao?

Vậy, rốt cuộc nàng là cái thá gì cơ chứ? Trong mắt chàng nàng thực sự chỉ là a hoàn gọi là đến đuổi thì đi sao?

Triệu Vĩnh An dành ngay cho nàng câu trả lời.

“Người không quan trọng không cần phải đề cập đến làm gì.” Chàng vội bảu chữa đồng thời liếc nhìn Hình Hoan.

“Nhị thiếu gia, câu này nghe hơi quá. Trong giang hồ ai chả biết chuyện nhị thiếu phu nhân là vợ danh chính ngôn thuận, sao lại nói là người không quan trọng?” Trong đám người có kẻ lên tiếng.

“Ta đã viết thư từ hôn cho ả, nhưng ả cứ lý ra không chịu đi.” Vừa nói Triệu Vĩnh An cố ý lườm sang phía Hình Hoan.

“Thiếp...” Những uất ức trong lòng đang ào lên, khiến não nàng như nóng lên suýt nữa thì trào ra để biện minh cho chính mình.

“Câm miệng!” Triệu Vĩnh An hoàn toàn không cho nàng cơ hội, khế

tiếng gần giọng làm cho nàng co rúm người lại như ve sầu mùa đông.

Lời chàng vừa dứt, cô nương bên cạnh bỗng mắt sáng lên, động tác thanh thoát rút thanh kiếm ở thắt lưng, tạo dáng thách thức: “Ồ! Ta nhận ra các người rồi, du dân thất nghiệp lại tụ tập bất hợp pháp! Lần trước coi như các người may vì có tên hòa thượng giả quỷ nhiều, hôm nay ta phải bắt bằng được các người đem đi giải quan.”

Những lời nói nghe quen quen làm Hình Hoan sực nhớ ra cô nương kia chính là bộ khoái hôm gặp tại Quần Anh lâu.

“Đồ hâm! Đi lại trong giang hồ gọi là phạm pháp sao?”

“Đúng vậy, lập đảng phái là phạm pháp.”

Cuộc tranh luận bất ngờ thu hút sự quan tâm chú ý của mọi người. Lúc này Triệu Vĩnh An mới nhìn thẳng sang Hình Hoan, thấy nàng cứ lặng yên như không hề tồn tại, một cơn giận vô cớ bỗng trào lên trong lòng chàng. Chàng vụt giơ tay ra lôi nàng về một bên, nóng giận hỏi: “Ai cho phép nàng đi theo bọn chúng?”

“Vì thiếp không tìm thấy chàng đâu nên mới thay chàng đi cùng họ. Nếu chàng không thích thì thiếp về trước, chàng đi chơi vui vẻ.”

“Đợi một lát...” Lời chàng chưa nói xong, Hình Hoan co chân chạy thẳng rồi vụt mất hút. Vĩnh An hần học nhìn theo cái bóng ấy, không còn chỗ nào để xả giận. Không thấy là chàng đang bận sao? Sao nàng lại phá hỏng chuyện của chàng, khiến chàng lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, vút cho chàng đồng phiền phức rồi chạy là sao?!

-----oOo-----

Chương 4: Cùng nhau thừa phụng Phật Tổ phổ độ chúng sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc trước quán trà đang ồn ào náo nhiệt nay thoát cái đã vắng vẻ hoang tàn, vắng lặng khiến người ta rùng mình.

Chỉ còn lại duy nhất một bàn có khách ngồi.

Một người đàn ông ngồi khoanh chân bên cạnh cửa sổ, búi tóc rối bời quần sau gáy, dáng vẻ uể oải, nhưng lại khoác chiếc áo cà sa rất chỉnh tề, màu xanh lục nhức mắt như mâm non vươn lên khỏi mặt đất trong những ngày xuân, mới mẻ khiến ta khó thích nghi.

“Thí chủ, chữ này... ôi!” Y nhú mày nhìn chăm chăm vào chữ người đàn ông kia đang viết trên giấy, vừa nói xong, ngược mắt lên, trước mặt là một đám người trong gang hồ hùng hổ đi tới, trong đó cô nương đi đầu thu hút toàn bộ sự chú ý của y.

Giả bộ thở sâu, y ngượng ngạo quay mình lại, mặt nhìn ra phía cửa sổ, chỉ lo cô nương kia nhìn thấy y.

“Đại sư, có gì cứ nói đừng ngại!” Người đàn ông đối diện cứ nghĩ y có điều khó nói.

“Thí chủ phải chăng là người làm ăn buôn bán? Nếu bản tăng không hiểu làm thiện ý thì gần đây thí chủ có tai ương, nhẹ thì mất tài sản, nặng thì máu chảy...” mới nói được nửa, bỗng y ngừng lại do đoàn người từ xa đi đến bỗng dừng lại gần đó.

Sợi dây thần kinh của Ngô Sắc chột căng lên, từ từ quay đầu, tập trung chú ý về phía đó. Chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra thì đã nghe một câu nói cay nghiệt, “Người không quan trọng không cần phải nhắc đến!”

Trực giác báo cho y sắp có một vở kịch hay sắp diễn ra, bỏ lỡ thì tiếc lắm.

Nghĩ vậy, Ngô Sắc cố vênh tai tiếp tục nghe lén.

“Thưa đại sư, xin ngài hãy nói cho xong đi ạ!”

“Đại sư đang giao lưu với Phật, không được làm phiền!” Y không thèm quay đầu lại, trả lời băng quơ.

Người đàn ông thấy vậy đành ngoan ngoãn lùi lại một bên, không dám cả thở mạnh, sợ làm ảnh hưởng đến việc đại sư giao lưu với Phật.

Dù vậy nhưng đường phố ồn ào nên Ngô Sắc cũng không thể nghe rõ chuyện gì đang diễn ra.

Mãi đến khi bóng Hình Hoan dần tiến sát cửa sổ quán trà, y mới tập trung nheo mắt, ánh mắt dõi theo từng bước đi của nàng.

Lý trí báo cho y rằng cô nương này rất phiền phức, không nên dính vào. Nhưng sự cô quạnh bao trùm lên nàng quá đậm đặc khiến y khó lòng bỏ qua.

Y cố ý ho khan mấy tiếng để thu hút sự chú ý của nàng, nhưng nàng lại chẳng hay biết gì trong khi đang đứng cạnh y.

Thấy vậy, Ngô Sắc đành liêu chuyển từ bị động sang chủ động. Y chìa tay ra giật mạnh tóc nàng.

“A...” Nàng giật mình kêu lên thất thanh.

Ngô Sắc với tay lôi nàng đến gần khung cửa sổ, đồng thời luồn tay ôm lấy eo ôm nàng vào, thái độ vẫn cợt nhả như trước: “Xin chào, vị hôn thê.”

“Đồ-chết-tiệt!” Chuyện thế gian thật lạ kỳ. Có những người, khi không quen nhau dù có cùng ngồi tại một quán trà cũng không gặp nhau. Nhưng khi đã quen rồi thì ngày nào cũng có thể gặp được nhau. Cũng như bây giờ, sự ngạc nhiên của Hình Hoan được thay thế bằng sự phản nộ sau khi nghe thấy giọng nói, câu nói đã quen thuộc.

Ngô Sắc nhoẻn miệng cười tươi rói, nhìn Hình Hoan với ánh mắt giễu cợt. Nhưng lần này Hình Hoan lại im lặng. Nàng quay người đi, lạnh lùng nói: “Đại sư, tướng vị hôn thê của đại sư đã chết rồi chứ?”

Y vẫn mỉm cười nhưng sững lại nhìn nàng trong giây lát, còn nhớ như in khuôn mặt ấy mấy hôm trước còn vô cùng sinh động, thế mà nay, ử rử, trông như một con dế mèn bại trận. Sự đồng cảm trong y bỗng chốc dâng lên “Chẳng phải nàng vẫn đang sống sờ sờ đó sao? Đi nào, chúng ta đi ôn lại chuyện xưa!”

Nói rồi, mặc kệ nàng nghĩ gì, y nắm chặt cổ tay nàng, nhằm thẳng đầu

hồi quán trà mà tiến.

Hình Hoan cố hết sức nhưng không sao thoát ra được.

“Đại sư, đại sư có vị hôn thê thật sao? Chẳng phải đại sư đã xuất gia sao?”

Sau lưng hai người thấp thoáng câu hỏi khe khẽ, bỗng dung Ngô Sắc dừng phắt lại như phải bóng, hất tay Hình Hoan ra, y mỉm cười quay lưng lại như nhớ ra chuyện chính, “Ồ, thưa thí chủ, chuyện là thế này...”

Ngô Sắc chau mày lại, trong lòng tự nghĩ ra vô số những chuyện bịa đặt nhưng cuối cùng lại bị chính mình phủ quyết. Đã biết trước là gặp cô nương này chắc chắn chẳng có việc gì hay ho cả, thế mà y vẫn ngu ngốc chủ động trêu ghẹo người ta. Thấy con dê béo sắp tuột khỏi tay mình, y buồn bã nhắm mắt lại, miệng khẽ rên một tiếng ả ơ.

Hình Hoan thấy tình thế có sự xoay chuyển, nàng chiêm thể thượng phong nên có phần thanh thoi, bắt đầu quan sát người đàn ông lạ mặt vừa cất tiếng nói.

Khuôn mặt thư sinh, đôi mắt thanh tú, nụ cười tươi tắn.

Trên quần áo của vị công tử này thêu đầy kim tuyến, thắt lưng khảm bạc, cổ còn đeo rất nhiều vòng vàng nữa chứ!

Hình Hoan ngạc nhiên hít thở thật sâu, đang định chuyển dời ánh mắt tách mình ra khỏi sự việc này thì bất chợt bắt gặp chữ viết trên chiếc quạt anh ta đang cầm.

Hình Hoan nghiêng người, nhếch mép cười gian xảo, hạ thấp giọng nói vẻ đắc ý: “Đại sư cứ tiếp tục lê bước đi! Đã phiêu chốn giang hồ, sao tránh khỏi lúc ướt giày!”

“Thật là không có văn hóa! Phải nói là “thường đi dạo bờ sông, sao tránh khỏi lúc ướt giày.” Y bĩu môi đáp trả, nơi khóe mắt hàm ý giễu cợt.

“Ồ, tiểu nữ không có văn hóa, vậy đại sư hãy tìm ai đó thông tuệ để giúp đại sư toại nguyện.”

“Ai nói cô nương không có văn hóa, bần tăng sẽ giúp cô xử lý hấn.”

Ý thỏa hiệp của y khiến Hình Hoan hài lòng. Nàng quay người lại, điệu bộ đáng thương, khổ sở nhìn người đàn ông lạ, hai mắt ngấn lệ, “Nhậm công tử, ngài hiểu nhầm rồi...”

“Ồ, sao cô nương này lại biết họ của tại hạ?”

“... Trục giác mạch bảo!” Vị công tử này, muốn người ta không biết thì đừng có viết tên mình ở trên quạt, lại còn viết to tướng thế kia.

“Đại sư, quả nhiên là con người có phân biệt đẳng cấp, ngay cả vị hôn thê của đại sư cũng biết tiên tri. Xin hỏi vị hôn thê của đại sư quý danh là chi?”

“Nhậm công tử, ngài đừng nói như vậy, giờ thiếp đã không còn là vị hôn thê của đại sư nữa. Ngài nói như vậy e rằng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của đại sư. Thiếp tên Hình Hoan, trước kia đúng là có hôn ước với đại sư đây, nhưng đúng ngày thành thân, đại sư chợt nhận ra đức Phật cần chàng hơn nên chẳng một lời từ biệt đã xuất gia. Bao năm nay thiếp đã hiểu không thể tranh giành với Phật tổ. Dù có yêu chàng cũng đành lặng lẽ đi theo chàng. Bởi vậy, đến tận hôm nay thiếp chỉ muốn cắt đứt trần duyên với đại sư, cứ coi như... coi như thiếp đã chết. Kiếp này không có duyên thì xin đợi kiếp sau. Chỉ ít ngày nữa thiếp cũng sẽ xuất gia, muốn cùng chàng hầu hạ Phật tổ, phổ độ chúng sinh.”

Cũng giống như lần trước, chỉ cần mở lời là nàng có thể kể cả một câu chuyện lưu loát, sinh động, lôi cuốn như kể chuyện thật từ đầu chí cuối không cần câu từ, không cần ngẫm nghĩ. Khả năng này của nàng khiến Ngộ Sắc cũng phải khâm phục.

Như vậy có thể thấy, có lẽ số lượng vị hôn phu mà nàng chưa kịp bái đường còn nhiều hơn cả vị hôn thê đã mất của y.

“Ta biết rằng ta và nàng đúng là tri kỷ hiểu thấu lòng nhau, nàng luôn hiểu lòng ta.” Bỏ chạy xuất gia đúng ngày thành hôn ư? Lần sau làm ơn thử nói về ta đề tiện thêm chút nữa!

“Ừm, thiếp hiểu!” Chẳng cần ta phải nói, bản thân người cũng đã đề tiện lắm rồi!

Những lời thoại ngấm chảy xuyên tâm can hai người, người ngoài không ai hiểu được. Vị Nhậm công tử là kẻ đứng bên cạnh thì chỉ thấy trong ánh mắt của hai người này lộ rõ tình sâu ý đậm, sống chết có nhau. Rõ ràng là câu chuyện hiếm có trong chốn nhân gian này khiến hắn có phần xúc động, “Mỗi nhân duyên này quá xúc động, tình cảm này quá xúc động. Nhưng đại sư, chuyện đã qua thì cứ để nó trôi đi, chúng ta bàn chuyện trước mắt có được không? Đúng là ta sẽ phá sản, sẽ có chuyện máu chảy sao?”

“Nhậm công tử, ở đây người đông phức tạp, không tiện nói nhiều...” Không đợi Ngô Sắc lên tiếng, Hình Hoan đã cướp lời.

“Không sao, nếu đại sư và vị sư thái tương lai không chê, xin mời hai vị rảo bước đến phủ của tại hạ!” Nhậm công tử vội cắt lời nàng, không để họ có cơ hội rút lui.

“Thí chủ đã nói vậy, chúng tôi xin đi theo thí chủ.” Ngô Sắc kéo Hình Hoan đi về phía trước.

Hình Hoan trịnh trọng gật đầu, bám sát theo sau, khi ghé sát Ngô Sắc, nàng thì thầm: “Lừa được vụ này chia năm mươi năm mươi.”

“Ba mươi, bảy mươi.”

“Năm mươi, năm mươi!” Giọng nói của nàng rất kiên định, quyết không nhường giá.

“Bốn mươi, sáu mươi?” Y rít qua khóe miệng, tìm kiếm cơ hội gỡ gạc.

“À, Nhậm công tử, thiếp chợt nhớ ra...”

“Năm mươi, năm mươi!” Ngô Sắc cảm nhận rõ ràng dư vị đau buốt từ trong tim, ôm ngực, hạ thấp giọng không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Nhậm Vạn Ngân, năm nay vừa tròn hai mươi một tuổi, chưa vợ, là con một trong nhà, vừa thừa kế gia tài sự nghiệp chưa được một năm, là thương gia giàu có nổi tiếng kinh thành. Loại tương ột “Cha nuôi” do tổ tiên họ Nhậm sáng chế nổi tiếng khắp thiên hạ giúp hắn kiếm được rất

hiều tiền. Người đời bàn tán hấn cướp của người nghèo để làm giàu, lấy mạnh ức hiếp yếu, lừa gạt đàn ông, ức hiếp đàn bà, ham hố mỹ sắc, không thói ác nào không làm, tập trung tất cả những thói xấu của nhị thế tổ, đồng thời phát huy tối ưu những thói xấu đó. Nhưng điều khiến Nhậm Vạn Ngân nổi tiếng hơn cả là tính cách bủn xỉn của y, kiêu một đực cút sắt, thậm chí còn hơn cả mức đó.

Phần trên là thông tin bối cảnh của thí chủ họ Nhậm. Trên đường đi, Ngô Sắc trình bày ngắn gọn cho nàng biết điều này.

“Vậy sao được, bủn xỉn như vậy làm sao mà lừa được?” Hình Hoan không cần dùng nhiệm vụ đầy thách thức này để tìm kiếm cảm giác thành công, nàng chỉ quan tâm đến kết quả cuối cùng.

“Ta không tin hấn không có chỗ hở. Quyết định thế đi, dùng mỹ nhân kế! Nàng lên! Ta yểm hộ phía sau.” Ánh mắt y kiên định, lòng đầy quyết tâm.

“Đừng có đùa thế chứ! Thiếp đã thành thân, là phụ nữ đã có chồng rồi...”

Lời biện giải tiết liệt của nàng chưa dứt thì một chậu nước đổ ập đến, làm nàng phải ngậm miệng.

Bốn bề bỗng dưng im bật. A hoàn bị giật chậu nước đứng như trời trồng không hiểu chuyện gì xảy ra, Nhậm Vạn Ngân dẫn đường phía trước hiểu kỳ quay đầu lại, ngay cả những người trên kẻ dưới đi ngang qua cũng đứng khựng lại.

Từng cặp mắt nhất loạt đổ dồn vào Hình Hoan. Nàng run rẩy ngẩn người đứng như trời trồng, từng giọt nước chảy tong tỏng từ tóc nàng xuống đất. Khoảng đất quanh chỗ nàng đứng ướt sũng. Một lát sau, Hình Hoan hơi ngẩng đầu lên, hắt xì hơi một tiếng vang giòn, khi đó mọi người mới bừng tỉnh, định thần lại.

“Đại sư, ngài...” Nhậm Vạn Ngân kinh ngạc nhìn vật chứng là chiếc chậu đồng trống không Ngô Sắc đang cầm trên tay. Thật khó hiểu nổi đôi uyên ương chưa cưới trước kia đang định toan tính điều gì.

“Thí chủ đừng lấy làm lạ, đây là phong tục ở quê chúng tôi, hắt nước thế

hiện sự tôn trọng, ta tôn trọng cô nương ấy nên hắt nước. Chắc thí chủ có xiêm y để nàng thay chứ? Đừng để nàng bị cảm lạnh.”

“Có, có, có”. Nhậm Vạn Ngân gật đầu lia lịa, cho thấy đã hiểu chuyện. May mà trong lúc gấp gáp, hắn cũng nhớ ra là phải để nàng thay bộ xiêm y đã ướt, liền vội dặn dò a hoàn đang đứng gần người ở đó: “Mau đi kiếm bộ đồ cho cô nương này, đưa cô nương đến phòng khách... À, đúng rồi, không cần phải quá tốt, cô nương đây rất giản dị.”

“Đa tạ, vậy thí chủ đến tiền sảnh trước, khi nào nàng chuẩn bị xong chúng tôi sẽ đến.” Y chấp tay, cung kính tiễn Nhậm Vạn Ngân. Quay lại thì thấy Hình Hoan vẫn đứng yên bất động như cũ, hai má đỏ ửng lên, tròng mắt nhìn y vẻ tức giận, ngọn lửa trong mắt dường như có thể phun trào bất cứ lúc nào. Y cười ngượng cố giải thích: “Hắt nước quả thực là thể hiện sự tôn trọng, người xuất gia không nói dối đâu.”

“Thiếp biết.” Nàng mím môi, trong giọng nói nghe rõ sự nhẫn nhịn.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, nàng có văn hóa như vậy chắc chắn là sẽ hiểu.”

“Tôn trọng hơn nữa chắc là sẽ hắt nước sôi chứ?!”

Hắt nước sôi vào đầu thì sao đầu nàng không sưng vù lên như đầu con lợn chứ?

Câu hỏi còn chưa được nói, cánh cửa đã cót két mở ra, Hình Hoan bước ra với bộ xiêm y đã thay. Ngô Sắc thấy vụ hắt nước vừa rồi thật là đáng. Đúng như những gì y đã lường từ trước, sau khi cởi bỏ chiếc áo bông quê mùa, người con gái đáng ghét này dù không đến mức nghiêng nước nghiêng thành nhưng vẫn là một tiểu giai nhân thanh tú.

Mỹ nhân kế, tất nhiên là phải có mỹ nhân rồi.

“Đi, tóc chiến tóc thẳng!” Hình Hoan hoàn toàn không hề quan tâm đến bề ngoài của mình lúc này, nàng chỉ muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, sau đó phân chia chiến lợi phẩm rồi đường ai nấy đi.

Nhưng tên hòa thượng giả này lại không chịu thỏa hiệp, không cho nàng đi ngay, còn kéo nàng quay lại, mở tung cửa phòng ra, kéo nàng đến trước bàn trang điểm.

Hình Hoan chưa kịp hiểu y định làm gì, chỉ thấy da đầu mình đau nhói. Nàng ngạc nhiên ngược nhìn vào chiếc gương đồng, búi tóc trên đầu đã bung ra. Và hòa thượng đáng lý phải giữ phép tắc không được lại gần nữ giới nay đang nắm lấy lọn tóc nàng chau mày, nàng nói: “Làm gì đấy, chẳng nhẽ lại muốn cạo đầu thiếp thật? Không cần phải hi sinh đến mức đó chứ!”

“Kiểu tóc của nàng xấu quá, đưa lược cho ta!” Y ngược mắt lên, không buồn phân bua với nàng nữa, nghiêng người nhìn vào gương rồi suy nghĩ kiểu tóc cho phù hợp với nàng.

Lời phê bình thẳng thắn khiến nàng hơi buồn, nhăn mặt lại. Giọng nói của y và Vĩnh An có phần giống nhau, chỉ có điều cách nói không khiến người ta đau lòng như Vĩnh An. Triệu Vĩnh An cũng thường chê tóc nàng xấu, mặt xấu, nếu đưa nàng ra ngoài sẽ làm mất mặt chàng.

Thực ra ngoài mẹ ra, chưa từng có ai khen nàng xinh đẹp, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ rằng vẻ bề ngoài là quan trọng. Trước khi xuất giá, mẹ nàng nói trách nhiệm của người vợ là hầu hạ chu đáo tướng công, không cãi lời, không đổ kỵ... Những lời dặn dò đó nàng như khắc ghi trong lòng không bao giờ quên, nàng nghĩ rằng chỉ cần làm được những điều đó thì tướng công sẽ yêu thương mình.

Nhưng chính câu nói “Người không quan trọng không cần nhắc đến” khiến nàng nhận ra một điều liệu có phải mình đang đi sai hướng? Đã hai năm rồi, với chàng, nàng chỉ là “người không quan trọng” mà thôi!

“Ta thật sự xấu xí như vậy sao?” Nàng đang lúc yếu lòng, chẳng cần biết bên cạnh mình là bạn hay là thù, cũng hình như đã quên đi tất cả các hiềm khích, nàng lên tiếng hỏi y.

Nghe giọng nói tội nghiệp của nàng lúc này, cộng thêm những ấn tượng về nàng lúc trước, Ngô Sắc chợt khựng lại, những ngón tay đang thoăn thoắt uốn tóc cho nàng bỗng loạn nhịp. Y cười, nhìn thẳng nàng trong gương đồng, “Rất đẹp, không xấu...” Ta đã nhìn thấy những người còn xấu hơn nàng!

“Những gì người nói thật khó tin.” Nàng nhăn mũi lại, quả là những gì y nói rất khó tin.

Ừ, điều này thì y không phủ nhận, thậm chí trước sự phân biệt rạch ròi của nàng, y còn mỉm cười tán thưởng. Ngón tay của y vẫn thành thực lấy từng lọn tóc, cẩn thận nhẹ nhàng giúp nàng cố định kiểu tóc, vừa làm y vừa hỏi: “Cô nương thành thân thật rồi sao?”

“Tất nhiên rồi.” Thật khó có cơ hội nói một câu thành thật với y nên nàng trả lời rất đồng dục, hùng hồn.

“Vậy tại sao lại làm việc cho nhà họ Triệu?”

“Ồ, sao ngươi biết?” Nàng tỏ ra khó hiểu trong chốc lát, nhưng nghĩ lại thì đây cũng chẳng phải là bí mật gì, y biết thì cũng không lấy làm lạ. “Ta là người chốn giang hồ, tướng công cũng vậy, cả hai đều xuề xòa nên thành thân thì vẫn thành thân mà làm thuê kiếm sống thì vẫn tiếp tục làm, không sao cả.”

“Thế tướng công của nàng đâu?” Việc tướng công của nàng để nàng một mình bị sỉ nhục ở Quân Anh lâu còn khiến y thấy lạ hơn việc nàng làm a hoàn cho nhà họ Triệu. Hoặc có thể trong khái niệm xuề xòa của họ, việc xảy ra ngày hôm đó không phải là bị sỉ nhục?

Câu hỏi này khiến Hình Hoan chột nghẹn lại, cả người cũng như trùng xuống.

“Thôi được rồi, coi như ta chưa hỏi gì, đừng có giờ bộ mặt như oan phụ như thế với ta?”

“Tướng công của ta đã có người thương, người đó... không phải là ta.” Nàng luôn nhớ rằng đã hứa với Triệu Vĩnh An là phải luôn giấu giếm mối quan hệ của họ, nhưng như thế này cũng không tính là công khai chứ? Nàng đã chịu đựng quá lâu, rất muốn có người để dốc bầu tâm sự.

“Lời của cô nương, cũng thật khó tin!” Y quả thực không hiểu nổi trong đầu nàng còn có bao nhiêu câu chuyện khiến người ta phải muốn trào nước mắt nữa.

“... Vậy thế này đi, hôm nay là mồng tám, từ nay trở đi, hàng tháng vào mồng tám cả hai chúng ta không được phép nói dối. Nếu không sau này sinh con ra sẽ không có nách.” Hình Hoan thành khẩn thề thốt, thấy Ngộ

Sắc gật đầu tỏ ý đồng tình, nàng thở dài và nói lại một lần nữa, “Người trong lòng của tướng công thật sự không phải là ta.”

“Cô nương thích anh ta không?”

“Chàng là tướng công của tiểu nữ mà.” Nàng trả lời gián tiếp, ý là đã gả cho người ta tức là người nhà người ta, không có sự chọn lựa, bắt buộc phải thích.

Nàng vừa nói hết lời thì y cũng đã làm xong tóc cho nàng, y cẩn thận chọn một chiếc trâm cài đầu tinh tế, cài lên mái tóc nàng. Hai tay y áp lên cạnh má nàng lắc mạnh cái đầu không chịu để yên, ngấm nghĩa một lúc sau, y mỉm cười mãn nguyện.

Lấy lại tâm trạng, ý cúi người, áp sát gần nàng, môi gần như chạm vào mái tóc nàng, thì thầm như trêu ghẹo: “Tối nay đừng về nhà, thỉnh thoảng hãy sống vì bản thân một chút.”

Một câu nói đầy quan tâm đã điểm trúng huyết như lướt nhẹ qua tai, sưởi ấm trái tim băng giá của nàng, lan tỏa một cảm giác kỳ lạ. Hình Hoan cảm giác như có những con sóng gợn cứ lan tỏa trong lòng mình, khiến tim nàng run lên.

Cảm giác đặc biệt chưa kịp cảm nhận hết thì từ ngoài cửa hắt vào giọng nói trầm trầm.

-----oOo-----

Chương 5: Nhân duyên của ta đến rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại sư ăn nói quá huyễn hoặc và Hình Hoan mặc chiếc áo bông hoa, đại sư quá đẹp trai, còn Hình Hoan thì quá béo, nhìn từ góc độ nào cũng thấy đó là một sự kết hợp kỳ lạ.

Nhậm Vạn Ngân bị những lời phán “phá sản” “máu chảy” làm cho điên cả đầu, rồi ngớ ngẩn bỏ qua tất cả những điều kỳ lạ, không phù hợp để dẫn đôi tổ hợp này về nhà.

Nhưng sau khi uống một tách trà trong phòng khách, hắn bỗng có cảm giác như chợt bừng tỉnh.

Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà lại đi tin một tên hòa thượng đầu đầy tóc như thế? Áo cà sa mua là có, phiếu chứng thực kia có thể làm giả, là một thương gia thành công, hắn có thể đi lừa người khác nhưng không cho phép mình bị lừa!

“Lão gia, ngài đi đâu vậy ạ, chuẩn bị đến bữa rồi ạ.”

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, hắn chẳng nói chẳng rằng đứng bật dậy, bước chân ra khỏi phòng khách, mặc kệ cho người hầu cuống quýt chạy theo.

“Lão gia ta nghĩ kỹ rồi, không thể để kẻ lai lịch không rõ ràng ăn không ngồi rồi ở trong phủ ta được.” Hắn đi nhanh hơn, quyết định dứt khoát, chuẩn bị sẵn tư thế, hắn muốn để kẻ dưới biết rằng mình không chỉ đơn thuần là kẻ thừa kế đời thứ hai, hắn là kẻ rất lanh lợi.

“Ồ, bởi vậy...”

“Bởi thế nên lão gia ta sẽ chứng minh cho Đại sư và Hình Hoan kia, ta không dễ bị lừa thế đâu!”

“Nhưng, thưa lão gia... ngài đi nhầm đường rồi, họ đang ở đằng sau, trong phòng bỏ hoang đã nhiều năm không sửa sang kia ạ.”

“... Tất nhiên là ta biết rồi, chỉ là vì ta muốn ngắm cảnh bên này trước, người dám chỉ bảo ta à?!”

Nói xong, tâm trạng muốn ngắm cảnh của hắn cũng hết, ngượng ngạo quay người lại, chuyển hướng rồi đi tiếp.

Suốt dọc đường không chỉ có tiếng bước chân vang lên liên tục mà còn cả những tiếng cằn nhằn không dứt phát ra từ cái miệng môi mỏng cong cong tinh tế của hắn. Hắn không tiếc lời phản bác lại khả năng phân tích suy luận của chính mình, nào là những lời lấp lửng rất mông lung kia làm sao lại có thể tin nổi, nào là phong thái, cách ăn mặc tư thế và cả khuôn mặt đầy vẻ phong lưu của đại sư kia, và cả điều quan trọng nhất hắn quan tâm...

“Tại sao bỗng dưng ta lại nghi ngờ họ đến vậy? Căn cứ có sức thuyết phục nhất là cái cô tiểu thư Hình Hoan kia sao mà lại xấu đến thế? Theo lý mà nói người có duyên với Phật thường dễ gần gũi với Phật, có thể suy ra là Phật khá ưu ái với họ, khiến họ xinh đẹp hơn người, càng phải... tỏa sáng.”

Hai từ “tỏa sáng” vừa thốt ra, liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi tiếng kêu nặng trĩu.

Tên hầu theo sau đang nghe chủ lắm bầm từ nãy giờ bỗng thấy lão gia của nhà mình đột ngột dừng bước, đứng khựng lại trước cửa phòng hai kẻ lừa gạt đang ở tạm. Qua cánh cửa sổ mở hé, hấn ngẩn người nhìn vào bên trong, từ từ bật ra hai từ “tỏa sáng”, rồi không tự khống chế được mình, vấp phải bậc thềm trước cửa ngã sõng xoài. Dù là kẻ hầu hạ thân cận nhưng cũng không làm gì được.

Tạo ra tiếng động kinh thiên động địa, Nhậm Vạn Ngân khiến hai người ở trong phòng phải ngoảnh ra chú ý. Song hấn vẫn cứ đơ ra ngồi bệt trên đất, quên cả việc phải đứng dậy.

Hấn rất chắc chắn một điều rằng hấn đã mang một nam một nữ về phủ.

Và cũng rất chắc chắn rằng hai người có vẻ mập mờ đang ở trong phòng trước mặt hấn lúc này là một nam và một nữ.

Người đàn ông thì vẫn là đại sư mặc áo cà sa màu xanh lục, nhưng vị cô nương kia...

Từ trước tới nay Nhậm Vạn Ngân vẫn nghĩ rằng trang phục a hoàn của nhà hấn rất mới mẻ và đặc biệt, dù đường kim mũi chỉ có hơi thô kệch, hơi hột một chút... Nhưng điều đó không quan trọng, bởi cô nương đang mặc nó trong phòng quả là rất đẹp. Chiếc áo ngắn màu hồng nhạt giúp tôn lên vẻ đẹp cân đối, nàng quay đầu ngoái nhìn mặt hơi cúi, người vẫn ngồi đoan trang trước gương, toát lên vẻ đẹp thông minh lanh lợi.

“Ồ, Hình Hoan sao?” Sau khi bình tĩnh, tất cả những tư duy trong não hấn lại vận hành nhanh chóng trở lại, liếc mắt thấy chiếc áo bông hoa mắc trên tấm bình phong, rồi như muốn xác nhận lại, hấn nhìn lại nàng và hỏi.

Hình Hoan đang du ngoạn trong trí tưởng tượng thấy bị hỏi vậy thì lo đếnh gặt đầu.

Thấy vậy, mắt Nhậm Vạn Ngân sáng rực, vội gọi to: “Người đâu! Mau, mau lại đây!”

“Lão gia, ngài lại sao thế ạ?” Tên hầu vẫn theo sau tiến đến hỏi, tay vẫn cầm khư khư chiếc chổi vừa giật lấy từ tay một a hoàn trên đường tới đây, đang định chuẩn bị quét sạch hai tên lừa gạt này ra khỏi phủ.

Nghe tiếng gọi to của hần, Hình Hoan chợt định thần lại, má vẫn ửng hồng, ngượng ngùng liếc nhìn Ngô Sắc, hai người nhìn nhau giây lát, rồi nàng lập tức đứng dậy, kéo giãn khoảng cách giữa nàng và y. Nàng không biết Nhậm Vạn Ngân đã nghe thấy những gì, liệu có bại lộ âm mưu của họ, liệu có đuổi họ ra khỏi phủ không?

Đã đến nước này rồi, nếu không thành công thì chắc chắn sẽ phải hy sinh rất lớn.

“Đồ lão xược, định làm loạn à! Sao chúng mày lại dám để sư thái tương lai vĩ đại đây mặc thứ đồ thế này hả, có biết là sắp tới người ta phải phổ độ chúng sinh không? Cao quý như vậy sao lại mặc thứ vải thô kệch thế kia? Lập tức tìm cho ta bộ đồ phù hợp với sư thái tương lai vĩ đại lại đây. Yến tiệc tối nay đã chuẩn bị xong chưa, các người định để sư thái tương lai vĩ đại chết đói hả? Mà còn nữa, căn phòng này làm sao mà ở được cơ chứ, mau mau đi chuẩn bị một phòng chính tề... người cầm chổi định làm gì? Trợn mắt nhìn ta là ý gì? Còn dám toét miệng ra mà cười à? Có muốn cắt tiền công không?”

“Thấy chưa, cô nương rất thích hợp cho mỹ nhân kế!” Đại sư Ngô Sắc rít lên sung sướng, cười tít mắt, nhân lúc không ai để ý, y lại tiến sát đến nàng, áp sát khuôn ngực nóng ấm của y vào sống lưng lạnh lạnh của nàng, sự tương phản mãnh liệt khiến trong giây lát y bỗng mạnh mẽ cảm giác quyen luyến. Nhưng ngay sau đó, y trấn tĩnh lại, liền chống chế thì thầm, “Xem ra tối nay cô nương có muốn về cũng không về được rồi, thí chủ đây chắc chắn không dễ dàng để cô nương đi đâu, bản tăng đành phải nhẫn nhịn một chút để ở lại cùng cô nương vậy.”

“...” Đồ hòa thượng chết tiệt, y cố ý tạo dựng nên tất cả chuyện này. Giờ

Hình Hoan mới hiểu được dụng ý sâu xa của việc tạt nước vừa nãy!

Đúng như Ngô Sắc đã dự liệu, Nhậm Vạn Ngân dường như dốc hết lòng nhiệt tình cung phụng, thậm chí là “cưỡng ép” họ ở lại phủ một đêm.

Thịnh tình khó chối từ, mấy chữ này vốn chưa từng xuất hiện trong từ điển của Hình Hoan, nhưng khi người ta khiến thịnh tình thành những lời làu bàu liến thoắng thì nàng cũng phải chịu thua.

Chỉ có điều những chuyện xảy ra tiếp theo hoàn toàn đi chệch với quỹ đạo mà Ngô Sắc vốn dày công tạo dựng nên cảnh thơ mộng để trò chuyện tâm tình.

Nhậm Vạn Ngân nài nỉ họ ở lại đến phát mệt, sau khi miễn cưỡng đàn cho họ nghe một khúc bèn đi ngủ.

Vậy là, khung cảnh hiện ra lúc này là một gian phòng, một ngọn đèn, một đôi nam nữ, nhưng không có kiểu như củi khô gần lửa, thiếp thiếp chàng chàng tay trong tay, chỉ có...

Ngô Sắc cuộn tròn chân ngồi im trên thành giường cứng nhắc, hai mắt khẽ nhắm hờ, khuôn mặt không chút biểu cảm, ngón tay lăn tràng hạt thành thạo, tiếng mõ gõ đều đặn vọng vào trong phòng, đôi môi gợi cảm lẩm bẩm phát ra tiếng tụng kinh nghe vui tai. Rõ ràng là một đại sư hội tụ đủ “tứ không” đang ngồi niệm kinh, toàn thân phát ra ý vị “không có việc gì miễn làm phiền”.

Hình Hoan rất muốn ủng hộ y để giữ sự yên tĩnh đó, nàng ngồi một bên thêu chiếc túi thơm. Nhưng khi chiếc kim đâm vào tay nàng đến lần thứ tám thì nàng đành đầu hàng.

“Hừm!”

Nàng có ý cố húng hắng giọng để khiến Ngô Sắc phải chú ý, nhưng y vẫn coi như không.

“Người không phải là hòa thượng thật đấy chứ?” Nàng không kìm được liền hỏi, ở đây chẳng có ai, y làm gì phải diễn như thật thế chứ?

Đáp lại câu hỏi của Hình Hoan vẫn là tiếng gõ mõ trầm trầm.

Nàng đợi một lát, biết ý đành ngậm miệng rồi thân người nhìn ra phía cửa sổ.

Đã thành thân hai năm, đây là lần đầu tiên Hình Hoan đi qua đêm không về, không chỉ vì nghe lời của Ngô Sắc hay những mời mọc thái quá của Nhậm Vạn Ngân, còn có chút giận dỗi.

Giận dỗi... với nàng, đây là một từ rất lạ.

“Khuê nữ nhà tôi chả có ưu điểm gì, duy chỉ có tính không dễ bụng, dễ bảo, chịu khó làm lụng.”

Đó là những lời giới thiệu của mẫu thân khi mẹ chồng mang lễ đến hỏi nàng. Vậy là suốt hai năm nay nàng vẫn như những gì người ta mong muốn, đóng cho thật tốt vai diễn đó. Nhưng dù là người không dễ bụng đến đâu thì khi bị chính tướng công của mình nói mình là người không quan trọng trước mặt mọi người, chắc cũng phải biết buồn.

Nàng bắt đầu muốn chạy trốn, không muốn tiếp tục đeo mặt nạ dịu dàng, nhu mì để sống những ngày dài khó thở nữa.

“Ta đã hứa với sư phụ, làm sư một ngày là làm sư cả đời!”

Đúng lúc Hình Hoan đang mơ màng, tiếng gõ mõ chợt im bật, như vừa kết thúc một buổi diễn xuất ra trò, Ngô Sắc vươn vai, trả lời câu hỏi từ nãy của nàng.

Nhưng Hình Hoan phải mất một lúc mới thoát khỏi những suy nghĩ mông lung. Nàng quay lại ngạc nhiên nhìn y: “Nói vậy là, người không phải hòa thượng giả sao?”

“Chẳng phải ta đã đưa cho nàng xem giấy chứng nhận rồi sao?”

“Xem rồi, xem rồi, không cần phải lấy ra nữa!” Thấy y đang có ý lấy giấy đó ra để “triển lãm”, Hình Hoan vội lên tiếng ngăn cản, “Chỉ vì ta thấy lạ, miếu chùa nào lại phá lệ thu nạp kiểu hòa thượng như người?”

Đó dường như là một câu hỏi rất thách thức nhưng Ngô Sắc lại không có ý kể lể uân khúc nội tình chuyện xuất gia của mình. Y ngồi dậy, kéo ghế

ngồi gần Hình Hoan, vắt chân lên trông rất ngỗ ngược, cơn gió đêm kéo theo cảm giác oi nồng ủa đến, khiến y khó chịu, phẩy phẩy vạt áo làm cho cúc áo vốn đang cài bị bung ra.

Xương quai xanh chột lộ ra, Hình Hoan hơi liếc mắt, nhìn hồi lâu, khó khăn lắm mới thu lại ánh mắt thì bắt gặp ngay ánh mắt y đang nhìn nàng chăm chăm. Nàng đỏ mặt, quay đi chỗ khác.

“Đang thêu cái gì đấy?” Ngô Sắc mặc kệ sự e thẹn của nàng, hỏi băng quơ.

“... Túi thơm cho bảo kiếm.” Nàng ngập ngừng nói, muốn xua đi không khí kỳ quái này. “Tại thấy trên người người có mùi đàn hương rất thơm, tướng công lại không ngủ được phần hoa nên ta tìm lá đàn hương để làm cho tướng công một cái túi thơm.”

“Nàng không phải phiền phức thế, ta cho nàng ngủ thoải mái.” Để lời nói của mình thêm tính thuyết phục, y vươn tay ra với lấy sau gáy nàng, ấn nhẹ đầu nàng lên ngực y, “Thế nào, thích không? Nếu còn không thích, ta kiến nghị tướng công của nàng nên xuất gia, theo ta học kinh vài năm thì đảm bảo có tám mãi cũng không hết mùi đàn hương này đâu.”

“Buông ra!” Nàng vung tay cố thoát ra, tim đập loạn xạ. Cố che giấu cảm xúc không đáng có, Hình Hoan mím chặt môi, vuốt vuốt lại tóc, tức tối lườm y một cái, “Người không có tiểu thư nào thềm, chàng ý thì có, xuất gia cái nổi gì?”

“Ai bảo với nàng là ta không có tiểu thư nào thềm?”

“Vậy tại sao người lại xuất gia?” Tuy y không cạo đầu, không giữ đúng theo phép tắc nhà sư, nhưng dần dần Hình Hoan tin rằng y là hòa thượng thực sự. Một sự tin tưởng không nói lên lời cứ lan tỏa trong tim.

“Hừm, nói ra thì dài, đợi khi nào nàng cũng thêu cho ta một cái túi thơm ta sẽ kể cho nghe.”

Câu này vốn y cũng chỉ tiện miệng nói ra và cũng chỉ hy vọng nàng sẽ nghe băng quơ.

Nhưng Hình Hoan lại để tâm, chau mày, nghĩ một lúc, trả lời rất thành

thực: “Người không dùng kiếm, cần cái này làm gì? Huống hồ, ta có rảnh đến mức đó đâu.”

“Chẳng phải phụ nữ các nàng cứ rảnh là lại thêu thùa sao?” Đôi khi người ta kỳ lạ là vậy, những thứ vốn chẳng quan tâm, nhưng khi thấy khó đạt được thì lại hăng hái. Y nhíu mày, liếc nhìn nàng với vẻ không vui, cho dù tướng công và đồng phạm có khác nhau thật, nhưng cũng không cần biểu hiện phân biệt quá đáng thế chứ!

“Cũng phải thôi, đây là lần đầu tiên trong hai năm làm dâu ta đi xa nhà thế này, trước đây chỉ ở nhà thêu thùa để giết thời gian. Mẫu thân nói, đồ thêu là món quà tốt nhất thê tử tặng cho tướng công, để tướng công biết rằng mỗi một đường kim mũi chỉ đều là sự yêu thương dành cho chàng, thế nên ta đã thêu rất nhiều, mẹ chồng cũng khen tay khéo tay, ta đã thêu các đồ khi thành hôn như áo cưới, gối uyên ương, chăn uyên ương...”

“Thôi được rồi!” Y không có thời gian để ngồi nghe nàng khoe sự ngoan hiền của mình, hơn nữa đó là những việc không liên quan đến y, “Không giữ được tim của đàn ông, khéo tay nữa cũng chẳng ích gì.”

“Hả?” Vấn đề nặng nề này như đánh thẳng vào mạng sườn Hình Hoan. Đúng vậy, đúng là nàng đã không giữ được, nàng đã làm rất tốt không thể nào chê trách được, mọi người đều hài lòng, duy chỉ có Triệu Vĩnh An là không.

“Đầu tiên nàng phải hiểu, anh ta cần cái gì?”

“...” Làm sao nàng biết Vĩnh An cần cái gì, nàng đâu phải con giun trong lòng chàng.

“Ví dụ như tướng công nàng thích phụ nữ như thế nào. Như ta, ta thích người có đôi mắt to, trông ngô ngố, nói dối không chớp mắt, có thể cùng ta đi ngao du lừa gạt chốn giang hồ, thích mặc áo bông... Nàng cười gì vậy, ta không nói là nàng đâu.” Mỗi câu y nói ra, nụ cười của nàng càng tươi hơn, đúng lúc nàng cười rạng rỡ nhất, y lạnh lùng chặn đứng sự thích thú của nàng. Khi thấy nàng đang cười bỗng trợn mắt lên tức giận như dựng hết các gai trên người lên thì lại đến lượt y thấy sung sướng. Ngay trước khi cơn thịnh nộ của nàng chuẩn bị bốc hỏa, y nói thêm một câu khiến lửa vụt tắt, “Thế tướng công của nàng thì sao?”

“Chàng...”

“Chẳng nhẽ chưa bao giờ nàng hỏi anh ta câu đó?”

“Có chứ, có chứ, ta có hỏi, chàng nói, nói... nói là thích người hoàn toàn tương phản với ta.”

“... Nữ thí chủ, nữ thí chủ xuất gia theo ta đi, không chữa được nữa rồi.”

“Đại sư, không còn cách nào khác sao?” Nàng lại còn mong một người xuất gia dạy nàng cách làm thế nào để nắm giữ được chồng ư, thật là hoang đường. Nhưng vấn đề ở đây là, liệu nàng còn người bạn nào để cầu cứu không?

“Có, bản tăng có thể hy sinh bản thân để cứu thí chủ. Có thể một ngày tương công của thí chủ sẽ thu hồi lại tất cả thư từ hôn, yêu thương thí chủ đến mức chết đi sống lại.” Rõ ràng chuyện này không liên quan gì tới y, nhưng y lại không đành lòng nhìn khuôn mặt oán hờn của thiếu phụ.

“Thật hay giả vậy? Người lại có lòng tốt như vậy sao?” Sự giúp đỡ đến quá dễ dàng lại khiến Hình Hoan hoài nghi.

“Ồ, chuyện là thế này, vừa rồi bản tăng có quan sát thiên tượng, phát hiện thấy sao nhân duyên của ta tái hiện trở lại, thí chủ có biết thế có nghĩa là gì không?”

“Có nghĩa là sao nhân duyên của ngươi không ảm mất.”

“Ảm mất cái gì, là nhân duyên của ta đã nổi lên.”

“Nhân duyên của ngươi có liên quan gì đến ta?”

“Ta là người xuất gia, chức trách là phải phổ độ chúng sinh, làm sao có thể nhẫn tâm mưu cầu hạnh phúc riêng tư? Tất nhiên là phải mong tất cả những người có tình trong thiên hạ được về với nhau.”

“Vậy người xuất gia sao lại có nhân duyên?”

Thôi, y chịu thua, coi như y không có lòng tốt như vậy, “Nói thật nhé,

sau khi chuyện này kết thúc, tiền lấy được từ Nhậm Vạn Ngân sẽ thuộc về ta hết.”

“Được!”

Sự thực chứng minh rằng, ứng phó với căn bệnh tinh thần, bắt buộc phải dùng tới cách này, nàng thích như vậy.

-----oOo-----

Chương 6: Lại gặp cà sa xanh lục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đại sư Ngô Sắc nói sẽ giúp đỡ nàng, điều kiện là nàng phải nghe lời, điều này đối với nàng dễ như trở bàn tay, giả vờ ngoan ngoãn là tuyệt chiêu sở trường của nàng.

Bởi vậy, ngay từ sáng sớm nàng đã nghe theo sự sắp xếp chui vào chiếc xe ngựa hào nhoáng Nhậm Vạn Ngân cử đến, mặc chiếc áo bông đặc quyền của nàng, khoác thêm chiếc áo cà sa xanh đặc quyền của Ngô Sắc, ung dung trở về Quần Anh lâu.

Làm như vậy để làm gì? Nàng cũng không rõ lắm.

Đại sư Ngô Sắc chỉ nói: “Đàn ông thường không thích thấy màu xanh lục, nếu thí chủ thấy không đủ độ kích thích thì khi vừa gặp tướng công có thể vung áo cà sa trùm lên đầu y.”

Gặp tướng công? Liệu có thể không? Tướng công chỉ muốn cô mất tích luôn, sao có thể đến Quần Anh lâu tìm được chứ?

“Lôi con a hoàn khoác áo cà sa màu xanh lục vào đây-dùng-điểm-tâm!”
Lời nói lạnh lùng, mỉa mai, Triệu Vĩnh An như rít qua kẽ răng ba từ dùng-điểm-tâm.

Cảnh tượng nằm ngoài dự đoán khiến Hình Hoan ngẩng mặt kinh ngạc. Triệu Vĩnh An ngồi điềm nhiên trong đại đường của Quần Anh lâu, áo bào sát người, ống tay nhỏ màu trắng, tà áo thêu hoa mẫu đơn đập vào

mắt Hình Hoan từ xa. Bỗng dung nàng nhớ đến nàng bộ khoái hôm qua, kiểu trang phục giống nhau, không hiểu họ thân nhau đến mức nào?

Điều khiến Hình Hoan đau hơn cả là Triệu Vĩnh An đang cầm trong tay một chiếc roi bạc, những ngón tay dài của chàng lắc lư, chiếc roi bạc đập nhẹ một cách đều đặn lên thành tay vịn của ghế. Từng nhát từng nhát gõ của chiếc roi như đánh lên người nàng, cảm giác ấy khiến nàng bất giác há miệng hít một hơi thật sâu.

Chàng bỗng nhiên lại mang chiếc roi bạc mà mẹ chồng thường lấy ra mỗi lần hét “phục tùng gia pháp”, chắc là không có gì liên quan đến nàng?

Sáng sớm thế này, hoặc giả vị nhị thiếu gia này đang luyện công buổi sáng?

Có khi tới qua nàng và bộ khoái khiến chàng tức tối điều gì nên chàng mới tự hành mình thức đến tận trời sáng cho mắt thâm quầng đen thế kia?

Nàng chưa kịp hiểu tướng công nhà mình đang bị mắc bệnh gì thì tên hầu thân cận của chàng đã “mời” nàng vào Quần Anh lâu.

“Quỳ xuống!” Chiếc roi bạc lại lắc lư, chàng hất cằm, từ tốn ra lệnh.

Giọng nói âm u nặng nề khiến Hình Hoan không kịp nghĩ ngợi, chân mềm nhũn ra rồi quỳ xuống đất.

“Nói, thân phận của ngươi là gì?”

“A hoàn...” Tướng công nhà nàng đúng là hỉ nộ thất thường, Hình Hoan không biết đó có phải là câu trả lời mà chàng mong muốn không, sau khi trả lời, nàng lén nín thở nhìn trộm xem biểu hiện của chàng thế nào, thấy vẻ mặt chàng có vẻ dễ chịu hơn, nàng mới dám thở ra.

“Ta sai ngươi ở lại Quần Anh lâu để làm gì?”

“Để tiện phục vụ cho các hiệp khách giang hồ.”

“Vậy tới qua người chết rấp ở đâu?” Triệu Vĩnh An cố giữ bình tĩnh.

Thật là hết chịu nổi, chàng vô cùng hối hận vội đến tìm nàng, kết quả thì sao? Chàng đã đợi ở đây như một thằng ngốc cả một đêm, thế mà nàng lại còn ung dung khoác chiếc áo của gian phu về.

“Lại còn quyến rũ cả đàn ông không có tóc, chán sống rồi hả?”

“Bẩm thiếu gia, thực sự là y có tóc...”

“Y không phải tên buôn người sao?”

“Tên buôn người cũng có thể hối cải, thiếp đã cảm hóa được hắn!”

“Cảm hóa theo cái kiểu cô nam quả nữ cả đêm không về?”

“Bẩm thiếu gia, đó chỉ là biểu hiện bề ngoài...”

“Rầm!”

Tiếng đập bàn khiến tất cả những hiệp khách giang hồ đang ngồi chinh tề trong phòng khách cũng phải nín thở hướng hô là Hình Hoan. Nàng sợ hãi đến mức co rúm người lại như con ve sầu mùa đông.

“Người có biết mình là người đã thành thân rồi không?” Rõ ràng là hành vi của nàng đã khiến Triệu Vĩnh An mất đi lý trí.

Lời chất vấn gay gắt khiến Hình Hoan không biết phải trả lời thế nào, “Ừm,... thiếp đã thành hôn!” Họ chẳng phải là chủ tớ sao, thế vậy nàng ấy đã kết hôn với ai? “Cái tên hòa thượng mọc lông trên đầu kia làm cho người vui quá hóa rồ, quên cả chính thân phận của mình rồi sao? Ta nhắc lại cho người nhớ, tướng công của người là kẻ chặt củi cho Triệu gia trang, trước khi đi người còn thề thốt với tướng công của mình là sẽ giữ trọn đạo làm vợ.”

“...” Chàng thà tự chửi mình là tên đốn củi chứ không thèm nhận nàng làm vợ.

“Không nói được gì nữa hả?” Chàng nín nhịn nhếch mày lên, những tưởng sự yên lặng của nàng là sự sám hối, “Người đâu! Treo cái áo cà sa xanh lục lên giữa sân, treo cả con a hoàn không biết giữ đạo làm vợ này lên.”

“Nhị thiếu gia, nhiều người thấy e rằng không hay...” Hai con người mắt nàng đảo một vòng mới nhìn thấy rõ hết hiệp khách giang hồ đang ngồi vây quanh họ. Nàng cố gắng ép ra nụ cười, nhưng rất tiếc là không thành công, và cũng không có cơ hội.

Triệu Vĩnh An đã cho treo nàng lên giữa sân thật, cột buộc dây thừng phơi quần áo bị chuyển sang một bên, nay thay bằng nàng. Nàng bị treo chính giữa cửa phòng khách, khiến nàng không sao tránh khỏi ánh mắt tức giận của Vĩnh An. Trong lúc bị lắc lư, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ: chắc hẳn tên hòa thượng đáng chết đã cố ý lên kế hoạch thế này, y lại còn đặc biệt giao cho nàng chiếc áo cà sa chất liệu tốt như thế kia nữa!

“Thưa các vị, thật ngại quá, trước khi đưa a hoàn kia đến đây ta đã hứa với tướng công của ả là sẽ quản lý tốt ả. Quân tử một lời hứa nặng tựa ngàn kim, hơn nữa thân làm ông chủ, không thể phụ lòng kẻ ở dưới, nên buộc lòng phải thô bạo thế này, mong các vị bỏ quá cho!” Sau khi đã bót được con tức, Triệu Vĩnh An mới nở một nụ cười miễn cưỡng và giải thích với các hiệp khách giang hồ có mặt.

“Hóa ra Hình Hoan cô nương đã thành thân rồi, đáng lý không nên đi thâm đêm như thế!”

“Nhưng qua đêm với hòa thượng thì cũng chẳng có việc gì. Người xuất gia tứ đại đều không, chắc hai người họ cũng chỉ ngồi đọc kinh cả đêm, đọc đi đọc lại cho đến sáng thôi.” Trong đám đông, có kẻ định thử nói đỡ cho Hình Hoan, cho dù chính người nói điều này cũng không thể tin được cách biện hộ đó.

“Có thêm không gì nữa thì cũng là hòa thượng, không phải là thái giám!” Sau tiếng bàn tán âm âm, Triệu Vĩnh An hạ giọng nói. Vừa nói xong chàng tự nhận ra mình đã nói quá, nên lại ngẩng mặt nên cười trừ, “Thưa các vị, tôi chỉ tức thay cho tướng công của ả ta.”

Rõ ràng là vị nhị thiếu gia lúc này tinh thần không ổn định, tốt nhất là bàn đến chuyện chính. “Vậy nhị thiếu gia, hay là chúng ta bàn đến mục đích chủ đề của đại hội Võ lâm lần này được chứ.”

“Mục đích gì cơ chứ, chẳng phải là mọi người ngắm cảnh sơn thủy và

tiện thể du xuân luôn sao?” Triệu Vĩnh An không động đậy mắt, vẫn nhìn chằm chằm người phụ nữ đang bị treo ở sân, trả lời với vẻ lơ đãng.

“Đó là vấn đề thứ yếu, vấn đề chủ yếu lần này là thảo luận việc dân sinh trong giang hồ. Ngài xem hiện các môn phái đều thu hẹp khoản quần áo, lương thực, ngay cả trưởng lão Mao Sơn cũng nói đến việc nguy cơ tiền tệ cận kề. Để ứng phó với vấn đề này, chúng ta cần đoàn kết một lòng. Nhị thiếu gia là một thành viên của giang hồ, cũng nên làm gương cho người khác, binh khí cung cấp cho chúng tôi lần này cũng nên miễn phí.”

“Mơ à!”

“Nhưng nhị thiếu gia, nếu ngài không chịu miễn phí thì đại hội lần này cứ kéo dài cục diện này mãi. Chúng tôi thì không cũng chẳng sao, dù sao không có vũ khí giao chiến chúng tôi đều nhận, ngài cũng không có lợi nhuận gì. Chủ tọa đại hội võ lâm là Triệu gia trang cơ mà. Nếu cứ để chúng tôi ngày ngày ăn không ngồi rồi thế này, chúng tôi cũng ngại lắm.”

“Định uy hiếp ta đấy hả?” Không thấy rằng tâm trạng của chàng đang rất tồi tệ, trong nhà có kẻ theo giai thế kia sao?

“Đâu dám có ý đó...”

“Thôi đi, đừng nói nữa, để sau.” Tâm trạng lơ đãng thiếu tập trung của chàng lộ liễu trong cả lời nói. Ứng phó qua loa với đám người xong, Triệu Vĩnh An đứng dậy đi ra, tiến đến gần Hình Hoan chàng gần giọng nói nhỏ: “Lại nhớ thư từ hôn rồi hả?”

“...” Ai mà thêm nhớ cái thứ đó chứ.

“Hôm nay ta sẽ không viết cái đó nữa, sẽ có chiêu mới!” Nói rồi, chàng hét cao giọng quát lớn: “Ngươi, từ hôm nay trở đi úp mặt vào tường mà sám hối, không có sự cho phép của ta, không được bước ra ngoài nửa bước!”

“Vậy đối thì làm thế nào?”

“Chuẩn bị cho ngươi nửa tháng lương khô!”

Đám người hầu nghe lời răn rắp, ai cũng thấy là nhị thiếu gia hôm nay đang rất nóng giận nên không ai hé răng nửa lời. Song mới đi được vài bước, tiếng hét của nhị thiếu gia lại một lần nữa cất lên, “Lôi cái áo cà sa kia ra, đốt sạch cho ta, không được để lại gì dù chỉ là tàn tro.”

Đúng! Đúng là phải như vậy, chàng không thể để nàng toại nguyện, nàng đã hoàn toàn không quan tâm đến thể diện của chàng, dám đường hoàng khoác chiếc áo của gian phu về phủ, chàng chẳng đại gì lại ngoan ngoãn dâng thư từ hôn ra để chúng được toại nguyện.

Nàng đã giày vò chàng hai năm nay rồi, chàng có quyền báo thù.

Bị nhốt trong nhà để sám hối là chuyện không khó khăn gì với Hình Hoan, nói một cách nghiêm túc thì trong hai năm kể từ sau khi thành hôn với Triệu Vĩnh An, chỉ ít nàng cũng đã đóng cửa sám hối không dưới một năm rưỡi, nửa năm còn lại là thời gian để nhận thư từ hôn.

Nhưng vấn đề là, trước kia đóng cửa sám hối, tướng công nhà nàng sẽ không có chuyện cứ chốc chốc lại đến hỏi một câu:

“Đã biết lỗi chưa?”

Chàng ngồi ung dung, thư thái trước mặt Hình Hoan, nhả mỳ thưởng thức bát canh hầm thận dê trắng, tiếng thìa va vào thành bát lách tách cùng phối với tiếng chỉ trích nhàn nhạt của chàng nghe ra lại thấy hay.

Nàng ngồi co chân, cuộn tròn trên chiếc ghế quý phi âm áp, gặm chiếc bánh màn thầu khô không khóc, ho khan sặc sụa. Chàng nâng tách trà lên, liếc mắt lờm nàng, trước ánh mắt khao khát của nàng, chàng coi như không thấy gì, uống hết sạch tách trà. Hình Hoan xót xa gục mặt sát ngực, định cố nuốt cái bánh màn thầu đang mắc nghẹn trong cổ họng.

Cuối cùng thì nhờ nước bọt nàng cũng nuốt được, nàng ngẩng khuôn mặt dần trở lại trạng thái bình thường rồi gật đầu vài cái, nói, “Bẩm tướng công, biết lỗi rồi ạ.”

“Lỗi gì?” Câu trả lời của nàng khiến chàng hài lòng bớt cau mày đi, rồi tốt bụng hiềm thấy rót cho nàng một tách trà.

“Hừm... chàng không thích canh hầm thận dê trắng, lát nữa thiếp sẽ gửi

thư bảo mẫu thân không cần phải gửi nữa.” Nàng nói rất trịnh trọng như thể hiệu chàng lắm. Nhớ lại lúc này trông vẻ mặt của chàng nhăn nhó như uống thuốc khiến Hình Hoan cảm thấy phân tích của mình rất chính xác, đúng là hiểu thấu lòng người.

“Râm!”

Nhưng câu nói đó không được Vĩnh An tán thưởng, động tác rót trà ngừng lại. Một lúc lâu sau, chàng đặt mạnh bình trà xuống mặt bàn, nhìn nàng lạnh lùng nói: “Ta rất hài lòng với món thân dê trắng mẫu thân nàng gửi tới, điều ta không hài lòng là nàng! Tốt nhất nàng nên viết thư báo với mẫu thân của nàng đến đón nàng về, mãi mãi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.”

“Thế sao được, thiệp đi rồi, ai chăm sóc cho chàng?” Nàng nuốt nốt miếng mận cuối cùng, chân thành cùng chàng phân tích lợi hại của việc trên.

Rõ ràng là đó không phải là điều Vĩnh An lo lắng, chàng đang dấn vật vì chuyện mà chính chàng cũng không hiểu, “Vừa mặc áo cà sa vừa chăm sóc ta ư? Ta không cần!”

“Hôm nay thiệp có mặc áo cà sa đâu.” Hình Hoan đắc ý kéo kéo chiếc áo bông bảy màu sắc, đó là chiếc mà nàng mới tự may cho mình, màu sắc rất bắt mắt, kiểu dáng mới mẻ, còn chiết eo. Nhớ tới phần eo thon thả của nữ bộ khoái kia, nàng rướn người lên, cố ý lấy tay ôm vào phần eo của chiếc áo.

Nàng tự nghĩ rằng làm như vậy có thể lộ ra phần eo có thể gọi là nhỏ của mình, nhưng đáng tiếc sự thực lại ngược lại, nàng quên mất rằng nhét dưới chiếc áo bông ấy là tầng tầng lớp lớp bông dày cộm.

Chỉ ít với Vĩnh An hình ảnh người con gái trước mặt chàng lúc này có hình trụ tròn, bộ y phục sắc sỡ lại càng khiến chàng không dám nhìn thẳng, “Ta... ta thu hồi lại một lá thư từ hôn, liệu nàng có thôi không mặc những bộ đồ màu sắc phong phú thế này không?”

Lời hứa gì mà lại đi so với màu sắc đẹp đẽ của bảy sắc cầu vồng, ai mà chịu được cơ chứ?

“Vậy thiếp sẽ bớt đi một màu. Nếu chàng thu hồi lại bảy lá thư từ hôn thì thiếp sẽ xem xét việc chỉ mặc y phục màu đen và màu trắng.” Nàng tỏ ra tiếc nuối vuốt ve những màu sắc bắt mắt.

“Ta thu lại tám lá!”

“Nhị thiếu gia, chàng không nên thu lại thêm nữa, nếu cứ thế này, nô gia không có y phục mà mặc nữa. Chẳng nhẽ chàng lại để thiếp không mặc gì mà dạo khắp phố phường? Như thế không tốt, giờ nhiều người trên giang hồ đều đã biết thiếp, cũng coi như có chút tiếng tăm, làm vậy sẽ làm chàng mất mặt mất.”

“Hình Hoan, nàng cố ý giả bộ ngây ngô để trốn tránh vấn đề phải không?” Chàng nổi giận đập bàn, muốn chứng minh mình không phải là tên ngốc, không bị nàng dắt mũi, ở cái nhà này chàng có quyền chủ đạo, “Dù nàng có khoác chiếc áo cà sa kia chạy khắp phố cũng chẳng liên quan gì đến ta. Ta chỉ muốn biết, rốt cục nàng và cái tên đầu không có tóc kia có tư tình gì với nhau không? Nếu có thì là đại hỉ, hai người làm ơn nhanh chóng phá bỏ trở ngại thế tục mà trốn đi”.

“Bẩm nhị thiếu gia, tất nhiên là không có chuyện đó! Chàng thông minh, nhạy bén như vậy sao lại để những lời thị phi chi phối. Đại sư một lòng thanh bạch hướng tới Phật, nô gia lại càng dính dính một điều là sẽ cùng chàng đầu bạc răng long, sống chết có nhau. Sao chàng lại có thể nghi ngờ thiếp?” Nàng tự thấy những gì mình nói quá đổi chân thành, thậm chí những lời cảm động nhất cũng chỉ được đến vậy.

“Vậy sao?” Chỉ có điều Vĩnh An lại vẫn không hề cảm nhận được sự chân thành đó, nàng như một diễn viên nghiệp dư, thành thực nhưng lại cứng nhắc đọc thuộc những lời thoại, không có chút tình cảm nào. Cứ thế làm sao chàng không nghi ngờ nàng được, “Vậy được nếu y không chịu đưa nàng bỏ trốn thì từ nay nàng không được phép gặp lại y nữa.”

“Ồ...” Nàng thở dài. Đại sư Ngô Sắc đúng là tài tình, y đã nhấn mạnh nhắc nhở nàng nếu Vĩnh An yêu cầu nàng không được gặp y nữa thì không được đồng ý. Hình Hoan do dự một lúc lâu rồi quyết định ngoan ngoãn nghe lời Ngô Sắc, “Nhị thiếu gia, điều này thì nô gia không dám đảm bảo, ngộ nhỡ tình cờ gặp lại trên đường, thiếp không thể giả như mù không thấy.”

“Được lắm, vậy nàng cứ tiếp tục mà sám hối!” Chàng đứng dậy, phẩy áo bước ra khỏi phòng, cố tình đập mạnh cánh cửa.

Chàng không quan tâm nàng yêu ai, chỉ muốn điều tốt cho nàng. Đúng, chỉ đơn giản vậy thôi. Tuy ném ra không biết bao nhiêu lá từ hôn nhưng với tư cách là chồng trước của nàng, chàng tự cảm thấy rằng cần phải tìm cho nàng một người tốt. Kẻ không có tóc lại không dám đưa nàng đi không đáng giao phó, bảo nàng không được gặp kẻ như vậy có sai đâu? Thế mà nàng còn trợn mắt không phục tùng.

-----oOo-----

Chương 7: Biện pháp đền tội của ta cũng rất lợi hại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hình Hoan tiếp tục sám hối, tiếp tục sám hối...

Ban đầu Vĩnh An còn đến giám sát việc sám hối của nàng, dần dần, băng đi, chàng không xuất hiện nữa, dường như đã quên hẳn sự tồn tại của nàng.

Thỉnh thoảng nghe ngóng lời đồn đại của nhân sĩ giang hồ được biết chàng rất bận, ngày nào cũng bị cuốn vào việc thảo luận nguy cơ khủng hoảng tiền tệ, tính toán chi phí với chương môn Mao Sơn. Từ trước đến nay nàng luôn nghĩ rằng điểm mạnh nhất của mình là khả năng trở nên trong suốt, khi tương công bận, nàng có thể tồn tại như không khí, đảm bảo chắc chắn không làm phiền đến chàng, không làm chàng phiền thêm.

Bởi vậy, nàng cũng không quan tâm mình tạm thời bị đặt vào một vị trí không quan trọng để sám hối, có cơ hội nàng sẽ thể hiện sự quan tâm của mình vậy. Mỗi đến tận một đêm tĩnh lặng, Hình Hoan không ngủ được, nàng đẩy cánh cửa sổ hướng ra ngoài ngắm các vì sao, nàng muốn học Ngộ Sắc ngày ngày xem thiên tượng để tìm sao nhân duyên của mình.

Không tìm thấy sao nhân duyên nhưng lại nhìn thấy một đôi nam nữ đang lớn tiếng thân mật gọi nhau dưới ánh trăng hữu tình.

“Vĩnh An huynh...”

“Hiều Nhàn muối muối!”

...

“Oe!”

Tướng công nhà nàng và nữ bộ khoái đang trong trang phục tình nhân, một người đi trước một người đi sau xuất hiện trong tầm mắt của nàng, nghe kỹ tiếng gọi đợm tình còn thấy rõ không khí ghen ngào không nói lên lời, giống hệt như một đôi uyên ương bị thế tục xé nát làm đôi. Màn kịch nửa đêm được vén ra ngay trước mắt nàng, không cưỡng nổi phản ứng chân thực của dạ dày, nàng phát ra tiếng nôn khan.

Đúng là chẳng ra sao! Nhớ lại những con dê năm xưa nàng chần thả cũng không gọi ra được tiếng “muội muối muối” thân mật như thế!

Cái giọng mềm như bông ấy chàng chưa từng dùng để gọi nàng. Hình Hoan không nhớ nổi đã phải dụi mắt bao nhiêu lần mới biết mình không bị hoa mắt, nhân vật nam trong màn kịch đêm ấy đích thị là Triệu Vĩnh An.

“Lại đến để bắt người nộp quan sao?” Chàng dừng bước, đuôi mắt khóc miêng đều lộ ra nụ cười.

“Đâu có, muội bận lắm, đâu có thời gian suốt ngày đi theo đầu đá với đám du dân thất nghiệp ấy. Muội đến đây để gặp huynh, vừa nãy đến nơi huynh ở, người hầu nói dạo này chàng rất bận, ở lì trong Quần Anh lâu. Thật không hiểu nổi huynh, làm gì mà phải tốn nhiều thời gian với đám du dân thất nghiệp ấy thế?”

“Tiện thể thôi!” Bị nữ bộ khoái trách, chàng vẫn nhún nạy mỉm cười hỏi “Muội tìm ta có việc gì?”

“Đáng ghét, không có việc gì thì không được tìm huynh sao? Vừa ăn đêm xong nên ra ngoài đi dạo.”

“Thật vậy sao, muội đi dạo cũng xa thật đấy.” Từ nha môn đến nơi chàng ở rồi lại đến Quần Anh lâu, đi dạo đến nửa vòng kinh thành sao?

“Muội là người học võ cơ mà, quen rồi!” Nàng cười rồi khoác cổ tay chàng đưa ra lý do nghe có vẻ hợp tình hợp lý, “À đúng rồi, Vĩnh An huynh, kiếm pháp lần trước huynh dạy muội, muội đã học tạm ổn rồi, hay để muội múa vài đường cho huynh xem!”

Vừa nói nàng vừa đưa mắt tình tứ với Vĩnh An, ngay cả chuyện đao kiếm mà nàng cũng có thể kể dẫu dằng đến thế.

Lúc đó, Vĩnh An yên lặng giây lát rồi mới trả lời: “Thôi, để khi khác, muội vừa ăn xong không nên hoạt động quá mạnh.”

Phì phì, nghe xem, sao mà quan tâm thế! Hình Hoan không khỏi chua xót mở to mắt ra nhìn. Từ trước đến nay chỉ có nàng quan tâm đến chàng, cứ nghĩ rằng cái cách trong lời nói có gai là tính cách của chàng không thể sửa đổi, giờ nàng mới hiểu chàng không phải là không biết quan tâm đến con gái, mà là không thêm quan tâm đến nàng.

“Cũng đúng, đúng là huynh lúc nào cũng nghĩ chu đáo. Vậy huynh có chiêu mới nào có thể dạy cho muội không?”

“Những gì cả đời học được ta đều dạy cho muội hết rồi!”

Cả đời cái đầu chàng! Cả đời của chàng có thể ngắn hơn một chút được đấy! Hình Hoan cảm thấy như mắt mình tóe máu, nhưng lại không có lý do gì để chạy ra làm phiền họ. Nếu như chàng lại lạnh lùng phán một câu “Người không quan trọng dựa vào đâu mà dám quản đời sống riêng tư của ta” thì nàng biết rút lui thế nào?

“À, hay huynh bảo đám du dân thất nghiệp kia dạy muội võ, nếu như vậy muội sẽ không bắt họ về nhà môn nữa. Nghe nói Viên Thái Sơn của phái Thái Sơn rất giỏi, còn có...”

“Hiệu Nhân muội muội, giang hồ có nguyên tắc, chiêu thức tâm pháp chỉ truyền cho người cùng phái, muội cũng muốn tham gia vào đội ngũ du dân thất nghiệp sao?”

“Muội không thêm, muội đang cố gắng dành chức “Thiên hạ đệ nhất nữ bộ khoái”. Sau khi đạt được rồi, muội sẽ có rất nhiều thuộc hạ. Muội cũng có thể bắt được họ và ép họ dạy muội võ công, sau đó mới giao họ cho nhà môn.

“Ồ, ta rất thích ý chí cao xa của muội, không giống như nàng ấy...” Nói nửa chừng Vĩnh An bỗng ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào căn phòng phía xa. Trong đầu xuất hiện người con gái đang đóng cửa sầm hồi không có ý chí xa xôi, an phận với thực tại, không hề nghĩ đến sự tiến thủ, chỉ biết tướng công là nhất, chuyện gì cũng dựa vào tướng công, điểm nào cũng ngược hoàn toàn với sở thích của chàng. Nhưng cho dù là vậy, chàng cũng không muốn kể xấu về nàng với người khác.

“Nàng ấy... huynh định nói đến nương tử của mình sao? Muội vẫn chưa tính sổ với huynh đây, chúng ta quen nhau bao lâu rồi? Một năm rưỡi rồi! Thế mà chưa bao giờ thấy huynh kể mình đã thành hôn, tự nhiên ở đâu chạy ra một vị nhị thiếu phu nhân, muội cũng thật khó mà thích ứng được.”

“Muội chưa hỏi bao giờ!” Chàng không cần thiết phải kể lể rằng mình là người đã có vợ sau khi đã viết vô số thư từ hôn.

“Muội không hỏi nhưng huynh cũng có thể tự kể. Nhưng muội cũng chẳng trách huynh, chắc là nương tử của huynh rất xấu, muội đồng tình với huynh, phải cố gắng chịu đựng, chưa xót lắm phải không? Lần trước huynh kể đã viết giấy từ hôn, nhưng chính nàng không chịu đi, điều đó là thật sao? Không sao, Vĩnh An huynh, có muội ở đây! Chuyện khó xử trong gia đình, muội sẽ giúp huynh xử lý! Điều này cũng không xung đột với chí hướng của muội...”

“Thôi, nói chuyện khác đi. Lần này muội định ở lại kinh thành bao lâu, lúc nào thì về?” Chàng ngượng ngùng chuyển đề tài, không muốn người ngoài nhúng tay vào chuyện nhà mình.

Hiếu Nhân thấy vậy cũng không nhắc đến chuyện không vui đó nữa.

Không vui... Hình Hoan đứng bên cửa sổ rằng cắn chặt lấy môi, cho đến khi môi đã trở nên trắng bệch vẫn không chịu nhả ra. Sự tồn tại của nàng làm hai người đó không vui thật sao. Lẽ nào chàng chấp nhận cho nàng và đại sư Ngô Sắc nhanh chóng dắt tay nhau bỏ đi, nhanh biến trước mắt chàng, để chàng có thể buông tay mà theo đuổi người con gái mà mình thích? Người con gái như Hiếu Nhân, có ý chí xa xôi khó hiểu, lại xinh đẹp, khiến chàng lúc nào cũng hài lòng.

“Nhìn lên chủ nhân nhà mình ngoại tình, như vậy không tốt đâu. Nếu như cảm thấy cô đơn, ta không ngại làm nàng hài lòng. Nàng xem nên ôm một cái, hay là hôn một cái? Nếu cần tiến thêm bước nữa thì cũng được, mau lên.”

Nghe giọng nói gợi cảm quen thuộc khiến Hình Hoan chột lạng người, cảm nhận rõ nét hơi ấm ngay sát sau lưng mình. Sóng lưng nàng cứng đờ, theo phản xạ, nàng đóng cánh cửa cài chốt sau đó mới quay người lại, nhìn chằm chằm người đang đứng trước mặt mình “Sao ngươi lại ở đây?”

“Y phục mang đi giặt hết rồi, không có đồ để mặc nên đến lấy áo cà sa.” Ngược lại với nàng, Ngô Sắc rất bình tĩnh, chớp mắt nhìn nàng, cảm thấy như điều bộ ngạc nhiên quá đổi của nàng rất đáng yêu, liền lấy tay véo má khuôn mặt trắng bệch của nàng.

Sự tiếp xúc vào làn da mịn màng khiến y lưu luyến giây lát rồi mới thả tay ra. Ngô Sắc nhìn quanh căn phòng một lượt, cuối cùng ánh mắt y ngừng lại trên đồng lương khô trên bàn.

Y không thích bánh màn thầu mềm xốp nên lấy tay gạt chúng sang một bên. Điều khiến y quan tâm là chiếc áo cà sa xanh lục bên dưới đồng màn thầu, bọc mình chau mày, không nói một lời nào, y quay lại nhìn Hình Hoan.

Khi một người vốn nói rất nhiều, bỗng chốc im lặng, đôi mắt đen nhánh nghiêm nghị như muốn chất vấn, thì đúng là một chuyện đáng sợ. Chí ít thì Hình Hoan thấy vậy. Nàng thận trọng lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với y rồi mới dám nói, “Tướng công của ta định đốt nó đi, nhưng ta đề nghị không hủy nó đi mà cứ để nó đấy rồi hành hạ nó dần dần, thế nên nó được dùng để gói lương khô. Đại sư, ta cũng đã phải suy nghĩ hết cách để bảo toàn nó nên mới dùng tới hạ sách đó.”

“Ồ, tướng công của nàng chắc giờ đang bận chặt củi ở Triệu gia trang chứ?”

Tên hòa thượng đầu giả này! Có nơi nào là không có mặt của y không? Hình Hoan không nói gì, cũng chẳng kịp nghĩ nói: “Ồ, sao người biết tướng công của ta làm nghề chặt củi? Chắc là bói ra được, đại sư, người thật là tài ba. Chuyện là thế này, chắc người cũng nghe nói gần đây trong

giang hồ có rất nhiều lời đồn đại về ta, nhị thiếu gia lo không quản nổi ta nên cho gọi gấp tướng công đến đây.”

“Là vậy sao, bản tăng có thể tha thứ cho thí chủ về việc chà đạp chiếc áo cà sa, đồng thời cũng có thể giải thích giúp thí chủ về hiểu lầm này. Giờ ta rảnh rồi có thể gặp mặt tướng công của thí chủ để nói với anh ta rằng có thể mở rộng lòng khoan dung, ta chẳng thích thí chủ đâu.”

Dù đó là sự thực thì y cũng không cần phải nói thẳng thừng không kiêng nể như vậy chứ. Hình Hoan có vẻ không can tâm, nhăn mũi lại, “Không cần vậy đâu, đại sư cứ lấy áo cà sa rồi đi mau. Tuy tướng công của ta chỉ là người bổ củi nhưng kiếm pháp cũng rất giỏi, ngộ nhỡ nhìn thấy người ở đây sẽ nhảy bổ vào mà đâm chết.”

“Biện pháp đê tiện của ta cũng rất lợi hại đấy.” Y mỉm cười nhếch môi, rõ ràng, chưa chắc y đã thực sự muốn giáp mặt với tướng công của nàng.

Nói rồi, y đẩy Hình Hoan sang một bên, không biết từ đâu lấy ra cái chày gỗ mõ, và cũng không biết làm thế nào, khều nhẹ một cái, một tiếng rắc rắc, chìa khóa bên ngoài mở ra. Động tác thành thục khiến Hình Hoan cứng lưỡi. Y hơi chếch người, hướng về phía Hình Hoan đắc ý nói: “Đi thôi, đi ăn đêm.”

“Đi ăn đêm? Bây giờ? Đi như thế nào? Đi ra từ cổng? Nhưng nhị thiếu gia hứa với tướng công ta canh chừng ta sám hối...”

“Nào, nghe lời ta, dù là sám hối thì trước tiên cũng phải ăn no, cần lương khô nhiều để khiến não bị xơ cứng.” Y dừng chân, quay người lại, khoác tay lên vai nàng, dồn phần trọng lượng lên người nàng, ra sức khuyến bảo nàng.

“Não xơ cứng thì làm sao?” Từ gì mà lạ vậy.

“Giống như nàng bây giờ, bị tướng công bỏ rơi vẫn còn trung thành thủy chung. Đến khi bệnh ăn vào tâm can thì tướng công và vợ mới động phòng hoa chúc, nàng thì phụ trách trông cửa, cài then, vỗ tay cổ vũ cho họ.”

“...”

Nàng không muốn chứng kiến cảnh tướng công động phòng hoa chúc với người khác, không muốn phải cắn những lương khô kia, nàng nhớ món cá nướng bán đêm ở đầu phố. Tướng công lén lút tư tình ngay tại sân nhà thì nàng đi ăn đêm bên ngoài cũng chẳng nhằm nhò gì?

Vậy là họ cứ thế đường hoàng ra đi từ cửa chính, trên lối đi chỉ cách vị trí đôi tình nhân lúc nãy gọi nhau có ba chiếc giường. Nhưng người ta không hay biết gì, thậm chí Hình Hoan còn nghe rất rõ tướng công nhà nàng nói với Hiều Nhân muội muội “Từ sau khi đi xa, ăn ít lương khô thôi nhé, không tốt cho sức khỏe.”

-----oOo-----

Chương 8: Hoan Hoan muội muội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cộc, cộc, cộc, tiếng guốc gõ trên nền đường vang vọng trong ngõ nhỏ đêm khuya.

Và chốc chốc lại vang lên giọng nói oán trách than phiền phát ra từ đôi môi của Hình Hoan.

“Tướng công của ta không đến đây một mình, chàng còn mang theo người con gái đó.”

“Khi nói chuyện với người con gái đó chàng thật dịu dàng, nhưng khi nào nói với ta chàng cứ hét to lên, làm ta cứ lo không biết tĩnh mạch của chàng có vỡ ra không?”

“Chàng còn dạy người con gái đó công phu. Ngay cả mẹ chồng cũng nói ta có tố chất tốt nếu cố gắng luyện tập võ thuật rồi cũng có một ngày thành tài, nhưng chàng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ dạy ta võ.”

“Chàng không quan tâm nếu ta ăn nhiều lương khô thế có bị làm sao không. Người có biết không, họ ôm đến cho ta lương khô đủ cho nửa tháng, nửa tháng cơ đấy, cứ như là mang cho chó ăn!”

“Còn nữa, còn nữa, chàng không gọi ta là Hoan Hoan muội muội, toàn

gọi ta là đồ con lợn. Dù ta có là như thế, thì cũng là lợn ngọc ngà, chính chàng đã không biết thưởng thức những điểm mạnh của ta.”

...

“Kia chẳng phải là Hình Hoan cô nương sao? Đi bên cạnh là ai vậy? Ái chà, hay là nhị thiếu gia đã gọi tướng công của nàng ta đến?”

“Không phải chứ, làm nghề chặt củi sao lại có thể đi guốc gỗ mà không đi tất thế kia.”

“Linh tính! Làm nghề chặt củi với việc không đi tất có quan hệ bản chất gì với nhau chứ?”

“Ai bảo vậy, chặt củi đi tất thì sẽ không bị giẫm củi cắm vào chân.”

“Ừ cũng phải, nhưng đó là ai? Trông có vẻ đẹp trai, mà quen quen... À! À là hòa thượng, hòa thượng chạy trốn!”

Những lời than phiền không ngớt của Hình Hoan bị những tiếng bàn tán xôn xao từ đằng xa truyền tới làm gián đoạn.

Nàng cúi đầu ai oán tròn trừng mắt nhìn xuống dưới tà áo hồng, đôi guốc gỗ tạo ra những tiếng kêu vang gây sự chú ý kia, chỉ liếc nhìn một cái là ánh mắt đã đổi khác. Hình Hoan cau mày rất muốn hỏi một câu – rốt cuộc mẹ y đã sinh ra y thế nào mà ngay cả vẻ đẹp của ngón chân cũng chăm chút tới.

“Đừng nhìn nữa, nếu nàng thích đôi guốc gỗ này, ta có thể tặng nàng làm đồ lưu niệm, có cần phải ký tên lên đó không?” Ánh mắt sáng rực của nàng bị Ngô Sắc hiểu sang một nghĩ hoàn toàn khác. Y phóng khoáng khoác tay lên vai nàng, không buồn để tâm đến những lời bàn tán, cứ thế tiến về phía người nhiều lời kia.

Đó là một quán nhỏ phía cuối phố, đèn sáng mờ, bên cạnh quán có tấm biển đề ngay ngắn dòng chữ “Cá nướng Thôn Phú”.

Quán mong muốn được đến thưởng thức ở ngay trước mặt nhưng Hình Hoan không dám tiến vào.

Là vì, ngồi ở đó toàn là những nam thanh nữ tú giang hồ mà tướng công của nàng quen biết, nàng không thể siêu thoát như đại sư được nên không thể dày mặt như thế, để duy trì hình tượng hiền dịu từ trước tới nay, nàng ép mình phải chịu đựng cơn đói, bước rón rén, không muốn tiến lại gần họ.

“Thật khéo quá, ăn lâu nhúng sao? Mời nhau không bằng tình cờ gặp gỡ.” Ngộ Sắc tiến đến vào quán trước, không cần ai chào mời, y tự kéo ghế ngồi xuống, còn rất tự nhiên quay mặt về phía Hình Hoan vẫy tay gọi: “Hoan Hoan muội muội, đừng ngại, muện tí nữa là hết đồ ăn đây.”

Câu nói này của y rất hiệu nghiệm, Hình Hoan nhanh như cắt chạy tới, lát sau ngồi ngay trước mặt mọi người.

Nhưng thức ăn thừa trên bàn vẫn không làm nàng cười ra tiếng, ánh mắt cầu xin tha thiết nhìn về phía Ngộ Sắc.

Đại sư đúng là đại sư, nhanh chóng lĩnh hội được liền gọi tiểu nhị đến, “Mang hết đồ ăn chay của quán lên đây, nhanh lên, bần tăng đang vội lắm.”

“... thêm một xiên cá nướng, nếu còn đồ ăn mặn nào chưa bán hết cũng mang hết ra đây, ta ăn giúp cho.” Ăn toàn đồ chay? Đùa gì thế chứ, y xuất gia, nhưng nàng thì vẫn ở chốn hồng trần, sao lại bắt nàng phải cùng chịu chung số phận chứ?

Song, trước cảnh tượng đó công chúng đều liên tưởng đến một cặp vợ chồng hòa thuận, từ đó những tin đồn về Hình Hoan và hòa thượng càng ngày càng nổi cộm. Ai cũng cười không nói gì, chỉ nhìn nhau gật gật đầu.

Sau khi đưa mắt nhìn nhau, một vị được cử đứng lên đại diện, mạnh dạn hỏi: “Đại sư, ngài và Hình Hoan định ăn no xong rồi vội cùng nhau bỏ trốn phải không?”

Người trong giang hồ quả là không nề nang gì ai, tìm hiểu chân tướng chuyện phiếm cũng thẳng thắn là vậy.

Ngộ Sắc như lo chuyện hiểu lầm này chưa đủ độ, sau khi gấp cho Hình Hoan một món ăn, y mới ngừng lại, đưa mắt lên nhìn một loạt người vừa

mới hỏi. Đối phương mỉm cười rạng rỡ, người mặc áo vải màu lam đậm, đứng dựa vào thùng thuốc cứu thương, mái tóc búi đơn giản sau gáy. Y nheo nheo mắt, không thể không thừa nhận bộ trang phục này khá bắt mắt, khi nào y chuyển nghề có thể thử ăn mặc như vậy.”

“Vị là... thần y có phải không?” Sau khi nhìn ngắm bình luận xong, y mới cất giọng khe khẽ nhàn nhạt của người xuất gia lên đáp lời.

“Không dám, không dám, đa tạ đã quá khen.” Thần y mỉm cười, cố tỏ vẻ khiêm tốn.

“Bần tăng không khen ông.” Y nhú mày, giơ một chân lên, giẫm lên ghế, đảm bảo đôi guốc gỗ hàng độc trông vô cùng sang trọng mà mình vừa mới lừa được ban sáng lọt vào tầm mắt của mọi người, “Thần y thí chủ, ông sĩ nhục nàng đây không sao, nhưng sao có thể sĩ nhục bần tăng như thế. Có ai lại bỏ trốn mà lại ra trận ung dung thế này không? Bần tăng còn chẳng đi tăt, thế thì chạy trốn được bao xa?”

“Vậy nửa đêm nửa hôm thế này, là định...”

“Bần tăng thực hiện xong bài tập luyện buổi tối, thấy bụng đói quá nên hẹn nàng đi ăn cùng, không được sao? Vậy nửa đêm nửa hôm các vị tu tập ở đây thế này cũng là có ý chuẩn bị bỏ trốn tập thể ư?”

“Tất nhiên là được, được. Chỉ có điều, nhị thiếu gia cũng ở Quần Anh lâu, sao ngài không rủ thiếu gia đi cùng?”

Đối mặt với những câu hỏi thăm dò không ngớt, mặt Ngô Sắc biểu lộ ra sắc mặt khó coi, thở hắt ra rồi nói “Chuyện đã đến nước này, bần tăng cũng không dám giấu. Hoan Hoan muội muội, xin đừng trách ta.”

Câu nói này khiến tất cả mọi người hứng khởi, ngửi thấy nguồn tin kinh thiên động địa đây rồi.

Duy chỉ có Hình Hoan, trong lòng lo lắng, không thể đoán nổi tiếp sau đây y sẽ diễn trò gì, dù sao cũng nên nói trước với nàng một tiếng chứ.

“Chuyện là thế này. Từ khi chương môn Mao Sơn chỉ ra cho thấy nguy cơ khủng hoảng tiền tệ, Hoan Hoan muội muội vô cùng lo lắng cho giang hồ. Nghĩ rằng dù sao mình cũng là một phần của Triệu gia trang

mà không thể làm gì có ích cho các hào kiệt võ lâm giang hồ, cứ mỗi lần nghĩ đến đây nàng lại chẳng thiết ăn uống gì. Thế là, mong được bàn tăng trợ giúp để mọi người vượt qua được cái nạn này.”

“Đại sư, chuyện này có đáng gì đâu mà nhắc tới, đó là việc cần làm của phận nô gia này...” Hình Hoan cứ nghĩ rằng trình độ nói dối của mình đã đạt đến cảnh giới điêu luyện, hôm nay chứng kiến mới thấy đúng là còn có người giỏi hơn mình.

Có danh tiếng tốt bên ngoài như Hình Hoan thì không ai phải nghi ngờ. Nhưng với hòa thượng chẳng giống kẻ xuất gia này thì khó khiến người ta tin được.

Người trong giang hồ căm giận lẽ trái như kẻ thù, nói một cách khác là thích lo chuyện thiên hạ, đặc biệt là thần y, thân bên ba suốt nửa cuộc đời, không thể đứng đó nhìn Hình Hoan tội nghiệp bị lừa, “Hình cô nương, chuyện như thế sao cô nương không nói ra để chúng tôi giúp đỡ? Ngô Sắc đại sư dù sao cũng là người xuất gia, vấn đề dân sinh của giang hồ đã có từ lâu, đâu phải làm vai trò pháp sư, đọc kinh là có thể giải quyết được.”

“Thần y thí chủ, xin đừng coi thường bàn tăng như vậy có được không? Bàn tăng tuy là người đã xuất gia không được sát sinh nhưng cũng đã từng bị một lúc mười hai người đánh mà không ngã, xin chú ý là mười hai nam thanh niên. Thanh niên đã trưởng thành! Nam nhi!” Giờ thì thế nào? Ai dám bảo tên xuất gia góc nghếch này chỉ biết niệm kinh làm phép sư?

“Thật, thật vậy sao? Mười hai nam thanh niên? Đánh cùng một lúc? Cũng không bị ngã?”

Với những nghi ngờ trên Ngô Sắc trịnh trọng gật đầu.

“Thanh niên lớp sau, quả nhiên là càng lúc càng lợi hại.”

“Ha ha ha, hậu sinh khả úy, chúng ta già rồi, giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi rồi.”

Lời ca tụng rào rào, Ngô Sắc tuy mỉm cười ứng phó nhưng chẳng để vào tai câu nào. Rõ ràng là y không quan tâm đến những lời khẳng định đó

của bậc tiền bối. Đến khi nghe thấy tiếng Hình Hoan, y mới định thần lại.

“Oa, đại sư thật lợi hại, thật không ngờ đó.” Nàng nói vẻ sùng bái.

Y thờ ơ nhếch mép nghiêng mặt, nói thì thầm chỉ đủ hai người nghe thấy “Nếu nàng bị treo lên cây mà đánh thì thế nào cũng không ngã được.”

“Haaaaaaaaaaaa!” Nghe vậy, Hình Hoan ngẩn người giây lát rồi bật ra tiếng cười vang, trong đầu tái hiện rõ cảnh y bị mười hai người treo lên cây rồi đánh, quên mất mình đang nói dối, quên mất việc phải giả vờ, những lời răn dạy về cử chỉ lời nói điềm đạm dịu dàng của nữ nhi cũng bị nàng quên sạch.

“Hình Hoan cô nương, cô nương... cười gì vậy?” Có thể đoán biết được, tiếng cười vang không chút kiêng dè gì của nàng đã nhận được bao ánh mắt liếc xéo của người khác.

“Không, không có gì, vì nhân tài trong giang hồ nhiều thế này tất sau còn phát triển với quy mô lớn hơn nữa.” Nàng vội che giấu sự thật, nghiêm túc trả lời.

Mặc kệ những kẻ giả bộ y hết như người giang hồ, nhân vật chính Ngô Sắc lại đứng ngoài cuộc, né người dịch sát tới người nàng, hỏi nhẹ: “Đã vui hơn chưa?”

“Ừm?” Hình Hoan liếc nhìn sang với ánh mắt hoài nghi, không hiểu sao y lại hỏi như vậy.

“Tốt, xem ra đã không còn nhớ những chuyện không vui nữa rồi.” Y gật đầu hài lòng, nhắc ly rượu lên, lại ôm vai nàng một lần nữa. “Nào, uống rượu, dù sao cũng là người khác trả tiền, đừng khách khí!”

Hình Hoan chợt rung động, má ửng hồng, thoáng bối rối cúi đầu xuống. Hóa ra, y đang dỗ cho nàng vui! Không có những bài an ủi quen thuộc, y dùng cách không thể tự nhiên hơn được nữa để khiến nàng quên đi nỗi buồn lúc này.

“Người khác trả tiền? Ngô Sắc đại sư, ngài không biết quy định của giang hồ sao? Từ trước tới nay chúng tôi tụ tập đều ai trả của người nấy.”

Câu nói nhạy cảm vừa rồi bị người ta bắt trúng.

Nghe thế, Ngô Sắc cau mày, không thích cách phân chia, sắp xếp quá rạch ròi như vậy. “Mọi người đều là người trong giang hồ, làm gì phải phân rõ ràng thế? Thế này đi, bữa hôm nay để bàn tăng mời.”

“...” Đầu y bị bệnh sao! Đó là câu nói hét lên trong lòng Hình Hoan ngay sau khi nghe Ngô Sắc nói.

“Mọi người còn muốn ăn cái gì, cứ gọi đi, đừng khách sáo với bàn tăng.” Ngô Sắc chẳng nghĩ ngợi gì nói, tự mình gọi, “Chỉ có điều mong các vị nhanh lên cho. Không giấu gì các vị, ta và Hoan Hoan muội muội ra ngoài đêm nay là vì mới nghĩ ra cách hay, muốn đi làm luôn. Vừa hay lại gặp các vị, chỉ có thể trò chuyện vài câu...”

“Hai người nghĩ ra cách hay sao? Cần chúng tôi giúp gì không? Chỉ cần là được việc, bảo gì chúng tôi cũng giúp.” Thần y xúc động nói.

“Bàn tăng không đánh trận mình không chắc chắn bao giờ. Việc chắc chắn sẽ thành công, nếu cần giúp đỡ, đến lúc đó sẽ làm phiền mọi người.”

“Tất nhiên rồi, gì mà làm phiền chứ, chuyện giang hồ là chuyện của tất cả chúng ta. Vậy hai người mau đi đi, ta sẽ ở đây cùng mọi người dẫn đầu đoàn Võ lâm chờ phối hợp.”

“Vậy thế này đi, Hoan Hoan muội muội, bàn tăng đi vội quá chưa mang ngân lượng đi. Các vị để bàn tăng về lấy ngân lượng để thanh toán tiền cơm...”

“Thôi, không phải vậy, để đó cho chúng tôi, hai người là Chúa cứu thế, bận chuyện lớn quan trọng, đi mau đi kéo nhờ việc.”

Hóa ra ăn rình cơm có thể lấy được cả chức danh Chúa cứu thế.

Hình Hoan giờ đã hiểu, dù mẹ chồng nói nàng có rất nhiều tố chất, cũng không mong tương công dạy cho nàng “những gì cả đời học được”, chỉ cần đi theo Ngô Sắc đại sư học những chiêu lừa gạt, khoản này nàng có tố chất nhất.

Nhưng lý trí nói với nàng, đó là chuyện sau này, chuyện gấp trước mắt là cái giá của bữa cơm ăn rình này quá lớn, làm sao rút lui cho khéo được? Lấy gì để giải quyết nguy cơ tiền tệ?

“Đại sư, đại sư...” Nàng bước nhanh, vừa đi vừa chạy theo sát Ngô Sắc, không được tha cho cọng rom cứu mạng này.

“Làm sao, chẳng nhẽ nàng chưa thấy no, muốn về ăn tiếp sao? Phật nói làm người không nên tham quá, để dành một chút để mai dùng điểm tâm. Ngoan.” Tiếng hài ngừng lại, y xoay người, đợi đến khi nàng bước tiến lại gần mới lại bước tiếp.

“Ta không phải con lợn.” Trong đầu nàng ngoài chuyện ăn còn rất nhiều chuyện lớn đáng bàn. “Lần này chúng ta nói phét quá xa rồi, giờ làm sao mà lấy lại được đây?”

“Ai bảo là bản tăng đang nói dối? Hoan Hoan muội muội, người xuất gia không biết nói dối.”

“... Vậy bây giờ chúng ta đi giải quyết cái nguy cơ gì gì của ai đó bày vẽ ra sao?”

“Đúng, người ta “tiên tri” không phải là “bày vẽ”! Khi nào rảnh thêu thùa ít thôi, đọc nhiều sách vào, không có văn hóa làm sao mà sinh tồn được trong xã hội này?” Y nhìn nghiêng với ánh mắt trách móc, “Giờ này có ba con đường có thể chọn: thứ nhất, về phủ tiếp tục sảm hỏi, đợi thân y dẫn người đến giết; thứ hai, ngậm miệng đi theo ta, chỉ được làm theo không được hỏi.”

“Nói xong chưa?”

“Xong rồi!”

“Còn đường thứ ba?”

“Ừm, ta có bảo có đường thứ ba đâu, nàng nghe nhầm rồi!”

“...” Đây chẳng phải là ép người quá đáng sao? Nàng làm gì còn được chọn.

-----oOo-----

Chương 9: Lời của ta nàng cũng tin?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kinh thành có một tiệm quần áo rất đắt khách tên là “Tân tài tân lộc”, hôm nay tiệm làm ăn đắt hàng đến kỳ lạ.

Hỏi rõ nguyên nhân được biết cạnh bàn tiếp tân có thêm một chiêu bài sống.

Sáng sớm, khi tiệm vừa mở cửa, chiêu bài sống dẫn một cô nương trẻ mặc áo bông sắc sỡ, cả hai gặm bánh bao, xuất hiện trước cửa tiệm.

Lúc đó, y đang lim dim mắt, nghiêng người, dựa vào bàn lễ tân, thỉnh thoảng uể oải ngáp vài cái. Chiếc áo bào ống tay rộng màu xanh lam được làm từ chính tiệm này, đường viền ngọc vạt áo làm rất cẩn thận, độc đáo, chiếc đai eo to bản nền trắng vân chữ phúc làm lộ rõ cái eo nhỏ của y, ngoài chiếc áo bào là chiếc áo khoác mỏng như cánh ve, đai thắt nút lỏng, cả kiểu để hơi phanh ngực cũng tinh tế như chỉ dành riêng cho bộ đồ này.

Y nói, y tên là Vật cát tường.

Một lát sau, cô nương đi cùng Vật cát tường cởi bỏ bộ đồ vải bông cổ quái, thay vào đó là một bộ áo màu đỏ, nhún nhảy xuất hiện trước mắt y.

“Bộ này màu không hợp với nàng, đổi bộ khác.” Y rướn mày, bình luận.

Vậy là các màn kịch cách nhau vài phút cứ diễn đi diễn lại.

“Màu tím trầm quá, đổi!”

“Kiểu này ai thiết kế vậy, xấu quá, đổi tiếp!”

“Kiểu này nhu mì quá, nàng không hợp!”

“Trông ngây thơ quá, nàng mặc trông phản cảm.”

...

Cuối cùng, thấy cô nương kia toát cả mồ hôi, sắp nản lòng, chủ tiệm mới nói: “Vật cát tường, hay để cô nương đây thử bộ đồ này, đây là báu vật của tiệm chúng tôi đây.”

Nói rồi, chủ tiệm cho người mang đồ đến, đặc ý giới thiệu bảo bối của mình.

Theo giọng điệu đều đều của chủ tiệm, hai người quay nhìn về phía bộ đồ, trước mắt họ là một bộ màu trắng tinh tẽ, phần ống tay đệm bông màu hồng bạc thanh thoát, nổi bật nhất là đường vân hoa mẫu đơn trên bộ xiêm y.

“Bộ xiêm y này đi theo đôi kiêu tình nhân, hãy xem những đường vân hoa mẫu đơn này, chúng được làm thủ công. Hai người biết Triệu gia trang nổi tiếng chứ? Mấy hôm trước nhị thiếu gia của nhà đó mua hai bộ, một bộ là để mình mặc, một bộ khác là để phu nhân nhà họ mặc. Cô nương có cần thử không? Chắc chắn là mặc đẹp hơn nhị thiếu phu nhân của Triệu gia trang.

“...” Cô nương không nói gì. Liệu cô có thể nói thẳng mình chính là nhị thiếu phu nhân không? Nhưng cô chưa từng nhận được bộ xiêm y nào từ tướng công! Nhưng lại nhìn thấy Hiểu Nhân muội muội mặc bộ cùng kiêu đi bên cạnh Vĩnh An.

Nhưng cũng chẳng trách được chàng, chắc là nương tử của chàng xấu lắm, muội đồng tình với chàng, chắc phải chịu đựng khôn khổ lắm?

Bỗng nàng nhớ lại lời Hiểu Nhân muội muội từng nói, rằng nghiêng chặt lại, tính cách không chịu khuất phục nổi lên, khiến cho hai mắt nàng tròn trũng đáng sợ, “Cho ta thử!”

“Không được!”, một giọng nói lạnh lạnh, mạnh mẽ nhưng cũng rất mềm mại bỗng phát ra từ ngoài cửa, “Tên chủ tiệm khôn khiếp! Người dám lừa ta, người có biết tội lừa gạt bộ khoái là tội gì không? Rõ ràng nói rằng bộ này sẽ không bán ra ngoài nữa, ta ghét nhất là đụng hàng với người khác!”

“Bộ khoái họ Quán, tôi đã chỉnh sửa cho khác rồi, cô nương xem chỗ túi này không giống với bộ cô nương đang mặc, còn chỗ này...”

Những lời biện minh của chủ tiệm, Hình Hoan không buồn để tâm, nàng kinh ngạc sững sờ nhìn Hiểu Nhân muội muội bỗng chốc xuất hiện trước mắt mình. Tình cờ quá, đúng là ở đời người ta không chỗ nào là không thể tương phùng. Vấn đề là, sao nữ bộ khoái kia sau khi cướp tướng công của nàng xong lại có quyền cấm không cho nàng mặc bộ xiêm y giống cô ta? Thế gian này còn có công lý nữa không? Bộ khoái thì có gì to tát chứ? Ăn lộc triều đình là có thể hiên ngang phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác ư?

“Ồ! Tên hòa thượng giả, ta biết ngay là nơi nào có nhiều con gái là nơi đó có người mà!” Sau khi ánh mắt tóm gọn được Ngô Sắc đang nhàn rỗi đứng cạnh đó, Quán Hiểu Nhân lập tức sôi sục lên. Đưa mắt nhìn nghiêng, cuối cùng nàng nhìn Hình Hoan “Á! Người lại lừa con gái! Cô nương, có phải y nói với cô rằng cô rất giống vị hôn thê đã mất của y? Cô nương đừng tin! Y nhìn thấy cô nương nào cũng nói vậy, đừng nghĩ rằng cô nương đặc biệt gì trong mắt y.”

“Cô nương, váy của cô nương bị rách tã rồi.” Trong khi Hiểu Nhân khẳng khái khuyen nhủ, Ngô Sắc hừ một tiếng lộ vẻ mặt khiên nhẫn, nhìn một lượt từ trên xuống rồi tỏ vẻ quan tâm nhắc nhở.

Câu nói này khiến Hiểu Nhân phải chú ý. Nàng lập tức quay lại, giống như một con mèo cố cắn lấy đuôi của chính mình, để xem váy của mình bị rách tới mức nào.

Ở bên cạnh, Hình Hoan đờ người ra, họ đã từng gặp nhau nhưng Hiểu Nhân không nhận ra nàng. Chỉ thay bộ xiêm y khác, trông nàng có khác gì mấy đâu? Hay là vị nữ bộ khoái này chưa từng đưa mắt xem nàng trông như thế nào.

“Tên hòa thượng giả, người lại lừa ta!”

“Tại cô nương ngốc quá. Đừng nói chuyện với Hoan Hoan muội muội, ta không mong cô ấy cũng trở nên ngốc nghếch như cô nương.” Nói rồi y đưa tay kéo Hình Hoan sang bên mình, lời nói chứa đầy ý bảo vệ.

Y gọi “Hoan Hoan muội muội” một cách vô cùng tự nhiên, dù biết rõ

trình độ nói phét của y, nhưng con tim của Hình Hoan cũng không tránh khỏi đập rộn ràng. Từ trước tới nay chưa có ai đứng ra bảo vệ nàng như thế. Ngay cả chỉ là những cử chỉ nhỏ nhặt người khác không để ý đến cũng khiến nàng cảm động.

Nhưng dưới con mắt của nữ bộ khoái Quán Hiểu Nhân, đó chỉ là thủ đoạn lừa con gái của Ngô Sắc. Hiểu Nhân ra oai của một chị cả muốn giải cứu Hình Hoan “Hoan Hoan muội muội, đi với ta, đừng sợ, chị Hiểu Nhân sẽ bảo vệ em, tên hòa thượng giả, hôm nay ta chắc chắn phải bắt người về giải quan!”

“Hiểu Nhân tí tí, tí hiểu lắm rồi.” Hình Hoan lấy lại tinh thần, thoát khỏi thế bị động. Thật là trò đùa, tại sao nàng lại phải nghe theo chỉ thị của tình địch? Nếu cô ta đã không nhận ra nàng thì nàng làm gì cũng được. “Tiểu muội chính là vị hôn thê đã qua đời mà Ngô Sắc nhắc tới. Ban đầu chàng tưởng tiểu muội đã ngã xuống vực mất mạng rồi, mọi hy vọng tan thành mây khói nên mới đi tu. Sau khi trị thương xong, tiểu muội vượt sông núi cuối cùng cũng tìm lại được chàng. Hiểu Nhân tí tí, chắc là bộ khoái không đến nỗi cảm được duyên hồng trần chứ? Tí tí đừng bắt chàng đi gặp quan, bọn muội... bọn muội khó khăn lắm mới gặp được nhau, tiểu muội còn rất nhiều điều chưa kịp thổ lộ cùng chàng, tí tí đừng tàn nhẫn chia lìa đôi lứa như thế...”

“Tiểu muội, tiểu muội đừng khóc. Được, được, hôm nay ta không bắt y. Nhưng tiểu muội không được thử bộ xiêm y kia, ta ghét nhất là đụng hàng với người khác, đặc biệt lại là người con gái của hòa thượng.” Con gái thường dễ mềm lòng, lời nói tha thiết cùng ánh mắt ngán lệ của Hình Hoan đã khiến Hiểu Nhân động lòng trắc ẩn. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng chịu phá vỡ nguyên tắc không đụng hàng của mình.

“Ồ, Hiểu Nhân tí tí yên tâm, bộ xiêm y đó xấu quá, Ngô Sắc nói chỉ có đũa mù mới thích, tiểu muội không mặc đâu.”

“Nhưng vừa nãy muội nói muốn thử mà...”

“Muội chỉ muốn trêu tức y mà thôi.” Nói rồi, đôi mắt ngán lệ của nàng chợt ráo hoảnh. Ngẩng mặt lên nàng dành cho Ngô Sắc một nụ cười tươi rói, “Chàng muốn thiếp mặc bộ đồ nào? Chàng chọn đi, thiếp không chọc giận chàng nữa, thiếp nghe theo ý chàng hết.”

Y nhắm mắt, trong giây lát ấy, nụ cười của nàng khiến y bị mê hoặc.

Đây không phải là lần đầu tiên y thấy nàng nói dối, nhưng y vẫn không khỏi hoảng hốt, trái tim vẫn bị những lời ngọt ngào của nàng làm cho run rẩy. Cuối cùng, nàng cũng liêu lĩnh nũng nịu trong lòng y.

“Cái màu xanh kia, hợp với áo cà sa của ta.” Nàng thích diễn thì ta sẽ phối hợp. Nghĩ rồi, y thay đổi ngay sắc mặt, mỉm cười tinh quái, ánh mắt khóa chặt nơi nàng. Bỗng, y cắn nhẹ vành tai nàng, thì thầm: “Đừng tưởng hòa thượng không phải đàn ông.”

Y đang không cam chịu, không cam chịu để nàng làm cho loạn trí.

Giữa nam và nữ khi trêu ghẹo nhau thường có những động tác nhỏ, nhưng đó lại là những hương vị nồng nàn Hình Hoan chưa từng trải qua, một làn hơi nóng lan tỏa từ vành tai, làm hai má ửng đỏ. Nàng cảm thấy cổ họng khô rát, dù cố nuốt nước bọt mấy lần vẫn không bớt; Nàng cảm thấy như tim mình đang chìm xuống, cảm giác giống như lần đầu tiên gặp y, bị kéo mạnh nhảy xuống từ lầu bốn, dù đã ôm chặt lấy ngực, nhưng cảm giác trái tim đập loạn nhịp vẫn không hề tiêu tan.

“Nàng thử bộ đó đi, đi mà. Chẳng phải nàng còn nhiều điều cần nói với ta sao? Đừng làm phiền nhĩ ý đi bắt người báo quan khắp nơi của Hiệu Nhân tử tử.” Thấy nàng thần người ra, y véo nhẹ eo nàng để nàng tỉnh lại.

Y nói như không có chuyện gì, nụ cười vẫn như xưa, khiến Hình Hoan phân chân, quên đi cảm giác hỗn loạn không an phận. Chỉ là diễn kịch thôi mà, mọi người đều đang diễn kịch. Đúng, cứ như vậy, không cần coi nó là thật. Nàng nghĩ rằng cái cố ấy đủ để thuyết phục chính mình, nhưng kết quả là, khi chủ tiệm mang chiếc áo xanh ra, nàng chạy nhanh như muốn lẩn trốn.

Thậm chí, đến khi đã ra khỏi cửa tiệm, nghe rõ bên tai chủ tiệm gọi với lại “Vật cát tường, thường xuyên tới nhé.” Nàng vẫn hồn bay phách lạc.

Khi Vật cát tường rời khỏi cửa tiệm “Tấn tài tấn lộc”, trong phủ của Nhậm Vạn Ngân xuất hiện thêm hai người.

Nhậm công tử đang bàn đại sự tại phòng khác, nghe nô gia báo, không nói thêm lời nào vội giải tán hội nghị, gọi người chuẩn bị trà ngon, đồ

điểm tâm tốt, còn mình chạy ngay về phòng thay bộ đồ mới chuẩn bị tinh thần tiếp khách.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, trên đường quay trở lại phòng khách vẫn không ngớt hỏi nô gia “Thế nào, thế nào, trông lão gia có đẹp trai không?”

“Đẹp trai...”

“Có cảm giác như trẻ đi mười tuổi không?”

“... Lão gia, ngài mà trẻ đi mười tuổi thì chỉ còn có mười một tuổi thôi, ngày chắc chắn muốn có cảm giác này chứ?”

“Ừ cũng phải, vậy có cảm giác cuốn hút của đấng nam nhi trưởng thành, đầm ấm không?”

“Ngày bảo có là có ạ.”

“Ngoan, ngoan lắm. Tặng tiền công cho người!” Nhậm công tử vừa đi vừa lôi chiếc gương đồng nhỏ ra, nghiêng đầu sang trái sang phải ngắm vuốt, càng nhìn càng thấy mình trưởng thành, đầm ấm.

Trong như vậy có điểm gần giống Ngô Sắc đại sư, không biết Hình Hoan có thích không?

Nghĩ đến Hình Hoan có tạo hình thay đổi muôn màu, hẳn lại nở nụ cười ngọt ngào. Từ nhỏ hẳn luôn muốn mình trở thành một tên gian thương ai nhìn cũng phải sợ, với một gian thương thì không việc gì không dám làm, cướp bóc cả nam lẫn nữ, ham hố mỹ sắc là những điều cần thiết! Bởi vậy, nghĩ lại dáng người hoàn hảo của Hình Hoan, hẳn thấy mỹ sắc ấy nhất định phải ham hố thì mới phải với lương tâm.

“Nhưng thừa thiếu gia, tình cảm của thứ gọi là tình yêu sét đánh không đáng tin đâu, sau khi Hình Hoan đi rồi, ngài cũng đâu có nhớ nàng. Ngài chắc chắn là mình thích nàng, muốn nàng làm phu nhân tương lai của mình chứ?”

“Thế thì đã sao, từ giờ trở đi lão gia ta bắt đầu nhớ nàng không được sao?”

“Nhưng...”

“Thôi đi, ý ta đã quyết, không cần nhiều lời!” Phòng khách đã ở ngay trước mắt, hắn cất gương đi, chỉnh lại quần áo, miệng nhoẻn cười, nụ cười đã tập luyện không biết bao nhiêu lần. Một tay cầm vạt áo hất cao, chân bước qua bậc cửa tiến vào. Nghe bọn a hoàn trong phủ kháo nhau, nam giới khi làm động tác này trông rất phong độ.

“Ồi ời ời...”

Vị nam nhi phong độ bỗng kêu thảm, cứng đờ người đứng ở trước cửa. Gia nô theo sau vội chạy lên trước hỏi: “Lão gia, ngài làm sao thế?”

“Chân, chân bị chuột rút. Hình Hoan, mau đến dìu ta.” Nhậm Vạn Ngân đẩy mạnh tên nô gia ra, với tay về phía Hình Hoan đang ngồi ung dung thưởng thức trà, ánh mắt như cầu cứu.

“Ồ...” Hình Hoan đáp lại, vừa đặt tách trà xuống, nàng đang định tiến đến thể hiện sự đồng cảm.

Ngô Sắc đại sư đã vội cướp công nàng, chạy đến cửa, vừa cười vừa đưa tay ra, dìu Nhậm Vạn Ngân đi vào, phục vụ chu đáo đến nỗi, vừa dìu hắn ngồi vào ghế một bên vừa không ngừng an ủi, “Không sao, Nhậm công tử, có bản tăng ở đây rồi, bản tăng trị bệnh chệch khớp rất giỏi, có cần giúp ngài xem qua không?”

“Không cần, không cần, đã khỏi rồi.” Có đáng nam nhi nào lại muốn cùng một hòa thượng đùa giỡn với cái chân của mình? Để chứng minh mình nói đúng, y lắc lắc chân, đứng lên đi vài bước.

Chỉ có điều bất giác thế nào mà lại đi về phía Hình Hoan, rồi ngồi ngay xuống.

Đưa mắt nhìn Hình Hoan xong, hắn lại càng khẳng định suy đoán của mình, Hình Hoan quả là có tiềm lực vô hạn, càng nhìn càng đẹp hơn.

Nàng mặc chiếc áo màu xanh, vừa hay tôn làn da trắng nõn, bộ xiêm y rất đơn giản, che đến tận gót chân, trông hơi kín đáo, nhưng phần cổ thiết kế ôm, khoét sâu khiến những gò xương xinh đẹp nơi cổ nàng được lộ ra,

đường vân tối hình quả hải đường ở ngực là thứ trang sức duy nhất trên bộ xiêm y, bên ngoài còn khoác một chiếc áo ngắn đến lưng, ở ống tay buộc sợi lụa tua tua, trông rất mới mẻ.

Quả đúng là người đẹp vì lụa, trang điểm kỹ lưỡng, phấn đánh vừa đủ, những sợi tóc không chịu sự bó buộc của cái kẹp tóc màu bạc rủ xuống hai bên mai.

Hắn quá nhập tâm thưởng thức, càng lúc càng tiến lại gần. Hình Hoan nhìn hắn đầy vẻ khó hiểu, từ từ lùi người về phía sau, sắp không còn đường để lui nữa.

Bồng, Ngô Sắc thản nhiên nói:

“Hoan Hoan muội muội, lại đây giúp bản tăng đấm lưng.”

“Ồ!” Nàng đứng phắt dậy, như gặp được Chúa cứu thế chạy ngay về phía Ngô Sắc, không nề hà làm công việc của một a hoàn, chỉ cần tránh xa tên Nhậm Vạn Ngân cổ quái kia là được.

“Thí chủ, nghe nói thí chủ đang tìm kiếm bản tăng khắp nơi, không biết có chuyện gì gấp không?”

“Ồ, thưa đại sư, trong phủ tôi xảy ra đại sự.” Nhắc đến đây Nhậm Vạn Ngân nghiêm túc hẳn, kể lể chuyện riêng, “Mấy hôm trước, tôi cho chuyển đi một chuyến hàng, không ngờ lại có người bảo ăn vào bị đi ngoài, triều đình lệnh cho thu hồi. Thu hồi, đại sư, ngài có nghe thấy không? Ngày có biết thu hồi một chuyến hàng Nhậm Vạn Ngân tôi phải chịu tổn thất danh tiếng như thế nào không? Haizz, tổn thất danh tiếng là chuyện nhỏ, máu chót là tổn thất rất nhiều bạc.”

“Ồ, khụ khụ...” Rõ ràng là không ngờ lại nghe thấy những điều trên nên đang ung dung thưởng thức trà, Ngô Sắc bị ho sặc sụa. Y cố ý nắm lấy tay Hình Hoan, ra hiệu cho nàng giúp vuốt xuôi cho mình.

Hình Hoan ngoan ngoãn phối hợp, vuốt nhẹ sống lưng y, tỏ ý quan tâm như thật xem y có bị ho sặc quá mà chết không. Đại sư siêu lừa bịp lại chết vì một tách trà, nghe khó mà tin được.

“Đại sư, ngài sao thế?”

“Không sao...” Chỉ thấy trời đang phù hộ cho ta mà thôi. Sau khi hơi thở xuôi dần, Ngô Sắc vẫn chưa để Hình Hoan ngừng tay, ngược lại được vượt nhẹ như vậy cảm thấy thật thoải mái. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Nhậm Vạn Ngân như dính chặt lấy Hình Hoan, y bỗng cảm thấy sự xuất hiện của người phụ nữ này thật vướng mắt.

Y nhún nhún vai, đẩy đôi tay mềm như bông của nàng ra, cau mày nhìn nàng. Vừa hay bắt gặp nàng đang nhìn Vạn Ngân miệng nhoẻn cười.

Ánh mắt Ngô Sắc nhìn qua nhìn lại giữa hai người một lúc, bỗng y cảm thấy mình như người thừa trong cuộc đua mắt trao tình này, “Nhìn cái gì mà nhìn, anh ta có đẹp trai bằng ta không?”

“Điều này...” Nàng còn chưa kịp để ý diện mạo của Nhậm Vạn Ngân, bỗng bị hỏi như vậy, nàng hơi chú ý ngấm lại một lượt, ồ... nói thật là cũng sần sần như nhau.

“Hoan Hoan muội muội, chẳng phải cả đêm nàng không ngủ sao? Đi ngủ trước đi, bàn tăng và thí chủ đây còn có việc phải bàn.”

Đồ đàn bà thế đấy! Y mới chỉ tiện thể hỏi một câu mà đã áp úng thế kia? Sao không biết nhắm mắt mà nói điều vài câu cho y mát lòng?

“Ta...” Đúng là nàng đã không ngủ cả đêm, nhưng với thân phận là người hợp tác chia năm mười năm mười, nàng có quyền biết nội dung y và Nhậm Vạn Ngân nói gì với nhau. Định dụ cho nàng đi chỗ khác rồi nói chuyện riêng với nhau sao? Hừ, không dễ thế đâu.

“Á! Nàng thức cả đêm sao? Người đâu! Mau đưa Hình Hoan đi nghỉ.” Không ngờ, sau khi nghe câu đó, Nhậm Vạn Ngân sột sắng phối hợp với Ngô Sắc, dùng ánh mắt sắc nhọn giục gia nô nhanh đưa nàng đi.

Hắn muốn chứng minh rằng mình rất ân cần, dù có phá sản cũng không để người đẹp phải mất ngủ.

“Ồ, muội, muội...” Nàng vốn không buồn ngủ.

“Nàng còn nói linh tinh, bàn tăng chỉ còn cách khăn gói trả nàng về để sám hối.”

“Ngài...” Đồ hòa thượng đáng ghét, định uy hiếp nàng sao?

“À phải, ngủ xong dậy giặt cho ta áo cà sa.”

“Sao ta lại phải giặt?...” Nàng đến đây để lừa tiền chứ không phải để làm việc vặt.

“Lấy áo cà sa của ta để gói lương khô, chẳng nhẽ không chịu đền bù sao?”

“Ngài nói là tha thứ cho ta rồi cơ mà.”

Ừm? Y đã từng nói vậy ư? Y tốt như vậy cơ à? Ngô Sắc ngẫm nghĩ một lát, mà nếu y đã từng nói vậy thì nay đổi ý không được sao? Có thời giờ lén đưa mắt cho người khác thì thà đi giặt áo cà sa cho y còn hơn. Nghĩ vậy, y cố gượng mặt cười, thì thầm bên tai nàng, hỏi: “Lời của ta nàng cũng tin?”

-----oOo-----

Chương 10: Không còn việc gì khác nữa phải không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nhậm Vạn Ngân, ngài có thể gọi mấy a hoàn giúp đại sư giặt áo cà sa không?”

“Không được, đại sư đã giao phó rồi, chuyện này chỉ có thể để nàng làm, nếu để người khác giúp sẽ có họa máu chảy.”

“...”

Đúng như Ngô Sắc đã nói – Lời của ta nàng cũng tin?

Y nói phét như sáo, còn hơn cả bói toán dự báo của vị chương môn Mao Sơn, nhưng vẫn khiến người ta phải tin tưởng một cách mù quáng. Thậm chí nàng chẳng cần hỏi nguyên do, cùng y chạy khắp nơi, giờ đến mức phải giặt áo cho y. Y cũng thật đúng là được voi đòi tiên, như được thể,

cho người đi lấy lại hết các áo cà sa trước đã mang cho tiệm giặt về đưa hết cho nàng.

Máu chảy cái con khi! Làm gì có nhiều máu thế? Khiến nàng đang thời kỳ “mỗi tháng chỉ có vài ngày” phải ngâm nước lạnh giặt áo cà sa, dù không có họa máu chảy thì nàng đây cũng đang chảy máu rồi!

Hình Hoan cũng muốn mặc kệ sự uy hiếp của y, tự bỏ về Quần Anh lâu. Dù Triệu Vĩnh An thỉnh thoảng có vụng trộm, có đối xử lạnh nhạt với nàng thì ở đó nàng vẫn được ăn ngon ngủ yên.

Nhưng nàng không thể đi, còn rất nhiều việc nàng chưa làm được, không được buông xuôi dễ dàng thế.

“Tên hòa thượng đáng ghét này! Đi lang thang giang hồ làm gì phải thay nhiều áo cà sa đến thế?” Nghĩ thầm trong bụng, nàng đành cam chịu nhấc lưng lên, nhìn đôi tay ngâm trong nước lâu nhẵn nhúm hết lại, lại nhìn những chiếc áo cà sa đang bay trong gió phơi giữa sân, nàng bắt giác cất tiếng kêu than ai oán.

Từ sau bữa tối nàng bắt đầu mài miết giặt, áo cà sa đã phơi khắp sân, thế mà vẫn còn nửa thùng nữa.

“Để duy trì hình tượng của mình, cứ khi nào rảnh là phải đi đó đi đây, lại thường xuất hiện trên xà ngang nhà, trên cây, trên nóc nhà... nếu không thay trang phục, liệu còn mặt mũi gặp ai nữa không? Nàng tưởng hình tượng một hòa thượng lâm liệt thế này dễ có lắm sao?” Giọng nói quen thuộc cùng tiếng guốc gỗ từ đằng sau vọng tới.

Hình Hoan đưa mắt ra sau, nhìn vào đôi guốc gỗ tạo ra tiếng động làm phiền người khác. Không còn tất sạch, y đi chân đất xỏ lên đôi guốc gỗ lượn khắp nơi. Người đàn ông này lúc nào cũng có một chút gì đó ngang tàng, nhưng chính kiểu cách ấy khiến nàng dù không muốn nhưng vẫn không thể không nhủ thầm – Người dù có không mặc gì thì vẫn vô cùng phong độ.

“Người đến thật đúng lúc, ta muốn phản kháng, ta không giặt nữa!” Đáng tiếc là câu nói cuối cùng rít ra khóe miệng lại trở thành tiếng kêu uất ức. Nàng đứng phắt dậy, hai tay ướt sũng lau lên người vài cái, giận dỗi bước nhanh bỏ đi, lúc giáp mặt cũng không quên lườm y một cái.

Y mỉm cười, đưa tay tóm lấy khuỷu tay nàng.

“Bỏ tay ra, ta đang tức đây!” Nàng nghiêm túc thể hiện tâm trạng của mình, định dùng hết sức cạy tay Ngô Sắc ra, nhưng y vẫn không động đậy, vẫn mỉm cười đê tiện như thế.

“Chỉ là đùa thôi mà, vui vẻ một chút chứ, ngoan, cầm lấy.”

Ngoài giọng ấm áp của y còn một cái gì đó ấm ấm. Nàng hồ nghi cúi mặt nhìn thứ y nhét vào tay mình. Đó là một lò sưởi ấm nhỏ, trông rất độc đáo, giống... củ mã thầy, vỏ ngoài là những đường điêu khắc tinh tế, hoa văn rất đáng kinh ngạc, nàng nhìn mà không biết là gì, chỉ to bằng lòng bàn tay, vừa đủ để sưởi ấm tay, đường cong cũng rất phù hợp cầm nắm.

Hình Hoan xoay qua xoay lại nhìn ngắm, rất thích sự ấm áp của nó. Nàng nghiêng mắt nhìn y “Tặng ta sao?”

“Căn bản ngoài nàng ra mùa hè không ai cần đến thứ này.” Y tiến lên vào bước, kéo nàng ngồi xuống một bậc thềm.

“Lấy ở đâu ra vậy?” Hình Hoan thích thú ngắm một hồi, định cảm ơn y, nhưng kinh nghiệm nói cho nàng biết, trước khi cảm ơn cần làm rõ thứ đồ đó từ đâu ra, để khỏi bị phiền vì chiêu của y, có khi không biết thế nào lại thành đồng phạm với y.

Sự thật thì những gì Hình Hoan lo lắng không phải là thừa. Y hơi ngửa người về đằng sau, hai tay chống lên bậc thang, trả lời như không: “Trộm từ nhà kho của Nhậm Vạn Ngân, ở đó có rất nhiều bảo bối, khi nào rảnh sẽ đưa nàng đến đó xem!”

Đáng lý nàng cần nghiêm túc nói rằng y làm như vậy là không được, nhưng hai từ “nhà kho” khiến nàng rất chú ý. Một lúc sau, nàng cố để như không có chuyện gì hỏi “Của người phúc ta, coi như người có chút lương tâm. Vậy khi nào chúng ta có thể đột nhập vào nhà kho của hắn thì thông báo trước để ta còn chuẩn bị.”

“Chuẩn bị cái gì?” Thứ dự cảm không lành trào dâng khiến y bắt đầu cảm thấy hối hận vì mình đã nhiều lời.

“Chuẩn bị một cái túi to, nếu không mang vác nhiều sẽ không tiện.”

“Hoan Hoan muội muội...” Y nhắm mắt, gọi kéo dài tên nàng, “Đàn bà phải ngoan ngoãn để đàn ông nuôi, an phận một chút, đừng có nghĩ đến chuyện ăn cắp ăn trộm, không đến lúc xã hội yên hòa cũng không cứu nổi nàng.”

Nàng lườm ngang y một cái, bắt chước tư thế ngồi của y, vừa hay trước mắt là bầu trời đầy sao và vầng trăng khuyết, thêm vào đó tay vẫn đang cầm lò sưởi, tâm trạng thoải mái hơn, nói cũng nhiều hơn, “Người thì biết gì, ta đã bị ép nhận bao nhiêu là thư từ hôn rồi, ai biết được giới hạn chịu đựng của tướng công đạt đến mức nào? Nếu như một ngày nào đó chàng định cưới người con gái đó thì ta biết làm sao? Về quê chăn dê tiếp sao? Vậy tất cả những gì ta bỏ ra suốt hai năm còn coi là gì chứ? Ta không thể đợi để bị trả về nguyên như cũ, mẫu thân vẫn thường nói, phụ nữ phải biết suy nghĩ cho riêng mình một chút.”

“Tướng công của nàng biết điều đó không?”

“Biết cái gì cơ?” Hình Hoan không hiểu quay lại hỏi.

“Biết nàng vẫn đang tìm cách để giải thoát cho mình?”

Nàng lắc đầu, bộ dạng có vẻ rất căng thẳng, “Tất nhiên là không được để cho chàng biết, tướng công nào lại thích nương tử nhà mình lúc nào cũng nghĩ đến việc sau khi rời bỏ mình sẽ sống thế nào...”

“Không biết chừng tướng công nàng lại thích vậy, chả phải anh ta thích người tương phản hoàn toàn với nàng sao? Chả phải là người con gái có chí hướng cao xa, không thích dựa dẫm vào đàn ông sao? Tốt nhất là mặc kệ tình yêu của anh ta, về bản chất, tướng công của nàng còn tồi hơn nàng.” Y ngắt lời nàng, nói.

Lời nói đúng phóc với hiện thực khiến Hình Hoan kinh hoàng “Sao người biết?”

“Vì ta là bàn tăng đắc đạo, không chuyện gì không biết!”

“Vậy... bàn tăng đắc đạo có biết ta phải làm thế nào để chàng quên đi người con gái đó, ý thức được rằng mình là người đã có gia đình?” Sự

thực đã chứng minh, nàng lại một lần nữa mù quáng tin lời của y.

“Bần tăng đắc đạo không quan tâm đến những chuyện của nữ nhi thường tình.” Với tư cách là bạn bè, đáng lẽ y nên khuyên răn nàng nhiều hơn để nàng biết sở thích, tâm tư của người đàn ông thực sự, để nàng đi chinh phục tướng công của mình, đảm bảo cho cuộc hôn nhân này đến bách niên giai lão, ngày càng nồng ấm...

Nhưng giây phút đó y chẳng muốn nói gì, thấy nàng mong mà không được, y lại cảm thấy vui vẻ vô cùng.

“Vậy ngươi quan tâm đến điều gì? Đến vị hôn thê sắp cưới đã mất của ngươi sao?” Giả bộ giả tịch, chuyện nữ nhi thường tình của y chưa bao giờ ngớt, làm gì có tư cách tỏ ra như đã tiết diệt được cả sáu căn nguyên tội ác [1].

[1] Phật pháp chỉ ra sáu nguồn gốc của tội ác là: mắt, tai, lưỡi, mũi, thân, dục vọng.

“Nhiều quá, quan tâm không xuể.” Y thản nhiên trả lời, mắt trầm tư suy nghĩ, “Bần tăng lo cho nước cho dân, chỉ quan tâm đến nhân sinh chốn giang hồ thôi.”

“Vậy sao người còn hứng ở đây lừa gạt người ta?”

“Lừa để quyên góp.”

“Hừm?” Câu này có ý gì?

“Nhậm công tử là kẻ giàu có, khiến hắn chi ra chút bạc cứu tế cho nam nữ trong chốn giang hồ, cũng coi như bần tăng lấy của giàu chia cho người nghèo.”

“Ý ngươi là gì? Chiều nay ngươi đã nói gì với Nhậm công tử?” Sau khi xâu chuỗi các vấn đề với nhau, cuối cùng Hình Hoan quan sát thấy Ngô Sắc nhiên lần đưa nàng ra vào phủ của Nhậm Vạn Ngân dường như không đơn giản chỉ là lừa chút cơm gạo cho qua chuyện.

“Nàng muốn biết không?” Y quay sang phía nàng, đẩy người lên, nhìn nàng chớp chớp mắt, “Nàng thừa nhận ta đẹp trai hơn Nhậm Vạn Ngân

thì ta sẽ nói cho nàng biết.”

Ánh mắt mê hoặc khiến người ta xao xuyến, nàng bối rối trong giây lát, đầu óc trống rỗng chẳng nghĩ được gì. Im lặng một lúc lâu, nhờ gió đêm lạnh tạt vào mặt, nàng mới tỉnh lại, ngượng ngùng giấu đi sự xấu hổ, nàng cố húng hắng vài tiếng, “... Ừm, ừm, người đẹp trai, người đẹp trai nhất!”

“Nàng không nói ta cũng tự biết. Đừng có yêu bần tăng, bị nhiều con gái yêu quá rồi, bần tăng cũng rất phiền.” Lời khen của nàng không hề thật lòng, y thấy rõ sự miễn cưỡng trong câu nói, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến y mãn nguyện. Chỉ vài chữ đơn giản mà hơn tất cả những lời tỏ tình quyến luyến trước kia y từng được nghe. Phải chăng đọc kinh quá nhiều nên ngày càng dễ tự hài lòng?

Ngộ Sắc ngượng ngùng quay mặt đi, thấy nàng xấu hổ mà còn cố ý nói tức, y mỉm cười tinh quái, che giấu thứ tâm trạng không thể hiểu nổi, cho nàng biết đáp án nàng cần “Bần tăng chỉ nói với hấn rằng, vận chuyển hàng hóa gần đây không được đi đường núi, nếu không sẽ phá sản.”

“Sắp tới hấn sẽ có hàng cần vận chuyển sao?”

“Ừm.”

“Vậy hấn còn dám vận chuyển không?”

“Có.”

“Tại sao?”

Vì Nhậm Vạn Ngân tham lam tiền bạc, không thấy quan tài thì còn chưa chịu nhỏ lệ. Trên thực tế, chuyển hàng đó phải đến Dư Châu, cũng chỉ có một con đường qua núi mới đi được. Rõ ràng là y cố ý muốn trêu nàng, “Vì bần tăng quan sát thiên tượng ban đêm, nạn này hấn khó tránh. Ta dám phán nhưng ta quyết không chịu trách nhiệm.”

“... Người rảnh rồi lắm sao, ngày nào cũng ngắm thiên tượng ban đêm?” Nàng không giống như Nhậm Vạn Ngân, nghe thấy từ “phá sản” là coi lời của y như thánh chỉ.

“Chẳng phải lúc này chúng ta cũng đang ngắm sao?”

“VẬY ngoài chuyện của Nhậm Vạn Ngân ra người có còn nhìn ra chuyện gì khác không? Ví dụ như sao nhân duyên của ta chẳng hạn?”

“CÓ, đang lên kia kìa.”

“Thật vậy sao?”

“Muốn nghe chi tiết? Vậy nàng hãy thừa nhận ta đẹp trai hơn tướng công của nàng.”

“...” Cao tăng đắc đạo! Người còn vô vị đến mức nào nữa! Đã là người xuất gia rồi mà vẫn còn thích được khen ngợi và so sánh đến thế.

“Hắt xì!”

Cùng với lúc đó, một tiếng hắt xì vang lên từ trong miệng nhị thiếu gia của Triệu gia trang.

Chàng dụi dụi mũi, chắc chắn có kẻ đang nói xấu sau lưng mình, kẻ to gan đó không thể là nương tử đang tự sám hối nhà chàng. Nàng chỉ biết hàu hạ chàng như một vị thần, dù cho nàng mười cái gan nàng cũng không dám hoài nghi bất cứ quyết định nào của chàng.

Bởi vậy, Triệu Vĩnh An nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ có một khả năng. Chàng nheo mắt nhìn chằm chằm tên nô gia đang đứng trước mắt, “Người đang chửi thầm ta hả?”

“Nhị thiếu gia, nô tài, nô tài... làm sao nô tài phải chửi thiếu gia chứ?” Nô tài bị hỏi oan vô cớ.

Cũng phải, không có động cơ gây án. Vĩnh An như hiểu ra vấn đề, gật gật đầu, quyết định tạm thời không truy cứu chuyện này, “Những nhân sĩ giang hồ đạo này không còn xì xào gì nữa chứ?”

“Bẩm thiếu gia...”

“Không cần phải chuyện gì cũng bắt đầu bằng từ “Bẩm”! Bổng chàng cắt ngang lời bẩm báo. Đã không bắt chước được kiểu nói nôm nớp lo sợ

của nàng sao dám học đòi nói bắt chước nàng. Chàng không cần chuyện gì cũng nghe báo cáo, không nên để người trong phủ này học theo nàng, tà khí không chính thống đó cần phải chỉnh sửa ngay.

“VẬY, nhị thiếu gia, nhân sĩ giang hồ lâu rồi không đến phủ ta. Theo như nô tài nghe ngóng được thì hàng ngày trưa họ mới ngủ dậy, đi ăn trưa cùng nhau, đi chợ đổi vàng bạc, sau đó đi uống trà, xem kịch, thỉnh thoảng lại tụ tập đánh nhau. Ăn tối xong, tranh thủ trời tối đi ra ruộng ăn trộm dưa hấu, rồi lại đi ăn đêm, về ngủ.”

“KHÔNG CÒN CHUYỆN GÌ HAY HƠN SAO?” Chàng không cần phải quan tâm đến cuộc sống của những con người đó.

“Ồ, có, hôm nay họ dậy rất sớm, hoạt động cũng có chút thay đổi. Thần y còn mang hòm cứu thương đi mua rất nhiều lương khô. Nhị thiếu gia, hay là họ định kết thúc đại hội đại biểu võ lâm, ai về nhà đấy?”

“VẬY CỨ ĐỂ HỌ ĐI. ĐẾN LÚC ĐÓ BẢO NGƯỜI ĐẾN ĐÓ ĐÒI TIỀN, TA KHÔNG TIN LÀ KHÔNG ĐÒI ĐƯỢC!” Bạc của nhà họ Triệu không dễ bị ăn không như thế.

“Vâng...”

“ĐỢI MỘT LÁT!” Sau khi nghe lệnh, nô gia định đi thì bị nhị thiếu gia gọi lại. Triệu Vĩnh An ác khẩu hỏi: “Đồ con lợn dạo này có động tĩnh gì không?”

Đồ con lợn? Cách xưng hô này khiến nô gia suy ngẫm một lúc lâu, bỗng mắt sáng lên, có đáp án rồi. “Thiếu gia muốn hỏi Hình Hoan sao? Phu nhân đang sám hối ở Quán Anh lâu, nếu không có chuyện gì cũng chẳng ra khỏi cửa. Chứ không như người khác, đóng cửa sám hối còn gào thét ầm ĩ, không khéo còn mang thiếu gia đi trình quan...”

Chàng liếc mắt lườm tên nô gia đang thao thao bất tuyệt.

Chàng biết rõ ai là người động tý là bắt người đi giải quan. Vĩnh An tin chắc rằng thế mới là con gái, biết giận dỗi, thích quần lấy chàng kể chuyện này chuyện kia, thỉnh thoảng để đạt được mục đích nũng nịu vờ vĩnh, và cũng không gửi gắm chí lớn của mình cho đàn ông.

Thế mà người ấy nhà chàng thì lại ngược lại hoàn toàn. Bị chàng vô tình

mặc kệ ở Quần Anh lâu bấy lâu mà nàng vẫn coi như không có chuyện gì, không hề ca thán ngồi gặm đồng lương khô kia. Chuyện bên ngoài chẳng bao giờ thấy nàng hỏi han, cho chàng toàn quyền lo liệu, nàng cũng không hiểu những lo lắng của chàng, chỉ biết rót trà đun nước, hỏi nóng hỏi lạnh, ngoan ngoãn dính lấy chàng như cây tầm gửi.

Đó là cái hố ngăn cách mà mệnh lệnh phụ mẫu đã tạo ra, chàng không đủ kiên nhẫn để vượt qua.

“...” Hai năm rồi, sự nhẫn nại của chàng gần như là con số không, nhưng khi Vĩnh An định thần lại, nhìn tòa kiến trúc trước mắt, chàng lặng người đi lúc lâu. Không muốn vượt qua hố ngăn cách đó nhưng chẳng hiểu thế nào giờ chàng đã đi đến Quần Anh lâu, dừng lại trước cửa phòng nàng.

Im lặng một lúc, chàng ngượng ngùng quay lại định đi về.

“Ồ, nhị thiếu gia, thiếu gia đến thăm Hình Hoan cô nương sao?” Bỗng từ đâu xuất hiện một a hoàn, đây là a hoàn từ nơi chàng ở được chàng cử đến để hầu hạ thiếu phu nhân. A a hoàn nghĩ rằng mình rất hiểu tình cảnh nên chặn đường chàng hỏi thăm.

Bị kẹt trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, chàng định cúi kính phủ nhận. Nhưng nghĩ lại, tại sao không được đến thăm nàng? Trong gia đình, là một người đàn ông chàng cần phải có trách nhiệm, khi rảnh rỗi phải đến thăm tình hình của vợ cũ, đó là chuyện hoàn toàn hợp tình hợp lý; đối với bên ngoài, chủ nhân quan tâm người hầu là điều nên làm.

Nghĩ rồi, chàng ngẩng đầu, không ngại ngần thừa nhận: “Ừm, có chìa khóa không? Mở cửa!”

“Ồ ồ, vâng, chắc là Hình Hoan cũng mong thiếu gia đến thăm lắm, ngóng thiếu gia mãi, chắc phu nhân sẽ vui lắm đây. Thường ngày phu nhân cứ nhắc đến thiếu gia suốt, nhưng lại lo làm phiền thiếu gia...” A hoàn cứ thao thao bất tuyệt, hứng khởi lấy chìa khóa trong túi ra, toan định mở cửa chợt dừng phắt lại, kinh ngạc thì thầm “Sao cửa không khóa? Mấy hôm trước rõ ràng nô tì đã khóa rồi mà.”

Nghe vậy, Vĩnh An thất sắc, bắt đầu nhận ra trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Chàng đẩy nôi sang một bên, nhanh như cắt đẩy cánh cửa ra, cửa kêu kẻo kẹt.

Cảnh tượng trước mắt khiến Vĩnh An đờ đẫn hồi lâu.

Phòng không người ở được quét dọn khá sạch sẽ, trên đầu giường vẫn còn chiếc áo bông hoa được gấp gọn gàng; trên bàn trang điểm không có hộp đồ nữ trang người phụ nữ trong nhà cần có, phủ một lớp bụi mờ; cửa sổ đóng chặt có khóa. Trên bàn, lộn xộn một đồng bánh màn thầu đã mọc nấm mốc xanh nhạt, cùng với chiếc áo cà sa gói lương khô, cả hai đều trông khó coi.

Nàng đã đi bao lâu? Đi đâu?

Một dự cảm không lành quanh quẩn trong đầu chàng, Vĩnh An tóm lấy a hoàn đang sợ hãi định tẩu thoát, “Thư từ hôn của nàng để ở đâu?”

“Tủ, tủ quần áo...” A hoàn run rẩy đưa tay chỉ về phía cái tủ. A a hoàn nhìn lên nét mặt của nhị thiếu gia, sợ hãi tiếp theo chàng sẽ giáng tội vì ả ta không trông coi tốt.

Nhưng thực tế, Vĩnh An không còn tâm trí để lo chuyện chuốc giận lên đầu ai đó. Chàng chỉ lo vén áo bước vào trong phòng, muốn lập tức mở tủ quần áo ra, nhìn rõ những lá thư từ hôn có còn yên vị tại đó. Nhưng vừa mới bước vào, động tác chàng cứng đờ lại, dưới chân có cảm giác lạ khiến chàng cúi xuống, di chân sang một bên.

“Đây là cái gì?” Chàng cúi xuống nhặt thứ mình vừa giẫm chân lên, lật qua lật lại xem xét.

“Cái gậy làm bằng gỗ.” A hoàn đứng bên cạnh trả lời.

“Ta biết!” Chàng không phải thằng ngốc, biết chất liệu, hình dạng của nó là gì! Chàng không cần một đáp án hời hợt như vậy. “Ý ta cái này dùng để làm gì?”

“... Có lẽ là trâm cài đầu.” A hoàn rụt rè đưa ra câu trả lời không chắc chắn. A hoàn cũng không phải là bách khoa toàn thư, đến chủ nhân còn không biết làm sao có thể hy vọng là ả biết.

“Của phu nhân sao?” Vĩnh An cố nhớ xem nàng có dùng thứ trâm đó không, nhưng chợt chàng nhận ra từ trước đến giờ chàng chưa hề quan tâm đến điều đó. Nàng đeo khuyên tai thế nào, chàng không biết; Nàng dùng đồ trang sức cài tóc ra sao, chàng không quan tâm; Thứ duy nhất chàng nhớ là mái tóc rối bù, chiếc áo bông hoa màu sắc lòe loẹt cũ kỹ của nàng.

“Chắc là không, nhị thiếu phu nhân thích dùng dây buộc màu bạc.”

“Vậy là của gian phu!” Chàng kết luận.

Với thẩm mỹ tồi tệ của nàng, giống như thích những chiếc áo bông quê mùa, đàn ông mà nàng chọn cũng tồi tệ như nàng! Chỉ những gian phu hoàn toàn không biết đầu vào đầu mới dùng loại trâm cài đầu xấu thế này, vừa thô vừa xấu xí, lấy cái này đi quán tóc, thì thà rằng đem đi cán bột làm vỏ bánh sủi cảo còn hơn!

Có thể thấy thẩm mỹ của gian phu cũng rất có vấn đề. Áo bông quê mùa phối với trâm cài xấu xí, tốt, rất hợp, không còn chuyện gì của chàng ở đây nữa rồi, phải không?

-----oOo-----

Chương 11: Đừng mong ta đến siêu độ cho nàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không khí trong phủ của Triệu gia trang ở kinh thành gần đây rất ảm đạm.

Đã năm ngày kể từ ngày nhị thiếu gia phát hiện ra phu nhân đã mất tích và không rõ hành tung.

Theo như báo cáo của nô tài, Vĩnh An vẫn rất điềm tĩnh, việc ăn ngủ hàng ngày vẫn diễn ra bình thường không có gì thay đổi, không cử bất kỳ ai đi thăm hỏi tình hình của nhị thiếu phu nhân, dường như chàng đang hưởng thụ sự nhẹ nhàng hiếm có, đồng thời luôn nhấn mạnh: “Giờ ta độc thân, độc thân! Ai dám nhắc đến hai từ “Hình Hoan” thì sẽ bị giết ngay tức khắc, giết ngay tức khắc!”

Hừm, người hầu trong nhà đều nhất trí cho rằng, nhị thiếu gia có thể đối mặt với bi hoan ly hợp nhẹ nhàng như thế cũng là chuyện tốt.

Vấn đề là...

“Nhị thiếu gia, chẳng phải thiếu gia nói thanh gỗ nhỏ đó dùng để lăn bột bánh sủi cảo sao?”

“Đúng thế, sao? Ngươi có ý gì? Đừng bảo là nó là của ngươi!” Vĩnh An hơi cau mày.

Hàm ý câu nói đó khiến nô gia run run, “Không, không, tất nhiên là không phải! Nhờ có nhị thiếu gia dạy bảo, thẩm mỹ của nô gia đã dần nâng cao, sao lại dùng thứ trâm cài xấu xí thế kia. Chỉ có điều thừa thiếu gia... thiếu gia cứ cầm khư khư thế, đầu bếp không dám lấy đem đi cán bột bánh, hơn nữa nếu thiếu gia cứ nhìn chăm chăm nó thế rất dễ bị lỗi mắt...”

“Mắt ta bị lỗi rồi sao?”

“Tạm thời vẫn chưa...”

“Ta bảo là muốn ăn bánh sủi cảo bao giờ?”

“... Không.”

“Ta thích xem bao lâu thì xem, ngươi lo việc đây làm gì, cũng muốn nhận thư từ hôn sao?”

“...” Nô gia vội vàng cúi gằm mặt xuống, liệu y có cần tận trung mà cảnh báo cho nhị thiếu gia hiểu, nếu thiếu gia cứ nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại mình là người độc thân thế này thì làm gì có tư cách gì từ hôn với ai.

Tên nô gia chưa kịp phản ứng gì bỗng một làn gió mạnh thổi ào tới, y ngẩng mặt lên thấy bên cạnh thiếu gia mình là một lưỡi đao đang lắc lư, tên nô gia trung thành bảo vệ chủ nhân chạy tót trốn sau cột nhà, hét to lên: “Người đâu, người đâu, có thích khách, có kẻ muốn giết nhị thiếu gia!”

“Người mù sao, con mắt nào của người nhìn thấy ta muốn giết Vĩnh An huynh?” Chủ nhân của chiếc đao nghe tiếng hét xong bực mình cau mày.

Vĩnh, Vĩnh An huynh? Cách xưng hô mùi mẫn này thì cả thiên hạ chỉ có một người duy nhất – người thè sẽ trở thành “Thiên hạ đệ nhất nữ bộ khoái” – Hiểu Nhân muội muội nhà họ Quản.

“Thôi, ta không sao, người lui xuống đi!” Trong khi đó Vĩnh An vẫn ung dung như thường, đổi tư thế ngồi, tiếp tục nghiên cứu chiếc trâm cài đủ để cán bột làm vỏ bánh sủi cảo, hững hờ ra lệnh.

“Vâng.” Nô gia gật đầu vô điều kiện, liếc mắt lờm nhìn Quản Hiểu Nhân đang đứng cạnh nhị thiếu gia nhà họ.

Hừ, thảo nào nhị thiếu gia vội vàng nhấn mạnh chuyện mình lại trở thành độc thân, hóa ra là vì chuyện tình lén lút sắp được công khai. Là người đứng bên ngoài nhìn vào, nô gia thầm mừng cho nhị thiếu phu nhân.

“Vĩnh An huynh, huynh dạy dỗ đám nô gia thế nào thế? Tên vừa rồi dám nhìn muội bằng ánh mắt nhìn “hồ ly tinh.” Cái nhìn đầy ẩn ý của nô gia trước khi lui khiến Quản Hiểu Nhân cảm thấy nhân cách và sự trong sáng của mình bị sỉ nhục nghiêm trọng.

“Ý y là khen nàng đẹp, không đẹp thì làm sao làm hồ ly tinh được?” Vĩnh An vẫn ngồi im, ánh mắt không hề di chuyển, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm chiếc “trâm cài”, buông lời an ủi.

“Vậy sao?” Nàng bán tín bán nghi lâu bầu, bỗng nhớ lại chuyện đáng tức hơn, “Chàng còn nói thế nữa, tại bộ xiêm y hoa mẫu đơn chàng tặng muội mà ngay đến cả một tên hòa thượng cũng hoài nghi khả năng thẩm mỹ của muội. Chàng có biết tên hòa thượng đó nói gì không, hắn nói bộ đó xấu quá, chỉ có đồ thiếu năng mới thêm mặc.”

“Thẩm mỹ của hòa thượng vốn có vấn đề.” Nếu không có vấn đề gì thì sao có thể dắt đồ con lợn của nhà chàng đi cả đêm không về như thế, còn để lại áo cà sa làm tin.

“Không, muội cũng thấy bộ đó không hợp với khí chất của muội, trông cũng hơi rộng.”

“Vốn không phải mua cho muối!” Làm ơn hiểu chuyện một chút, chàng chỉ tiện thể mua một bộ, vốn định để người kia nhà chàng trút bỏ cái áo bông ngứa mắt đó đi, tại muối bảo thích nằng nặc đòi bằng được đó thôi, chàng cũng vì ái ngại nên tặng, giờ muối còn phản nản về kích cỡ, kiểu dáng nổi gì?

“...” Lần đầu tiên nàng thấy Vĩnh An nói ra câu sỗ sàng, làm tổn thương lòng người như thế, như nàng cướp đồ của người khác không bằng, tuy không trách trực tiếp nhưng vẫn khiến nàng thấy bị tổn thương lòng tự trọng, không biết nên nói gì tiếp.

Yên lặng trong chốc lát, chợt giúp Vĩnh An định thần lại.

Chàng bức bối bĩu môi, không hiểu nổi mình đang điên cái gì? Chẳng phải chàng thích người con gái như vậy sao? Hiểu rõ bản thân mình muốn gì, thấy gì là thẳng thắn nói ra, không giống như con lợn lúc nào cũng nơm nớp lo sợ phục tùng theo sau kia.

Nghĩ rồi, chàng gạt bỏ sạch những phiền muộn ban nãy, nhanh chóng bù lại những lời thẳng thừng đã nói: “Lần sau muối đi chọn, chọn bộ nào đẹp nhất, phù hợp với khí chất của muối nhất, ta sẽ mua cho muối.”

“Chính huynh nói đấy nhé, nói phải giữ lời. Thật ra tên hòa thượng đó chọn cho người con gái của y một bộ rất đẹp, nhưng muối ghét nhất là đụng hàng với người khác...” Nàng tự hỏi, tự trả lời, rồi tự than, hoàn toàn không nhận thấy Triệu Vĩnh An đang thay đổi thần sắc, khi nhìn lại chàng, thì chàng đã lại tiếp tục trầm ngâm với vật thể không rõ nguồn gốc trên tay mình.

Quản Hiểu Nhân đưa mắt nhìn một lúc lâu, đang lúc chuẩn bị lại lòng lên như con gà chọi, mắt nàng khi có lửa bốc cháy, “Á!, á, á, Vĩnh An huynh, huynh đừng nghĩ quẩn, dù cưới phải người vợ không được như mình mong muốn, cũng có thể đổi. Giờ là thời nào rồi, có phải báai đường rồi là phải chịu nhin cả đời đâu, dù sao chàng cũng viết thư từ hôn rồi, nhân từ nghĩa tận rồi. Hãy tin muối, mùa xuân của chàng rồi sẽ đến nhanh thôi, đừng nghĩ quẩn, tuyệt đối không được như vậy.”

“Nghĩ quẩn cái gì cơ?” Chàng bỗng bắt đầu cảm thấy người con gái có chủ kiến quá cũng không phải là chuyện tốt, tư duy hoàn toàn không

cùng hướng với chàng, nói chuyện cảm giác rất mệt.

“Ồ, chàng nhìn chăm chăm chùy gõ mõ lâu thế, lẽ nào chàng nghĩ quần định xuất gia?”

Chùy gõ mõ! Xuất gia!

“Chùy gõ mõ!” Ba chữ ấy khiến Vĩnh An vỡ lẽ, phán đoán của chàng không sai, chính xác là nàng ta đã đi cùng với gian phu!

Tên gian phu chàng lao tâm khổ tứ nghĩ không ra cũng đã hiện lên khỏi mặt nước. Tên hòa thượng đầu mọc tóc kia thật nham hiểm, cố ý để lại áo cà sa để đánh lạc hướng sự chú ý của chàng. Quả nhiên là ông trời có mắt, đúng là tà không thắng nổi chính, cuối cùng thì chàng đã tìm ra đáp án.

“Người đâu, chuẩn bị ngựa, đi đến Trầm Hương các!” Chàng tức giận vỗ bàn, hét lớn.

“Hừm... nhị thiếu gia, đến Trầm Hương các làm gì vậy?” Nô tài đứng ngoài cửa sau khi nghe lời sai bảo, lập tức lao vào hỏi. Mọi người đều là nhân sĩ giang hồ, đi đến nơi âm khí như thế, không tốt lắm.

“Bắt gian!” Đó là nơi duy nhất chàng có thể nghĩ ra, sau sự kiện nhảy lầu ở Quần Anh lâu, trong lời nói dối của đồ con lợn ấy có nhắc đến sự thái của Trầm Hương các. Nàng ta không ra khỏi nhà bao giờ, chắc chắn không biết ở ngoại ô có một Trầm Hương các. Bởi vậy, khả năng duy nhất là tên gian phu kia đã dẫn nàng đến đó! Rất hợp tình hợp lý, chúng lẫn mình với Phật, sư thái giúp hòa thượng che giấu tư tình, lừa gạt những nhân sĩ giang hồ lương thiện như chàng.

“...” A! Quả nhiên nhị thiếu phu nhân có chuyện với ni cô?!

Chiếc kiếm sắc nhọn nhất nhà họ Triệu chế tạo ra được nhị thiếu gia lăm lăm trong tay. Chàng quát roi cưỡi ngựa, dẫn theo một đoàn đi qua chợ, vượt qua công kiểm soát của triều đình, hùng hùng hổ hổ tiến tới Trầm Hương các...

Tin này nhanh chóng lan đi, những a hoàn trong phủ Nhậm Vạn Ngân đã bắt đầu xôn xao.

Hình Hoan trốn đằng sau cột hành lang, hai tay bám chặt cột màu đỏ chói, nghe trộm những gì đám a hoàn đang trò chuyện. Nàng cảm nhận rõ ràng tim mình đang co thắt lại, cuối cùng chàng đã phát hiện nàng mất tích rồi sao? Liệu có muộn quá không? Chắc chàng và Hiểu Nhân muội muội gian díu vụng trộm say mê quá nên quên nàng rồi?

Những điều đó không quan trọng, quan trọng là khí thế hùng hổ đó của chàng là định xử nàng thế nào?

Thư từ hôn? Gia pháp? Cảm ơn, những điều đó nàng vô phúc không hưởng thụ được nữa.

“Các người thật không có phép tắc gì cả, lão gia thường ngày dạy các người thế nào? Mù hết cả rồi sao? Không nhìn thấy Hình Hoan trốn ở kia rất hào hứng với chuyện phiếm của các người sao? Các người hãy đứng ra trước mặt nàng, kể cho nàng nghe.”

Đúng lúc đám a hoàn bắt đầu đi vào chủ đề chính, kẻ đến máu chó Triệu Vĩnh An bước vào Trầm Hương các. Bỗng, tiếng ra lệnh vô cùng tức tối của Nhậm Vạn Ngân cất lên.

Sống lưng Hình Hoan lạnh toát, những tưởng mình trốn rất tài nào ngờ, nàng cười trừ với những ánh mắt hiếu kỳ đang hướng về phía nàng.

Đám a hoàn rất nghe lời Nhậm Vạn Ngân, đồng loạt tiến bước tới bên cạnh Hình Hoan, a hoàn đang nói dở lại bắt đầu kể như chưa có chuyện gì xảy ra: “Sau đó chuyện vô cùng đặc sắc, chắc chắn các người không nghĩ ra nổi, hóa ra là nhị thiếu gia nhà họ Triệu giúp người hầu chặt củi nhà họ đi bắt gian. Hừm, nhị thiếu gia này thật quan tâm đến kẻ hầu người hạ. Còn nữa, hóa ra sư thái của Trầm Hương các cũng là một cao thủ võ lâm, nghe nói sư thái dẫn đầu cả Trầm Hương các chiến đấu đến cùng. Đúng là phong vân chuyển đổi, long trời lở đất! Hai bên người ngựa đại chiến tròn hai canh giờ, cuối cùng hai bên đều thiệt hại, ai về nhà nấy...”

“Hình Hoan, chuyện sau còn đặc sắc hơn nữa, cô nương có muốn nghe tiếp không?”

“Không không không, không cần... chợt tiểu nữ nhớ ra một chuyện rất

quan trọng, mọi người cứ trò chuyện đi, sau này còn kể tiếp.” Hình Hoan cố nuốt nước bọt rồi chạy như bay ra ngoài cổng.

Tướng công nhà nàng vì nàng mà đánh nhau với người ta, đó là chuyện mà trước đây Hình Hoan chẳng bao giờ ngờ tới. Nhưng nay không những nó xảy ra rồi mà Vĩnh An còn làm nó to chuyện trở thành tin tức khắp thành. Nàng bắt đầu cảm thấy lâng lâng, chỉ có một tâm niệm – về nhà, an ủi tướng công, nói với chàng rằng, nam nữ giang hồ không màng đến tiểu tiết, bị đánh bại cũng không thấy xấu hổ!

Nhưng, nàng vừa chạy đến cửa lớn nhà họ Nhậm đã đâm vào một bức tường thịt chắc chắn.

Dụi dụi cánh mũi đau nhói, Hình Hoan oan ức ngược mắt lên, nhìn rõ người trước mặt xong, nàng hắng giọng: “Đại sư, phủ của Nhậm Vạn Ngân lớn như thế, ngài đứng chỗ nào không đứng lại đi đứng chặn trước cửa làm gì?”

“Đi đâu?” Bảo y là chặn cửa sao, vậy y sẽ chặn cho chắc. Vừa hỏi, Ngô Sắc vừa né sang một bên, lưng dựa thành cổng, một chân gác lên chặn đứng đường đi của Hình Hoan.

“Hừm... ta muốn xin nghỉ, về Quần Anh lâu một buổi.” Nàng chột dạ giây lát rồi nhanh chóng nhận ra rằng, họ cùng hợp tác, quan hệ bình đẳng, nay nàng chỉ muốn về nhà một lát, danh chính ý thuận, có gì mà phải chột dạ.

“Đi viết đơn xin nghỉ, đợi khi nào ta có tâm trạng tốt ký duyệt mới được về.” Nàng chỉ muốn về nhà, về lý về tình y không có tư cách để can ngăn. Thực tế là Ngô Sắc không hài lòng khi nhìn thấy sự gấp gáp của nàng, tướng công bí mật mà nàng luôn miệng nhắc tới chẳng qua cũng chỉ vì nàng mà gây họa ở Trầm Hương các thôi mà.

Hừ, nghĩ lại lúc đầu vì nàng mà y đã từng phải đến Trầm Hương các. Sao nàng có thể phỉ nhổ công lao của y, trọng sắc khinh bạn như vậy?

“Sao ư? Tướng công của ta bị người ta đánh! Sao ta có thể không về chăm lo cho chàng?” Nàng thẳng thắn nói, hình như quên mất việc cần phải che giấu mối quan hệ với tướng công.

“Chàng ta bị đánh vì nàng?”

“Đúng vậy, nên ta càng không thể bỏ mặc...”

“Bởi vậy nếu nàng về lúc này rất có thể sẽ trở thành nạn nhân của bạo lực gia đình.” Y mỉm cười, tốt bụng nhắc nhở nàng.

“Ừm...” Dường như đúng là như vậy, giang hồ là chốn dễ xảy ra bạo lực gia đình. Nàng bỏ đi không nói năng gì, khiến chàng xông nhầm vào Trầm Hương các, lúc này mà về thì khác nào tự chui đầu vào rọ chịu chết? Nghĩ vậy, Hình Hoan nắm chặt hai bàn tay, quyết định, “Dù có phải chịu bạo lực gia đình ta cũng phải về, ta mất tích lâu như vậy rồi, chắc chắn tướng công rất lo cho ta.”

“Ồ, nàng mất tích bao lâu rồi?” Chân gác lâu đã mỏi, y đổi chân khác, vẫn đứng chắn đường, hỏi nhỏ.

“Để ta tính xem?” Nàng bắt đầu giơ ngón tay đếm như thật, nom vẻ rất cuống quýt.

“Mười ngón tay có đủ đếm không? Nếu không đủ ta có thể cho nàng mượn, hay là nàng thích ngón chân ta hơn?”

Nàng trả lời rất chân thành: “Không cần, ngón chân của người đẹp quá.”

Không, đây là lời khen sao? Có thể coi như nàng biết ăn nói, nịnh được y. Ngộ Sắc từ từ nói lỏng giới hạn, ôn tồn cùng nàng phân tích tình thế, “Nàng bỏ nhà ra đi lâu như vậy rồi, đến tận hôm nay hắn ta mới nhận ra, nàng thấy như vậy là quan tâm đến nàng sao?”

“Tướng công là nhân vật lớn, rất bận rộn... Ý của ta là, chàng bận bỏ củi, làm gì có thời gian nhàn nhã như người đi quan tâm đến từng động tĩnh của người bên cạnh.”

“Hoan Hoan muội muội, nàng thật biết cách an ủi chính mình.” Thực ra chàng có cần thiết nói thẳng với nàng, đàn ông thì dù có bận đến đâu, chỉ cần anh ta quan tâm đều có thể dành thời gian để để ý đến hành tung người con gái của mình. Còn như tướng công nhà nàng, rõ ràng là không quan tâm gì đến nàng.

“...” Hình Hoan cúi đầu im lặng thay cho lời nói với y rằng, có những lời không cần phải nói ra, nàng hiểu. Nhưng nàng đã được gả cho người ta, đó là cuộc hôn nhân nàng đã lựa chọn, bởi vậy lúc này nàng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Thấy vậy, Ngô Sắc chịu thua, nghĩ kỹ thì y không có quyền can thiệp. Trên thực tế, y chỉ cần đưa ra mưu lược, xác nhận rằng nàng về lúc này không phù hợp, còn những chuyện khác, không liên quan gì đến y. Sau khi có nhận thức như vậy, sự kiên trì của y lại bị mềm ra, “Muốn xin nghỉ cũng được, nhưng nàng phải làm theo những gì ta nói. Nếu không, bị đánh cho đến chết thì đừng có mong ta đến siêu độ cho.”

“Được, được, được!” Nàng gật đầu lia lịa, ngoan ngoãn phối hợp.

-----oOo-----

Chương 12: Triệu Vĩnh An! Chàng quá đáng quá rồi đấy!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngô Sắc đại sư, làm như vậy có ổn không? Liệu có trêu tức tướng công, cuối cùng kết cục của ta vẫn là bị đánh cho đến chết không?

Yên tâm, cứ về đi, còn có ta.

Cứ như vậy, có lời đảm bảo thành khẩn của Ngô Sắc, Hình Hoan không còn sợ hãi gì nữa, bắt đầu xuất phát.

Lần này mục tiêu của nàng không phải là Quần Anh lâu mà đến thẳng biệt vườn nhà họ Triệu tại Kinh thành.

Nhưng khi trước mặt là cánh cổng của biệt vườn, nàng dừng bước. Vì trên cột trước cổng có dán một câu đối viếng ma chữ trắng nền đen.

“Câu đối viếng ma” viết ngay ngắn dòng chữ: Trầm Hương các sập, chứng thực uy nghiêm; Ni cô chưa tuyệt, thề không làm người.

Có cần thiết phải tỏ ra nghiêm trọng sắc mùi máu tanh như vậy không?

Hoặc giả nàng nên nghe theo lời khuyên lúc ban đầu của Ngô Sắc đại sư, không nên về lúc bất thường này kéo lại mất mạng. Hay là rút lui trước, đợi khi nào tướng công tâm trạng tốt hơn, lúc đó sẽ quay về an ủi chàng cũng chưa muộn?

Ưu điểm lớn nhất của Hình Hoan là quyết đoán, sau khi đưa ra quyết định, nàng không nói thêm nữa, xoay chân lập tức muốn bỏ chạy.

Chỉ đáng tiếc, Triệu Vĩnh An không cho nàng cơ hội như ý.

Cánh cửa nặng trĩu sau lưng từ từ bị đẩy ra, nàng cố coi như không nghe thấy gì, chân cố chạy lướt thật nhanh. Nhanh như cắt, Hình Hoan đánh phải đầu hàng, một đám gia nô tác phong nhanh nhẹn nhất loạt chạy lại, xếp thành vòng tròn vây lấy nàng, rất khách khí nói: “Hình Hoan cô nương, nhị thiếu gia mời cô nương vào trong phủ, bên ngoài này lạnh, dễ bị cảm.”

“Không, không sao, trời nóng mà, áo bông của ta cũng dày, các người cứ làm việc đi, không phải đa lễ...” Nàng cười trừ chỉ vào áo bông trên người mình, để phụ họa cho những gì mình nói, trên trán mồ hôi nhỏ giọt.

Nhưng nàng chưa nói hết lời, đám nô gia đã kìm chặt nàng, bước những bước chỉnh tề đi vào trong phủ.

Hình Hoan nhìn chăm chăm cánh cửa đỏ dần đóng lại, vô cùng hồi hận.

Đám nô gia cư xử không mấy thô bạo nhưng kết hợp với sự giãy giụa hết sức của Hình Hoan, cảnh tượng bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Kiểu tóc tối qua đòi Ngô Sắc đại sư bện cho, nàng rất thích, thậm chí khi đi ngủ nàng cẩn thận thò đầu ra thành giường, nay do cổ lắc lư quá nhiều nên đã rời bù, che kín cả mặt, làm cho khuất tầm nhìn của nàng.

Mấy hôm trước Nhậm Vạn Ngân tìm cửa tiệm cắt may tốt nhất kinh thành may cho nàng chiếc áo bông nhỏ, lúc này do hai tay nàng vung vẩy quá mạnh, không còn nhìn thấy những đường cắt, nét thêu tinh xảo, các lớp áo bị xô khỏi sự bó buộc của đai quần, nhãn nhàu hết cả, có thể thấy eo thon nhỏ của nàng cũng bị hở ra ngoài.

Khi bị vút xuống trước mặt Triệu Vĩnh An, trông nàng tàn tạ như vậy.

Bò trên nền nhà, nàng chưa kịp ngẩng mặt lên, chỉ cảm thấy lưng mình rất lạnh, vội kéo vạt áo, sửa sang một chút vẻ ngoài tàn tạ của mình. Nàng nghĩ, nếu đã không thoát được, thì chí ít cũng phải xuất hiện trước mặt tướng công một cách đường hoàng, có thể diện.

Nhưng thực tế, Vĩnh An hoàn toàn không để tâm đến bề ngoài của nàng, chàng ngồi vắt chân trên ghế trong đại đường, mím môi nhìn người con gái đang phục dưới chân mình. Một lát sau, chàng rút ra từ trong ngực áo chiếc chùy gỗ mõ từng làm chàng dần vật bấy lâu, vút ra trước mặt nàng, cùng với đó là câu hỏi lạnh lùng: “Nói, gian phu ở đâu?”

“Ồ?” Sự chú ý của Hình Hoan lập tức tập trung vào chiếc chùy gỗ mõ kia. Hóa ra đại sư Ngô Sắc không nói hàm hồ, đúng là y đã để quên chiếc chùy gỗ mõ ở nhà nàng nên đành phải lấy đũa thay thế.

Tuy đại sư nói Phật tổ không trách tội, tâm thành tắc linh. Nhưng dùng đũa mãi dù sao cũng không hay? Vậy là, nàng cẩn thận đưa tay ra, tóm lấy cái chùy gỗ mõ, rồi nhanh nhẹn nhét nó vào trong người, định lần sau gặp lại đại sư sẽ trình trọng trả lại nó cho y, không biết như vậy có được coi là công đức không?

Động tác này của nàng triệt để kích động Triệu Vĩnh An, ý gì vậy? Chàng ngồi sờ sờ ngay trước mặt nàng, nàng không thém liếc mắt nhìn, cái chùy gỗ mõ gian phu để lại thì nàng nâng niu cất giữ ngay. Mà giấu ở đâu không giấu lại ôm nó trong ngực thế kia, muôn để nó gần trái tim hơn sao?

Thật là quá đủ rồi! Chàng không có tâm trí nhìn nàng thể hiện sự lãng xẹt như thế, yêu ai thì yêu, đó là chuyện của nàng. Nhưng trước đó chàng cần phải xử lý nhà cửa cho sạch sẽ, tránh để đêm đêm nằm mơ cảm thấy có đám mây xanh lục chụp lên đỉnh đầu chàng[1], xưa cũng không bay đi, “Muốn chứng minh tình yêu của các người cảm động trời đất chứ gì? Tốt, ta sẽ cho nàng toại nguyện, người đâu!”

[1] Ở Trung Quốc, dùng cụm từ “đội mũ xanh lục trên đầu” ý chỉ người đàn ông bị vợ cắm sừng.

“Có! Nhị thiếu gia, cần chuẩn bị giấy và mực chứ? Lại viết thư từ hôn sao?” Sau khi nghe gọi, một nô gia cạnh đó vội tiến đến, ra vẻ thông

minh hỏi.

“Ngoài biết vung bút nghiên, ta còn biết vung kiếm! Chuẩn bị ngựa, ta phải đi san bằng Trầm Hương các, giết chết tình yêu các ni cô đó dành cho ả và gian phu.”

“...” Nghe vậy, tên nô gia lặng lẽ lui ra, khóe miệng hơi run. Làm sao hẳn lại quên cơ chứ, nhị thiếu gia nhà hẳn là kẻ thô bạo.

“Bẩm nhị thiếu gia, như vậy không được tốt cho lắm. Thiếp và sư thái của Trầm Hương các không hề thân quen, chỉ bằng suy xét đến việc gác bỏ đao kiếm, lập tức thành Phật?” Ngộ Sắc đại sư nói, chỉ cần nàng dám thể hiện điệu bộ bằng nửa phần như khi nàng đối diện với y trước mặt Triệu Vĩnh An, thì sẽ có hiệu quả không ngờ. Nửa phần là bao nhiêu? Điều đó rất khó xác định, nhưng Hình Hoan cố thử xem.

“Rầm!”

Những lời định làm người ta buông xuôi cho qua chuyện lại khiến Vĩnh An đập mạnh bàn. Gian phu quả nhiên là hòa thượng! Mới ra khỏi nhà vài hôm mà nàng đã bị đồng hóa, còn “lập tức thành Phật”, lập tức cái con khi!

Hình Hoan nhìn trừng trừng vào chiếc bàn gỗ bị Vĩnh An đập mạnh vỡ làm đôi.

Khóe môi nàng bắt đầu giật giật, không dám tưởng tượng nếu cú đập đó mà giáng xuống người nàng thì không biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Bởi vậy, nàng chịu thua, lúc này không được cứng đầu, nàng không lấy được dũng khí như khi đối mặt với Ngộ Sắc, nàng chỉ có thể rụt cổ lại, dành cho chàng đáp án mà chàng muốn, “Bẩm nhị thiếu gia, xin chàng cho thiếp giải thích, không hề có gian phu, thiếp thề!”

“Vậy sao? Vậy nàng thử giải thích xem sao, tại sao trong phòng nàng lại có chùy gỗ mõ? Mấy hôm nay nàng chết rập ở đâu?” Dù nàng có thề cũng không ăn thua, thiên hạ này làm gì có kẻ ngoại tình nào tự chủ động thừa nhận trước khi bắt được gian phu, nhưng câu nói đó của nàng cũng khiến Vĩnh An tĩnh tâm lại.

“Đó là của đại sư.”

“Tốt! Ai là đại sư?” Đáp án dần dần lộ ra, chàng vẫn chưa thấy thỏa mãn, hỏa khí lại nổi lên.

“Đại sư... đã viên tịch rồi.” A di đà Phật, đây là lời nói dối thiện ý, chắc đại sư không trách tội!

“... Nàng vụng trộm với tên hòa thượng có tóc đỏ đến mức hấn chết rồi ư?”

“Không phải vụng trộm, đâu có vụng trộm! Do đại sư tuổi đã cao nên quy tiên, thiếp mất tích mấy hôm là để tiên ngài ra đi. Quan hệ giữa thiếp và đại sư thuần khiết vô cùng, chỉ có duyên Phật, không có duyên vợ vãn gì hết. Nhị thiếu gia, chàng hãy tin thiếp, tin thiếp.”

Còn có thể tin được nàng sao? Trước khi tên hòa thượng mọc tóc kia xuất hiện, Vĩnh An hoàn toàn tin tưởng nàng, đó là người phụ nữ được giang hồ dành tặng cho tấm bia yên tâm, coi chàng như trời, dù có vứt nàng giữa đám đàn ông cũng không lo nàng thay lòng. Nhưng bây giờ, chàng chứng kiến nàng nói dối không chỉ một lần.

Tin? Đồ ngốc mới tiếp tục tin nàng! Chàng hất cằm, lạnh lùng nhìn nàng, không cần khó khăn gì tìm ngay ra điểm đáng nghi trong câu nói của nàng. “Hừm, đó là chuyện tốt. Sao? Nàng cho rằng ta là kẻ không biết lý lẽ sao? Chuyện như thế nàng có thể nói với ta, ta cũng tiện chuẩn bị hương khói tích chút công đức, hà tất nàng phải đi lén lút như thế? Đưa đại sư về cõi tiên là chuyện đáng xấu hổ vậy sao?”

“Xin bẩm thêm với thiếu gia, thiếp không lén lút, buổi tối hôm đó thiếp đi ngay trước mặt chàng.”

“Hoang đường, vậy lúc đó ta đang làm gì?”

“À, chuyện lúc đó là như thế này, giữa thiếp và chàng chỉ có khoảng cách ba cái giường, lúc đi ngang qua, thiếp còn nghe thấy chàng nói: “Hiếu Nhàn muội muội, sau này khi đi xa ăn ít lương khô thôi, không tốt cho sức khỏe.” Thiếp nghĩ là chàng đang bận nên không làm phiền thì tốt hơn.” Nàng chỉ làm theo đúng những gì Ngộ Sắc đại sư dặn dò, nói y nguyên như những gì y đã dạy.

“E hèm...” Tiếng hăng nhẹ, Triệu Vĩnh An định thần lại, so sánh đôi bên, cảm giác hồ thẹn dâng trào, “Thôi, dọn dẹp, ăn cơm.”

Chiều này của đại sư Ngô Sắc rất có hiệu quả, ngay cả cảnh tượng hoàng tráng như tam đường hội thảo cũng đẹp sạch. Tướng công nhà nàng ngượng ngùng đứng dậy, từ đầu đến cuối không dám nhìn nàng lấy một lần. Nhìn vẻ bề ngoài thấy rõ sự xấu hổ, bị Hình Hoan xoay chuyển tình thế đành phải thỏa hiệp. Đúng vậy, chàng đã thỏa hiệp, không nổi giận với nàng nữa; chàng không thừa nhận, điều đó cho thấy giữa chàng và Hiều Nhân mọi mọi không chỉ là quan hệ huynh muội giang hồ bình thường.

“Nhị thiếu gia, chàng muốn ăn gì? Thiếp đi nấu cho chàng.” Ngẫm rồi, nàng nhanh chóng bò dậy, kéo thẳng lại xiêm y, chạy lên phía trước, mặt mày cười ngoan ngoãn.

“Gì cũng được...” Chàng hững hờ trả lời, quần quanh suy nghĩ không biết tối hôm đó nàng đã đứng nghe lén cách chàng ba cái giường bao lâu?

Hình Hoan tự mình cảm thấy vui mãi đến khi làm xong các món cho bữa tối.

Khi nàng hào hứng dẫn đoàn nô tỳ bê các chõng đĩa thức ăn lên bàn, nhìn sắc mặt tướng công của nàng càng ngày càng biến đổi khôn lường, giống như những chiếc áo bông màu sắc sặc sỡ mà nàng tự may vá, bóng sáng đa sắc, vô cùng đẹp mắt, đến tận cuối cùng ngưng đọng lại ở trạng thái xanh đen.

“Tại sao toàn là món chay?” Khi các nô tỳ tản ra hết chàng mới trầm giọng hỏi, nghe có vẻ vẫn rất ôn hòa.

“Ừm, sao vậy?” Tại sao lại toàn là món chay, Hình Hoan cũng không biết, chỉ là Ngô Sắc đại sư đã dặn dò như vậy.

“Tại sao lại toàn là món chay?” Biểu hiện như không biết gì của nàng khiến Vĩnh An không nhịn nổi nữa, thái độ hung tàn lại bắt đầu xuất hiện. Chàng quay mặt đi, bỗng cảm thấy món ăn trên bàn ăn trông rất ngứa mắt, không ngửi thấy mùi cung phụng của vợ hiền.

Rõ ràng là nàng đã chuyên được hướng, đang giày vò chàng, kích thích chàng.

“Ừm,... bầm thiếu gia, ăn nhiều đồ chay có lợi cho sức khỏe, ngăn chặn việc sát sinh, việc đó phải bắt đầu từ chính mình.” Đại sư không dạy nàng lý do để làm việc này, nên nàng đành phải tặc lưỡi tự biện ra.

Nếu chàng thực sự muốn sát sinh, thì nàng chính là kẻ chịu hy sinh đầu tiên!

Không nhớ rõ đã trừng trừng nhìn nàng bao lâu, nhưng Vĩnh An muốn nàng nhớ lại rằng chàng không phải là người xuất gia đã viên tịch kia, nếu muốn chàng có sức khỏe tốt thì hãy phối hợp cả đồ mặn lẫn đồ chay. Nếu muốn chàng không sát sinh, thì hãy đừng chọc tức chàng. Nhưng kết quả là, nàng không những không tự giác bù đắp mà còn tự nhiên coi như không có việc gì ngồi xuống, ăn trông rất ngon lành.

“Ai cho phép nàng ăn?”

Nàng có thêm thói quen, cuộc sống lúc nào cũng phải tích đức!

“Nhưng nhị thiếu gia, thiếp...” Đói quá! Bị chất vấn lâu như vậy, lại phải tập trung toàn bộ tâm trí để đối ứng, tốn rất nhiều năng lượng.

Lời nói ngọt ngào để mình được ăn bữa cơm yên ổn chưa nói xong, đã có một nô gia vội vàng xông xộc chạy vào. Sau khi khiến nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân chú ý, hắn đứng thở hổn hển, mãi sau vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh.

“Muốn đánh rắm ở đây à?” Vĩnh An đang trong cơn phẫn nộ cau mày, ý bức bối không hề giấu giếm.

“Không, nô tài... Nô tài không đánh rắm, là, là Quân cô nương...”

“Muội ấy làm sao?” Không chịu nổi kiểu nói lấp bắp của nô gia, Vĩnh An vội vàng cắt ngang lời hắn.

Có thể coi là người ngoài cuộc thì tỉnh táo nhìn rõ tình hình hay không? Hình Hoan bắt được nét lo lắng rõ ràng trên khuôn mặt chàng, nàng tự

hỏi, khi tướng công phát hiện mình mất tích, chàng có biểu hiện như vậy không?

“Cô nương đó lại đến.” Cuối cùng nô gia cũng nói được.

Từ “lại” vô thức bỗng khiến Hình Hoan chau mày, khi nàng không ở nhà, Hiểu Nhân muội muội của chàng thường xuyên đến đây sao? Nàng vẫn là nhị thiếu phu nhân của Triệu gia trang, dường như có đủ quyền hạn để hỏi chàng về chuyện này, nhưng với người ngoài đó là chuyện bình thường thì với nàng nó lại bị ghen trong cổ họng, mãi không thốt ra được.

Đến khi nhìn thấy ánh mắt gườm gườm của chàng, nàng đành cam chịu nuốt tất cả những nghi ngờ đó vào trong, im lặng cúi đầu, không nói thêm gì.

Không khí trầm mặc của bữa ăn không duy trì được lâu, nhanh như cắt, Hiểu Nhân muội muội hùng hổ tiến vào, đằng sau còn dẫn theo một đám người. Dù Hình Hoan mặc một chiếc áo bông đỏ rực rất bắt mắt nhưng nàng ta vẫn coi như không nhìn thấy. Hiểu Nhân gần như không phát hiện ra trong phòng đã có thêm một người, đi vòng qua chiếc bàn ăn rộng lớn, tự nhiên bám lấy khuỷu tay Vĩnh An.

“Vĩnh An huynh, huynh có nhớ muội không?” Giọng nói nũng nịu phát ra từ đôi môi đỏ tự nhiên.

Sau khi nổi da gà, Hình Hoan nín thở liếc nhìn tướng công, hy vọng chàng sẽ có đáp án đáng có của một người chồng.

“Hôm qua muội vừa mới đến.” Chàng chỉ muốn gián tiếp nói với Hiểu Nhân rằng, dù có nhớ thì cũng không đến nỗi nhớ ngày nhớ đêm như thế.

Nhưng, câu trả lời ấy sau khi vào tai Hình Hoan, nó giăng tơ kết kén thành một cái gai đâm nhói vào trái tim nàng. Tất cả những gì nàng đoán đều đã có bằng chứng, cô nương Hiểu Nhân này đã coi đây như nhà của mình, thường xuyên qua lại chốn này.

“Vậy sao? Ha, chắc là tại muội nhớ huynh quá rồi.” So với trước kia, thái độ của chàng lạnh nhạt đi nhiều, nhưng dù vậy Hiểu Nhân vẫn đối xử với chàng theo cách như trước kia. Nàng nghĩ, có lẽ Vĩnh An huynh

nghĩ mãi chưa ra cách để đuổi vợ trước đi nên mới mất hứng với tất cả mọi chuyện như thế?

Nghĩ vậy nên nàng cười càng ngọt hơn, một tay vẫn khoác eo chàng, một tay tháo kiếm ra rồi nói: “Đúng rồi, huynh xem muội đưa ai đến.”

Nghe vậy Vĩnh An đưa mắt nhìn lại một lượt những người mà nàng dẫn đến. Từng khuôn mặt lạ hoắc khiến chàng nhăn chán hồ nghi, “Ai, ta có quen không?”

“Sao huynh mau quên thế. Chẳng phải huynh hứa sẽ tặng muội xiêm y sao? Muội nghĩ rồi, cách tốt nhất để không đụng hàng với người khác là tìm thợ may đến để đặt hàng. Thế nên muội đã mời đến đây thợ may, ông chủ tiệm vải, ông chủ tiệm nhuộm, bà làm thêu, ông chủ tiệm trang sức. Ồ đúng rồi, còn cả cô ả này nữa, nghe nói ả ta là thợ trang điểm đẹp nhất kinh thành, sở trường nhất là trang điểm cho tân nương.”

Nàng từ từ giới thiệu thân phận từng người, từng người, khiến Hình Hoan không khỏi kinh ngạc nhưng không lên tiếng. Hai người họ định thành hôn sao?

“...Hiếu Nhân muội muội, xin hỏi muội gọi tất cả họ đến đây để làm gì?” Không chỉ Hình Hoan, ngay cả Vĩnh An cũng thấy khó hiểu. Biệt vườn của chàng không phải là chỗ họp chợ, không cho phép người lạ tùy ý thăm quan.

“Tất nhiên là để may xiêm y, nếu được cũng có thể mời họ ăn cơm..., ơ, chàng cũng đang ăn cơm mà?” Nàng hơi liếc mắt, có vẻ kinh ngạc.

“À, có muốn ăn cùng không?” Cảm nhận được ánh nhìn như muốn đốt cháy của Hình Hoan bên cạnh, Vĩnh An ngượng ngùng ngả người về phía sau, rất tự nhiên né tránh sự tiếp xúc của Quán Hiếu Nhân.

“Ừm,... thôi không cần đâu. Vĩnh An huynh, đầu bếp nhà huynh nấu ăn gì mà nhìn đã chả muốn ăn. Huynh kiếm đầu bếp từ chùa nào vậy? Hết bao nhiêu bạc? Huynh bị lừa rồi! Đợi đây, muội đây sẽ đi bắt tên đầu bếp đó đi nộp quan cho huynh xả hận!”

Đầu bếp kiếm từ chùa về? Chuẩn, so sánh quá tốt, giẫm trúng vào chỗ muốn gãi lúc này của Vĩnh An. Nghe xong, chàng lướt nhìn một lượt bàn

ăn, “Đúng là không muốn ăn. Người đâu, dọn hết đi.”

“Dọn, dọn hết sao?” Thật là không thể nhịn thêm được nữa! Nàng đã tốn bao nhiêu thời gian và tâm trí chuẩn bị cho chàng một bữa ăn thế mà chỉ vì một câu nói của người ngoài, chàng không thèm nếm lấy một miếng?

Sao mà không muốn ăn? Ở phủ Nhậm Vạn Ngân nàng nấu bao nhiêu bữa ăn, lúc nào cũng chỉ nhận được toàn lời khen, sao có thể khiến người khác không muốn ăn được? Lễ nào đại sư và thương gia giàu có đều có vấn đề về vị giác?

“Nàng có ý kiến gì sao?” Chàng liếc lườm nàng, “Ta cũng có ý kiến, đừng nuôi ta như nuôi hòa thượng!”

“Triệu Vĩnh An! Chàng quá đáng quá rồi đấy!” Trái ngược với sự tuân phục trước kia, Hình Hoan hai tay nắm chặt, răng cắn chặt lấy môi, khe hét lên đầy tức giận.

Có thể với người ngoài đây là sự bộc phát chưa đâu vào đâu, nhưng đây là lần đầu tiên Hình Hoan có dũng khí thể hiện cá tính của mình trước mặt chàng. Nàng chấp nhận sự khinh miệt của chàng, thậm chí tất cả những lá thư từ hôn của chàng nàng đều nhận hết, còn hầu hạ chàng không lời ca thán. Cuối cùng đổi lại được cái gì? Là chàng và người tình của chàng chà đạp, giẫm cọt lên sự nỗ lực của nàng!

Nàng còn ngốc đến độ cảm thấy lương tâm bất an nên trở về để chịu tội, cứ thế này mãi, nàng chỉ tồn tại như một cái gai trong mắt.

“Quay lại! Ai cho nàng đi?” Phạm sai lầm, lại còn dám hét lên với chàng? Hết xong là quay ngoắt bỏ đi? Đây là cái tính ai dạy cho nàng ta!

Mặc cho Triệu Vĩnh An gọi, Hình Hoan không đáp lại, thở hỏn hển chạy nhanh hơn.

“Hình Hoan, nàng muốn đi chết ở đâu hả? Cánh cứng cáp rồi không thèm coi chủ nhân ra gì hả?”

“Về Quàn Anh lâu lắm rồi!” Cuối cùng, nàng cũng đáp lại.

Không sai, nàng cần phải sám hối, sai lầm lớn nhất trong cuộc đời nàng là đồng ý gả cho Triệu gia trang.

-----oOo-----

Chương 13: Tăng lữ thần diệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm, rất khuya, vầng trăng bị tầng tầng lớp lớp mây dày che khuất.

Không kịp cả mang đèn lồng, Hình Hoan tức giận bước nhanh về Quần Anh lâu. Dễ dàng đoán được, trên đường về nàng vấp phải một vật thể lạ, ngã sõng soài ra đường.

Bởi vậy, vừa vào đến phòng, một chuỗi những lời chửi rửa tuôn ra...

“Cút đi cái thứ dọ dăng, quan tâm, biết điều của ba mươi sáu đời tổ tông nhà ngươi, đồ chết tiệt! Đi mà chơi với bông hoa dại của ngươi, ta không thèm! Mẹ nhà ngươi, đợi đấy rồi sẽ biết! Hừm, kẻ thứ ba! Biết võ công thì oai lắm đấy! Sợ ngươi đấy chắc! Chê đồ ta làm là không thèm ăn chứ gì? Rồi sẽ có một ngày ta sẽ cho ngươi biết thế nào là muốn ăn.”

Hình Hoan đã nghĩ kỹ, nàng không cần phải tiếp tục duy trì hình tượng vợ hiền, ép mình đến biến dạng cuối cùng kết quả chỉ là chuốc lấy tủi nhục. Thốt lên những lời chửi bới mà cảm thấy thoải mái như vậy có gì là không tốt? Cứ mặc sức khóa cửa, đập cửa như thế có gì không thỏa đáng?

“Hoan Hoan muội muội, đừng làm mình bị thương!”

“...” Trong căn phòng tối om om, bỗng không biết từ góc nào cất lên giọng nói âm u, dễ dàng làm cắt đứt cơn giận của Hình Hoan. Dù giọng điệu rất quen thuộc, cách xưng hô thân mật, người đó là ai nàng thừa biết, nhưng Hình Hoan vẫn cảm thấy lạnh sống lưng, sợ đến mức đứng yên tại chỗ.

“Ta để cho nàng về là để nàng tự hành hạ mình vậy sao?”

Lần này, giọng nói như đũa cọt cọt gần hơn, vang lên sát tai nàng, Hình Hoan có thể cảm nhận rõ ràng luồng nhiệt nóng bỏng lan tỏa sau lưng. Giọng điệu mềm mại ấy chưa bao giờ nàng được nghe từ Vĩnh An. Thứ cảm giác dù mình có phạm sai lầm cũng không sợ bị vứt bỏ này, nàng chưa từng được trải qua.

Hình Hoan thả lỏng người, khí hơi cổ nín trong họng được thở ra ngoài, trong bóng tối, nàng nhắm mắt, trán tì nhẹ lên cánh cửa, giọng nói nàng yếu ớt như không biết nương tựa vào đâu: “Ngộ Sắc đại sư, thức ăn ta nấu khó nuốt lắm sao?”

“Tướng công nàng nói vậy à?” Còn ai có thể làm người nàng rúm ró thế kia? Ngộ Sắc nhanh chóng đoán ra.

“Ừm...” Nàng uể oải đáp lại.

Tuy không nhìn rõ nét mặt nàng lúc này nhưng Ngộ Sắc vẫn cảm nhận được sự mệt mỏi của nàng. Y bất giác nhếch mép cười, đến y cũng không hiểu nổi nụ cười của mình thể hiện ý gì. Lúc này, y nên nói với nàng đó là phản ứng bình thường của đàn ông, dù đó là biểu hiện sự quan tâm hay sự tự tôn. Với món ăn do người phụ nữ của mình đích thân nấu người đàn ông nên cười nhưng những món ăn ấy lại như nấu cho tên gian phu trong lời đồn đại thì khó mà nuốt nổi.

Song những gì y nói ra lại phản bội lại lý trí, “Vậy nấu cho người nào muốn ăn, ví dụ như ta.”

“Người thích ăn thật chứ?” Khi tất cả sự tự tin bị vùi dập đến tận cùng, nàng chỉ còn lại sự hoài nghi chính mình.

“Bàn tăng đã nói rất nhiều lần, người xuất gia không nói dối.” Y thở dài, chiều phụ nữ quả là công việc mất nhiều sức lực.

“Vậy chúng ta bỏ trốn đi! Ta không muốn nín nhịn thêm nữa, ta muốn xuất gia, người viết thư giới thiệu cho ta.”

Nàng chột quay người lại, giọng nói kiên quyết. Hơi thở của nàng quện vào hơi thở của y. Ngộ Sắc rất muốn đồng tình với nàng, nhưng vẫn không che giấu được nụ cười. Đã có bao nhiêu người dặt tay gian phu bỏ trốn, mục đích chỉ để xuất gia?

“Người đừng cười ta, ta nói thật đó! Ta có thể nấu cơm cả đời cho người ăn, có thể đọc kinh, gõ mõ đi lừa người cùng người, không nề hà việc gì, chỉ mãi mãi chia đều năm mươi năm mươi. Chúng ta có thể lập thành một nhóm lấy tên là “Tăng lữ thần diệu”. ”

Lần này thì y muốn cười cũng không cười thành tiếng được. Lặng lẽ một lúc lâu, Ngô Sắc nhếch mép, hai tay chống lên cánh cửa phía sau nàng, dễ dàng quây chặt nàng trong hai cánh tay của mình, nhờ ưu thế cao hơn, chàng lại tiến sát thêm nữa, “Nàng biết nàng đang nói gì không?”

“Biết, biết chứ!” Kế hoạch của nàng là không cần tình yêu gì hết, chỉ cần tình bằng hữu cùng Ngô Sắc đại sư, có lẽ vậy thôi cũng đủ mãn nguyện cho quãng đời còn lại. Nhưng Hình Hoan không hiểu, tại sao khi đối tượng chỉ tồn tại tình bằng hữu tiến sát vào mình, hơi thở, nhịp tim nàng lại trở nên loạn nhịp như thế?

Chỉ cần ngửi mùi đàn hương ở tóc y, nàng đã cảm thấy ấm lòng yên tâm, không cần lao tâm khổ tứ lo đóng giả bản thân để kinh doanh cái gì, không cần phải lo lắng một ngày nào đó sẽ nhận được lá từ hôn thực sự khiến nàng bị đuổi ra khỏi nhà. Ở bên cạnh người ấy, nàng có thể tự do làm chính mình, thoải mái nói dối những trò nhỏ nhỏ, làm những thói hư, đó là sự yên ổn mà nàng thường mong có.

Hóa ra, ngoài tình yêu, giữa những người bạn cũng có những cảm giác đó sao?

“Chẳng nhẽ bản tăng chưa từng nói cho nàng biết? Muốn sống trong giang hồ, tốt nhất là ở vậy. Mang nàng theo, hình ảnh của ta sẽ thế nào?” Y từ chối thẳng thừng, nhưng trong đầu không ngăn nổi suy nghĩ nghiền ngẫm tuyên ngôn bỏ trốn của nàng lúc này.

“Có ảnh hưởng gì đâu? Nếu người gặp lại người con gái rất giống với vị hôn thê đã mất thì cứ tự nhiên, ta hứa sẽ không làm phiền người.” Nàng chớp chớp mắt, không nghĩ rằng lý do phù phiếm ấy sẽ thành trở ngại.

Ý kiến này dường như rất tuyệt, có một người nguyện nấu cơm cho y suốt đời đi theo, lại tế nhị không làm phiền lúc then chốt. Nhưng y vẫn cảm thấy có gì không ổn, nghĩ một lát, Ngô Sắc nheo mắt hỏi: “Nói vậy nếu nàng gặp được người đàn ông giống với vị hôn phu đã mất thì ta

cũng không thể làm phiền?”

“Chắc là phải vậy, có đi có lại mà.” Nghĩ kỹ thì khả năng này cũng có thể xảy ra, Hình Hoan trịnh trọng trả lời.

“Nghe được đấy, vậy hứa miệng vậy nhé.” Trong quan niệm đạo đức của y không có mục có đi có lại.

“Chẳng phải ta đã hứa rồi sao? Ừm...”

Hình Hoan chưa kịp thấm thấu lời nói nhiều thâm ý, Ngô Sắc liền bất chợt nghiêng mặt, bắt chính xác đôi môi nàng.

Cảm giác lạnh lạnh khiến nàng rùng mình. Trong phòng không đủ ánh sáng để nàng ngó trộm biểu hiện khuôn mặt của y, nhưng các giác quan thì vô cùng nhạy cảm. Hình Hoan cảm nhận được bàn tay y ôm chặt lấy eo mình, miệng cọ sát vào y cảm nhận rõ từng đường vân trên môi, y mở miệng, cắn nhẹ môi dưới của nàng. Cảm giác tê tê khiến nàng nảy ý định lẩn trốn, nhưng lại phát hiện mình đã bị y phong tỏa không đường rút lui.

“Đây mới là lời hứa miệng cơ bản nhất để xây dựng mối quan hệ bỏ trốn.” Y kịp thời ngăn rung động muốn sâu thêm, cầm nhẹ cằm dưới nàng, đẩy mặt nàng ngẩng lên, ngón tay vẫn tiếp tục vuốt ve, cứ lướt qua lướt trên bờ môi nàng, “Hoan Hoan muội muội, nàng thực sự muốn cùng bản tăng bỏ trốn chứ?”

“Ta...” Nụ hôn đầu đã trao cho người rồi! Sao có thể không bỏ trốn!

Nàng hất cao khuôn mặt đỏ lên vì xấu hổ, định hét lên quan niệm trịnh tiết. Nhưng lời chưa nói được, bỗng cánh cửa đằng sau rung lên bần bật. Hình Hoan sợ hãi, rên nhẹ, sau đó theo phản xạ tiến lên phía trước một bước, nằm gọn trong lòng chàng.

Không thể nói rộng khoảng cách gần gũi, tiếng gõ cửa lại vang lên, to hơn cả lần trước.

“Mở cửa!” Ngay sau đó là một giọng nói trầm khàn.

Giọng nói lạ khiến Hình Hoan ngẩn người. Thường thì người giang hồ không đến gõ cửa phòng nàng thô lỗ như thế. Nhưng rõ ràng đó là tiếng

gọi bên ngoài cánh cửa phòng này. Hình Hoan căng mảy, đứng lặng trong giây lát mới lo lắng đoán ra người đó là ai. Rõ ràng là người đối xử với nàng như vậy chỉ có Triệu Vĩnh An.

“...” Mồ hôi lạnh toát ra, tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng như quên mất mình vẫn còn đang giận, nỗi sợ hãi không tên khiến nàng chùn chân, phản ứng đầu tiên sau khi lấy lại tinh thần là ngằn giọng nói nhỏ: “Là tướng công của ta! Trốn đi, người mau trốn đi.”

“Trốn cái gì? Lẽ nào ta không bằng kẻ suốt ngày chỉ biết chặt củi?” Ngược lại với sự sợ hãi của nàng, Ngô Sắc không lo lắng gì, ngược lại còn ôm nàng chặt hơn.

“Đại, đại sư, đừng đùa nữa, người muốn nhìn ta chết sao?”

“Có ta ở đây, sao có thể nỡ để cho nàng chết được?” Y không đùa, mà là thật lòng. Người phụ nữ ấy trước mặt y thì ngang tàn như một con hổ, nay vừa nghe thấy giọng tướng công đã lập tức ngoan ngoãn như một con mèo?

“Điếc đây à? Ai cho phép nàng bướng? Có tin là ta sẽ dán kín phòng nàng bằng thư từ hôn không?” Vĩnh An bên ngoài vẫn gào thét, khí thế càng ngày càng tăng lên. Chàng bắt đầu hối hận vì sao lại sắp xếp để Hình Hoan ở trong Quần Anh lâu? Tại sao lại nghĩ ra trò giấu kín mối quan hệ giữa hai người?

Rõ ràng chàng mới là người bị hại, bị nàng phản bội công khai, nhưng lại không được chất vấn nàng với tư cách là tướng công.

Ngay cả bây giờ muốn gặp nàng cũng lại lo gặp mặt những nam nữ giang hồ cùng sống trong Quần Anh lâu, để đến đây chàng phải cải trang chính mình, thậm chí đến nô gia trong nhà cũng không nhận ra chàng. Đến giọng nói chàng cũng phải cố nói lái đi, sửa thành giọng của một người chặt củi.

Dù vậy, cách nói không thay đổi vẫn làm Hình Hoan co rúm người lại. Nàng nhắm mắt, thật khó tưởng tượng cảnh khắp phòng nàng bị dán kín thư từ hôn sẽ thế nào, nàng chỉ nhìn cầu cứu nơi Ngô Sắc.

Cuối cùng, sự cứng đầu của Ngô Sắc cũng được hòa hoãn, y mím miệng,

đưa ra cho nàng biện pháp lưỡng toàn, “Nói với hắn, thiếp ngủ rồi.”

“Thiếp ngủ rồi!” Nàng ngoan ngoãn lặp lại đề nghị của Ngô Sắc.

Nhưng giọng Vĩnh An vẫn vọng lại lần nữa, “Vậy lăn xuống giường mà ra mở cửa.”

“Cởi hết đồ rồi” Ngô Sắc đằng sau lại tiếp tục cho ý kiến.

Vậy là Hình Hoan lại lặp lại y hệt.

Bên ngoài im lặng một lúc, khi Hình Hoan tưởng rằng chàng đã bỏ qua ra về thì tiếng mắng càng phần nộ hơn lại rít lên, cánh cửa bị đập lại rung lên, “Cô chán sống rồi hả? Béo như thế còn ở trần, định để thế cho ai nhìn? Lợn nó chả thèm nhìn, cởi ra làm gì! Có tin là tôi dán kín thư từ hôn lên người cô không? Mặc xiêm y vào, ra đây mở cửa.”

“...” Chàng thích mang thư từ hôn ra dọa, nàng còn nhịn được; nhưng không nên chê bai cơ thể nàng như thế. Hình Hoan vô cùng tủi hổ cúi đầu, đưa tay ra sờ eo mình, chả có tí thịt thừa nào, chẳng nhẽ đến lợn cũng chê nàng sao?

“Người phụ nữ đẹp là do được đàn ông chiều chuộng.” Ngô Sắc lại lên tiếng, nhưng không giống với lúc trước, lần này y không có ý nén giọng nhỏ lại, mà đủ để Vĩnh An đứng bên ngoài có thể nghe rõ ràng.

Cánh cửa có dày hơn nữa cũng không thể cản giọng nói của y xoáy vào tai Vĩnh An. Điều bất ngờ là sự kinh ngạc khiến chàng tiêu tan ngọn lửa hung tàn trong tích tắc, làm tâm trí chàng rối bời. Giọng nói xuất hiện trong phòng Hình Hoan nghe thanh như ngọc, nhưng đầy uy lực khiến tận đáy tim chàng run lên.

Người ta thường nói không có lửa làm sao có khói, người con gái mà chàng cứ ngỡ rằng chỉ biết quần quanh bên chàng, dù có bị từ hôn bao nhiêu lần cũng không chịu đi, giờ đúng là có tình nhân!

Chàng chưa hết kinh ngạc, người con trai không rõ thân phận trong phòng lại lên tiếng một lần nữa: “Nếu người không biết chiều chuộng thì để ta giúp!”

Triệu Vĩnh An vẫn chưa hết kinh ngạc. Chàng chờ dần nhìn cánh cửa trước mặt, bỗng bật ra thành lời với giọng vốn cao ngạo và chua chát, “Rất tốt! Cuối cùng thì cũng lòi ra người!”

Nghe giọng nói bất cần, như có đôi bàn tay đang bóp chặt lấy tim Hình Hoan, đau nhói. Nàng cố tìm lại trong lời nói vô tình ấy một chút dấu tích khải xạ tâm Phật nhưng nàng chưa kịp tìm ra thì Ngô Sắc bỗng nắm chặt lấy bàn tay chỉ muốn trốn đi của nàng, đẩy tấm thân đang run lên của nàng về phía mình, quay người đẩy cánh cửa sổ hướng ra phía đường.

“Không không không, lại định nhảy lầu nữa ư?” Hình Hoan nhanh chóng nhận ra ý đồ của y, tuy lần này lầu không cao như lần trước nhưng ai dám đảm bảo nàng có thể tiếp đất an toàn!

“Thực ra khinh công của bản tăng rất tốt.”

Ngô Sắc thề thốt để đảm bảo, lời chưa dứt, y đã kéo Hình Hoan nhảy ra ngoài, không cho nàng cơ hội rút lui.

Tiếng kêu hoảng hốt của nàng lọt ra cánh cửa đóng chặt, xa dần xa dần.

Vĩnh An đứng bên ngoài vẫn chờ dần. Tình hình bây giờ là sao? Nỗi phiền gánh trên lưng hai năm nay giờ đã có thể thoát nợ, chàng bất ngờ được tự do, đây là lúc mở tiệc ăn mừng thông báo với thiên hạ chàng không còn phải giấu giếm nữa. Từ nay về sau, chàng có thể làm theo những gì mình thích, đi tìm Hiểu Nhân, không còn bị đồ con lợn kia quẩn lấy nữa.

Nhưng niềm vui chàng đã dự tính đâu? Sao không thấy xuất hiện.

Nụ cười ngạo nghễ chàng từng tưởng tượng ra đâu? Sao không cười nổi?

Đến khi chàng lấy lại tinh thần, đập mạnh cánh cửa ra, đón tiếp chàng là bóng tối đen kịt, không có gian phu, không có cả nàng. Tất cả những chuyện này giống như một đám mây bao trùm kín mít, chàng ngốc đến nỗi để cho gian phu dắt mắt người con gái của mình đi trước mặt mình.

Vậy là đáng lý chàng có thể ngẩng mặt lên trời mà cười ngạo nghễ thì nay chàng ngẩng mặt lên hét thét lên. “Ta biết cách chiều con gái, không

cần người phải giúp! Các người chết quách ở đâu rồi, lập tức truy nã tên hòa thượng mọc tóc khắp toàn kinh thành cho ta! Đổi khẩu hiệu ở cổng miệt vườn ngay, không trừ gian phụ, thề không làm người!!!”

-----oOo-----

Chương 14: Dừng dụ dỗ ta phá giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lật người, ôm gối lăn mấy vòng, tìm một vị trí thoải mái chếp chếp miệng, tiếp tục ngủ. Nhưng cảm giác lan tỏa của vị giác nơi đầu lưỡi còn lưu luyến từ đêm qua khiến Hình Hoan vốn định tiếp tục ngủ tiếp chợt mở trừng mắt.

Cảnh vật hiện ra trước mắt không lạ lẫm, rèm buồng sắc sỡ, khung giường khảm vàng. Khắp nơi là mùi đồng cho thấy đây là phủ của Nhậm Vạn Ngân. Chẳng phải nàng đang tức tối nhốt mình trong phòng để sám hối rồi sao? Lẽ nào nàng đã mộng du?

“Ôi, đau...” Hình Hoan vừa nghĩ vừa chống người dậy, động tác quá mạnh khiến phía sau gáy nhói đau.

Đau đến nghiến răng nghiến lợi giúp nàng nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Nhớ lại chuyện Vĩnh An sung sướng đuổi được nàng đi, chuyện Ngô Sắc đưa nàng nhảy qua cửa sổ, may mắn không ngờ là được tiếp đất an toàn.

Nhớ lại đạo đức của nàng vẫn còn, sau khi bỏ đi không lời từ biệt vẫn còn đòi quay về bằng được để giải thích rõ với tướng công, chứng minh nàng chuẩn bị xuất gia phục tùng Phật tổ chứ không phải là phục tùng hòa thượng, nàng cũng nhớ lại chuyện khi nàng chưa nói hết, dao của Ngô Sắc đã kề bên cổ, nàng thấy đau, trợn mắt nhìn y, tiếng mắng chửi giãy giụa còn rõ hơn trước. Y cau mày, đâm vào sau gáy nàng vài nhát. Cuối cùng... nàng không còn nhớ gì nữa.

“Tên hòa thượng khốn khiếp! Có hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc không, dù ta có không xinh đẹp thì cũng không cần phải đâm như đâm lợn thế chứ.” Vừa mắng chửi nàng vừa mặc xiêm y, buộc chặt đai, vực

mặt vào chậu đồng bên cạnh rửa mặt súc miệng với một tốc độ chóng mặt.

Sau đó nàng bước những bước nặng trĩu đẩy cánh cửa ra định đi tìm hòa thượng hỏi tội.

Một bóng người thập thò khiến Hình Hoan chú ý, nàng nheo mắt, nghiêng nghiêng đầu nhìn kỹ lại. Càng nhìn cái bóng người đó nàng càng không biết đó là ai. Đó không phải là người không quan trọng, mà là Nhậm Vạn Ngân, ai lại thụt thụt thò thò ngay tại chính trong phủ của mình như thế?

Thế là, một ý nghĩ vụt hiện lên trong đầu Hình Hoan, hẳn đang định đi đào hố giấu vàng!

Hình Hoan không ngần ngại, rón rén bám theo sau.

Sau khi rẽ sang một hướng rồi lại vòng một vòng, Hình Hoan có vẻ chóng mặt, không thể không thán phục phủ họ Nhậm thật thích hợp chơi trò trốn tìm. Dù vậy, nàng vẫn cố gắng bám riết, đến khi nhìn thấy Nhậm Vạn Ngân chui vào một con đường nhỏ, cuối con đường nhỏ là một cái sân trông có vẻ cũ.

Nàng dừng chân, do dự một lát, nếu theo nữa bị phát hiện thì sao? Nơi hoang vu thế này, lấy lý do là “tiện đường đi qua” thì không hợp lắm?

Đang suy nghĩ, nàng chưa kịp bước tiếp.

“Bụp!”

ập tới là một cây gậy chắc nịch đập trúng trán nàng, trước mặt một màn đen kịt, nàng ngã sập xuống đất, cảm giác đầu tiên không phải là đau mà là ở mũi có một dòng chảy nóng trào ra.

“Á, là Hình Hoan sao?”

“...” Nhậm Vạn Ngân hét lên kinh ngạc, lại càng khiến Hình Hoan muốn khóc mà không chảy nổi nước mắt. Sau khi lý trí dần tỉnh lại, cảm giác đau rát ở trên trán mới càng lúc càng rõ rệt, nàng không nói gì, định thử tự bò dậy, đầu nặng như búa bổ, không nghĩ gì được nữa.

Người ta nói ngã đầu nằm đấy. Thế là nàng quyết định từ bỏ tinh thần bền bỉ vững vàng, hai chân duỗi ra, nằm thẳng xuống. Một lát sau, nàng ngẩng cổ lên để máu mũi chảy ngược lại.

“Ôi trời ơi, Hình Hoan, nàng còn sống không? Có sao không? Lẽ nào đây là tai họa máu chảy mà đại sư nói? Nàng đừng có chết! Nói gì đi xem nào...” Hắc vén vạt áo quỳ xuống, lại gần xem xét tình hình của nàng, thấy Hình Hoan nhắm mắt, Nhậm Vạn Ngân vô cùng lo lắng.

Hình Hoan cảm thấy đầu mình đang kêu ong ong. Bỗng, nàng vớ tay lên, tóm chặt lấy ống tay áo của Nhậm Vạn Ngân, cầu cứu: “Đừng lắc muối nữa, huynh thấy mũi muối chảy máu ồ ạt chưa thấm sao?”

“Á, còn sống là tốt rồi, sống là tốt rồi.” Nhậm Vạn Ngân thở phào nhẹ nhõm, điều hắc lo không phải là chuyện sống chết của nàng, mà may là hắc không phải là thủ phạm giết người. Sau khi hết lo lắng, hắc mới quay ra quan tâm đến sự thâm cảm của Hình Hoan. Mặt Hình Hoan có hai dòng máu cam đang chảy. Ngoài việc tự trách mình, Nhậm Vạn Ngân thấy Hình Hoan cũng phải chịu trách nhiệm: “Sao nàng lại đi theo ta, ta cứ tưởng là có trộm?”

“Làm gì mà có nhiều trộm thế?” Ai thập thập thò thò giống trộm hơn? Đúng, vấn đề là tại hắc. Nghĩ rồi, nàng dùng tay áo bịt chặt mũi, rồi giải thích “Tại huynh cứ lén lén lút lút, làm muối cứ tưởng là trộm nên mới bám theo ấy chứ?”

“Suyt! Nói bé thôi, đừng để người khác nghe thấy!” Hắc vội vàng ấn đầu nàng xuống, bịt mồm nàng, bắt nàng ngậm miệng.

“Ồi... ời... ời” Nàng ra sức khươ khươ hai tay, giãy giụa.

“Thực không muốn giầu, ta đến đây để giầu đồ.”

“...” Thật đúng là, nàng đoán quả không sai.

“Trước có người cho ta một viên ngọc, mấy ngày trước đại sư nói, viên ngọc đó rất đáng giá nên ta mang đi cất giầu.”

“... Muội, muội, muội sẽ không nói gì hết, huynh đừng nghệt... nghệt

thở muội...” Giãy giụa không nổi, không thở nổi, Hình Hoan mắt trắng dã, lên tiếng hứa.

“Ồ, ta sợ ý quá.” Bị nhắc nhở, Vạn Ngân mới chột buông nàng ra, đồng thời trịnh trọng tỏ ý xin lỗi.

Sau khi được tự do, nàng từ từ ngồi dậy, cố hít thở thật sâu, khuôn mặt dần dần bớt đỏ hơn.

“Thê thảm quá!”

Nhậm Vạn Ngân bên cạnh ngẩn người nhìn nàng thốt lên.

“Có thể không thê thảm được sao?” Là ai đã hại nàng thê thảm nhường này cơ chứ? Cú đập đó sao lại đập mạnh thế, nàng còn không dám soi gương xem mặt mình giờ thế nào nữa.

“Đúng thế! Hình Hoan, sao ta lại thê thảm thế này! Đòi ta sao khổ thế! Hả? Hả? Hả?” Nhậm Vạn Ngân bất ngờ thay đổi giọng điệu, nước mắt chảy ra gào khóc, đồng thời giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa ôm chầm lấy Hình Hoan.

“Á?” Hình Hoan vẫn đang ngơ ngác, phản ứng đầu tiên là vội tránh xa hẳn ra.

“Mười chín tuổi ta mất mẹ, hai mươi tuổi mất cha, tự dựng thành trẻ mồ côi, cực chẳng đã phải kế thừa sản nghiệp gia đình trở thành người giàu nhất kinh thành, ta cũng bị áp lực lắm chứ!” Trong lòng trống rỗng, hẳn rõ ràng không hài lòng, những lời tâm sự đáng thương tuôn ra. Hẳn nghĩ, có lẽ mình đã quá nóng vội, dù sao Hình Hoan đã có lòng muốn theo đức Phật, muốn phát triển mối quan hệ với nàng, thay đổi tâm ý của nàng cũng phải từ từ.

“Nhậm Vạn Ngân, muội sẵn sàng gánh đỡ giúp tất cả những áp lực đó.” Hẳn có tư cách gì mà than khổ chứ? Không thích thì tặng nàng hết sản nghiệp, để nàng làm người giàu nhất kinh thành.

“Không, nàng đừng lo, ta còn chưa nói xong!” Hẳn như sắp suy sụp ngồi bệt xuống đất, rồi nói tiếp: “Người ta thường nói Nhậm Vạn Ngân không từ thủ đoạn độc ác nào, có ai biết ta buộc phải dùng vỏ bọc một thương

gian như thế mới có thể gánh vác gia sản to lớn này. Người ta còn nói giàu không quá ba họ, có ai biết ta muốn phá vỡ nghiệp chướng đó thế nào. Ở đời, lập nghiệp thì dễ mà giữ nghiệp mới khó, có ai biết ta mong muốn thương hiệu “Cha nuôi” tiếp tục phát triển rực rỡ thế nào...”

“Hừm, người đời cũng thích nói này nói nọ.” Nàng cố cười ngượng, cố nhin để không bắt hấn im miệng lại.

“Không, đó không phải là vấn đề chính, nàng hãy nghe ta nói tiếp đã. Ta cứ ngỡ rằng ông trời có mắt sẽ nhìn thấy những gì ta đã cố gắng, nào ngờ cả ông trời cũng đổ kị với tài năng của ta. Hàng ta chuyển đi mấy hôm trước bị cướp, cướp sạch rồi, không còn sót lại đến một bình “Cha nuôi”, nàng có biết ta tổn thất bao nhiêu không?”

“Bao, bao nhiêu?” Nàng cau mày, tỏ ý hỏi thăm.

Nào ngờ Nhậm Vạn Ngân rút bàn tính từ trong ngực ra tính thật, tiếng nắc vụt tắt, thay vào đó là sự chăm chú, thành thực tính toán.

Tiếng loạt soạt đều đặn phát ra dưới ngón tay điêu luyện của hấn. Hình Hoan không biết số tiền này hấn còn phải tính bao lâu nữa, liệu có phải đợi đến khi mặt trời lặn không? Lúc đó có khi Ngô Sắc đại sư đã ăn xong bữa tối còn nàng thì vẫn phải ở đây cùng Nhậm Vạn Ngân tính tổn thất.

Cứ thế này thì không ổn, vận mệnh của nàng sau khi trở về nhà còn chưa biết thế nào, cần phải chuyển đổi cục diện. Quyết định xong, nắm chặt thành hai nắm đấm, nàng hét to lên: “Nhậm Vạn Ngân!”

“Dừng ồn, ta sẽ tính sai mất.”

“Không, huynh nghe muội nói đã.” Hừ, chiều này nàng cũng biết dùng, “Hãy nhìn xem vết thương trên mặt muội, huynh không thấy là cần đi tìm đại sư ngay để chữa trị mới là việc cần làm trước mắt? Còn về áp lực của huynh... không sao, còn có Ngô Sắc đại sư, người ta nói người xuất gia luôn từ bi, sẽ tìm mọi cách để giúp huynh, không để tình hình tồi tệ thêm. Để muội chữa thương xong sẽ dẫn đại sư đến tìm huynh có được không?”

“Nàng nói thật sao, nàng thực sự muốn giúp ta?”

Chắc chắn rồi, mấy ngày nay ăn không ở không nhà hấn, đáp lại chút lễ là điều cần thiết. Lý do này không tiện nói ra, nàng đành nói có vẻ thần thánh một chút, tốt nhất là vừa nói vừa có động tác khẩn cầu thiên hạ thái bình, “Nhậm công tử có duyên Phật, Ngô Sắc đại sư ắt sẽ hết lòng vì công tử, không cần đền đáp.” Quả đúng là như vậy, chúng ta đâu cần đáp trả cái gì, không cần. Công tử đừng cho chúng ta bạc vàng, vì bạc vàng là thứ bên ngoài, cùng lắm chúng chỉ khiến chúng ta xa Phật thêm thôi, chỉ mong truyền bá thêm sâu rộng ý Phật, không có ý gì khác.”

“Không được, vẫn cần phải có bạc, coi như là ta công đức...”

“Huynh thật là, sao muội khuyên nhủ thế nào huynh cũng không chịu nghe? Thôi, thôi, huynh buông tay ra, kéo áo muội chặt thế làm sao muội đi tìm đại sư để nói chuyện được.”

Nhậm Vạn Ngân nghe lời, co tay lại, đưa Hình Hoan về đến tận cửa phòng Ngô Sắc.

Lưu luyến nhìn theo bóng dáng uyển chuyển đó, hấn thấy như mình bắt được bảo bối. Hình Hoan không chỉ đẹp mà còn là hổ vàng có thể hái ra tiền.

Sau khi thoát được Nhậm Vạn Ngân, Hình Hoan chẳng buồn gõ cửa, lao thẳng vào phòng của Ngô Sắc.

Quan sát thấy xung quanh không có kẻ nhòm ngó, nàng nhẹ nhàng xoay người đóng cửa lại, nhìn căn phòng một lượt, cuối cùng nàng cũng thấy Ngô Sắc đang khoanh chân ngồi bên thành giường thực hiện bài tập buổi sáng.

Nàng chẳng biết nói gì, tự nhiên tiến lại bàn rót trà nóng uống. Hình Hoan biết, nếu nói chuyện với y lúc này thì y cũng không trả lời, dù y chưa từng nói bao giờ, nhưng Hình Hoan biết y không muốn bị ai làm phiền khi đang thực hiện bài tập buổi sáng.

Hầu như, những lúc như vậy nàng đều nhân cơ hội để ngắm y.

Đây cũng là lúc nhìn y nghiêm túc nhất. Hai mắt khép hờ, hàng lông mi dài che phủ tạo nên bóng râm cho hai con mắt bên dưới, đôi môi nhấp nháy liên tục như đang mỉm cười, mỗi lần ngắm nhìn, nàng lại cười theo.

Ngón tay lăn đều tràng hạt, tràng hạt đó là hàng độc, trước nàng cũng mong có nó, kết quả nàng bị kết tội không tôn trọng Phật tổ, chép phạt mười lần kinh Phật.

Thứ y dùng để gõ mõ cũng kỳ quặc – một chiếc đĩa... – không sai, đó là một chiếc đĩa hơi thô, đầu chiếc đĩa khảm một viên ngọc, lúc nửa đêm, viên ngọc đó phát ra ánh sáng xanh. Theo như Ngô Sắc nói, đêm đó vì cạy cửa cứu nàng ra không may làm mất cái chùy gõ mõ nên dùng đĩa để gõ thay. Phật không trách điều đó vì tâm thành tắc linh.

“Hoan Hoan muội muội, với một hòa thượng như ta, mỗi lần đọc kinh xong mở mắt ra lại gặp ngay ánh mắt nóng hổi, đầy nhục dục của nàng, quả là một thử thách lớn. Nàng liệu có nên thu kiếm lại? Đừng dụ dỗ ta phá giới.”

Bồng y mở mắt, nhìn nàng.

Chiếc đĩa dùng để gõ mõ được y cài lên tóc.

Vừa nói, y vừa ra khỏi giường, tiến về phía nàng, đồng thời cướp lấy cốc trà nàng đang uống, uống một hớp. Mùi son môi và nước trà lan tỏa đầu lưỡi y. Y nhú nhú mày, ánh mắt hơi di chuyển xuống dưới, bồng y đưa tay lên, ngón trở khẽ lướt nhẹ vào khóe miệng nàng.

“...” Cử chỉ thân mật khiến cả người nàng đông cứng lại, không có phản ứng gì.

“Nàng mua son môi này ở đâu vậy? Mùi cũng được.” Y bỏ cốc trà ra, cúi người xuống, tiến sát nàng, như không cưỡng lại được thử thách, định nếm thử xem môi nàng có vị gì.

Nhìn khuôn mặt đó ngày càng tiến lại gần, Hình Hoan đang xuýt xoa trước làn da không tì vết của y dù nhìn ở cự ly gần như vậy, mới chợt nhận ra điều bất thường.

Đây, đây là định làm gì vậy? Y, y, y chẳng nhẽ y nghiên hôn nàng? Nàng quên cả việc né tránh, cứ để cho hình ảnh y lấp đầy trong đồng tử đôi mắt mình, cả hơi thở cũng để mùi đàn hương của y luôn vào không còn khe hở...

-----oOo-----

Chương 15: Sát giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nín thở để không khí ngưng đọng, trong đầu Hình Hoan hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng điều chờ đợi nàng lại là...

“Nhắm mắt vào làm gì? Ta có định hôn nàng đâu.”

Tên hòa thượng đáng chết, người có thể đáng ghét thêm chút nữa! Hình Hoan cắn răng nín nhịn sự khó chịu trong lòng, hít thở sâu, cổ trăn tĩnh lại tinh thần, giống như gột rửa được tất cả những cảm dỗ từ bên ngoài, năm ngón tay không khách khí bịt kín khuôn mặt đang ở sát mình trong tích tắc, đẩy nó ra ngoài, hét lên: “Ta biết ngươi không muốn hôn ta! Ta nhắm mắt vì ta rất, vô cùng, cực kỳ không muốn nhìn thấy khuôn mặt của ngươi!”

“Vậy sao? Vậy sao nàng lại đến đây nhìn trộm bản tăng? Nhớ bản tăng rồi sao?”

“Ngươi không biết xấu hổ ư! Ai thèm nhìn trộm ngươi chứ?” Nàng nhìn quang minh chính đại với một tâm thái thành kính lắng nghe kinh Phật. Dù vậy, Hình Hoan không muốn thừa nhận rằng giọng đọc kinh của y rất cuốn hút, càng không muốn thừa nhận rằng điệu bộ của y khi hết lòng hướng về Phật rất gợi cảm, “Ta có tin tức tốt lành muốn nói với ngươi.”

“Hừm, trước khi nghe tin tức tốt lành, điều ta hiểu kỳ hơn là sáng nay nàng vừa trải qua chuyện gì mà mặt lại như thế kia?” Khuôn mặt hoành tráng thế kia, muốn y bỏ qua được những vết thương quả thực quá khó, một vết thương màu tím xanh vắt ngang sống mũi, như thể chia đôi khuôn mặt nàng, tại nhân trung còn vương lại vết máu lau chưa sạch.

“Bị đánh đấy.” Bị hỏi, cơn đau lại nhói lên, khiến sống mũi cay cay, cảm giác khó hình dung đó giống như vừa đi ra từ bóng tối, bỗng hơn chục ngọn đèn chiếu thẳng vào mặt nàng, sáng đến mức khiến nàng đau ngực,

đau đầu, đau răng...

“Ai đánh?” Ánh mắt y sắc nhọn, giọng nói có ý khiêu khích thường thấy.

“Còn ai vào đây nữa, Nhậm Vạn Ngân đây, hẳn đúng là bị thần kinh...”
Nàng dường như hoàn toàn quên hết rằng vì mình nhiều chuyện lén lút đi theo người ta, coi mình hoàn toàn là kẻ bị hại vô tội. Lời oán trách nàng chưa nói xong, Ngô Sắc đã quay người định đi, Hình Hoan vội kéo áo y, “Người định đi đâu?”

Bóng dáng quen thuộc bỗng cứng lại, một lúc sau từ từ thả lỏng, trở lại tư thái bất cần, “Chỉ có ta được phép đánh nàng, giờ lại có kẻ cướp quyền của ta, nàng xem làm sao ta có thể để cho hắn yên?”

“Đánh người cũng có quyền sao?” Nàng không hiểu nên cảm động hay nên khóc? Sau khi bỏ tay kéo áo y ra, Hình Hoan tỉnh ra, lúc này không nên tranh luận chuyện này, “Trời ạ, không phải lỗi của Nhậm Vạn Ngân, là lỗi của ta. Nói tóm lại, chuyện này nói ra thì dài dòng, đợi khi nào có cơ hội ta sẽ kể.”

“Đợi khi nào ta tính sổ xong, tinh thần thoải mái rồi hẵng kể.”

Giờ Hình Hoan mới nhận ra, hóa ra người vốn chẳng đứng đắn gì một khi đã ngoan cố thì cũng thật đáng sợ. Đôi mắt y trừng lên, tỏ rõ ý “Ý ta đã quyết, lập tức câm miệng.” Nàng nuốt nước bọt nhưng vẫn không chịu từ bỏ ý định khuyên y, “Đại sư... lẽ nào đại sư không cảm thấy cần phải giúp ta trị vết thương trước? Chuyện tính sổ thì cũng đợi đến khi ta tai qua nạn khỏi hẵng tính.”

“Có lý.” Y quay lại nhìn khuôn mặt đáng thương, thảm thiết, cẩn thận nâng cằm nàng lên, quan sát vết thương cho nàng xong, y lắc lắc đầu, trầm ngâm nói: “Hoan Hoan muội muội, bản tăng phận tu còn mỏng, chưa thể trị thương xuyên xiêm y, xin đặc tội.”

“...Người chết đi! Ta đến nông nổi này rồi mà còn đùa sao! Người có lòng đồng cảm không vậy?” Thấy đôi tay không có quy tắc của y tiến lại gần xiêm y nàng, đang định giở trò cởi áo tháo đai, Hình Hoan chợt nhảy bỏ khỏi ghé.

Nhưng đáng tiếc, nàng nhanh chóng bị y ép quay lại vị trí cũ. Y không

đưa nữa, không biết từ đâu y lấy ra một cái lọ và một chiếc gương đồng, đưa cho nàng.

Hình Hoan lật qua lật lại, nhìn kỹ rồi hỏi: “Làm gì vậy?”

“Tự bôi thuốc vào chỗ sưng, bàn tăng chưa từng hầu hạ con gái, và cũng không định dâng hiến lần đầu tiên đó cho nàng.” Y khoan khoái ngồi xuống ghế, tay chống cằm, nheo mắt nhìn nàng.

“Ta cũng ham hồ gì lần đầu tiên của người, hừ.” Nàng định chu môi, nhưng thấy biểu cảm khuôn mặt mình không phong phú nổi vì nó khiến nàng càng đau hơn. Nàng đành nín nhịn, đặt chiếc gương bên cạnh cốc nước trên bàn, cong người, nghiêng đầu, với tư thế ngượng ngịu không thoải mái nàng mới nhìn thấy rõ mình trong gương. Có thể đoán ngay được rằng, khi Hình Hoan nhìn kỹ mới kinh ngạc rít lên, “Mẹ nó chứ! Hấn hạ thủ ác quá...”

“Xem ra thì đáng đời nàng.” Y bình tĩnh nghĩ lại, người con gái này chắc chắn không để mình chịu thiệt, nếu trận đánh này không phải do nàng ta tự chuốc lấy thì chắc chắn đã làm âm lên rồi. Nghĩ vậy, y lấy lại tinh thần, bỏ qua những bức dọc ban nãy, quay trở lại chủ đề chính, “Tin tức tốt lành mà nàng vừa nói là chuyện Nhậm Vạn Ngân bị cướp hàng sao?”

“Ồ? Sao người biết...?” Tiên đoán chuẩn xác khiến Hình Hoan bị kích động, tay đang chăm chú bôi thuốc bất chợt giơ lên, đập vào thành bàn, cảm giác đau tê lan từ khuỷu tay ra khắp cánh tay, khiến nàng nhăn nhó mặt mũi.

Cứ tiếp tục thế này, có lẽ vết thương trên mặt nàng chưa lành thì những chỗ khác cũng đã bị liên lụy thương tích đầy mình hết cả. Nghĩ vậy, Ngộ Sắc không đành lòng ngồi yên nữa, đứng dậy lấy một chiếc khăn, nhúng ướt, sau đó gấp ngược lại, tay nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng lau vết máu dưới mũi nàng.

Tiếp đến, y lấy lọ thuốc trên tay nàng, rút tăm bông ra, chấm thuốc rồi điểm điểm lên vết thương tím bầm của nàng.

Môi nàng khẽ mở, mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt quen thuộc đó, bất giác ánh mắt ngưng đọng lại ở đôi môi y, cảm giác mềm mại khi chạm vào đôi môi ấy tới hôm qua chợt ủa về. Nàng khẽ liếm liếm môi, cảm

giác như trên môi vẫn còn dư vị ấy, má cũng chột ửng hồng lên, “Này, chẳng phải người chưa từng hầu hạ con gái sao?”

“Nàng không giống.” Y nhú mày, chỉnh lại cái đầu lắc lư của nàng, nói nhỏ.

“Thật sao? Không giống chỗ nào? Không giống nhiều không?” Hình Hoan cố rướn đầu lên, nhìn thẳng y, môi cong lên càng ngày càng rõ.

“Nàng ngọc hơn những người con gái khác.”

“...”

“Đi thôi, đi tìm Nhậm Vạn Ngân nói chuyện.” Vứt tấm bông, bông băng, nhét nút vào bình thuốc, Ngô Sắc lùi lại hai bước, ngắm nghía thành quả lần đầu tiên hầu hạ con gái của mình, y tỏ ra hài lòng, khẽ huýt sáo.

Chính khuôn mặt hài lòng ấy khiến Hình Hoan cảm thấy bất an. Nàng quay lại, cúi người nhìn mình trong chiếc gương đồng nhỏ đặt trên bàn...

“Ngô Sắc! Người có cảm quan về thời trang và thẩm mỹ không vậy!”

Dù phận tu còn mỏng thì cũng không nên chà đạp nàng đến thế chứ? Y đang chữa trị cho nàng hay hủy hoại dung nhan của nàng? Sau khi bôi thuốc trắng bệch khắp mặt nàng, y còn quấn một tầng băng trắng, tầng băng chia khuôn mặt nàng thành hai phần rõ ràng, trên chóp mũi, y còn buộc một cái nơ dây tính nghệ thuật.

Ngô Sắc vô cùng tâm đắc thành quả của mình nên tất cả mọi kháng cự của Hình Hoan đều bị phản bác.

Nàng bị ra lệnh không được phép hủy hoại sự sáng tạo của y trên khuôn mặt nàng, nàng giống như một món hàng di động, theo sau y, đi khắp phủ để mọi người chiêm ngưỡng.

Cuối cùng, bước chân nhẹ tênh của y dừng lại tại trung đường của phủ họ Nhậm.

“Phù!” Nhậm Vạn Ngân đang ngồi bên trong tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm Hình Hoan theo sau đại sư Ngô Sắc, phì nước trà trong miệng ra

trước mặt đại sư.

“Thí chủ sao thế? Có gì đáng cười cứ chia sẻ.” Y bước nhanh tới, tốt bụng đưa khăn tay cho Nhậm Vạn Ngân lau miệng, nhưng nụ cười khóe miệng lại hoàn toàn không có ý thân mật gì.

“Hôm nay Hình Hoan có tạo hình rất mới lạ.” Cầm lấy khăn lau, Nhậm Vạn Ngân từ tốn lau miệng, vừa cười vừa bình luận, ánh mắt thoáng hiện ra sự thấp thỏm.

“Ồ, vết thương trên mặt nàng ấy còn mới lạ hơn.” Nói rồi, Ngô Sắc đưa mắt ám hiệu cho nàng mau tìm một chỗ ngồi xuống, đừng có đứng đó trông không thuận mắt, ảnh hưởng đến sự phát huy của y. Sau khi Hình Hoan hiểu ra ý, y mới quay lại, không cho Nhậm Vạn Ngân cơ hội để thở, “Bàn tăng rất kinh ngạc, không ngờ có kẻ dám hại nàng ngay trước mặt ta.”

“Hình Hoan không nhìn rõ là kẻ nào ra tay sao?” Nhậm Vạn Ngân sợ hãi lẩn tránh ánh mắt của Ngô Sắc nhưng vẫn cố hỏi.

“Chuyện xảy ra quá bất ngờ, nàng nói là không nhìn rõ. Nếu thí chủ biết kẻ nào hạ thủ, cảm phiền giao cho bàn tăng.”

“Đại, đại sư lẽ nào định sát giới?” Chiếc khăn vốn để lau miệng nay được hất dùng để lau mồ hôi lạnh lấm tẩm trên trán.

“Nếu như Hình Hoan cần, ta sẽ làm.”

Hình Hoan bị bỏ mặc sang một bên hít một hơi thật sâu, quay đầu sang nhìn, không tin nổi những gì đang nghe thấy.

Y bằng lòng vì nàng mà sát giới sao? Dù chỉ là nói vậy thôi, nhưng vẫn thỏa mãn được thói hư vinh của nàng, không che giấu được cảm giác đắc ý vì được chở che bên vực như vậy.

“Hình Hoan không cần vậy đâu, không cần đâu. Nàng từ bi lương thiện, sao có thể mong đại sư sát giới chứ? Khả khả.”

Nhậm Vạn Ngân cố lấy tinh thần cười trừ, phát hiện mình phải thẩm định lại mối quan hệ của hai người đang đứng trước mặt mình, nhất

quyết không được để cho ánh sáng Phật pháp làm mờ mắt.

“Dù Hình Hoan không cần, cũng không có nghĩa là ta sẽ không làm.”
Ngộ Sắc từ từ nhếch mép, cắt đứt nụ cười trừ của Vạn Ngân. “Bởi vậy, sau này thí chủ có việc gì cứ trực tiếp tìm bản tăng, không nên có bất cứ quan hệ gì với Hình Hoan. Ngài hiểu rằng, người xuất gia rất trọng quy tắc nhà Phật, người con gái ta không chạm vào được, người đã chạm vào sẽ khiến tâm trạng ta không tốt, nếu tâm trạng ta không tốt thì sẽ không thêm lo việc gì, không muốn gặp bất cứ ai, kể cả ai đó bị cướp mất hàng cũng để nó thuận theo tự nhiên...”

“Đúng, đúng, đúng, đại sư nói rất có lý, nam nữ thụ thụ bất thân, ta và Hình Hoan sẽ giữ khoảng cách.” Đứng trước bạc vàng, chuyện gì Nhậm Vạn Ngân cũng có thể nhìn được, chẳng qua chỉ là không có quan hệ gì với Hình Hoan, đợi qua nạn này, hấn muốn gì cũng được, “Vậy thưa đại sư, bây giờ ta cần phải làm gì?”

“Để ta tính!” Nói rồi, y xoay lưng bắt đầu bấm bấm đầu ngón tay, “Thí chủ, nạn này của ngài... Ồ, xem ra sẽ kéo dài rất lâu đây.”

“Rất, rất lâu ư? Là bao lâu, ý của đại sư là ta sẽ bị hao tài tốn của dồn dập ư?”

“Đúng vậy, càng ngày càng thâm, theo như bản tăng quan sát được từ trắng sao thì trước ba mươi tuổi thí chủ không làm nổi chuyện gì, chuyện gì cũng không theo ý muốn, muốn cưới người con gái như Hình Hoan lại càng không thể được. Nói trắng ra là ngài sẽ ở vậy, điều đứng, thất thân, nghèo đói...”

“Thôi, được rồi, đại sư đừng nói nữa. Sau ba mươi tuổi ta có chuyển biến gì không?”

“Thí chủ, lẽ nào ngài không thấy nếu cứ tiếp tục như thế, sau ba mươi ngài đã quen thói rồi, còn muốn chuyển biến cái gì?” Ngộ Sắc điềm nhiên tổng kết.

Lời tiên đoán của đại sư như án tử hình đối với Nhậm Vạn Ngân, hấn có bầu vú lầy ngón cở cứu mạng trước mặt mình, “Đại sư, ta sẽ không quen thói, chắc chắn ngài có cách giải quyết khác chứ?”

“Có thì vẫn có, nhưng...”

“Người đâu, mau lại đây, mang hết hòm vàng ta giấu trong hủ ra đây!”
Hắn trở nên hào phóng, cả nghìn vàng cũng không tiếc.

“Thí chủ, ngài đừng hiểu lầm, bản tăng không phải kẻ dung tục như thế, vàng trong hủ ngài cứ giữ lấy.”

“Đại sư, đồng tài sản ấy sắp mất rồi, chẳng phải giữ lại thì mất càng nhiều sao?”

“Ý của bản tăng là, sau này những việc như lấy mạnh ép yếu, ức hiếp người lành... nói tóm lại những việc ta không làm được thì ngài cũng đừng làm. Hay nói cách khác là những gì trời làm... à, nhằm, là người làm thì trời đều biết. Còn nữa, nếu thí chủ thấy mình bạc vàng nhiều quá, vậy thì đem đi quyên góp, tích đức, Phật tử sẽ rất cảm động.”

“Đi quyên góp? Quyên góp cho ai?”

“Ồ, thí chủ có thể ủy thác cho Hình Hoan giúp ngài tìm nơi quyên góp thỏa đáng.”

Vậy là ánh mắt cầu cứu của Nhậm Vạn Ngân chuyển sang Hình Hoan, nhưng sức nhớ ra vừa mới đảm bảo khoảng cách với nàng nên hắn lại ngượng ngạo thu ánh mắt lại.

“Việc nghĩa không từ! Nhậm Vạn Ngân, huynh yên tâm, nhất định muội sẽ thu xếp ổn thỏa chuyện này.” Thấy chuyện tiền cứu tế cho người giang hồ đã có hy vọng, Hình Hoan không cần nghĩ nhiều, liền đón lấy sứ mệnh thần thánh này.

-----oOo-----

Chương 16: Ta cũng nguyện cùng nàng vượt qua

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi bàn bạc xong với Nhậm Vạn Ngân, Hình Hoan hứng khởi cùng Ngộ Sắc đi tìm thần y.

Nhờ sự giúp đỡ của Ngô Sắc và được Nhậm Vạn Ngân tài trợ, cuối cùng thì nàng cũng được như người trong giang hồ, hoàn thành giấc mộng của mình – ngạo nghễ cưỡi ngựa vùng roi trên đường phố.

Nàng từng nói: những đứa trẻ chăn dê trên thảo nguyên đều có tài cưỡi ngựa bẩm sinh.

Câu nói đó quả không sai, chẳng mất bao lâu nàng đã khuất phục được con ngựa vốn không chịu hợp tác, thậm chí nàng còn cưỡi ngựa đến sớm hơn Ngô Sắc đại sư, dù nguyên nhân thực chất là do nàng chưa biết cách làm cho ngựa giảm tốc độ... Sau khi xuống ngựa nhờ thang gỗ của tiểu nhị nhà trọ, nàng vút lại roi ngựa về phía sau điệu nghệ, rất có khí chất của giang hồ, không quan tâm là tiểu nhị có đỡ được roi hay không.

Nàng hào hứng quay người nói với đại sư ngay phía sau, “Đại sư, đại sư, động tác vừa rồi của ta trông có điệu nghệ không?”

“Động tác tiểu nhị bắt roi trông rất điệu nghệ!” Y không nói dối, cú nhào người bắt chính xác của tiểu nhị quả có tư thế rất đẹp.

“Đáng ghét! Vậy có được như hình mẫu nam nữ trong giang hồ không?”

“Nàng là Hình Hoan, có hình mẫu trong giang hồ cũng chả có tác dụng gì.” Y tốt bụng nhắc lại cho nàng biết thân phận lúc này của mình.

“Không, tướng công thích kiểu phóng khoáng như thế...” Sao y lại lườm nàng như thế, làm nàng chột dạ, không dám nói tiếp.

Tại sao lại lườm nàng? Vì không muốn nghe nàng động tí lại nhắc đến tướng công nhà nàng, y và nàng chỉ là đang diễn, nàng không cần lúc nào cũng khắc cốt ghi tâm thân phận đã kết hôn của mình, điều đó chỉ làm cho y thêm kích thích. Nghĩ vậy, đuôi mắt y khẽ liếc nhìn đi chỗ khác, nhìn đúng vào cái cột bên cạnh, sau khi vội vàng liếc qua, lại định thần quay lại nhìn..

“Lại đây.” Nói rồi, y đưa tay kéo Hình Hoan lại gần, ôm lấy vai nàng một cách rất tự nhiên, tay kia gõ gõ lên tấm giấy dán trên chiếc cột, “Tướng công của nàng cũng thích dùng những từ ngữ không có thực thế này để miêu tả gian phu sao?”

“Người không cao bằng gia nô chặt gỗ nhà họ Triệu, dung mạo không bằng gia nô chặt gỗ nhà họ Triệu, phẩm vị không bằng gia nô chặt gỗ nhà họ Triệu, những điểm khác chưa rõ, bên ngoài khoác áo cà sa màu xanh lục, nghi là hòa thượng, trên đầu có tóc, nghe nói người có mùi đàn hương. Nếu bắt gặp tên này, hãy nhanh chóng áp tải về biệt vườn họ Triệu, có trọng thưởng. Nếu đồng thời áp tải được một cô nương mặc áo bông hoa, cơ thể béo tốt, tóc tai rối bù, không có ưu điểm nào thì trọng thưởng. Tiền thưởng cụ thể bàn trực tiếp, nhị thiếu gia Triệu gia trang sẽ chi tiền, xin yên tâm!”

Những dòng chữ này đúng như Ngô Sắc nói, hoàn toàn không đúng với thực tế. Quan phủ ở đâu? Nàng muốn kiện Triệu Vĩnh An vì tội phỉ báng! Có thể dung mạo nàng không có ưu điểm nào, nhưng việc hầu hạ chu đáo cũng không được coi là ưu điểm sao?

“Ngoan, đừng tức giận, nàng không thể mong người đàn ông nào cũng đối xử tốt với nàng như ta đâu.” Y dùng tay đang ôm vai nàng tình tứ véo nhẹ má nàng, rồi kéo nàng ra xa khỏi cái cột có dán giấy thông báo.

“Ta có mong đâu, ta chỉ hy vọng chàng có thể nhận ra điểm tốt của ta, chỉ đơn giản vậy thôi, tại sao cứ mở mồm ra là chàng lại hình dung ta không đáng một xu như thế. Đã vậy rồi còn tìm ta về làm gì? Sống chung cùng đóa hoa đại của chàng sao? Ồ, cũng đúng. Đại sư, nói vậy là tướng công cũng nhớ ta phải không, nhớ ta nên mong ta sớm về nhà?”

Người con gái rất đáng sợ khi khóc; sau khi khóc xong nàng có thể tự an ủi bản thân, lại muốn tìm cách được đồng tình thì càng đáng sợ hơn. Với những chuyện không liên quan gì tới mình thế này, Ngô Sắc khó lòng dành cho nàng sự an ủi mà nàng mong muốn.

Y có thể nói dối về tên chặt củi kia để nàng không nản lòng, nhưng đáng tiếc, y không tài nào làm được.

“Ta không chịu được việc người con gái ở cạnh ta mà cứ nghĩ về một người đàn ông khác.” Đúng là thứ cảm giác khá tồi tệ, nhìn ánh mắt nàng cô đơn trống trải u buồn, còn y thì lại bị ruồng bỏ như người ngoài cuộc, không thể nào có khả năng làm nàng khôi phục lại được khuôn mặt tươi cười.

“... Ai nhớ chàng ta chứ! Ai thèm nhớ cơ chứ! Đến đây để tìm thần y cơ mà, đi thôi!” Nghe vậy, nàng ngạo nghễ ngẩng đầu không chịu thừa nhận, sau bao chuyện nàng vẫn ôm hy vọng đối với Triệu Vĩnh An...

Hình Hoan! Rốt cuộc ngươi có thể ngóc đến nhường nào nữa?!

Nàng khẽ cắn môi, hai tay giấu trong ống tay áo nắm chặt, trong lòng gào thét trách móc, chất vấn chính mình.

Lần này, Ngô Sắc không nói thêm, giả bộ như không hiểu gì, vội bước vào nhà khách, nhanh chóng tìm ra phòng ở tạm thời của thần y.

Đó là căn phòng cuối hành lang lối đi tầng hai, có vẻ cô quạnh. Hình Hoan cảm thấy là lạ, đi theo sau Ngô Sắc, đẩy cửa đi vào, trong phòng không một bóng người. Nàng đang định hỏi y làm sao biết được đây là phòng thần y thì đưa mắt nhìn thấy các cờ treo trên tường.

Đúng là thần y giang hồ đi đâu cũng không quên quảng cáo mình!

Trên các cờ đỏ có ghi các câu ca tụng, diệu thuốc hồi xuân, khởi tử hồi sinh, Hoa Đà tái thế, siêu sao kinh dịch... trời, câu cuối không biết hào kiệt nào dành cho!

“Thần y cũng chữa bệnh trĩ!” Chỉ cần liếc qua, Ngô Sắc đã đoán ra được tâm sự của Hình Hoan, sau khi giải thích xong, y ngồi tự nhiên xuống ghế trước bàn. Ngửi trà trên bàn, hương trà thơm khiến y nhắm mắt thưởng thức, y vẫy tay bảo nàng “Mau lại đây giúp ta pha trà!”

Ta không phải nô lệ của y, không phải nô lệ của y...

Dù trong đầu nàng cứ lẩm bẩm câu nói đó nhưng nàng vẫn bước tới, ngoan ngoãn đứng cạnh y, vén tay áo lên, thể hiện khả năng trà đạo nàng vốn rất tự hào của mình. Đôi tay khéo léo, trình tự chuẩn mực, vừa làm nàng vừa bày tỏ sự nghi hoặc trong lòng mình: “Đại sư, tại sao ngươi biết hàng của Nhậm Vạn Ngân bị cướp? Sao ngươi lại biết thần y sống ở đây? Lẽ nào ngươi biết xem bói thật sao?”

“Bàn tăng đã nói rất nhiều lần! Người xuất gia không nói dối!” Y tay đỡ cằm, thưởng thức dáng vẻ bận bịu của nàng, khuôn mặt mỉm cười tươi tỉnh.

Nghe vậy, Hình Hoan thực hiện thao tác nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đưa ra trước mặt y tách trà thơm lòng bốc khói nghi ngút vừa pha chế xong để lấy lòng y, tiếp đó một tay mạnh dạn vịn lấy khuỷu tay y, trước khi y chưa kịp phản ứng gì, nàng chìa bàn tay kia ra, “Đại sư à, chúng ta quen thân nhau đã lâu, liệu có thể miễn phí xem tay cho ta được không?”

Cánh tay y bị nàng lắc nhẹ, giọng nói nũng nịu cứ văng vẳng bên tai. Ngô Sắc chưa bao giờ biết cảm giác được làm đối tượng nũng nịu của con gái lại có cảm giác mẫn nguyện đến thế.

Y hơi xoay cổ, nhìn thẳng về phía nàng, lặng người trong giây lát.

Thích nhìn nàng cười đầy ngưỡng mộ mình như thế, tận hưởng cảm giác được nàng cưng chiều lấy lòng để đạt mục đích còn con buồn cười... ý nghĩ ấy có thể giữ lại được không? Như vậy không bị coi là vi phạm quy định của Phật pháp chứ?

Nghĩ rồi, y kéo tay nàng lại, vỗ nhẹ, ngón tay trở nhẹ nhàng di chuyển trong lòng bàn tay. Sự tiếp xúc tình cờ khiến nàng có cảm giác tê tê. Ngô Sắc bấm môi, ra vẻ rất chăm chú nhìn tay nàng, ba đường rõ nét tách biệt như dự báo cả đời thông suốt.

“Cuộc hôn nhân của nàng không được hòa hợp.” Y ngẩng mặt lên nói “Xem ra tướng công của nàng vẫn chưa cho nàng được hưởng dư vị “Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng”...”

Việc lên giọng ở cuối câu cho thấy rõ sự không chắc chắn trong lời nói của y.

Nhưng lời nói như dò la tin tức ấy của y lại khiến Hình Hoan vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, “Ngài quả đúng là tài ba, chuyện ấy cũng biết, vậy có cách nào để thay đổi tình hình không?”

“Có, thay người khác, và phải tìm người hơn hẳn tướng công hiện nay về mọi mặt, còn cần phải thân thiết và dễ nói chuyện. Khi đó, kiểu người cuồng nhiệt, kiểu người dịu dàng, kiểu người hung bạo, nàng tha hồ mà lựa chọn”. Ngô Sắc thành khẩn kiến nghị, nhìn ánh mắt nàng, y mỉm cười tinh quái, sau đó lại nhanh chóng chau mày ra bộ khổ não “Đừng chọn ta, những người con gái đã chọn ta đều có kết cục bi thảm, bản tăng

sẽ không vì nàng mà phá lệ phá giới!”

“Xin hãy tiếp tục!” Nàng nghiêng răng nhìn y trừng trừng.

“Tuổi thơ của nàng có nhiều biến động.”

“... Ta đi chăn dê, người nhìn thấy người chăn dê nào đứng bất động trên đồng cỏ bao giờ chưa, tất nhiên là phải biến động rồi.” Thấy y rất chăm chú xem, cứ như bàn tay nàng hiện ra vô số càn khôn thật. Hình Hoan vội giải thích thêm cho y nghe.

Ngộ Sắc liếc nhìn nàng không nói gì, đôi mày nhíu chặt hơn “Bàn tay nàng có một nốt ruồi.”

“Vớ vẩn, nhìn rõ mồn một như thế, ngay cả tên mù cũng nhận ra.” Nàng trợn mắt cãi lại.

Đó là một nốt ruồi đỏ, không to lắm, hơi gồ lên nằm đúng đường vân tay mà người đời hay nói là đường sinh mệnh.

Y lườm lại nàng, tỏ ý không hài lòng việc nàng cất lời, “Bản tăng không muốn nói đến nốt ruồi này, hóa ra nàng đoán mệnh, chưa ai từng nói rằng nàng không sống được bao lâu nữa, sắp chết nơi đất khách tha hương sao?”

“Người có phải là ông lang không có giấy phép ngồi ở vỉa hè không vậy!” Nghe lời phán, khuôn mặt nàng chợt biến sắc, vội co tay lại, kéo kéo ống tay áo như muốn che đi lòng bàn tay của mình.

“Ta đã chuẩn bị rất nhiều lời lăng mạn để nói ra, cảm phiền nàng cho bản tăng có cơ hội được nói ra.”

“Người tưởng ta là đồ ngốc chắc! Ai tin người rửa mình là kẻ đoán mệnh lại có thể nói những lời lăng mạn với mình?” Nàng chỉ tin rằng Ngộ Sắc sẽ còn nói ra những điều hà khắc hơn nữa.

“Nghe ta nói, cho dù trên sổ sinh mệnh cuộc đời nàng chỉ còn kéo dài đến ngày mai, ta cũng sẽ nguyện cùng nàng vượt qua.”

“Thật không? Có thể vượt qua không? Ta muốn sống lâu hơn, để ở bên

cạnh tướng công nhiều hơn.” Nàng thần người ra một lúc, cổ họng như đắng lại, nàng chưa từng có cảm giác như thế này. Trước kia nàng không bao giờ tin được có ai đó có thể khiến nàng quên đi thân phận của mình.

Nàng luôn nhắc nhở bản thân... Hình Hoan! Người đã thành thân! Ở nhà còn có tướng công, người đã hứa với mẹ chồng là phải giữ lấy cuộc hôn nhân này! Dù phong cảnh ven đường có đẹp đến mức nào cũng không được phân tâm, nếu không sẽ bị báo ứng!

Vì quá đề tâm vào suy nghĩ của mình, nàng không nhận ra trong ánh mắt Ngộ Sắc chợt lóe lên một ý tưởng.

“Này, người định làm gì vậy!” Đến khi nàng chợt nhận ra thì thấy bàn tay mình có cảm giác lạnh lạnh, trước mắt là cảnh tượng, ngòi bút Ngộ Sắc đang vẽ lên bàn tay nàng một đường uốn uốn lượn lượn, dài mãi đến tận cổ tay.

“Bần tăng tu hành còn chưa đủ thâm hậu, tạm thời chỉ có thể vẽ đường sinh mệnh của nàng dài thêm. Tất nhiên, nếu nàng không hài lòng với biện pháp làm phép lại này thì có thể mời bậc cao minh khác.” Y giải thích, nhưng kỳ thực tâm trí vẫn tập trung vào bàn tay nàng.

Cứ nghĩ rằng màn kịch này sẽ kết thúc sớm, nhưng không ngờ Hình Hoan bỗng lặng người đi, để bàn tay thẳng ra mặc cho Ngộ Sắc tiếp tục vẽ đường sinh mệnh dài hơn, sâu hơn, nàng nói tiếp: “Người cứ vẽ đi, ta tin người. Nếu ta có thể sống đến khi tóc bạc phơ, ta sẽ cùng tướng công xây cho người một ngôi mộ to, cũng sẽ cho người nhiều đồ đất giá, đốt thêm cho người ít giấy, hình nộm con gái và áo cà sa xanh, đồng thời sẽ ra lệnh cho tất cả người họ Triệu hàng năm vào tết Thanh minh, Đông chí phải đi bái tế người, đảm bảo sau khi người viên tịch vẫn không lo cơm ăn, áo mặc.”

Bỗng, ngòi bút dừng lại, y ngược lên nhìn nàng hồi lâu, tâm trạng buồn trong lòng sau khi nghe lời khẳng khái của nàng càng thêm đau xót. Y cười rồi thẳng thốt nói “Ta hy vọng người cúng tế cho ta là nàng cơ.”

Nguyên cho y chết đi! Đã thế là sẽ cùng tướng công cùng nhau cung phụng y ra sao, cho dù là xã hội có thuận hòa hơn nữa thì cũng không thể chấp nhận có cuộc tình tay ba được!

“...Được” Hình Hoan hoàn toàn không hiểu hết ý nghĩa trong câu nói như nghiền răng nghiền lợi của y, hào hứng buột miệng nhận lời.

Nàng tự thấy không khí như thế này thật tốt, hiếm có cơ hội có thể nói chuyện tâm tình cùng đại sư, không ngờ thần y xuất hiện đúng lúc này, phá hỏng tất cả.

Thần y đập cửa đi vào, vừa nhìn thấy đại sư ngồi ở bàn uống nước liền vội tiến tới nói: “Đại sư, ngài đến lúc nào vậy? Có nhìn thấy một người con gái không? Tôi nghe người dưới lầu nói, có một cô nương mặc xiêm y màu hồng, đầu trùm khăn che mặt chạy vào phòng của tôi, mà nghe nói trông như một tiên nữ!...”

Chưa nói hết, hần lạng người ra, mồm há hốc, nhìn chăm chăm người con gái đứng bên cạnh đại sư.

Bộ váy ống tay rộng tinh tế màu hồng hoa anh đào, sau lưng phần eo buộc một thắt nơ hình bướm bướm lớn, thoạt nhìn tưởng như có một đôi cánh hồ điệp sau lưng, trên mặt che bởi một lớp vải mỏng nhưng vẫn nhìn rõ đôi mắt to linh hoạt. Nhìn từ xa trông như một tiên nữ bướm bướm. Người con gái đám người dưới lầu bàn tán chẳng phải cô nương này thì là ai?

Sau khi thấy đại sư lườm mình, thần y mới nhận ra điệu bộ của mình có vẻ thất lễ. Hần ngượng ngùng quay đi, hắng giọng rồi nói: “Đại sư, ngài lại thay vị hôn thê mới sao?”

“Đâu có, bản tăng vốn chung tình, từ khi quen ngài đến này, người con gái có thể đứng cạnh ta chỉ có cô nương đây.”

“Chúng ta mới quen nhau được mấy ngày...” Thần y bất mãn lắm lắm, kể ra đúng là già lên lão làng, ngay cả hòa thượng cũng có thể dặt tay một tiên nữ. Chờ một lát! Sao lại “chỉ có cô nương đây”, hần chợt tỉnh, ngẩng đầu lên “Cô nương đây không phải là là là là... Hình Hoan cô nương đây chứ?”

“Ừm, ừm” Hình Hoan đứng bên cạnh cuối cùng thì cũng có cơ hội lên tiếng.

“Hình Hoan cô nương?”

“Ừm, ừm, ừm” Nàng gật đầu thêm lần nữa.

“Thông cáo bên ngoài quả là có thật, đại sư định dẫn Hình Hoan bỏ trốn ư?”

“Khởi nguồn từ cô nương đây.” Y chưa từng có ý định này, chỉ là lần nào nhớ lại lời tuyên ngôn bỏ trốn của nàng y lại không kìm lòng được.

“Đó không phải là vấn đề chính!” Cứ làm như nàng là người đi dán thông cáo đó không bằng, Hình Hoan định lên tiếng phản kháng nhưng lại nhớ ra hình như đúng là nàng là người đưa ra đề nghị bỏ trốn thật. Bữa môi, nàng đành chuyển đề tài, “Ta mang đến thông tin tốt. Thương gia giàu có chốn kinh thành... à không, là công tử Nhậm Vạn Ngân đồng ý quyên góp cho mọi người một khoản bạc. Nhậm công tử còn định mở một bữa tiệc quyên góp lớn, có đồ ăn thức uống miễn phí, còn tổ chức biểu diễn nghệ thuật miễn phí. Tổ chức vào ba ngày sau, đây là thư mời, đến khi đó ngài đưa anh em giang hồ đến là có thể nhận được bạc.”

Thông tin đến quá bất ngờ, thần y không tin nổi, “Thật sao? Vậy mấy chục thùng tương ớt “Cha nuôi” đó có phải trả lại cho hắn không? Các anh em đã chia nhau hết cả rồi.”

“Mấy chục thùng tương ớt “Cha nuôi”?” Hình Hoan nhanh chóng nắm bắt được những từ quan trọng.

“Ừm, cứ thế nhé. Thần y thí chủ, có duyên sẽ gặp lại. Xin cáo từ!” Thần y chưa kịp trả lời, Ngô Sắc chợt cướp lời, đứng dậy nắm chặt tay Hình Hoan lôi nàng ra ngoài, đồng thời trưng mắt ra hiệu cho thần y.

Nhưng thần y không hiểu nổi ám hiệu ấy có ý gì, vẫn đi theo hai người ra đến tận cửa, rồi càng nghĩ càng không hiểu nên hỏi: “Chẳng phải cô nương và đại sư nhắn tin bảo chúng tôi đi cướp hàng của tên Nhậm Vạn Ngân đó sao? Bảo đó là phúc lợi. Hình Hoan cô nương sắp xếp vụ này thật kỳ tài, mấy tháng sắp tới anh em chúng tôi không phải lo về tương ớt nữa rồi.”

“...” Lúc này thì đã quá muộn, Ngô Sắc đành bóp trán, chỉ tiếc mình đã đi sai một nước cờ, quên không liên thông trước.

“Tên hòa thượng đáng ghét kia! Lừa gạt ta thế ngươi vui lắm sao? Phen này ngươi chết chắc rồi! Ngươi không xong với ta được đâu!” Hai chân hơi giăng ra, hai tay nắm chặt, hai vai so lên, đôi lông mày nhăn lại, tư thế chuẩn bị xong, Hình Hoan gào lên.

Hình Hoan gào xong, thấy như chưa phát tiết cơn bực bội ra hết, nàng phì mạnh một hơi, màn vải che mặt khẽ bay lên, những vết tím trên mặt nàng thoát ẩn thoát hiện.

Thần y cứng lưỡi đứng bên cạnh, cuối cùng thì cũng ngộ ra tại sao nàng phải che mặt khi ra khỏi nhà, hóa ra không phải cố tạo hình cho giống giang hồ..., nhìn những vết thương dấu hiệu của sự ngược đãi trên khuôn mặt nàng cũng có thể thấy những ngày nàng sống cùng Ngô Sắc cũng không dễ chịu chút nào!

-----oOo-----

Chương 17: Những gì hắc không làm được, ta có thể làm được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bụp!

Cánh cửa bị đập tung ra, tiếng đập mạnh khiến Ngô Sắc theo phản xạ có điều kiện ngồi bật dậy khỏi giường.

Y còn chưa tỉnh ngủ, trang phục chưa kịp chỉnh sửa lại, một bóng người đã đứng ngay đầu giường.

Y nheo mắt, cố gắng bắt lấy hình bóng, khuôn mặt của người vừa đến, nhưng đối phương nhanh chóng lên tiếng giúp y không phải suy đoán.

“Ta nghe thấy rồi.”

Chất giọng nặng trịch kèm theo tiếng gà kêu từ bên ngoài vọng vào, một bầu không khí ngưng tụ khó tả. Y xoay xoay cái cổ đau, tựa lưng vào thành giường, nheo mắt nhìn nghiêng Hình Hoan, “Cái gì?”

“Ngươi nói “Đồ đàn bà chết tiệt! Nàng dám bán đứng ta cho Nhậm Vạn

Ngân, ta sẽ lấy áo cà sa xanh nhuộm máu nàng.” Người dám lừa gạt ta, lại còn định giết người diệt khẩu.”

“Nói mơ!” Y không nén nổi cái ngáp dài.

“Ngay cả mơ người cũng muốn giết ta!?”

“Mơ ta cũng nhớ đến nàng, nàng xem bản tăng vô cùng sám hối.” Y than thở, thể hiện sự ăn năn chân thành.

Không Tử nói: duy chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi.

Ngộ Sắc nói: Không Tử nói chí phải!

Y không nhớ rõ tính đến nay đã đắc tội với bao nhiêu người con gái, Hình Hoan xuất hiện như sự trả thù của tất cả những người con gái đó cộng lại. Từ khi trở về từ nhà của thần y, y đã phải lãnh đủ thế nào là dư vị của chiến tranh lạnh. Hậu quả của việc đắc tội với nàng là tắm nước lạnh, ăn cơm nguội, chịu lườm nguýt, nghe lời nói bóng gió, không có cái nắng nóng đỏ lửa của tháng bảy, mà trực tiếp lãnh giá cái rét buốt của ngày cuối đông.

Với người xuất gia như y, những điều này y đều có thể chịu đựng được, coi như là khổ hạnh. Song, khi nàng định mách lẻo với Nhậm Vạn Ngân, mưu đồ làm hỏng kế hoạch của y thì y không nhẫn nhịn được!

“Nhớ ta cũng vì ban ngày trong đầu chỉ muốn giết ta!” Nàng tức tối dốt hết bực dọc. Vốn nghĩ hai người họ là một cặp đồng minh không có gì phải giấu giếm. Kết quả thì sao? Y lên bất cứ kế hoạch gì cũng gạt nàng ra ngoài, y coi nàng ngốc như Nhậm Vạn Ngân, lừa cả nàng.

Thù này không trả uống phí bao năm nàng tung hoành chặn dê.

“Hoan Hoan muội muội, chúng ta đã thân thiết như vậy, nàng không định cho ta một cơ hội chuộc tội sao, để ta xây dựng lại hình tượng?” Đúng là đồ đàn bà, những lúc không cần tỉnh táo lại tỉnh táo đến thế để làm gì cơ chứ?

“Này, đừng nói ta hẹp hòi thế chứ, ta không giống như vị hôn thê đã mất của người, ta rất rộng lượng. Người muốn có cơ hội, ta sẽ cho, thử nói

xem, người có phương án đền bù thế nào?” Cứ giữ mãi tư thế lạnh lùng cũng không phải là chuyện đơn giản, vừa nói nàng vừa ngồi bịch xuống cạnh giường.

Một lát sau, không yên tâm nàng khua khua tay, đến khi tóm được tay y, xác nhận rằng y chưa chạy trốn, nàng mới yên tâm.

Nhưng mãi một lúc sau, vẫn chỉ có sự im lặng, “Này, nói gì đi chứ, đã đến giờ làm bài tập buổi sáng đâu, đừng giả vờ.”

“Không...” Y trấn tĩnh lại, bàn tay nắm chặt, ôm trọn những đầu ngón tay hơi lạnh của nàng. Không khí trước ngực bị tay nàng khua khua vẫn còn lại chút hơi lạnh, nhưng khi nó thẩm thấu vào trong lòng lại trở thành một luồng hơi nóng bỏng, đốt cháy tim gan y, khiến y chỉ dám thở nhẹ, một lúc sau y mới lấy lại được tinh thần “Tiếp xúc da thịt bất ngờ như thế rất dễ khiến bản tăng bối rối.”

“...” Biết rõ y là người chẳng bao giờ nghiêm túc được, chỉ có đồ ngốc mới ngại ngùng trước những lời của y, nhưng hai má Hình Hoan vẫn ửng hồng, định rút tay lại, ngồi dịch ra nới rộng khoảng cách với y.

Nhưng không thành công, ngược lại còn bị y điều chỉnh khoảng cách ấy thêm gần hơn.

“Nàng hy vọng tương công của nàng sẽ đối xử với nàng như thế nào?”

Quả là đời có nhiều điều không công bằng. Khi nàng tâm trạng bất an, suy nghĩ ngừng trệ do bị y lại gần, y lại hỏi rất tỉnh táo. Để cố thể hiện rằng mình vẫn bình thản, nàng hít thở thật sâu, không đẩy ra, không trốn tránh, trả lời: “Liên quan gì đến người!”

“Nàng không hợp tác như vậy, bản tăng khó mà bù đắp. Hay tư thế như thế này khiến nàng cảm thấy căng thẳng? Vậy thế này...” Nói rồi y sát người lại, không cho nàng cơ hội nhớ lại thân phận đã thành thân của mình, y kéo nàng nằm xuống giường, hai người nằm cạnh nhau, “Nào, để ta cùng nàng tâm tình, nàng tưởng tượng một tướng công cần làm những gì, nói ta nghe, hãy nghĩ kỹ rồi từ từ nói, hôm nay ta có nhiều thời gian.”

Phù! Nàng cứ tưởng hấn định phá giới. Nhưng cơ thể nàng đông cứng

lại, nín thở, đang chuẩn bị dồn sức mạnh để phản kháng, thì chẳng thấy y có động tĩnh gì thêm. Chỉ vẫn câu nói như muốn ăn đấm như thường lệ. Thế là Hình Hoan cố thả lỏng cơ thể, thở phào một tiếng, dịch dịch người sang một bên, giữ khoảng cách với y.

Đồng thời, trong đầu nàng nhanh chóng tìm kiếm ra đáp án mà y muốn có, “Điều ta muốn rất đơn giản. Chỉ cần không viết thư từ hôn nữa, chuyển sang viết thư tình; đừng cứ thấy ta là lại hét lên, thử nói những điều ngọt ngào xem sao; hừm... đừng mặc áo tình nhân với người khác nữa, mặc với ta ý; thỉnh thoảng sau khi ăn tối xong đưa ta đi dạo; khi ra ngoài gặp người trong giang hồ khăng khải giới thiệu ta với họ; nếu thực sự chê ta béo thì ta có thể giảm béo, nhưng chàng phải cùng ta ăn chuối, như vậy ta sẽ có động lực hơn. Ngoài ra, ta ghét nhất ăn những thứ như lương khô, ta muốn ăn là phải có thịt,... này! Người ngủ rồi sao?”

Nàng đang hào hứng kể lể, vừa kể miệng lại cười tủm tỉm ngọt ngào, vậy mà bên cạnh lại cất lên tiếng thở đều đều, làm nàng bỗng khựng lại, như vậy chả phải đối với y nàng đang hát ru sao?

“Hử? Ta cứ nghĩ nàng đang mơ ngủ nên định ngủ để mơ cùng nàng.” Giọng y như vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Sao lại có kiểu hòa thượng không có tấm lòng biết đồng cảm như người nhỉ? Ta biết những yêu cầu này tốt nhất không nên nghĩ đến dù chỉ là trong mơ, nhưng chính người hỏi ta đấy chứ, đã thế lại còn không chịu nể mặt nghe nghiêm túc một chút, quá đáng!”

“Những gì hần không làm được, ta có thể làm được.” Nói rồi, y bỗng lật người, không dịu dàng mà cũng chẳng thô bạo ấn đầu nàng vào ngực y, “Hừm, cho phép nàng gọi ta là “tướng công” một ngày, như vậy đã bớt tức chưa?”

“Này, dựa vào cái gì chứ, ai thèm gọi người thế, ta có phải không có tướng công mà gọi đâu!” Nàng đang ở trạng thái bức bối, cổ vùng vẫy đầu để thoát ra khỏi sự khống chế của y. Nhưng sau khi mặt chạm vào áo trên ngực y, cả người nàng bất động như con ruồi mắc vào lưới nhện.

Dung lượng bộ não của nàng chỉ có ngàn ấy thôi, nàng cũng không quan tâm xem kiểu ví von của mình khó nghe nhường nào, trong đầu chỉ mãi suy nghĩ xem thứ cảm giác kỳ lạ khó hiểu này bắt nguồn từ đâu. Trước

kia Nhậm Vạn Ngân để khổng chế nàng không được hét to đã từng ấn nàng vào ngực hắn, nhưng rõ ràng là cảm giác không hề giống lần này, nhưng không giống ở chỗ nào thì nàng cũng không hình dung ra được.

“Nhưng một tướng công như ta sẽ có hình dáng đẹp hơn hắn, dung mạo đường hoàng hơn hắn, tố chất cũng hơn hắn. Điều quan trọng là ta sẽ cùng nàng làm những điều ngốc nghếch mà nàng nghĩ ra kia.”

“... Người cũng thật biết trả đũa.” Nàng bỗng định thần nhớ ra đó là những lời trong tờ cáo trạng thông báo tìm người.

“Đúng vậy đây, vậy nàng có muốn không? Ta đếm đến ba, trả lời ngay.”

“...”

“Ba”. Y tự nghĩ mình thấu hiểu nỗi do dự của người con gái, nên cố ý giảm lược ngay hai số không cần thiết ở trên, đếm thẳng luôn số cuối cùng, và tự mình trả lời luôn câu hỏi mình đã đưa ra, “Hừm, như vậy là tự hiểu. Được, ngủ thêm một lát, sau khi tỉnh dậy sẽ chơi trò nương tử, tướng công.”

“Ta...”

“Đừng có làm ồn, ngủ đi, ta đang vội.”

Trong giang hồ có truyền thuyết, nếu được Thần bút vẽ cho một bức tranh thì đôi nam nữ đó tình cảm sẽ gắn bó mãi mãi.

Đó là truyền thuyết từ cổ xưa, Hình Hoan nhớ mẫu thân nàng đã từng kể, ngày đó ngài Thần bút đang vẽ cánh đồng hoa dưới đêm trăng, không ngờ lại vẽ bà ngoại và ông ngoại vào trong tranh. Thế là họ thành thân, kết quả là gắn bó với nhau đến đầu bạc răng long thật.

Tạm thời không bàn luận đến việc năm đó ông bà ngoại làm gì ở cánh đồng hoa lúc đêm khuya, điều Hình Hoan ngạc nhiên là: Vị Thần bút đó vẫn còn sống, người đó đang ngồi trước mặt vẽ tranh cho nàng, và tuổi tác cũng chỉ chừng tuổi nàng.

“Hình Hoan cô nương sao lại trông như gặp ma vậy, chẳng phải chúng ta đã từng gặp nhau trong bữa ăn đêm sao?” Thấy Hình Hoan tỏ ra ngạc

nhiên, vừa đưa bút trên giấy Thần bút vừa cười nói.

“...” Đại ca, cùng nhau ăn đêm là một chuyện, nhưng đại ca vẫn còn sống đến tận bây giờ lại là chuyện khác.

“Hình Hoan cô nương, chẳng nhẽ cô nương chưa từng nghe nói giang hồ có một loại thuốc có thể khiến người ta trường sinh bất lão, trẻ mãi không già sao?”

“Trời ơi, thần kỳ quá!” Giang hồ đúng là chốn thần kỳ, chốn có nhiều báu vật. Nàng bất giác thốt lên, dường như quên mất tại sao mình lại ngồi ở đây.

Đến khi Ngô Sắc ngồi bên cạnh không nhận được nữa phải nói chêm vào: “Đây là cháu trai của vị Thần bút năm xưa, kế tục tên tuổi của tổ tông.”

Thất vọng tràn trề, Hình Hoan cười trừ trở về với thực tại, đưa mắt nhìn sang người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

Đập vào mắt nàng là bộ trang phục chói lóa của y, trên thân áo dài, ống tay hẹp là họa tiết từng chùm từng chùm hoa đào, như nở ra một bầu trời nắng xuân rực rỡ. Theo như lời y nói, đó là áo đôi, để cho hợp với chiếc áo bông màu hồng đào nàng đang mặc. Nhưng tại sao khi nàng mặc toát ra vẻ giản dị, còn y lại tạo cảm giác hồ ly đến thế.

Nàng rất muốn nhắc nhở đại sư: “Đại sư, chuyện này... chúng ta chỉ đùa vui một ngày thôi, không cần phải tìm cả những chuyện trong truyền thuyết, làm giống như thật quá làm gì?!”

“Gọi là tướng công.” Y nghiêm mặt lại, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, trên tay vẫn đeo một chuỗi tràng hạt. Nói rồi, tay kia của y nhắc lên, miệng cắn một miếng chuỗi rồi lườm nàng một cái.

Bị lườm, Hình Hoan đành cũng phải cắn một miếng chuỗi đang cầm tay.

Trời đất, nàng chỉ buột miệng nói ra thế mà nay định ăn mấy chục quả chuỗi cùng nàng giảm béo thật.

“Tướng... tướng...” Y vẫn cứ lườm nàng, dường như muốn ép nàng phải gọi bằng được mới thôi, Hình Hoan lắp bắp, hai từ vốn quen thuộc

nay cố gắng lắm vẫn không thốt lên được, “Trời ạ, không sao, cũng nhất thiết phải gọi ra thành tiếng, chỉ cần tự biết là đang giả vờ quan hệ gì là được.”

“Kẻ xuất gia không nói suông, bản tăng đã nói là làm được. Vì nàng muốn tướng công để hình của mình trong túi tiền không tìm người đến vẽ chẳng nhẽ để ta tự vung bút? Đừng cười, đừng có mơ, bản tăng không có nhiều thời gian thế?” Nói được một nửa, y lại giội cho nàng một gáo nước lạnh, rồi y nói tiếp “Mà cũng nói luôn, ta không có túi đựng tiền, lát nữa về phòng nàng làm cho ta một cái, phải trông phù hợp với khí chất của ta, trên túi nhớ thêu chữ Hoan.”

“Khí chất của người thì có liên quan gì đến tên của ta” Y đang nhìn nàng để đền tội hay là muốn làm cho nàng tức chết đây.

“Ai bảo là thêu tên của nàng, Phật tổ nói không nên tham, biết đủ thì lạc, ta là người xuất gia, tất nhiên ta cần luôn được hoan.”

“Phù!” Hình Hoan thấy tức nghẹn trong ngực, thế mà tên Thần bút còn bật cười được!

Tiếng cười không đáng có khiến Ngô Sắc phải liếc nhìn sang, “Này, ta đang nói chuyện với người con gái của ta, người chen ngang vào làm gì? Chăm chú vào, vẽ nhanh lên, ta không có nhiều thời gian.”

“Người bận lắm sao? Ngày trước ngày nào cũng đi chăn dê ta cũng chẳng bận như người.” Hình Hoan bất mãn phản kháng. Bận thì không phải bày vẽ ra lắm chuyện như thế, thực ra chia tỉ lệ năm mươi năm mươi trước kia thành sáu mươi, bốn mươi thì nàng cũng chẳng tức giận gì nữa, tất nhiên là nàng phần sáu mươi, y phần bốn mươi.

“Ta muốn tiết kiệm thời gian để dành thời gian cho nàng.”

Để dành thời gian cho nàng, y phải tiết kiệm thời gian sao, cuộc đời y cũng lắm chuyện gổm? Nhưng dù sao trong lòng Hình Hoan cũng vẫn cảm thấy rất âm áp khi nghe câu nói đó. Nàng cảm thấy hài lòng nhưng không dám cười, sợ cười rồi tên hòa thượng lại nói: “Cười cái gì mà cười, người ta phải dành thời gian cho còn rất nhiều, nàng chẳng có gì đặc biệt hơn đâu.”

Nàng chẳng muốn chuốc lấy nỗi nhục ấy, nên đành giả vờ tảng lờ đi như không quan tâm, “Giời, tiết kiệm thế nào thì cũng chỉ có một ngày thôi.”

Chỉ là ngay cả Hình Hoan cũng không nhận ra trong lời nói băng quơ ấy nỗi nuôi tiếc còn bao trùm hơn cả sự bất cần ban đầu của nàng.

“Thưa cô nương, những lời lẽ như “tạm thời giả bộ”, “chỉ có một ngày” là lời nguyên đây à? Không nói những câu đấy nàng chết hay sao?” Y vốn tự tin với sự chững mực của mình, không cần nàng phải nhắc nhở nhiều như vậy!

“Ồ... đại sư, người xuất gia không nói dối, ta từng nói muốn tướng công không hét lên với ta, cố gắng nói những lời ngọt ngào nhiều vào.” Tuy lời Ngộ Sắc đại sư nói ra rất mềm mại, khác hẳn về âm lượng cũng như độ gân cổ lên của tướng công. Nhưng! Cái kim trong bọc lại càng khiến người ta phải đề phòng.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, câu nói này quả đúng không sai. Y vốn rất giỏi trút giận sang người khác, huống hồ lòng tốt của y nay bị chính nàng xuyên tạc, nên y có đủ lý do để bức tức với nàng. Nhưng y muốn giày vò nàng, lừa gạt nàng, đùa giỡn nàng... những điều y vốn có lắm chiêu nay bỗng vụt biến mất sau khi nhìn ánh mắt toát lên sự chờ đợi, yếu đuối của nàng.

Y mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như chiếc áo hoa đào y mặc lúc này, “Hừm, ta đã khen nàng xinh đẹp, ngắm một lần đủ cho cả đời chưa? Huống hồ là được ngắm nàng những một ngày trời, cố mà tận hưởng.”

“...” Phù! Nói những lời ngọt ngào cũng khiến người ta buồn nôn! Đúng là quá giả tạo!

“...” Sao nàng lại có vẻ mặt như vậy chứ, con gái các nàng thật phiền phức, nói lời ngọt ngào thì lại chê bai là giả tạo.

-----oOo-----

Chương 18: Đại sư, người phải bảo vệ ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dù trước đó Ngô Sắc đại sư đã nói dối nàng bao nhiêu lần, nhưng lần này thì không.

Y đã chia cho nàng đúng một nửa số bạc lừa được từ Nhậm Vạn Ngân.

Y cũng đã nói không ít những lời ngọt ngào, nhiều đến nỗi nàng có thể tận hưởng đến cả đời.

Y đã cùng nàng mặc áo tình nhân, tuy chỉ là hai bộ miễn cưỡng có chút quan hệ với nhau.

Sau bữa tối, y đưa nàng đi dạo bộ, gặp người quen trong giang hồ, y nhoẻn miệng cười chỉ nàng và nói: “Người con gái của ta, huynh đệ đã gặp rồi.”

Y ăn chuối cùng nàng, ép Thần bút vẽ tranh, thậm chí...

Kịch diễn rất trọn vẹn, y viết cả thư tình.

Trong lá thư tình viết – Lúc cười trông nàng thật đẹp.

Chính xác là vậy, chỉ có một câu.

Bên dưới ký tên: Người đàn ông của nàng... không đúng, chữ “Người đàn ông” bị xóa tẩy thô bạo, cuối cùng bị sửa lại thành “Đại sư của nàng.”

Tầng tầng lớp lớp những lời ngọt ngào ấy như cuộn kén, bó chặt lấy nàng, khiến nàng lan man, hư ảo như trong giấc mơ, khó lòng thoát ra được.

Mãi đến tận hôm trước, họ gặp nhau ở một nơi mà đáng lẽ không nên gặp.

“Ồ, đại sư, người cũng đến đây để ăn trộm bảo bối sao?”

“Nàng cũng vậy? Trùng hợp nhỉ, vậy đi cùng nhau!”

Lời đối thoại lạ đời diễn ra trong phòng cất giữ vàng bạc của Nhậm Vạn Ngân. Phủ họ Nhậm đang náo nhiệt tổ chức đại hội quyên góp, vậy mà

họ lại không hẹn mà gặp ở đây. Rõ ràng y rất lý trí, họ là đồng bọn của nhau, là lang và sói chạm trán nhau với những mục đích của riêng mình.

Sự trùng hợp ngẫu nhiên khiến Hình Hoan trở về với hiện thực, “Không cần, không cần. Đại sư công lớn, người cứ lấy đi, ta chỉ là tình cờ đi ngang đây thôi.” Các bảo bối chất đống trong phòng khiến Hình Hoan sáng cả mắt, nhưng nàng vẫn giữ được biểu hiện khiêm tốn.

“Vậy sao? Vết thương trên mặt nàng cũng là do lần trước tình cờ đi ngang qua đây sao?” Y mỉm cười, bóc trần sự thật.

Nói dối với y cũng giống như múa rìu qua mắt thợ. Bởi vậy, Hình Hoan chọn cách thành thật, “Thực ra là thế này, những bảo bối này ta đều không cần, người thích lấy thì cứ lấy hết đi, coi như ta chưa thấy gì. Ta chỉ cần một miếng đá thôi, người có nhìn thấy nó ở đâu không? Nghe nói nó màu tím, rất đẹp.”

“Miếng đá đó rất đáng giá sao?” Không cần nghĩ cũng biết rằng chắc chắn thứ nàng cần không hề rẻ, nhưng y vẫn hỏi.

“Đúng, đúng, đúng, người lấy được nó rồi sao?”

“Chưa từng thấy!”

“... Đại sư, đừng đùa nữa, dù sao thì chúng ta cũng đã có danh phận vợ chồng một ngày, sao người lại có thể nhẫn tâm trở mặt đoạn tình đoạn nghĩa với ta chỉ vì một mảnh đá sao?” Phì! Chưa thấy bao giờ y lại còn nói nó rất đáng giá?

“Bàn tăng nhẫn tâm.” Y rướn mày, nhìn điệu bộ của nàng, không nói lên lời, bỗng cảm thấy buồn cười.

Hình Hoan như thế bị người ta ép nhét một con ruồi vào miệng, những điều định nói đành nín nhịn lại khi thấy biểu hiện vô tình của y. Nàng biết mình không có tố chất khiến đàn ông phải thương hoa tiếc ngọc, nhưng như vậy thì đã sao? Hừ, nàng cũng đâu có yêu đương gì với y, trong mối quan hệ bình đẳng đôi bên cùng có lợi này, nàng không phải chịu lép vế.

“Ai cần biết người có nhẫn tâm hay không, cùng lắm năm phần bạc của

ta cho người hết, ta chỉ cần miếng đá đó thôi, như vậy người có chịu không?”

Y nhún vai, mỉm cười thể hiện mình không thể làm khác được.

“Này, đừng có trêu tức ta thế chứ, nếu không chuyện gì ta cũng dám làm đấy! Người có tin ngay bây giờ ta sẽ tìm Nhậm Vạn Ngân để tố cáo người...” Chưa nói hết ánh mắt của nàng chợt nhận ra dưới chân Ngô Sắc có một túi trông rất nặng, “Người cũng thật quá đáng! Mang cả cái túi to thế kia để đựng bảo bối, lại còn ních đầy thế kia! Ta không tin trong đồng đó không có miếng đá.”

Để được tận mắt chứng kiến, Hình Hoan vội quỳ xuống, bới tung túi đồ ra.

Hạt tràng mắt mèo tránh tà màu đỏ, hàng thượng đẳng! Bát lưu ly, hàng thượng đẳng! Mỏ bạch đàn tím, hàng thượng đẳng! Y cũng rất biết chọn đồ. Lật từng thứ đồ trong túi ra, Hình Hoan càng lúc càng cảm thấy có điều gì không ổn, thú tìm bảo bối cũng tiêu tan. Áo cà sa, áo cà sa, áo cà sa, toàn là áo cà sa...

Không có bạc vàng gì, y để tất cả số bạc lừa được lại cho nàng sao? Nếu vậy thì nàng phải mừng rồi, nhưng chẳng hiểu nổi, có cố thế nào nàng cũng không nhếch mép lên cười được. Hóa ra, dù là cười mỉu cũng cần hao tổn tâm sức.

“Hoan Hoan muội muội, không ngờ nàng lại thích áo cà sa của bản tăng đến mức đấy. Nếu thích thật nàng có thể lấy một cái làm kỷ niệm, bản tăng không bận tâm điều đó. Nhưng xin đừng vò nát, cào xé nó như thế có được không?”

Những lời lẽ mỉa mai được nàng đáp lại bằng cái nhìn ngơ ngàng. Nhìn trừng trừng y hồi lâu, điệu cười mỉm ngửa mặt ấy khiến nàng thốt ra giọng thất vọng: “Người sắp đi rồi ư?”

“Có vấn đề gì không? Thông thường đại sư phải rút lui khi đã thành công.”

Dường như tất cả mọi thứ phát ra từ miệng y đều biến thành lẽ đương nhiên, ngay cả Hình Hoan cũng như bị ma xui quỷ khiến tự vấn lại mình,

có vấn đề gì không? Những thứ cần lừa được thì đã lừa được, lẽ nào y còn phải đợi ăn tất niên sao? Nàng cười trừ, “Ừ, vậy đi bình yên, có cần ta tiễn một đoạn không?”

“... Không cần, chúng ta cũng có thân thiết đến mức như Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài đâu, không cần bắt chước kiểu tiễn đưa mười tám dặm như họ.”

Sự bất cần trong lời nói như chế giễu Hình Hoan, nàng thở mạnh, phản kích lại: “Người nghĩ được như vậy là tốt, thực ra ta cũng không có thời gian để tiễn người. Mà này, ta là người cũng rất hiểu đạo lý biết ơn, đùa cùng người ta thấy rất vui, có cái này người cầm lấy, quà tạ ơn.”

Nói rồi, nàng rút từ trong túi áo một thứ đồ, đầu không ngẩng lên, tay chìa thẳng ra.

Ngộ Sắc đưa tay ra, nắm chặt lấy, ngắm nhìn một lát. Đó là một cái túi đựng tiền, màu đỏ bắt mắt, viền thêu kim tuyến hình hoa hải đường nở rộ. Nổi rõ giữa đám hoa là chữ “Hoan” rất lớn, mỗi một đường kim mũi chỉ cũng thấy được tâm lòng của người làm ra nó.

“Hoa văn trông hơi quê mùa.” Y lắc lắc rồi lạnh lùng bình phẩm, liếc thấy Hình Hoan tròn tròn mắt nhìn vì bất mãn, y mới lập tức phụ thêm một nụ cười tươi rói, “Bàn tặng bỏ qua những điểm đó, đành thu nạp vậy, có cần quà đáp lễ không?”

“Không thềm!”

“Thật là tinh ý quá, bàn tặng cũng không nở tặng.” Y đưa mắt nhìn xuống Hình Hoan đang quỳ dưới đất, tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu nàng, làn tóc mềm đen len qua kẽ tay y. Rút tay lại, y nói “Mấy ngày gần đây ta cũng rất vui, có thời gian sẽ lại đến tìm nàng cùng chơi.”

Hành động của y giống như đang vồ về một con mèo con. Hình Hoan nghiêng đầu, tránh khỏi bàn tay của y, nàng không chịu lép vế, đứng bật dậy vồ vai y, “Đại sư, đừng đùa nữa nữa, người nghĩ ta không có tướng công sao mà phải chơi cùng người? Người có thấy ai bỏ hàng thật để ôm lấy hàng giả bao giờ chưa?”

“À đúng, nàng đã có tướng công, suýt nữa thì bàn tặng quên mất. Không

sao, tinh thần có chút lằm lổ cũng không sao, Phật tổ sẽ tha thứ cho nàng. Khi về với tướng công nàng vẫn có thể nghĩ đến ta. Nhưng đừng nghĩ nhiều quá, chỉ một chút thôi là đủ.”

“Vậy phiền đại sư chịu khó thắp hương cầu nguyện cho ta và tướng công, nếu sinh con trai sẽ nhận đại sư làm cha nuôi.”

“Đừng khách sáo. Có cơ hội ta cũng sẽ sinh một đứa để nàng thỏa nguyện mong ước làm mẹ nuôi, không phải cảm động, có đi có lại.”

“..” Rõ ràng là trong cuộc giao chiến này Hình Hoan ở thế thất bại.

Nàng cố cười gượng còn Ngô Sắc trước mặt thì tươi tắn trong cả ánh mắt. Nàng mím chặt miệng, không nói một lời, nàng không thể hững hờ coi như không có chuyện gì xảy ra như y được.

Cắn chặt môi, cúi đầu im lặng, một lát sau, nàng bất ngờ tiến lên phía trước, chân kiễng cao, ôm chặt lấy y.

Từ ngày quen nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên Hình Hoan ôm y chặt đến thế. Nghiêng đầu, má nàng chạm nhẹ lên nách y, cảm nhận được y chợt cứng đờ người trong chốc lát, thật không ngờ trong lúc tâm trạng thế này vẫn cảm nhận được sự thỏa mãn. Nàng nhanh chóng nhoẻn miệng cười, rồi lẩm bẩm khó hiểu: “Đại sư, từ nay sẽ không còn được gặp người nữa, phải không?”

Cảnh tượng này không còn lạ lẫm gì với Ngô Sắc, lúc chia ly, người con gái ôm gọn trong vòng tay, y đã được thưởng thức nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên y không đẩy họ ra. Trước câu hỏi của nàng, y chọn sự im lặng.

“Sau này tướng công có mắng nhiếc, chỉ cho ta ăn lương khô cũng không có ai đưa ta đi ăn cá nướng nữa, đúng không?”

“...” Đồ cáo già, định giở trò tình bi lụy gì đây. Vui lắm hay sao?

“Ừm, nếu đại sư rảnh nhớ thắp giúp ta mấy nén hương phù hộ độ trì cho ta hạnh phúc, phù hộ độ trì cho tướng công ta từ nay biết trân trọng ta, phù hộ độ trì cho ta và tướng công nhanh chóng động phòng, phù hộ độ trì cho ta khi động phòng không bị đau quá, phù hộ độ trì cho tướng

công...”

“Hắn ta tốt vậy sao?” Y chưa từng gặp tên chặt củi đó, trong thời gian ngắn tới cũng không muốn gặp hắn vì chỉ thêm bức mình. Nhưng dù sao, sau lần giao chiến với hắn qua tấm cửa ngăn cách, y biết rằng nàng không hạnh phúc, người đàn ông đó cũng không thể đem lại cho nàng hạnh phúc.

Y không hiểu, không hiểu tại sao nàng lại bị đối xử như vậy, nhưng nàng vẫn nhanh chóng quên đi sự giận dữ, vẫn cố chấp như vậy.

“Rất không tốt!” Không biết dịu dàng, không biết lãng mạn, lúc nào cũng ở tận trên cao, khiến nàng lúc nào cũng cảm thấy mình thật nhỏ bé. Triệu Vĩnh An trong mắt nàng không phải là một người tốt, càng không phải làm một người chồng tốt.

“Vậy mắt nàng bị gì mắt làm cho mờ rồi sao?”

“...” Đại sư, người không giữ được bình tĩnh nữa rồi sao? Câu nói ấy khiến Hình Hoan nhìn chăm chăm y, trông y không giống một hòa thượng lắm nhưng lúc nào cách nói chuyện của y cũng đều đều, rõ ràng, những lời nói có ý bức dọc như vậy quả không hợp với khí chất của y. Nàng chau mày, nghiêng đầu nghĩ một lát rồi cười trừ, “Người không hiểu đâu, có những người không thể nói rõ là họ tốt ở điểm nào, nhưng số đã định. Ở đời này ta đã bội tình bội nghĩa nhiều rồi, nhưng không được phép không phải với tướng công.”

“Ừm?” Lời phát ngôn như câu thề khiến y không hiểu lắm, và cũng cảm thấy không cần thiết phải cố hiểu, “Ta chẳng phải đã nói với nàng, dù có là số đã định ta cũng sẽ cùng nàng vượt qua.”

“Thôi đi đây, ta đang vội.” Bỗng y mỉm cười, chặn đứng không khí càng ngày càng trở nên khó hiểu, đưa tay đẩy người con gái ra.

Sau khi buông câu nói lạnh lùng, y đi thẳng không thèm nhìn lại.

Bị đẩy ra vô tình, Hình Hoan chớp chớp mắt một hồi lâu rồi mới định thần lại, tay dừng lại giữa không trung không biết nên giơ tay lên hay thả xuống. Nàng muốn kéo lấy vạt áo của y, nhưng dựa vào cái gì mà nàng có thể làm thế? Nàng muốn được giống như y, thản nhiên nói một câu

“Ta đang vội”, nhưng nàng không tu hành được đức tính coi tất cả thế gian đều hư vô như trong sách Phật dạy...

Đại sư, trong số những lời nói ngọt ngào người đã nói, có thể coi một số là thật được không? Nếu ta thực sự là kẻ đoan mệnh thì người có đi đưa cho ta không, có siêu độ cho ta không? Còn nữa... ta sẽ coi những chuyện xảy ra gần đây là một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy xóa sạch ký ức, nếu như vậy thật, chúng ta chẳng phải chẳng còn là gì của nhau nữa?

Những lời nung nấu trong lòng ấy nàng muốn lấy hết dũng khí để nói ra.

Nhưng Ngô Sắc không cho nàng cơ hội để mà lưu luyến.

Cái màu đỏ bạc mất tích dưới bóng chiều, đỏ rực, mà cũng rực đến nhạt nhòa... chẳng chút vương bận.

Thương gia giàu có Nhậm Vạn Ngân nổi tiếng kinh thành vì thói keo kiệt đã lâu không hào phóng phát tài lộc như thế.

Để toàn thể bách tính kinh thành biết đến nghĩa cử hảo tâm của hần, để việc thiện hần làm sớm đến tai Phật tổ, hần tổ chức linh đình đại hội quyên góp, mời tất cả những người quen biết trong thương hội đến cỗ vũ, tham gia. Các bàn tiệc bày đầy thức ăn trong khu sân to nhất trong phủ, chỉ cần là những người có khuôn mặt đầy đủ ngũ quan thì đều có thể vào ăn uống thoải mái.

Nhân sĩ trong giang hồ lũ lượt rước khâu hiệu bày tỏ lòng cảm kích đến.

“Nghe nói, hần bỗng dung chuyển tính là vì một người con gái, đúng là nghìn vàng mua một nụ cười của người đẹp.” Tên nô gia Triệu gia trang cẩn thận từng lời khi truyền tin lại cho nhị thiếu gia.

Nhưng, từ đầu đến cuối, nhị thiếu gia vẫn lãnh đạm như thường, coi như chẳng gì liên quan đến mình, điềm nhiên thưởng thức trà nóng.

Một lúc sau, thấy tên nô gia nhà mình có xu hướng thao thao bất tuyệt như xe không bóp được phanh, chàng không chịu nổi, “Ta còn nhớ rõ là sai các người đi thám thính tin tức của Hình Hoan và tên gian phu cơ mà.”

“Nhị thiếu gia, ngài để con nói hết, đang chuẩn bị nói đến chỗ máu chót. Giang hồ đồn rằng, cô nương khiến Nhậm Vạn Ngân phải cam tâm tình nguyện ném nghìn vàng ra tên là Hình Hoan!”

“Mấy ngày gần đây ta đã gặp quá nhiều người tên là Hình Hoan rồi!”
Lần này chàng không thèm gặp nữa, trong lòng đoán chắc lũ nô gia bắt tài nhà mình lại tìm sai hướng. Người con gái ấy có khả năng khiến người ta phải bỏ ra hàng ngàn lượng vàng sao?

“Lần này là thật, nam nữ trong giang hồ đều nhất loạt đồng thanh khẳng định với nô tài đến mười lần, cô nương khiến công tử họ Nhậm đổi tính tuyệt đối là a hoàn Hình Hoan của Triệu gia trang.”

Rầm! Nhị thiếu gia điên cuồng lại xuất hiện, tách trà sứ Thanh Hoa bị chàng đập vỡ vụn.

Bọn nô gia không dám nói gì, im thin thít nhìn chàng từ từ đứng dậy, đi đi lại lại trong đại sảnh.

“Còn ngần người ra đây làm gì? Theo ta đi bắt gian phu!” Một lát sau, chàng quyết đoán ra lệnh.

Chàng cảm nhận sâu sắc được rằng sự tôn nghiêm của đàn ông trong chàng bị chà đạp, thật không ngờ tất cả đám giang hồ đều đã biết cả, chỉ có chàng là mù mịt chẳng hay biết gì.

-----oOo-----

Chương 19: Ta muốn nàng cười cho ta xem ngay bây giờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thương nhân gian ác nổi tiếng kinh thành nay cải tà quy chính, chuyện ngày được tuyên truyền đi khắp các hang cùng ngõ hẻm.

Khung cảnh đại hội quyên góp vô cùng hoành tráng, số bạc này Nhậm Vạn Ngân bỏ ra cũng xứng đáng.

“Làm thiện tích đức là điều nên làm, mọi người không phải xúc động

như vậy, và cũng đừng cảm ơn ta, cần cảm ơn Ngô Sắc đại sư và Hình Hoan cô nương. Nhờ được hai vị chỉ dẫn, nhân sinh quan và giá trị quan của Nhậm mỗ tôi mới đạt đến được sự thăng hoa như vậy. Hình Hoan cô nương không chỉ có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà tâm lòng lương thiện, tính tình bên ngoài mềm yếu nhưng bên trong mạnh mẽ hấp dẫn sâu sắc tôi, trong dã tính có sự dịu dàng, trong u buồn có sự bứt phá, quả xứng là hình mẫu của nữ nhi, quà tặng của nam giới...”

Lời mở đầu của Nhậm Vạn Ngân ngày càng đi lệch chủ đề, giọng điệu hẳn có chút hơi men say, ánh mắt đầy ngưỡng mộ làm các nhân sĩ giang hồ bên dưới không thể hiểu nổi.

Không ai thấy nổi cô nương đang ngồi đoan trang trên ghế đó và Hình Hoan trong tưởng tượng có điểm gì tương đồng.

Nàng diện bộ váy ống tay rộng màu xanh. Chất liệu lụa tơ tằm thượng hạng cũng bị lu mờ trước làn da trắng ngần nơi cổ áo của nàng. Trên bờ vai là một đoá hoa hải đường điểm lệt, rất rực rỡ, không giống với màu xanh bình thường, đó là màu đỏ thắm. Phần thân dưới váy xếp trông như những làn sóng, ôm sát lấy thân nàng.

Khuôn mặt nàng không quá đẹp nhưng rất thiện cảm. Nàng hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống lòng, cứ nhìn chăm chăm vào cái ghế trống ở bên cạnh.

“Thần y, cô nương đó có thật là Hình Hoan không?” Làm sao một người có thể thoát xác trong vòng mấy ngày được? Không thể nào, bởi vậy anh em trong giang hồ hoàn toàn có lý do để hoài nghi.

“Đúng mà, đúng mà!” Thần y may mắn có dịp chứng kiến hình ảnh nàng thoát khỏi chiếc áo bông to dày gập đầu xác nhận.

“Nói thật, nhìn kỹ các nét cũng có điểm giống.”

Hình Hoan chẳng màng để ý những lời bình luận của mọi người, từ đầu đến cuối nàng cứ đờ đẫn nhìn về chiếc ghế bị bỏ trống. Bỗng chốc ảo giác hiện về, dường như có một nam nhi thích mặc áo cà sa xanh lục đang ngồi ở đó, nhìn về phía nàng mỉm cười, cùng nàng hưởng thụ niềm vui thành công sau vụ lừa đảo.

Nghĩ rồi bất giác nàng mỉm cười, rất khớp với những lời ca tụng của Nhậm Vạn Ngân.

“Xem ra đúng là ngàn vàng mua nổi nụ cười giai nhân!” Giọng nói nghe rít qua khe răng từ đằng sau chắn ngang lời Nhậm Vạn Ngân, đồng thời khiến Hình Hoan chột bưng tỉnh.

Giọng nói quen thuộc khiến nàng ngẩng phắt đầu lên, nhác thấy hình bóng tướng công nhà mình, nàng bất giác ngẩn người không có chút phản ứng nào.

“Hình mẫu của nữ giới, món quà của nam giới, hả? Nàng mang quà gì cho hắn?!” Chàng nhìn thẳng chăm chăm vào nàng.

Mất một lúc lâu chàng mới xác định chính xác người ngồi trước mặt mình hiện giờ chính là Hình Hoan.

Vóc dáng thon thả, khuôn mặt thanh tú, khí tiết thanh cao... những cụm từ miêu tả đối với người con gái trước mắt đều không có liên quan gì đến Hình Hoan trong ấn tượng của chàng.

Nhưng nụ cười khắc sâu trên má nàng vừa rồi đã khiến chàng loại bỏ tất cả những nghi ngờ. Không sai, mỗi lần nàng cười với chàng cũng vẫn luôn có thái độ dịu dàng vô ngần như thế.

“Thiếp...” Tất cả mọi chuyện quá bất ngờ, khả năng ứng biến của Hình Hoan vẫn chưa đủ để xử lý tình huống này.

Tuy đã định liệu trước rằng đại sư ra đi chắc chắn sẽ có phiền phức đến nàng, nhưng nàng không ngờ phiền phức ấy lại khó khăn như nhảy vào lò lửa đến vậy. Triệu Vĩnh An đích thân đến bắt người? Nàng nên tiếp tục đóng vai a hoàn của chàng hay cuối cùng có thể gọi chàng một tiếng “tướng công”?

Ông trời dường như thấy báo ứng như vậy chưa đủ, Hình Hoan chưa kịp hết bàng hoàng thì một người không thể ngờ tới nữa lại xuất hiện.

“Du dân thất nghiệp các người lại tụ tập phi pháp! Cả người nữa, là thương gia mà không chăm lo nghề nghiệp, lại đàn đúm với đám du dân thất nghiệp này. Quyên góp là chuyện tốt nhưng sao phải tụ tập? Có lệnh

chỉ cho phép của triều đình không? Không có tức là phạm pháp! Đi, theo ta về trình quan!”

Không cần biết chuyện trắng đen thế nào đã đòi bắt người thì chẳng còn ai khác ngoài cô nàng quá rãnh rỗi Hiểu Nhân muối muối? Hình Hoan không cần ngẩng mặt nhìn đều có thể đoán ra người đến là ai.

“Cô cô cô... tại sao lại là cô? Sao chẳng chỗ nào là không thấy mặt cô?” Từ phía dưới có tiếng hỏi lấp bắp.

“Ta cản trở thành “Nữ bộ khoái đệ nhất trong thiên hạ”, ở đâu cần ta là ta có mặt!”

“Ồ đây chẳng ai cần cô...”

“Ai nói vậy, Vĩnh An huynh cần ta!”

“...”

Lời nói này vừa thốt lên, bầu không khí xung quanh trở lên khác thường. Tuy không ai biết thân phận thật của Hình Hoan, nhưng nàng vẫn cảm nhận thấy có những đôi mắt lúc ẩn lúc hiện lướt nhìn về phía mình, thấp thoáng như thể đang ẩn giấu sự nhạo báng, châm chọc.

Nếu Triệu Vĩnh An xuất hiện ép nàng vào thế tiến thoái lưỡng nan thì sự xuất hiện của Quản Hiểu Nhân như đổ thêm dầu vào lửa, khiến nàng cảm thấy vừa nóng như ngồi trên lưng hổ lại vừa cảm nhận rõ rệt mùi vị của sự sỉ nhục. Đó là cảm giác khó mà nuốt trôi được, nàng cúi gằm mặt, lặng lẽ không nói gì, muốn được trốn sau lưng Ngô Sắc nhưng chợt bàng hoàng nhận ra, y đã không còn ở đây.

“Này này... xin cho hỏi, cảm phiền nói cho ta hay chuyện gì đang diễn ra ở đây?” Kinh ngạc không hiểu chuyện gì, ánh mắt Nhậm Vạn Ngân ngơ ngác. Nhìn một vòng đám người trong giang hồ, hắn lại quay sang nhìn một lát nàng Hình Hoan đang có vẻ mặt bất thường, sau cùng hắn mới nhìn hai con bài Trình Giáo Kim[1] từ đâu chợt bắn ra.

[1] Con bài trong trò chơi điện tử.

“Phải chẳng lâu rồi Nhậm công tử không gặp đàn bà? Một con lợn cái

cũng được ngài ca ngợi đến mức đó?”. Từ đầu đến cuối, Triệu Vĩnh An cứ nhìn trừng trừng Hình Hoan, không thể giấu nổi sự bức tức trong ánh mắt.

Có thể thấy rõ những lời này là nói trái ngược với suy nghĩ thực trong lòng. Chàng thậm chí còn không thể nào bỏ qua cả sự ngỡ ngàng ban nãy khi vừa mới nhìn vẻ đẹp của nàng, nhưng như vậy thì đã sao? Nàng ta khổ tâm đóng vai xấu xí trước mặt chàng vậy mà lại thoải mái cho người khác tận hưởng vẻ đẹp của mình, thế là ý gì?

“Hả, Phủ họ Nhậm không nuôi lợn.”

“Thật vậy sao? Công tử, con lợn này không dễ nuôi đâu, nói sẽ khiến ngài phải mất mặt!” Triệu Vĩnh An vẫn vừa nghiêng răng vừa nói.

Hòa thượng để tóc, thương nhân giàu có nhất... người con gái này không coi chàng ra gì, những gian phu xuất hiện hết người này đến người khác có nghĩa là gì? Có nghĩa là nàng ta luôn có cách để tìm thấy đám đàn ông phẩm vị thấp hèn phải không? Không chỉ phẩm vị thấp hèn mà còn ngu dốt! Tình nguyện vì nàng ta mà vùng tay ném ngàn vàng.

Đáng khinh, biết dùng ngàn vàng để mua một nụ cười thì giỏi lắm sao? Có thể hiểu thế nào là có trước có sau? Vị tướng công mà nàng ta vẫn gọi này còn chưa chết, đôi trai gái đáng chết này dám vội mừng thế sao?

“Mang bạc vào đây”. Mỗi tức này chàng không nhịn nổi. Người vợ vốn muốn từ hôn từ lâu có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, nhưng không thể để gian phu cướp thế thượng phong của chàng trước bàn dân thiên hạ như thế được.

Nghe tiếng ra lệnh của chàng, nô gia nhà họ Triệu lục đục vác một hòm nặng lên. Khi hòm được mở ra, đầy bạc bên trong khiến không ít người phải xuýt xoa thành tiếng. Trong đó, không nghi ngờ gì, người có tiếng xuýt xoa lớn nhất là Hình Hoan.

“Thấy chưa, nếu đã thành tâm muốn làm việc thiện thì hãy như Vĩnh An huynh đây, lặn lội mang bạc đến, phóng khoáng quyên góp. Còn người thì ra cái thể thống gì, tụ tập bất hợp pháp, lại còn mù quáng khen ngợi người con gái xấu xí thế kia. Với tư cách là một bộ khoái tận trung có trách nhiệm, ta không bắt người thì còn bắt ai nữa?” Quản Hiệu Nhàn

cướp lời nói chen vào, như một lời giải thích cho hành động của Triệu Vĩnh An.

Cách nói hách dịch ấy như đập mạnh vào tim Hình Hoan. Đúng, nàng không đẹp, khuôn mặt tầm thường không thể đáp ứng thẩm mỹ của tướng công nhà nàng; Nàng không đủ nũng nịu, tiếng “Chàng Vĩnh An” ngọt ngào kia nàng không cất lên lời được; Nàng cũng không tài nào học được cách tán dương chàng trong những tình huống như thế này, tình huống mà chẳng hiểu nổi dụng ý của Triệu Vĩnh An là gì.

“Nhị thiếu gia, đầu óc công tử có vấn đề gì không vậy? Nhậm công tử đang vui vẻ quyên góp, công tử sao gây chuyện ồn ào gì chứ?”

“Nàng gọi ta là gì?” Từng câu từng chữ nàng nói ra chàng đều nghe rất rõ, rõ ràng đó là cách xưng hô do chính chàng quy định ra, nhưng giờ phút này chàng thấy nó nghe sao mà chướng tai. Cái từ “Nhị thiếu gia” khô cứng kia nghĩa là gì! Mới có vài ngày, chàng đã vinh quang bị mất chức rồi sao?!

“Nhị thiếu gia.” Nàng quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt chàng, sợ rằng sẽ không còn đủ dũng khí để thanh minh cho mình, “Nếu như công tử và cô nương bộ khoái đây quá nhàn rồi thì cũng nên tính xem nên chơi trò khác, ở đây đang làm việc chính đáng, không phải trò chơi.”

“Ta cũng đến đây để quyên góp! Vung tay nghìn bạc mà thôi, ta quyên góp được. Cười, ta muốn nàng cười cho ta xem ngay bây giờ!” Chàng đưa ra thông điệp cuối cùng, chờ đợi như chắc chắn nàng sẽ quay lại cười làm nũng hiền lành dễ bảo như mọi khi, cùng chàng về nhà, kết thúc vụ lộn xộn này.

“...” Chi bằng chàng suy nghĩ chín chắn rồi cho ta một lá từ hôn, chính thức đuổi ta ra khỏi nhà thì hơn!

Tiếng lòng ấy tuy Hình Hoan không thể nói thành lời nhưng thực sự nàng khó lòng mà không nghĩ vậy.

Để nhân sĩ trong giang hồ nhanh chóng trả hết nợ cho nhà họ Triệu, nhanh chóng kết thúc cái đại hội đại biểu võ lâm, vừa phải nói dối lại còn diễn kịch, còn phải giặt không biết bao nhiêu áo cà sa cho đại sư,

nấu không biết bao bữa cơm cho y. Tuy phần lớn là công của đại sư nhưng nàng cũng đã rất vất vả.

Kết quả thì sao? Kết quả là chẳng hiểu thế nào chàng dẫn Hiểu Nhân muội muội của mình đến phá rồi, lại còn trong chớp mắt vung ra nghìn vàng. Muốn nàng cười thì về nhà hãy tính, cười mỉm, cười to, cười đau đớn, cười ngượng, cười khờ, cười nhăn da không rung thịt... chàng thích kiểu nào nàng sẽ cười hết cho không được sao? Có cần phải làm lớn như thế này không?

“Hình Hoan! Lâu rồi không được nhận thư từ hôn nàng ngứa ngáy chân tay rồi phải không?” Nàng không phản ứng gì, khiến chàng phần nộ đến mức như muốn sục đồ. Để sự uy nghiêm của mình thêm có uy lực, chàng rút chiếc roi bạc chuyên dùng để thực thi gia pháp bên thắt lưng ra.

“Ồ, công tử, thư từ hôn, công tử nhận nhầm người rồi sao?” Đối với người đang cầm hung khí không nên làm căng, nhưng cũng không thể mặc kệ Hình Hoan như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, Nhậm Vạn Ngân cố thử tìm một cái kết có hậu.

“Nhận nhầm, người con gái này đã gọi ta là “tướng công” hai năm trời, theo người thì ta quen thân nàng có bằng người không?”

Tiếng thét lớn của Triệu Vĩnh An trên bục khán đài khiến vở kịch càng lúc càng lên cao trào. Anh em giang hồ bên dưới không ngớt lời ngạc nhiên. Không ai có thể ngờ được, thoát cái a hoàn Triệu gia trang trở thành nhị thiếu phu nhân, càng không thể ngờ được, nhị thiếu gia thỉnh thoảng còn kiêm thêm chân chặt củi!

“Vĩnh, Vĩnh An huynh... cô ta, cô ta, cô ta là nương tử? Sao có thể như vậy! Muội đã từng gặp cô ta, cô ta là người của tên hòa thượng giả...” Đến đây vì nghe báo có tụ tập phi pháp, nhưng Hiểu Nhân không thể ngờ được ở đây lại có tin động trời như thế.

Quả nhiên đúng là còn có tên hòa thượng nữa! Chàng không còn tâm trí để quan tâm đến lời của Hiểu Nhân, chàng vẫn phải giữ vẻ mặt bình tĩnh đến giữ sĩ diện cho mình, “Lạc thú khuê phòng, chúng ta thích đóng vai a hoàn và cậu chủ thì đã sao!”

“Công tử từ hôn, công tử bình tĩnh đã nào, công tử nhận nhầm người rồi,

ta đã gặp vị hôn phu của nàng đây rồi.” Trong tình cảnh rối ren này, Nhậm Vạn Ngân cẩn trọng nói từng từ một.

Khá tốt! Lại còn cả vị hôn phu nữa. Quả là chàng đã đánh giá thấp nàng, ánh mắt như đâm lao nhằm thẳng vào Hình Hoan, nhưng khác với kiểu gào thét lúc nãy, nay chàng nói bình tĩnh hơn, “Tự nàng hãy nói đi, ta là gì của nàng?”

“Tướng công...” Ánh mắt đáng sợ của chàng khiến Hình Hoan khiếp sợ buột miệng trả lời theo phản xạ, nhưng khi nhìn khuôn mặt ngạc nhiên sững sờ của Nhậm Vạn Ngân bên cạnh, nàng chợt tỉnh ngộ ra, “Đúng vậy! Trước kia quả đúng chàng là tướng công của thiếp, nhưng chàng đã từ thiếp không biết bao nhiêu lần rồi. Chúng ta đã thống nhất từ sau chàng là ông chủ, thiếp là a hoàn. Chẳng lẽ chàng hỏi hận rồi sao? Đừng như vậy, thư từ hôn đã viết thì không thể thu lại được, nhị thiếu gia, công tử cần gì phải quyến luyến mãi như thế.”

Nàng vô cùng khôn khéo chuyển đổi tình thế khi đã trót lỡ lời, so với những lần nói dối trước kia, lần này chí ít cũng có nhiều thông tin thật, nhưng sự e sợ trong lòng nàng thì lại tăng chứ không giảm chút nào.

“Ồ, hóa ra công tử là chồng cũ.” Nhậm Vạn Ngân như vỡ lẽ ra mọi chuyện, dù chuyện này Hình Hoan chưa từng kể, nhưng nghe nói ai cũng có chuyện cần giữ riêng cho mình, hẳn tỏ ra thấu hiểu. Hẳn nhân tiện cũng bày tỏ sự đồng cảm hiếm có: “Chồng cũ, lời Hình Hoan nói công tử nghe rõ rồi chứ, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, thôi hãy bỏ qua đi.”

“Cút! “chồng cũ” ai cho phép người gọi như vậy?” Đến tận lúc này, Triệu Vĩnh An mới định thần lại sau những gì Hình Hoan nói. Nàng Hình Hoan mà chàng quen thuộc, nghe chàng quát lên là người mềm nhũn ra, không biết từ chối bất cứ yêu cầu nào của chàng, càng không có chuyện yêu cầu lại chàng không nên quyến luyến cái gì. Trên thực tế, nàng ta cần phải quyến luyến chàng thì mới đúng, “Hiệu Nhân muối muối, người tổ chức tụ tập phi pháp này trao lại cho nàng, ta dẫn người con gái này về xử lý việc nhà trước!”

“Xử lý việc nhà”, bốn chữ đơn giản ấy khiến Hiệu Nhân nhanh chóng lấy lại tinh thần phấn chấn hẳn lên, “Vâng! Muội sẽ không để huynh phải thất vọng đâu, chàng cũng không được để muội thất vọng đâu đấy. Vĩnh

An huynh, cố lên, chúng cứ rành rành, lần này chàng phải đuổi bằng được ả ta ra khỏi nhà. Đợi muội làm xong việc ở đây, muội sẽ trình bày rõ ràng chuyện của ả và tên hòa thượng giả cho chàng nghe.”

“Đợi, đợi đã...” Đúng là mãi mê tâm sự, thật chẳng hay ho chút nào. Nếu họ đã muốn nàng là người ngoài, thì nàng đành chịu giữ đúng thân phận của mình, muốn xử lý việc nhà cũng được. Nhưng... còn đồng bạc kia, nói gì thì cũng phải mang mấy hòm bạc đó về nhà trước đã, nàng không thể nào làm chuyện buôn bán lỗ vốn được, trộm gà không được lại mất luôn cả nắm thóc!

“Người đâu! Bịt mắt nàng ta lại, không để nàng ta nhìn tên gian phu kia thêm một phút nào!” Ánh mắt đơ ra bất động của nàng được Vĩnh An lý giải thành ánh mắt lưu luyến không muốn rời xa Nhậm Vạn Ngân.

-----oOo-----

Chương 20: Từ hôn đến kiếp sau, sau, sau, sau nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho dù những hiện tượng bất thường trời mưa đỏ, mặt trời mọc đằng tây, thiên cầu ăn mặt trăng... cùng xuất hiện cùng một lúc cũng không thể khiến người ta chấn động như tình cảnh diễn ra trước mặt lúc này.

Nhị thiếu gia vác nhị thiếu phu nhân về rồi!

Chính xác là vậy, dù cô nương được vác trên vai trông người thon thả nhẹ nhàng, khuôn mặt thanh tú không giống với Hình Hoan mà người nhà họ Triệu còn nhớ. Nhưng điệu bộ cúi gằm mặt, không phản kháng, không cự quậy, vâng vâng dạ dạ cũng đủ để họ nhanh chóng nhận ra đó là nàng. Lẽ nào nhị thiếu phu nhân mất tích mấy hôm nay không phải là đi vụng trộm mà là đến cửa hàng tạo hình nổi tiếng nhất chốn kinh thành?

Chuyện khiến người ta không thể ngờ tới còn ở phía sau.

Nhị thiếu gia bước nhanh không ngừng nghỉ xông thẳng vào phòng, đóng cửa chốt khóa, vội vã đẩy nhị thiếu phu nhân lên giường, chàng

bức bội xé toang bộ trang phục bó sát, bầu môi, ánh mắt như đóng đinh lên người nhị thiếu phu nhân đang run bần bật co quắp trên giường, màu sắc ánh mắt ấy phát ra giống như muốn lột sạch quần áo trên người con gái ra.

Trên thực tế thì đúng là như vậy, chàng mất hết kiên nhẫn rít lên qua khoe miệng: “Cởi bộ đồ hở hang, không ra thể thống gì kia ra!”

“Ừ!” Đám người hầu chen nhau bên ngoài hít thở thật sâu vào trong.

“Ồ...Đừng như vậy, bao nhiêu người nhìn thấy kia, thiếp xấu hổ lắm.” Hình Hoan chìa cánh tay yếu đuối với lấy cái chăn, quấn chặt lấy thân mình. Nàng giương đôi mắt như vô tội, tay chỉ về đám người đen ngòm bên cửa sổ.

Vĩnh An nhìn về phía nàng chỉ, hít thật sâu, cố giữ bình tĩnh, bước nhanh đến bên cửa sổ, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào từng khuôn mặt đang cứng lưỡi trơ mắt nhưng lại vô cùng háo hức, “Chán sống rồi hả? Cút hết cho ta!”

Rào rào, đám người tản ra, chỉ còn sót lại một tên nô gia phản ứng chậm chạp chưa kịp lần đi.

“Người muốn bị viết thư từ hôn hả?” Vĩnh An trừng mắt nhìn hắn, tay chuẩn bị đóng cửa sổ lại.

“...” Nhị thiếu gia, ngài có cần phải đi soi gương lại không, chuyện đã đến mức này, giống điệu bộ dám viết thư từ hôn lắm sao? Tên nô gia cứng lưỡi, không dám nói những điều mình nghĩ trong lòng ra, đành cười ngô nghê. “Nhị thiếu gia, nô tài, nô tài chỉ muốn biết hôm nay ngài có muốn ăn bánh sủi cảo không? Hi hi.”

“Ăn em gái mi ý!” Chính là hắn, chính hắn là tên khốn nạn hôm đó đã rửa chàng biến thành mất gà chọi.

“Vậy ngài cứ tiếp tục, hi hi, tiểu nhân xin cáo lui, tiện thể đóng cửa cho ngài.” Lần này tên nô gia phản ứng rất nhanh, vụt cái đã biến mất. Nhớ tới đứa em gái mới tám tuổi ở quê, hắn rất đau lòng, nghĩ rằng phải viết ngay về nhà một bức thư, để cha mẹ bảo vệ em gái kỹ vào, tránh để bị nhị thiếu gia ăn mất.

Đám người giải tán hết, nhưng cục tức trong lòng Triệu Vĩnh An vẫn chưa hết, nuốt không nổi mà chẳng nhả ra được, cứ nghẹn ở cổ họng, nó luôn nhắc chàng rằng người con gái trước mắt kia to gan làm quậy, cấm cho chàng cái sừng rõ là chắc chắn! Còn chàng, cứ như một thằng ngốc tin tưởng nàng có cho chẵn dê cũng không thể rời xa chàng.

Nổi tức giận càng lúc càng sôi lên, chàng không nói gì, quay người đi, lúi từ sau tấm che giường một cái hòm trúc, rút mạnh xuống trước mặt Hình Hoan.

“Thứ gì vậy?” Hình Hoan lui người lại phía sau. Thấy chàng không trả lời, nàng rướn người lên, lấy ra trong hòm hàng tập thư.

Trên mỗi phong bao đều ghi hai chữ “Tù hôn”

Số lượng quá nhiều, khiến nàng nhìn mà ngao ngán. Không hiểu nổi chàng hận nàng bao nhiêu, ghét nàng thế nào, mà ngày đêm viết nhiều thư tù hôn như thế này?

Nàng cắn chặt môi, không nói gì, lặng lẽ lấy những lá thư tù hôn đó ra, xếp lại ngay ngắn. Nàng cứ nghĩ rằng mình đã sớm chai lỳ với những cái này, nhưng... trong tim vẫn thấy chua chát, đắng nghẹn ở cổ họng, đôi mắt ướt khiến Hình Hoan hiểu rằng bản thân không kiên cường như mình vẫn tưởng.

“Đợi một lát!” Chàng liếc mắt sang, nhìn cái bóng dáng ở trên giường, trong khoảnh khắc ấy, sự im lặng của nàng như đâm mạnh vào trái tim chàng. Nhưng khi nhìn thấy bờ vai nàng hở lộ ra ngoài, mắt chàng bỗng căng ra.

“Có chuyện gì?” Nàng nhẫn nhịn bỏ qua tâm trạng của mình, dừng cảm ngược lên, chán nản nhìn thẳng mặt chàng.

“Màng thủ cung [1] của nàng đâu?”

[1] Màng trinh của con gái.

“... Từ trước đến nay thiếp chưa từng có.” Nàng lặng người đi, người đàn ông danh chính ngôn thuận sớm tối cùng nàng trong suốt hai năm

trời, trước ngày hôm nay liệu đã từng liếc mắt để ý đến nàng một lần nào chưa?

“Hiệu Nhân nói người con gái nào cũng có, sao nàng lại chưa từng có bao giờ?” Rõ ràng là Vĩnh An đã hiểu nhầm ý nàng, chàng nghĩ ngay từ đầu mình cưới phải đồ cũ!

“Mẹ thiếp chưa bao giờ đánh dấu cho thiếp!” Ánh mắt đó là gì nhỉ? Trước khi quen chàng ngày ngày nàng làm bạn với lũ dê, lẽ nào chăn dê cũng bị mất trinh tiết? Lời lẽ đay nghiệt, ánh mắt hà khắc, khiến nàng dường như mất kiểm soát, bực dọc đáp lại, tại sao thứ Quân Hiệu Nhân có nàng cũng phải có. Trò chơi của người phú quý ấy nàng không chơi nổi!

Nghe vậy, chàng thở nhẹ, đôi lông mày vẫn chau lại, “Vậy nàng có quan hệ như thế nào với cái thằng quyền góp ngó ngẩn ấy? Buổi tối hôm đó ai đã đưa nàng đi?” So với Nhậm Vạn Ngân thì chàng quan tâm hơn đến kẻ đã đưa nàng đi ngay trước mặt chàng. Dù không nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, dù không nghe rõ giọng của đối phương, nhưng Vĩnh An vẫn khẳng định rằng người đó không thể là Nhậm Vạn Ngân.

Người con gái trước mặt ngồi quay lưng về phía chàng, chàng không nhìn được nét mặt nàng nhưng vẫn cảm thấy rõ ràng cả thân hình nàng như cứng lại.

Hình Hoan mím chặt môi, tức giận vò xé đồng thư từ hôn trong tay. Tên quan phóng hỏa đốt lửa dựa vào cái gì mà dám chất vấn một thảo dân thấp đèn như nàng? Chàng còn muốn nghe câu trả lời như thế nào? Hay tốt nhất nàng cứ từ từ nhận hết cả bảy tội nhà Phật, để chàng có đầy đủ lý do đuổi nàng đi, để chàng cưới nàng Hiệu Nhân muội muội có dấu ấn hồ phách chết tiệt về làm vợ?

Vậy thì được, để nàng cho chàng toại nguyện! Dù sao cuộc hôn nhân không bình đẳng này khiến nàng quá mệt mỏi rồi, chàng sống cũng mệt rồi!

Nghĩ vậy, Hình Hoan mở tung chiếc hòm trúc ra, hai bàn tay nắm chặt, chân quỳ xuống, người thẳng lên, “Gian phu, đều là gian phu cả! Một người, hai người... tất cả đàn ông đều có liên quan đến thiếp! Lừa cái gì mà lừa, không ung sao? Chàng có tư cách gì mà không ung, thư từ

hôn chàng viết cho thiệp đã đủ để từ thiệp đến kiếp sau, sau, sau, sau, sau nữa rồi. Thế nào gọi là “từ hôn đến kiếp sau, sau, sau, sau nữa” chàng có hiểu không? Có nghĩa là dù thiệp có chết đi, đầu thai, đầu thai lần nữa, rồi lại đầu thai, dù đầu thai mấy kiếp nữa cũng không cần phải hầu hạ chàng, gọi chàng là “tướng công” nữa...Hu!

Những lời bức xúc phát tiết ra ngoài được một nửa thì chợt Hình Hoan thấy eo mình như bị nắm chặt, khiến nàng phải rướn thẳng người ra, cổ ngửa lên, cảm giác bị đè nén chợt ập tới khiến ngực nàng như tắc thở, một tiếng rên khẽ mềm mại đối nghịch hoàn toàn với những lời trước đó len ra từ kẽ họng. Khi nàng còn đang chưa kịp nói tiếp thì có cái gì đó mềm mịn đè lên môi nàng.

Theo bản năng nàng muốn nghiêng đầu né tránh, nhưng không kịp, những ngón tay nóng bỏng giữ chặt cằm dưới của nàng, khiến nàng không còn đường nào chạy thoát! Nàng bị đau, bất giác há miệng ra.

Không có gì cản trở, cái lưỡi ẩm mềm của chàng chui vào không kiêng dè, quấy đảo liên tục, kèm theo đó là tiếng rên nhẹ phát ra từ khoang mũi chàng làm kích động mạnh đến mạch suy nghĩ của nàng. Hình Hoan như bị điễm huyết, không biết phản kháng thế nào, càng không biết phải đáp lại ra sao, trong đầu lý trí bị hút chân không, nàng cứng đờ người ở đó.

Mãi đến khi, đồng thư từ hôn bị chàng vung tay văng tung tóe xuống đất, Hình Hoan mới chợt định thần lại, “Buông ra...”

Nàng chống tay lên ngực chàng, cố tạo khoảng cách giữa hai người. Chàng thì không hề bị tác động, hai mắt nhắm lại, tạm thời buông tha cho đôi môi nàng, nhưng lại cắn vào vành tai nàng như muốn trừng phạt, kèm theo là hành động liếm nhẹ thoắt ẩn thoắt hiện, rồi tiếng mệnh lệnh như xuyên vào tai nàng, “Gọi tướng công!”

“...” Hàm răng trên nàng cắn chặt lấy môi dưới, trợn to hai mắt, ngoan cố không chịu mở miệng.

“Ta thu lại hết những thư từ hôn ban nãy, nghe lời ta, gọi tướng công đi!” Chàng nhắm mắt nhẹ nhàng nịnh, đầu lưỡi lướt nhẹ qua cổ nàng, cảm nhận sự run rẩy của nàng. Phản xạ cứng nhắc chỉ có với người tiếp xúc da thịt lần đầu của nàng ít nhiều bào mòn đi cục tức trong chàng.

“Thiếp không phải là đồ chơi của chàng!” Lúc bức bối thì dọa nàng thư từ hôn, khi có mục đích khác thì lũ lượt thu lại. Chàng định coi nàng là cái gì? Là con rối, không có tim không có phổi sao? Thu lại, ha, vậy những cái nhìn khinh miệt, ngược đãi và những nỗi ghen ghét nàng trước kia đâu rồi, cũng có thể thu hồi lại như thu hồi từng lá thư từ hôn sao?

“Ta biết, không có đồ chơi nào mà lại không nghe lời như thế này!” Nói xong, chàng lại một lần nữa ngậm chặt môi nàng, so với lúc này, càng rõ ý muốn xâm chiếm hơn.

Những ngón tay mềm của chàng trượt qua xương đòn của nàng, đến khi Hình Hoan kịp phản ứng lại thì chàng đã thành thực mở hết được cúc trên áo nàng.

Nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, muốn vớ lấy cái chăn che lấp cơ thể.

Nhưng cánh tay nhanh chóng bị chàng gạt xuống, chàng nheo mắt, lặng lẽ tận hưởng cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt, rồi bỗng chàng hỏi như lời cảnh cáo: “Đã cho ai nhìn thế này chưa?”

“...” Nàng cắn môi nghiêng đầu, không thém trả lời.

“Hình Hoan, ngừng chiến có được không? Đã đấu hai năm rồi, nàng không mệt sao?” Thấy vậy, chàng thở một hơi dài, giọng nghe mềm mại, có ý muốn thỏa hiệp.

Nhưng chính Vĩnh An cũng hiểu rằng, những lời nói ấy không có sức thuyết phục. Nói rằng cả hai đã đấu với nhau hai năm thà nói là chàng đã lãng phí tròn hai năm thì đúng hơn. Lúc nào cũng nhìn nàng với ánh mắt bất mãn, soi mói, nàng làm gì cũng cảm thấy không thuận mắt, chỉ vì ngay từ đầu cuộc hôn nhân này không theo ý chàng, giày vò nàng dường như là cách khiến chàng thoải mái hơn.

Chàng muốn nàng hiểu rằng dù nàng có mầu thân che chở cũng không bao giờ có thể đi vào trái tim chàng.

Chính nàng đã khuấy động cuộc đời của chàng, hủy hoại hy vọng về tương lai của chàng, thậm chí... vô duyên vô cớ đeo gông cho chàng, làm hỏng chuyện lớn của chàng.

Nhưng mấy ngày hôm nay, không có nàng ở bên, chàng dần nhận ra rằng hóa ra bị bám riết cũng có thể trở thành một thói quen.

“Được.” Nàng mở to mắt nhìn chàng hồi lâu, bỗng thay đổi quyết tâm vừa nãy, đồng ý.

Sự chuyển đổi này ít nhiều khiến Vĩnh An không kịp trở tay, chàng cứ tưởng tiếp sau đó lại phải cố lên gân lên cốt để ép nàng đồng ý.

Nhưng niềm vui sướng không giữ được lâu, rất nhanh, nàng tiếp tục nói: “Hãy bảo cô nương bộ khoái thả Nhậm Vạn Ngân ra, hần vô tội.” Nói thẳng ra, hần đã bị nàng và đại sư lừa thê thảm lắm rồi, còn gặp phải nạn tù tội, nàng cũng là người có lương tâm.

“Đừng có được đằng chân lên đằng đầu! Nàng còn có tư cách đưa ra điều kiện nữa sao!” Câu nói của nàng lại thổi bùng lên sự tức giận trong chàng.

Chàng đứng thẳng dậy, bực mình vung tay nàng ra, tạo khoảng cách bất thường giữa hai người, lạnh lùng lườm nàng. Chàng nghi ngờ vừa rồi mình bị trúng tà! Sao lại bị nàng ta lôi cuốn!? Nàng ta là người không biết tốt xấu, không nên dành cho cái gì cả, hãy cứ giống như trước kia cố gắng mà đuổi nàng ta ra khỏi cuộc sống, không đuổi được thì coi như sống mà không có không khí.

Đóng sầm cánh cửa phía sau, Triệu Vĩnh An vẫn chưa thể nuốt được cục tức trong họng, mãi đến khi một ai đó không sợ chết tự mình đâm đầu vào mũi súng.

“Ý, nhị thiếu gia, nhanh vậy đã xong rồi sao?” Thảo nào nhị thiếu phu nhân vẫn hàm canh thận dè trắng cho nhị thiếu gia ăn, nhưng, thời gian thế này có vẻ ngắn quá.”

“Sao người vẫn còn ở đây?” Ánh mắt nghi ngờ kia muốn cái gì?

“Ày, chẳng phải nô tài hứa sẽ canh cửa cho nhị thiếu gia sao? Nhị thiếu gia, nô tài canh rất giỏi, hay ngài cứ vào tiếp tục...”

“Không – cần – nữa! Nhìn cô ta, ta không thèm muốn!” Để lời nói của mình tăng thêm tính đáng cậy, chàng quay lưng bước nhanh đi. Nhưng đi

chưa được mấy bước, bất giác chàng dừng lại, “Tên nô gia kia... canh chặt vào cho ta, nếu nhị thiếu phu nhân còn mất tích lần nữa, thì các người phải lấy mạng ra mà đền!”

“Vâng, vâng, vâng.” Nô gia mỉm cười nhận lệnh, tự dung thấy cổ lạnh lạnh, cảm giác như đao đã treo sẵn ở đó.

Triệu Vĩnh An đi được vài bước, bỗng lại dừng lại, “Còn nữa, không cần biết các người dùng cách nào, tóm lại phải nhanh chóng điều tra cho ta cô ta đã làm những gì, ngoài tên thương nhân ngu dốt kia, phải liệt kê đầy đủ cho ta danh sách tất cả những sinh vật giống đực đã lại gần cô ta!”

“Vâng, vâng, vâng!”

Nhị thiếu gia lại đi. Nô gia khẽ ngẩng đầu nhìn trộm, trong lòng thầm đếm, “Một, hai, ba”. Quả nhiên, khi hắn đếm thầm đến “ba”, nhị thiếu gia của hắn lại dừng lại. Lần này, trông bộ dạng của chàng ta rất ngượng ngùng, bối rối.

Áp úng một lúc lâu, chàng mới miễn cưỡng nói một câu, “Chuẩn bị xe ngựa, bảo phu nhân thay xiêm y, theo ta đến nha môn.”

-----oOo-----

Chương 21: Hóa ra người mà nàng nặng lòng vẫn là đại sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thế nào gọi là không để bụng? Phải như Hình Hoan vậy, không cần biết trước kia trong lòng đã phải chịu bao nhiêu ám ức, bao nhiêu tủ nhục, chỉ cần Vĩnh An có chút thiện ý, nàng có thể tự mình lằm bằm hóa giải tất cả khiếm khích, cười như hoa nở.

“Tướng công, tướng công, có đúng là chàng chịu đi cùng thiếp để cứu Nhậm Vạn Ngâm ra không?” Thân hình tròn thu lu lẩn từ trong sân ra đến cổng, lắc lư chui vào xe ngựa, vừa đóng lại chiếc cúc đồng trên áo lông màu hồng đào, vừa vội vã xác nhận lại.

Tuy nô tài báo lại cho nàng như vậy, nhưng theo kinh nghiệm từ trước đến nay giúp Hình Hoan hiểu rằng, tướng công nhà nàng tính khí khó lường, không chừng cơn nóng giận nổi lên lại lừa nàng đến chỗ hoang vắng, sau đó ra tay giết chết rồi vứt xác, như vậy cho thành thối cả đời!

“Nàng nghĩ rằng ta rộng lượng vậy sao?” Chàng nghiêng mặt lườm, một Hình Hoan quen thuộc đã trở lại. Chỉ có điều, sao chàng lại để lạc hồn phách đến mức này, bắt buộc phải nịnh hót bằng cách này thì mới được nàng gọi một tiếng thân mật “tướng công.”

“Hừm...” Quả nhiên nàng đã không nghĩ sai.

“Hứa với ta ba điều.”

“Vâng.” Nàng giống như một đứa trẻ, ngồi ngay ngắn, hai tay an vị trên đầu gối, khuôn mặt ngoan ngoãn chờ đợi lời tiếp theo của chàng.

“Thứ nhất, từ nay về sau nếu không được sự cho phép của ta, không được phép cởi áo bông ra.”

“Ừm, ừm.” Chàng nghĩ là nàng muốn cởi ra sao, lạnh lắm chứ, nếu không phải Nhậm Vạn Ngân khóc lóc, dọa tự tử thì nàng đã không thèm mặc ít như vậy mà ngồi im ở đó đón gió thổi vù vù.

“Thứ hai, từ hôm nay trở đi, lúc nào nàng cũng phải ở bên cạnh ta, trừ khi ta đuổi nàng đi!”

“Ồ!” Điều này nghe ra có vẻ cũng không khó lắm, từ trước đến nay nàng rất hy vọng có thể bám lấy chàng từng giây từng phút.

“Thứ ba, không được phép nói dối ta!”

“Được thôi...” Có chút miễn cưỡng, nhưng nàng có thể đồng ý trước, để xem tình hình sau này có cần điều chỉnh không.

“Thứ tư...”

“Chàng nói chỉ cần hứa ba điều thôi mà?”

“Ta mà nói vậy à? Nàng nghe nhầm rồi.”

“...” Giọng điệu vô cùng quen thuộc, gọi lại ký ức của Hình Hoan, hình như trong một ngõ nhỏ đêm khuya nào đó cũng có một người vô cùng sĩ diện hão cũng đã nói câu tương tự như vậy. Nhưng giờ đây, người duy nhất có thể lắng nghe những phiền muộn của nàng đã đi rồi, và không bao giờ trở lại nữa.

“Thứ tư, chưa nghĩ ra.”

Hình Hoan nhỏ lệ, trong lòng lặng lẽ nói thầm: “Tướng công, chàng đừng nhầm chán như vậy chứ!”

Lần này, sự ngoan hiền của Hình Hoan được đáp trả bằng sự đả ngộ khác mọi khi. Sau khi kéo thô bạo nàng xuống xe ngựa, tướng công của nàng không buông tay nàng ra nữa. Mười ngón tay cứ đan vào nhau như vậy, đung đưa đôi tay, dẫn nàng đi vào trong nha môn.

“Nhị thiếu gia, ngài đến rồi ạ! Ngài tìm tiểu thư Hiểu Nhân sao? Ồ... đây là?” Đám nha dịch trợn tròn mắt ngạc nhiên, cuối cùng cũng có kẻ dừng cảm hỏi.

“Không quen biết!”

“...” Không quen biết cũng có thể đường hoàng tay trong tay bước vào nha môn sao?

“Liên quan gì đến ngươi!” Nhận ra điều đối phương định nói, chàng không khách khí hỏi móc lại. Muốn dắt ai thì dắt, đó là tự do của chàng, huống hồ đó lại là người con gái chàng đã danh chính ngôn thuận cưới về, còn phải khiến kẻ ngoài lề bầu sao?

“Hơ, hơ...” Nhìn đám nha dịch ngậm bồ hòn ngó nghiêng nàng từ trên xuống dưới, Hình Hoan đành cười trừ.

Không được giới thiệu trước người khác, không sao. Chí ít, thái độ của chàng đã có sự thay đổi, có lẽ sự giúp đỡ của đại sư từ những lần trước đã hiệu quả. Người ta nói thế nào nhỉ, không thể một sớm một chiều thay đổi tất cả được, hai năm hần học, đối xử tệ bạc, không thể hóa giải được ngay, cần có trình tự dần dần, nàng có thể đợi được.

Vậy là nàng được Vĩnh An dẫn vào trong nha môn thuận lợi không bị cản lại. Thấy Vĩnh An đi vào quen thuộc như ở nhà, nàng bĩu môi, tự nhủ, không được để ý đến điều đó, có lẽ giữa chàng và Hiểu Nhân muội muội chỉ đơn thuần là bạn bè mà thôi. Giống như nàng và đại sư vậy, bạn bè với nhau, đương nhiên là nắm rõ tình hình của nhau rồi.

“Á! Hình Hoan, ta biết thế nào nàng cũng đến cứu ta!”

Khi Hình Hoan cúi đầu để bước qua bậc cửa của ngôi nhà đó thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Đó là giọng của Nhậm Vạn Ngân. Mới nghe tưởng như hắn đã phải chịu cực hình vô cùng tàn nhẫn nên giọng mới thê lương đến vậy.

Nhưng khi ngược nhìn cảnh tượng bên trong thì Hình Hoan thấy nản lòng. Rốt cuộc vì cái gì mà nàng phải cảm thấy ái ngại với lương tâm như thế? Có gì mà cần phải lo cho hắn? Hãy nhìn cuộc sống hiện nay của hắn, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế gỗ đỏ, đằng sau còn có a hoàn quạt mát, bên cạnh bày đồ điểm tâm, dưa hấu đã cắt, thêm vào đó còn có ấm trà mùi thơm phức.

“Huynh.... huynh có khỏe không?” Đây vốn là lời nàng định nói để tỏ ý hỏi thăm hắn, giờ đây xem ra không cần thiết nữa, nhưng khung cảnh trước mắt lại khiến Hình Hoan sửng sốt, nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được câu nào để chào hỏi.

“Không khỏe, rất không khỏe. Nàng xem, toàn thân ta đều bị thương...” Nhậm Vạn Ngân xúc động đứng dậy, vén ống tay áo lên, đặc ý khoe vết đỏ trên cánh tay.

“Xì”, Vĩnh An đứng bên cạnh đánh tiếng không kiêng dè.

Nếu nhớ không nhầm chàng từng nghe nói rằng, khi vừa mới được Hiểu Nhân dẫn vào nha môn, hắn đã dọa cho tri phủ đại nhân sợ phát khiếp. Ba chữ Nhậm Vạn Ngân to đùng viết trên chiếc quạt mang theo thể hiện rõ thân phận thương gia giàu có chốn kinh thành. Bạc của hắn đủ để mua được quyền lực, thậm chí tri phủ đại nhân cũng không dám đắc tội. Vậy là hắn được mời đến khách đường, được chiêu đãi bằng trà ngon, nhưng máu dê của ai đó nổi lên nghịch với cô a hoàn trong nha môn, không ngờ lại gặp phải nàng đánh đá mới bị nàng dùng thân cây hồng quạt cho vào

cánh tay.

Nhậm Vạn Ngân không biết chân tướng sự việc đã bị phơi bày nên vẫn hiên ngang quay đầu đi. Song nếu không nhờ tiếng rên nhẹ ấy thì hẳn đã hoàn toàn không nhận ra có sự xuất hiện của công tử thư từ hôn ở đây. Với người ngoài không nên làm nũng, hắn nhanh chóng lấy lại vẻ mặt, khề hắng giọng, che giấu đi cái trò trẻ con vừa nãy, “E hèm, khỏe, làm sao mà lại không khỏe, lão gia ta còn khỏe lắm. Hừ, tên tri phủ bé tẹo ấy thì dám làm gì ta, ta lại khiến hắn chết như một con kiến bây giờ.”

“Oai phong quá! Ha ha.” Hình Hoan cười trừ vỗ tay. Hắn chợt tỏ ra uy phong như vậy, chẳng nhẽ muốn giấu cột sự lo lắng quá mức của nàng sao?

“Không được vỗ tay!” Tiếng vỗ tay nhẹ lạc lõng, phát ra từ trong khán đường khá lớn, khiến Vĩnh An trợn trừng mắt lên. Người con gái này đúng là chán sống rồi, chàng cần thêm một điều kiện là từ sau không được khen bất kỳ người đàn ông nào khác.

“Ngồi xuống, nói với hắn, ta và nàng có quan hệ như thế nào với nhau.”

“Thiếp... cái đó, Nhậm Vạn Ngân, chuyện là thế này...” Dưới sự giám sát bằng ánh mắt sắc nhọn của Vĩnh An, Hình Hoan đành phải cố ngồi xuống, định giải bày tất cả sự việc. Nhưng những điều cần nói chưa qua sự sắp xếp lại thì ngay đến nàng cũng không hiểu nổi.

“Trời ơi, Hình Hoan, không cần nói nhiều!” Không ngờ Nhậm Vạn Ngân đột nhiên giữ chặt tay nàng, cắt lời: “Không giấu gì nàng, thực ra sáng nay khi từ biệt, đại sư đã nói đôi điều với ta.”

“Hà?” Ngộ Sắc đã nói với hắn rồi sao? Vậy tại sao trong buổi lễ quyên góp vẫn còn nghệt cái mặt ra như mình là kẻ bị hại không hay biết gì vậy? Tên phú ông nhìn tưởng không mưu mô gì nhưng thực ra là một con hồ ly! Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là những lời Ngộ Sắc đã nói, nàng khó đảm bảo nó có đúng với sự thực không và nàng cũng biết là y định giở chiêu bài gì, “Xin hỏi, đại sư đã nói gì vậy?”

“Đại sư nói thực ra Hình Hoan đã kết hôn từ hai năm trước rồi, tương công của nàng là một thợ đốn củi, bên ngoài hắn ta có người đàn bà khác, đã thế còn viết thư từ hôn nàng nhiều lần, muốn đuổi nàng đi.

Nhưng Hình Hoan là người con gái tốt, vẫn cố gắng để duy trì cuộc hôn nhân này...” Nói đến đây, hần hăm hăm lườm sang Vĩnh An đang tỏ ra ngượng ngạo, rồi lại tiếp tục, “Khi nói đến đây, đại sư vô cùng đau đớn. Nhưng ta cần nói một câu cho công bằng, Hình Hoan, tại sao nàng lại phải chịu khổ thế? Thảo nào nàng muốn xuất gia, ta hiểu nàng.”

“Câm mồm! Ở đây chẳng ai cần người phải nói cho công bằng! Kể tiếp đi, tên trọc đầu đây còn nói gì nữa?” Những điều cảm kích ngày càng nhiều khiến Vĩnh An không nhịn được phải lên tiếng cắt lời. Chẳng lẽ lại để tên ngốc kia than khổ, tâm tình với Hình Hoan hoặc giả khuyên nàng cao chạy xa bay trước mặt chàng?

“Đại sư có trọc đầu đâu, đại sư để tóc.” Nàng day day trán, lấy hết dũng khí khẳng định lại.

“Nàng cũng im mồm đi!”

“...” Hình Hoan im bật.

Đưa mắt nhìn hai bên một lượt xong, Nhậm Vạn Ngân cười trừ rồi chen ngang: “Vậy ta có thể tiếp tục được chưa?” Thấy Vĩnh An gật đầu, hần hít một hơi thật sâu rồi nói: “Đại sư còn nói, đàn ông là như vậy, cao lương mỹ vị sắp cho trước mặt thì chê bai, đợi đến có ngày không còn được ăn, bị ai đó cướp đi rồi mới vội vàng, một chữ tổng kết lại là – hèn! Híc, mà ta vốn cũng chẳng thể hiểu nổi một tên đốn củi sao còn có tính trăng hoa? Nhờ nữ bộ khoái kia ta mới biết, hóa ra công tử thư từ hôn lại là nhị thiếu gia họ Triệu đây.”

Chính vậy, chàng không phải là tên đốn củi vợ vắn nào, chàng là nhị thiếu gia nhà họ Triệu. Hình Hoan không phải là cao lương mỹ vị gì, nàng không đạt được cấp độ đó. Trước kia chàng không nuốt nổi, giờ chàng cũng vẫn không muốn nuốt!

Những suy nghĩ trong bụng Vĩnh An vừa nảy ra thì có tiếng gõ cửa.

“Nhị thiếu gia, ngài có đó không ạ? Hiền Nhân cô nương đang tìm ngài khắp nơi.”

Nghe vậy, Vĩnh An quay ra, do dự một lát rồi mới quyết định, “Ta đi một lát, nàng đừng quên những điều đã hứa với ta! An phạt một chút!”

“Ừm!” Nàng mỉm cười nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng còn bao ý lộn xộn.

Những điều đã hứa? Ừ, nàng làm sao quên được, người quên là chàng mới đúng. Chàng nói từ hôm nay trở đi lúc nào nàng cũng theo sát không rời nửa bước chàng, vậy giờ thì sao? Vừa nghe có Hiểu Nhân tìm là chàng đã quên đi tất cả, bỏ nàng lại đây.

“Hình Hoan? Hình Hoan! Đây! Đây này này...”

Tiếng gọi thất thanh của Nhậm Vạn Ngân khiến Hình Hoan đang mơ màng chợt quay trở lại với hiện thực, sau khi chớp chớp mắt nàng mới thực sự tỉnh táo, nói: “Ồ, đại sư đã kể cho huynh nghe nhiều điều vậy sao.”

“Ừm, đại sư nói, đại sư coi ta như huynh đệ.” Hắc ốc ý vênh mặt lên.

Cử chỉ của Nhậm Vạn Ngân khiến Hình Hoan không thể hiểu nổi. Vậy là sao? Được một hòa thượng coi như anh em là một chuyện rất đáng để kiêu hãnh hay sao?

“Đại sư còn nhờ ta chăm sóc cho nàng, để nàng không phải chịu khổ nữa.”

“Ta không cần ai chăm sóc!” Càng không cần một ai đó nhờ vả người này người kia như ban phát việc thiện như thế.

“Đại sư nói phải vội đi thực hiện một việc trọng đại thay đổi cuộc đời, xong việc sẽ quay về.”

“Ta mặc kệ y có về hay không... huynh nói gì? Y còn quay lại nữa à? Sao huynh không nói sớm, những thứ linh tinh kia nói nhiều như thế để làm gì? Huynh có biết tóm tắt nói ý quan trọng không vậy!” Câu trả lời của Nhậm Vạn Ngân khiến Hình Hoan bỗng trợn to hai mắt, xúc động đến mức không thể không chế được.

Nhậm Vạn Ngân mỉm môi nhin cười, lặng lẽ nhìn bộ dạng nóng vội của người con gái có chồng. Đợi đến khi nàng gào xong, hắc ốc mới nói một câu trúng tim, “Hóa ra người nàng thích vẫn là đại sư.”

“... Điên, điên thật rồi!” Thích đại sư, làm gì có chuyện đó? Nàng có bị bệnh đầu, sao lại đi thích một hòa thượng? Nàng cũng vẫn còn đạo đức, sao có thể phản bội tướng công?

Đúng vậy, là do Nhậm Vạn Ngân bị điên rồi! Người nàng có thể thích chỉ có thể là tướng công đã kết tóc trăm năm cùng nàng!

-----oOo-----

Chương 22: Thiếp cho chàng toại nguyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi kết hôn, mẹ chồng nói: “Con là con dâu, do chính tay ta chọn lựa, ta tin con biết làm thế nào để trở thành người vợ tốt. Con cần gì ta cũng có thể cho, nhưng con phải hứa với ta rằng, một khi đã bước vào cửa nhà họ Triệu thì tuyệt đối không được có hai lòng.”

Năm ấy, nàng chẳng nghĩ ngợi gì, đồng ý không do dự, thậm chí sau khi gặp mặt Triệu Vĩnh An, nàng cảm thấy rằng mình đã may mắn.

Bởi vậy... không thể nào! Nàng không thể phản bội lời thề, đi thích một người khác!

Nghĩ rồi nàng thở dài một tiếng, lắc lắc đầu những mong vất bỏ những lời của Nhậm Vạn Ngân ra khỏi đầu. Tự cổ vũ bản thân bằng một nụ cười, chỉnh đốn lại tinh thần xong, nàng vòng ra đường hành lang, tìm bóng dáng của Triệu Vĩnh An.

Đúng! Chính là vậy, hiện bên cạnh nàng là tướng công và sau này trở đi người nàng cần luôn ở sát bên cạnh là tướng công, không nên nghĩ ngợi những chuyện khác. Dù đại sư có quay trở lại, thì chẳng qua họ chỉ là bạn bè tâm giao với nhau, không cần phải quan tâm người khác nói thế nào, tự mình biết mình trong sạch là được.

“Này, này, các tỷ có thấy cô gái hôm nay nhị thiếu gia dẫn đến không? Nghe nói đó là nhị thiếu phu nhân đấy.”

“Không phải chứ! Sao lại thế được? Sao chẳng xứng đôi gì cả!”

Bọn nha môn đang xì xào với nhau, Hình Hoan nghe thấy cố ý né mình đằng sau cái cột, lặng lẽ bất mãn. Họ có gì không xứng đôi? Hừ, các người mà tìm được một người con gái thứ hai hầu hạ chàng được như nàng, thì nàng, nàng... sẽ cam tâm bái phục chịu thua!

“Sao mà không thể được? Chính vì trông không xinh, không hài lòng nên nhị thiếu gia mới có quan hệ không rõ ràng với Hiếu Nhân.”

“Ừ cũng phải. Ừm, người có biết không, ta nghe Hiếu Nhân nói, từ hai năm trước nhị thiếu gia đã có cú tình sét đánh với nàng ta rồi, sau đó nhị thiếu gia cố nghĩ ra mọi cách, thậm chí cố ý gây loạn trong Triệu gia trang để đòi bộ khoái đến xử lý, cuối cùng mới được tiếp cận Hiếu Nhân. Ta đoán chắc nhị thiếu gia vốn định cưới Hiếu Nhân làm thiếp, nhưng không ngờ Hiếu Nhân xuất thân trong nhà quan nên đành phải tạm thời ngâm đắng nuốt cay.”

“Biết chứ, sao lại không biết, Hiếu Nhân cũng đã từng nói với ta chuyện này rồi. Nhị thiếu phu nhân đó là một cô gái chần dề thì phải? Ta thấy ả, chẳng bao lâu nhị thiếu gia sẽ từ hôn cô ta rồi cưới Hiếu Nhân về thôi.”

“Cô gái chần dề? Thật đáng thương, làm sao mà đấu chọi được với thiên kim tiểu thư nhà quan.”

“Thì đúng vậy, nếu ta mà có quen cô ta thì cũng khuyên cô ta sớm mà bỏ đi, tránh sau này lại khó xử.”

Tiếng xì xào bàn tán đã xa dần nhưng Hình Hoan vẫn nấp sau cái cột. Mặt nàng trắng bệch, tựa lưng vào thanh lan đằng sau. Những lời đồn đại như vậy đây không phải lần đầu Hình Hoan nghe thấy, đám nô gia nhà họ Triệu cũng luôn ngồi tán chuyện phao tin đồn nhảm, nghĩ gì là nói đấy. Nhưng chưa bao giờ có ai nói với nàng rằng, từ hai năm trước Vĩnh An đã có tình cảm với Hiếu Nhân.

Từ trước tới giờ nàng cứ ngỡ Hiếu Nhân là kẻ thứ ba, không ngờ, lại chính là mình.

Thảo nào ngay từ đầu chàng cứ ghét bỏ nàng như thế, thậm chí ngay trong đêm tân hôn chàng đã bỏ mặc nàng, cứ nhìn thấy nàng là lại mặt nặng mày nhẹ. Sự xuất hiện bất ngờ của nàng làm phá hỏng dự định

hạnh phúc của chàng...

Sau tiếng sét ái tình chưa kịp theo đuổi thì chàng đã phải cưới nàng.

Những lời của người ngoài không đáng tin, điều này Hình Hoan biết. Nhưng nàng vẫn không thể quên được vụ án mất trộm bảo kiếm từng om xòm trong Triệu gia trang, còn nhớ ngày đó mẹ chồng lo lắng quá, đúng là đã tìm rất nhiều bộ khoái đến. Sau khi lục tìm khắp thành, cuối cùng, bảo kiếm bị mất lại được chính Vĩnh An tìm thấy.

Chàng dốc sức sắp đặt ra vụ ấy lẽ nào là để tiếp cận một người con gái sao?

“Đồ con lợn!”

“Hả?!” Bỗng tiếng quát gần ngay sát bên khiến Hình Hoan không kịp trở tay, khiến nàng bất giác lui lại đằng sau, đập mạnh vào trụ lan can, cảm giác đau điếng khiến nàng dường như quên ngay những suy nghĩ vừa rồi.

“Điếc rồi sao?” Vĩnh An hùng hùng hổ hổ với người con gái ngốc nghếch trước mắt, không biết đã gọi bao nhiêu câu, mãi mới có phản ứng.

“... Thiếp đang nghĩ chuyện khác nên không để ý.” Nàng mấp máy môi, tự biện hộ cho mình.

“Đi thôi, về nhà!” Chàng đưa tay ra, đợi nàng tự cầm lấy.

Nhưng đợi một lúc, Hình Hoan vẫn đứng đờ người ở đó, không có động tĩnh gì. Đúng lúc chàng định hét lên quát thì nàng nói, “Tướng công, chuyện này... chàng và Hiểu Nhân đã quen nhau lâu lắm rồi nhỉ, tình cảm giữa hai người xem ra cũng rất tốt đẹp.” Đồ ngốc! Hỏi gì thế không biết, nói bóng nói gió thế ai hiểu nổi? Hình Hoan đành cắn mạnh đầu lưỡi mình.

“Có liên quan gì đến nàng?”

Đúng như nàng nghĩ, Vĩnh An thu tay lại, tức giận mắng một câu rồi một mình đi lên phía trước.

Nàng cố cứng đầu chạy đuổi theo, “Ồ, thiếp cũng không có ý quản lý gì chàng, chỉ là tiện thể hỏi vậy thôi.”

“Nàng và Nhậm Vạn Ngân quen nhau đã lâu, xem ra tình cảm cũng rất sâu sắc.”

“...” Tại sao lại lôi nàng ra? Không được, không được rút lui như thế, nàng không được tin lời của bất kỳ ai, chỉ cần chàng nói không có gì là nàng có thể chắc chắn yên tâm. “Thiếp mới quen Nhậm Vạn Ngân chưa được một tháng, đó chỉ như mối quan hệ hời hợt của bậc quân tử trong truyền thuyết. Nhưng, ờ, thiếp nghe nói chàng và Hiều Nhân muội muội đã quen nhau từ trước khi chúng ta thành thân.”

Chàng bỗng giật mình, nhìn chằm chằm nàng một lát. Chuyện đã lâu không nhắc lại, nay bị nàng bất ngờ gợi đến, tim chàng run run. Chàng chợt nhận ra điều nàng định nói là gì, “Những gì nàng nghe được không sai. Lần đầu tiên ta gặp muội ấy là từ hai năm trước, đúng là tiếng sét ái tình, giống như trong truyền thuyết người ta kể vậy, ta đã tự biên tự diễn ra vụ án, để được quen biết với nàng ấy. Ừm, sự thật này khiến nàng hài lòng rồi chứ?”

Mặc dù chàng như đang thành thật kể lại chuyện xưa cho Hình Hoan nghe, nhưng cũng có thể nói, chàng đang tự nhắc nhở bản thân.

Quản Hiều Nhân mới là người con gái đầu tiên chàng chọn lựa, chính sự xuất hiện của Hình Hoan đã làm xoay chuyển tất cả. Chàng như hiểu được cần phải để câu chuyện về đúng quỹ đạo của nó.

“Chàng đói chưa? Đi thôi, về nhà thiếp nấu cơm cho chàng ăn.” Hình Hoan trầm mặc hồi lâu rồi nói. Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười để trông mình có vẻ rất bình tĩnh, có thể không so đo mọi chuyện, chịu đựng nuốt trôi mọi chuyện.

Trong giây lát, Hình Hoan hao tổn tâm lực để chịu đựng sự giải bày của chàng, tự hối hận vì mình đã nhiều lời. Tại sao lại hỏi cho ra ngọn ra ngành? Biết rõ rằng có những chuyện đã được chôn vùi quá lâu đến nỗi mục nát, dù có bới ra đào lên thì cũng càng thêm sâu thẳm.

Những gì nàng mong chờ không nhiều, chàng có thể nói dối, dù cho có trăm ngàn lỗ hổng; Chàng cũng có thể nói một cách dễ nghe về sự thật

khiến nàng khó xử, dù cho bản chất vẫn là như nhau.

Kết quả Hình Hoan hiểu rằng, dù điều mong chờ không nhiều cũng là mong chờ, có mong chờ thì sẽ có thất vọng.

Không đợi đến khi Vĩnh An có phản ứng, Hình Hoan đã cười hì hì, ôm lấy khuỷu tay chàng, lôi chàng đi về phía trước, xem ra trông nàng rất vui .

Vĩnh An đành tự hoài nghi bản thân mình đã cưới một người con gái như thế nào? Đã hai năm rồi, dường như nàng không biết đau, không biết khóc, không biết tức giận, không biết đồ kỵ. Nếu đo lường bằng tiêu chuẩn của một vợ hiền thì nàng mười phần vẹn mười; nhưng đo lường bằng con mắt của đàn ông thì nàng là một thứ gì đó không có tình cảm.

Dù sau khi nghe chàng giải bày thẳng thừng như thế, nàng vẫn còn tâm trạng nấu cho chàng ăn một bữa cơm thịnh soạn, món nào cũng là món chàng thích ăn. Chàng thích những món ăn vị hơi đậm; canh gà không cho muối cũng là món chàng thích; ngay cả cơm hơi cứng cứng hột nào ra hột đấy cũng là sở thích của chàng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng biết quá rõ về sở thích của chàng, rõ hơn cả mẹ chàng.

Một cách tự nhiên, chàng dường như đã quen với cách nấu ăn của nàng, đã quen với việc bên cạnh mình có một người con gái lặng lẽ, nhút nhát.

Thói quen ấy quá chí mạng, nhưng chàng chưa kịp nghĩ cách cai nó thì ngay buổi sáng ngày hôm sau nàng đã cho chàng một cú chí mạng nữa.

Người hầu hùng hục chạy đến: “Bẩm nhị thiếu gia, không thấy nhị thiếu phu nhân đâu cả.”

Chàng rối bời đi đi lại lại trong phòng trà, trong lời văng vẳng lời bẩm báo của tên nô gia. Giống như những lần trước, người con gái mà chàng cho rằng không thể rời xa mình nửa bước, lại chạy đi chơi hết lần này đến lần khác giữa chốn kinh thành không người quen biết. Không những thế, lần nào cũng như đảm bảo giết chàng bất thành linh, làm chàng không kịp trở tay, tìm hoài không thấy.

“Bố sư chúng mày, mau nói rõ ràng xem nào, không thấy nữa là sao?”

Những nô gia ở trong phòng trà sắp chóng mặt vì nhị thiếu gia cứ đi đi lại lại liên tục, bỗng chốc chàng tốt bụng dừng phắt lại rồi hét lên giận dữ. Dù nhị thiếu gia đã nhiều lần gào đến rách cả gân cổ ra, nhưng chửi bới như thế thì thật là hiếm thấy.

Vậy là đám nô gia đùn đẩy nhau, cuối cùng một gia nô lúc nào cũng muốn nấu bánh sủi cảo cho nhị thiếu gia ăn được cử làm đại biểu, miêu tả chi tiết tình cảnh đã nhìn thấy trong phòng nhị thiếu phu nhân, “Bẩm nhị thiếu gia, tất cả những lá thư từ hôn mấy hôm trước thiếu gia viết đều không thấy đâu nữa, tủ quần áo cũng rỗng không, trong phòng còn lại một túi thơm đang thêu dở, và bức thư này...”

“Ông nội chúng mày, có thư sao không mau đưa ra đây?” Không chờ nô gia nói xong, Vĩnh An nhanh như cắt chìa tay ra cướp bức thư.

Động tác nhanh khiến tất cả mọi người nhìn thấy phải kinh ngạc.

Trong lá thư ghi rõ ràng: Kính gửi Triệu Vĩnh An. Lần đầu tiên chàng biết rằng chữ nàng ngay ngắn, nắn nót như thế, không hề giống với một cô gái chần dề ngốc nghếch chút nào. Nhưng, như vậy thì đã sao? Chàng biết tên mình rất hay nhưng làm gì nàng ta phải viết cả họ lẫn tên chàng ra như thế?

“Thiếp cho chàng toại nguyện!” Dòng chữ to đùng trên tờ giấy, chỉ có năm chữ, lạnh lẽo cô độc, nó như xộc thẳng vào mắt Vĩnh An.

“Toại nguyện cái con mẹ nó! Ai cần nàng phải cho toại nguyện! Các người xem, ta đã từng cho phép nàng ta toại nguyện chưa? Ông nội nó chứ, cái kiêu như ban ơn cho ta, ý là gì chứ? Toại nguyện cái con khỉ! Các người bị điểm huyết hết rồi hay sao? Đi tìm cho ta, đào cả kinh thành lên cũng phải tìm cho ra, sống thì thấy người, chết thì thấy xác!”

“Vâng...” Mọi người đồng thanh trả lời. Phải khó khăn lắm đám người mới tỉnh lại sau những lời mắng nhiếc của nhị thiếu gia rồi từ từ giải tán.

Trước khi đi, vẫn còn nghe rõ tiếng nhị thiếu gia day nghiến: “Toại nguyện cái con mẹ nàng! Toại nguyện thằng cha nàng! Toại nguyện con muội nhà nàng! Ta toại nguyện cho cả nhà nàng!”...

-----oOo-----

Chương 23: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người ta thường nói, oan gia ngõ hẹp.

Lối đi ở kinh thành rất rộng, nhưng có những người lại cứ phải gặp nhau.

Sau khi rời khỏi biệt vườn họ Triệu, Hình Hoan tốn mất hai ngày, lừa đảo không biết bao nhiêu vụ, mua được một con ngựa lùn, trước mặt giờ đã là cổng thành, nhưng bỗng người không cần gặp lại xuất hiện.

“Ngươi! Xuống ngựa! Ta cần thách đấu với ngươi!”

Cô nương mặt bộ xiêm y màu hoa đào trước mặt hất cao cằm, giọng nói đầy vẻ ra lệnh. Cô nương khướu khướu thanh kiếm được chạm khắc tinh xảo trong tay, phần chuôi kiếm treo một túi thơm màu đen, nó lay động theo động tác khua kiếm của cô, tạo thành một đường cung bắt mắt.

Mùi thơm hoa hải đường quen thuộc còn có khả năng sát thương hơn cả lưỡi kiếm, bởi từng mũi kim sợi chỉ làm nên nó đều từ tay nàng mà ra.

Thậm chí nàng còn nhớ như in lúc tặng Vĩnh An cái túi thơm ấy, chàng nói không kiêng nể, thứ đàn bà thế này thì ai cần.

Khi ấy, Hình Hoan chỉ cười ngốc nghếch, trong lòng ôm một nỗi hy vọng, có thể chàng chỉ là khẩu xà tâm Phật thôi thì sao? Có thể quay đi chàng lại đeo nó vào chuôi kiếm của mình thì sao? Có thể... nhưng nàng không thể ngờ được chàng lại đem tặng nó cho người thương của chàng.

Nàng cố nén mình không chuyển hướng nhìn, cứ lặng lẽ kéo cương ngựa, định đi vòng qua, không muốn lời thôi với người đối diện.

“Này! Ta nói ngươi xuống ngựa cơ mà? Con đường này không có lệnh chỉ của triều đình, không được cưỡi ngựa. Đừng nghĩ rằng ngươi là vợ trước của Vĩnh An mà ta sẽ nể mặt ngươi. Hừ, thiên tử phạm tội cũng xử như dân thường, ngươi còn không chịu xuống ngựa ta sẽ bắt đi gặp

quan.”

Người chặn đường, quát lớn là ai? Đáp án đã quá rõ ràng.

Không giống với vẻ nhượng bộ, nhu nhược trước kia, lần này Hình Hoan chau mày vẻ mặt kiên nhẫn, tư thế của kẻ trên nhìn xuống, rướn mày cao ngạo, “Hiệu Nhân cô nương, cô nương đừng nghĩ tứ hải đều là cha là mẹ, ai ai cũng phải chiều theo ý cô nương. Xin lỗi, ta không phải là chàng Vĩnh An, không phải chiều theo cái thói ấy. Cô nương không biết rằng chó khôn thì không chặn đường sao? Tránh ra.”

“Người mắng ta là chó?!” Sự thay đổi quá đột ngột, Hiệu Nhân không thể thích ứng ngay được, nàng ta đứng lặng người mở to mắt, hoài nghi không biết mình có nhận nhầm người không, cô nương đang ngồi trên ngựa kia có phải là người vợ trước lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ của Vĩnh An không?

“Xì, ai đang chặn đường thì mắng người đó.”

“Đồ đàn bà xấu xí, người chán sống rồi hả!” Cùng lúc với tiếng hét, đề tiếng nói của mình có thêm sức thuyết phục, Hiệu Nhân không kịp rút kiếm ra khỏi vỏ nên quét ngang một đường trước mặt Hình Hoan.

Hoặc nói cách khác, theo nàng nghĩ, đối phó với một người như Hình Hoan không cần phải rút kiếm ra, tránh đề thiên hạ xung quanh lại bảo nàng ta ức hiếp kẻ yếu đuối.

Nhưng nàng ta không ngờ rằng, Hình Hoan nhanh chóng ngựa về đằng sau, khả năng đàn hồi rất tốt khiến nàng nằm ngựa trên mình ngựa, tránh được chiêu của Hiệu Nhân.

Hình Hoan biết võ công?

Đó là câu hỏi chợt hiện lên trong đầu Hiệu Nhân lúc này. Nhưng nhanh như cắt, nàng ta đá gập chân ngựa, khiến Hình Hoan bị ngã mạnh xuống đất, câu hỏi đó nhanh chóng có câu trả lời. Người có công phu sao lại ngã đau như thế? Càng không để mình ở thế không phòng ngự như thế.

“Ái ya, đau...” Hình Hoan ôm khuỷu tay bị đau, kéo cổ áo bị rách lộ cả bông bên trong ra. Cảm giác người đứng xung quanh càng ngày càng

hiều, nàng cắn răng đứng dậy, tức giận, bất bình nhưng vẫn duy trì sự kiêu ngạo của mình bằng cách nhìn thẳng vào Hiểu Nhân. Ai đã từng nói, thua người chứ không thua trận.

Ánh mắt thách thức ấy trước mặt bàn dân thiên hạ có nghĩa là đánh nữa đi, có giỏi thì đánh thắng ta đi! Với một người muốn trở thành “Thiên hạ đệ nhất nữ bộ khoái” như Hiểu Nhân thì như vậy là quá dễ dàng khiến nàng ta bị kích động.

Rút kiếm, vút vó, múa kiếm đẹp mắt, cú lướt kiếm nhanh gọn...

Những động tác liên hoàn được ra tay trong nháy mắt, đối với Hình Hoan đang bị lép vế đến mức nửa lặn nửa bò dưới đất, thì chút võ công kiêu mào ba chân của Quản Hiểu Nhân đã rất đáng nể rồi. Nàng chỉ còn biết trốn tránh phòng vệ, nhưng lại không biết làm thế nào để phản công. Chóp mắt, cùng với tiếng ầm ầm, vỗ tay của đám đông, lưỡi kiếm sắc nhọn đã kề sát vào cổ nàng từ lúc nào.

“Thật khôn nạn...” Cúi nhìn lưỡi kiếm sáng lóa, Hình Hoan chửi bất nhẽ. Năm xưa, tại sao mẫu thân lại không dạy cho nàng một chút võ công? Không cần quá giỏi, chí ít cũng không để nàng bị tình địch hạ bệ trước mặt bao nhiêu người như thế này!

“Nói xin lỗi mau!” Chiếm thế thượng phong, Quản Hiểu Nhân cười đắc ý.

“Thần kinh! Người cứ coi mình là “Chị cả giang hồ” chắc, thảo nào ai cũng phải nghe theo lời người, đừng có mơ! Ta không nói, không nói!” Thối đời điên đảo, rốt cục ai phải xin lỗi ai đây?

“Người...” Quản Hiểu Nhân tự dằn lòng phải bình tĩnh, không nên so đo với kẻ đã thua còn ra điều, “Vậy người phải hứa từ sau không bám lấy Vĩnh An huynh nữa.”

“Nhỏ toẹt vào! Thôi đi, tưởng Vĩnh An huynh nhà người thơm tho ai cũng muốn tranh giành hay sao? Bám lấy? Ta chẳng thèm! Nói cho người biết, hai năm chịu đựng khổ nhục đã đủ lắm rồi! Nếu không vì lời hứa từ lúc ban đầu, ta đã sớm khăn gói ra đi rồi. Quý quái thật, còn nghĩ rằng ta không thể sống thiếu chàng ta được sao? Chỉ có đồ ngốc mất mớ mới coi chàng ta như là bảo bối như thế...” Nàng tung lời chửi bới rất

trôi chảy, dốc hết cơn bực tức trong lòng ra.

Nói hết những tức tối, tủi hận trong lòng. Nói mãi, nói mãi, khoảng mắt nàng ầng ậc nước từ lúc nào không hay. Chính bởi Hình Hoan dần ý thức được rằng bản thân không có tư cách để mắng chửi những lời đó nữa, giống như đại sư Ngộ Sắc đã từng nói, nàng chính là đồ ngọc mắt mờ. Mãi đến tận ngày hôm nay, nàng vẫn không thể khiến mình rộng lòng bỏ qua tất cả, chỉ cần liếc mắt nhìn chiếc túi thơm, trái tim nàng vẫn nhói đau.

“Người, người, người...” Không hiểu nổi những gì Hình Hoan đang ai oán, Hiểu Nhân chỉ thấy rất chói tai, đến mức nàng ta phát hỏa lên, lưỡi kiếm sát cổ, bỗng chệch lối sát vào.

Dòng máu đỏ tươi chảy xuống dưới cổ.

Hình Hoan nghĩ mình chắc sớm kết thúc cõi trần, không những thế còn kết thúc một cách ly kỳ.

Kết quả là câu chuyện thay đổi theo hướng không ai lường trước được.

Từ đối thoại của hai người có thể đoán rằng họ đang tranh giành một người đàn ông. Tạm thời chưa bàn đến chuyện người đàn ông kia có sức hấp dẫn như thế nào mà có thể khiến hai cô nương đánh nhau giữa đường như vậy. Điều quan trọng là, chuyện này có liên quan gì đến hòa thượng? Sao lại có nhiều hòa thượng như thế?

“Xì xào, làm rầm!” Đủ loại các âm thanh tạo lên tiếng thảo luận không ngớt xung quanh. Đúng lúc ấy một nhóm hòa thượng bỗng từ đâu xuất hiện, nhanh như cắt, họ vây kín lấy hai cô nương, làm người ngoài không nhìn thấy gì nữa.

Đến khi không còn nghe thấy tiếng xì xào của đám người xung quanh, hơn mười vị hòa thượng mới tản dần ra, trông họ như không có chuyện gì xảy ra, đứng nghiêm, hai tay chấp lạy, tất cả đồng thanh nói: “A di đà Phật.”

“...” Hình Hoan rất đổi kinh ngạc, vết thương chỗ cổ vẫn đau nhói. Điều ngạc nhiên hơn, chính người gây ra vết thương ấy đang bị trói gục người trên mặt đất.

Không ai có thể giải thích, chuyện gì đang diễn ra?

“Thí chủ có sao không?” Trong lúc Hình Hoan còn đang bàng hoàng, một vị sư trông hiền từ bỗng xuất hiện trước mặt nàng, vị này đầu trọc, khoác trên mình chiếc áo cà sa màu đỏ, tràng hạt đeo trên cổ rất bắt mắt, hỏi thăm rất thân tình.

“Ừm, không sao, không sao...” Nàng ngẩng người gật đầu, càng lúc càng không hiểu chuyện gì, “Đa tạ đại sư đã ra tay cứu giúp, xin hỏi chúng ta đã từng quen biết chẳng?” Lẽ nào Ngộ Sắc nói đúng, nàng quả là có duyên Phật?

“Gặp gỡ thì sẽ quen.”

Những lời nghe có vẻ như ý Phật ấy lại khiến Hình Hoan chẳng hiểu nổi chuyện gì....gặp gỡ cái con khi! Nói gì thì cứ nói thẳng ra đi!

“Gặp gỡ cái con khi! Sư huynh, nói gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Có người đã nói thay cho nàng những lời trong lòng vốn khó nói với một người xuất gia, giọng điệu tản mạn rời rạc ấy giống như cái hôm nàng gặp chuyện khó xử ở Quần Anh lâu. Đầu óc nàng như bị chấn động, thậm chí còn ngừng thở. Phải khó khăn lắm nàng mới định thần lại, ngoái đầu lại. Trước mắt lúc này lại là một cái kiệu, trông đơn giản, kiệu lắc lư rất mạnh.

Vị hòa thượng kia nét mặt vẫn không có gì thay đổi, chỉ hơi cau mày, liếc nhìn cái kiệu, sau đó lại nhìn về phía Hình Hoan, “Thí chủ quen biết sư đệ của lão nạp chứ?”

Nghe vậy, cổ họng nàng động đậy, nàng chắc chắn nhận ra giọng nói nghe hay hay ấy, nhưng không dám xác nhận chủ nhân của nó có đúng là người mà nàng tưởng tượng hay không. Nàng sợ, sợ đó chỉ là ảo giác. Có lẽ đó chỉ đơn giản là tăng nhân qua đường? Giữa đường thấy chuyện bất bình nên ra tay cứu giúp.

“Sư đệ, vị nữ thí chủ này không có phản ứng gì, xem ra không quen đệ, chúng ta nên về thôi.” Hình Hoan không nói gì, khiến vị lão hòa thượng tự đưa ra phán đoán.

Khi hòa thượng già quay người đi, kiệu bỗng ngừng lắc. Một lát sau, những ngón tay thon dài chìa ra, vén rèm kiệu lên.

Một khuôn mặt khô ngô tuần tú lọt vào tầm mắt của mọi người, nụ cười nhẹ nhàng, giống như một dòng nước suối ấm áp chảy vào tim.

“Ấy! Đừng về, đừng về vội, quen, quen, ta quen hẳn!” Hình Hoan định thần lại, mặc kệ chuyện lễ nghĩa, vội nắm chặt lấy chiếc áo cà sa của lão hòa thượng. Thậm chí nàng cũng không biết mình bị kích động vì chuyện gì, không hiểu nổi cảm giác trong lòng lúc này, chỉ biết rất sợ người này lại mất tích một lần nữa.

“Nghe thấy gì chưa?” Câu trả lời hấp tấp, vội vàng của nàng khiến người trong kiệu cười mãn nguyện hơn.

Y mỉm cười, cúi mặt, ra hiệu cho dừng kiệu, bước ra ngoài. Vừa vội vàng cài cúc áo, vừa rướn mày đưa bộ đồ nhà sư vừa thay ra cho sư huynh mình, vẻ mặt trông rất đặc ý.

“Sư đệ, lão nạp không bị điếc.” Dù thái độ của đôi phương khá xác xược, không có khí chất của người xuất gia, nhưng lão hòa thượng vẫn điềm nhiên coi như không có chuyện gì, “Nữ thí chủ, nghe nói nữ thí chủ đã đồng ý gả cho sư đệ của ta?”

“...” Đại sư, người nghe ai nói vậy? Tại sao người trong cuộc là nàng mà lại không hề nhớ mình đã từng hứa như vậy?

“Đồ hòa thượng giả! Đừng tưởng rằng ngươi cho nhiều người đóng giả hòa thượng như vậy mà ta sợ ngươi! Nói cho ngươi biết, Quán Hiểu Nhân ta đây từng này tuổi chưa biết sợ ai bao giờ. Có giỏi, có giỏi thì cời trói, đầu tay đôi với ta, ta sẽ bắt ngươi về gặp quan...” Hình Hoan còn chưa hoàn hồn, Quán Hiểu Nhân bị trói bên cạnh đã không chịu nổi mà lên tiếng.

Từ nãy đến giờ, khuôn mặt lão hòa thượng dường như không có gì thay đổi, nghe thấy tiếng gào thét ấy chợt cau lại, đằng đằng sát khí, “Đồng nhân, đồng nhân, bịt chặt miệng nó lại!”

Khuôn mặt ấy, khẩu khí ấy khiến Hình Hoan phát hoảng. Họ là người

của miếu chùa nào vậy? Ai có thể tiết lộ chút không? Từ sau có đánh chết nàng cũng sẽ không đến đó thấp hương!

“Xin lỗi, nữ thí chủ, lão nô là người tu hành cửa Phật, chỉ thích thanh tịnh, sợ tiếng ồn.” Nhanh như cắt, lão hòa thượng lại lấy vẻ điềm tĩnh, giải thích như chưa có chuyện gì xảy ra. Không đợi Hình Hoan phản ứng gì, lão lại tự mình tiếp tục đề tài vừa nói, “Xin hỏi, có đúng là nữ thí chủ đồng ý gả cho sư đệ ta không? Cô nương, cô nương hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, dù dễ tăng sư là tội lớn đấy, sẽ bị xử tử bằng hỏa hình!”

“Này! Lão trọc kia, đã nói là không được uy hiếp cơ mà!” Ngô Sắc không chịu được nữa. Đó là cách để hỏi ý kiến của Hình Hoan sao? Rõ ràng là uy hiếp!

“Đồng nhân! Đồng nhân! Bịt mồm nó lại!” Sát khí bùng bùng lại nổi lên, lại nữa rồi. Nhưng giống như lúc này, nó đến nhanh mà đi cũng nhanh, thoát cái, lão lại trấn tĩnh lại, “Nữ thí chủ, xin hỏi nữ thí chủ muốn gả cho...”

“Đừng... đừng hỏi nữa, ta chưa hứa, chưa hứa, chưa hứa. Ta đâu có dụ dỗ tăng sư, ta và Ngô Sắc đại sư vô cùng trong sạch, chỉ đơn thuần là tình bằng hữu.” Hình Hoan nghĩ, không nên xem thường sự nhẫn nại của kẻ xuất gia, nếu nàng không đưa ra câu trả lời, lão hòa thượng già lại sẽ.... không, phải nói là lão phương trượng [1] sẽ hỏi mãi hỏi mãi mãi. Đó chỉ là chuyện nhỏ, nếu nàng thực sự bị xử là dụ dỗ tăng sư thì phải làm sao? Nàng không muốn bị lửa thiêu chết đâu.

[1] Người trụ trì chùa.

“...”

“...”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Ngô Sắc nhú chặt đôi lông mày, y chậm chí bắt đầu nghi ngờ ánh mắt lưu luyến khi chia tay của nàng phải chăng là do y tự mình huyền hoặc ra? Nếu thực sự có tình cảm, dù chỉ bé tẹo bằng một dấu chấm, nàng cũng không nên từ chối thẳng thừng như thế, cứ y như chẳng là cái gì, không nên xuất hiện, không nên làm phiền tình yêu thủy chung nàng

dành cho tướng công vậy.

“Sur đệ, nữ thí chủ nói không có tình cảm gì với đệ, chúng ta về thôi.” Có được câu trả lời như mong muốn, lão hòa thượng vung tay nàng ra, quay bước định đi.

“Đồng nhân! Bịt miệng nó lại!” Ngô Sắc chịu đựng thế là đủ rồi. Muốn gặp gỡ người phụ nữ mình yêu thương, lại bị một đám sư huynh đệ áp giải đi đã quá chán rồi; Lại có thêm một sư huynh chỉ mong y ngày ngày chỉ biết ở trong chùa gõ mõ tụng kinh đến nỗi mạng nhện văng đầy người lại càng chán hơn. Tội tệ hơn nữa, trong lòng luôn mong ngóng được gặp gỡ, nay gặp rồi thì lại nghe nàng nói một câu giữa họ chỉ có tình bằng hữu.

“Đi theo ta!” Y mặc kệ tất cả kéo tay nàng đi, không để cho nàng kịp vung tay ra để chứng minh mình không quyến rũ tăng sư. Hình Hoan cẩn thận nhìn lại lão hòa thượng, thấy đồng nhân trong truyền thuyết đang bịt miệng lão lại, lúc đó nàng mới thở phào nhẹ nhõm, “Đại, đại, đại sư, chúng ta đi đâu?”

“Đi chặt tên chặt củi nhà họ Triệu.”

“Không phải, không phải, nghe ta nói, không có tên chặt củi...” Cơ hội đã đến, nàng muốn nói hết những hiểu lầm trước đây.

“Hoan Hoan muội muội, nàng có muốn cái miệng của nàng cũng bị bịt chặt lại không?”

“...” Nàng im bật, tay ôm lấy miệng, lắc đầu lia lịa, đám đồng nhân kia trông quá cường tráng, nàng không dám đắc tội.

-----oOo-----

Chương 1: Giác nhà khó phòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hóa ra cảm giác đợi một người trở về nhà thật đau lòng.

Mãi đến tận hôm nay, Triệu Vĩnh An mới cảm nhận được cảm giác đó, chàng nhớ lại những năm tháng suốt hai năm trước, Hình Hoan đã đợi chàng về không biết bao nhiêu lần, cuối cùng lần nào cũng là thái độ nóng nảy rồi viết thư từ hôn của chàng. Nàng vẫn luôn không hờn không đổi, ngoan ngoãn thu lượm những lá từ hôn đó lại, sau đó đi nấu bữa ăn đêm cho chàng, sau đó là mất tích đúng như sở nguyện của chàng.

Câu nói của giang hồ quả ứng nghiệm – ác giả ác báo.

Vĩnh An không rõ đây có phải là lúc chàng phải đền trả hay không, chàng đã có một quyết định mà chính bản thân cũng phải suy ngẫm. Đó là dù lần này nàng trốn đi là vì tên gian phu nào, dù lần này nàng gây nên đại sự như thế nào, nói tóm lại, chỉ cần nàng quay trở lại, chàng đảm bảo sẽ không nổi giận, không viết thư từ hôn, sẽ cố mỉm cười với nàng.

Nhưng, đáng tiếc quyết định đó chỉ duy trì được trong vòng một hớp trà.

“Theo nguồn tin tin cậy, nhị thiếu phu nhân đang ở công thành. Song theo nguồn tin mới nhất, đúng lúc lưỡi kiếm của Quân cô nương ghè sát cổ nhị thiếu phu nhân, đám nô gia đang định ra mặt, thì một đám hòa thượng bỗng xuất hiện ra tay cứu giúp...”

Tên nô gia vẫn cứ thao thao bất tuyệt báo cáo, nhưng Triệu Vĩnh An không để tâm nghe, nỗi lòng trong chàng càng ngày càng nặng nề. Cuối cùng, chàng cắt lời, “Phu nhân đã nói vậy sao?”

“Hả? Gì cơ ạ?” Nhị thiếu gia, có vấn đề gì thì cứ hỏi, đó là thói quen tốt, nhưng hỏi thì cũng đừng nhảy cóc như thế chứ.

“Hai năm nay nàng ta chịu đựng khổ nhục đã đủ lắm rồi sao? Nếu không vì lời hứa từ lúc ban đầu, nàng ta đã sớm khăn gói ra đi? Chỉ có đồ ngốc mắt mờ mới coi ta như bảo bối?!”

“Trời ạ, nhị thiếu gia, ngài có trí nhớ tốt thế, nô tài mới nói có một lần mà đã nhớ như in như vậy...”

“Câm mồm!” Chàng cũng chẳng muốn nhớ, nhưng từng chữ, từng câu nó cứ như khắc vào đầu, muốn bỏ qua từ nào cũng khó.

Chàng tồi tệ đến vậy sao? Tồi tệ đến mức đồ ngốc lại còn bị mờ mắt mới

chấp nhận chàng?

Chàng đã khiến nàng phải khổ sở đến vậy sao? Đến nỗi nàng phải “chịu đựng khổ nhục”?

Chàng có ép nàng phải hứa hẹn gì đâu? Không, giữa hai người không có bất cứ lời hứa hẹn nào! Ngay cả việc bá trời đất, cao đường đều chỉ là một trò đùa hoang đường. Tại sao nàng lại không bỏ đi? Ngay lần đầu tiên nhận thư từ hôn, nàng đã có thể bỏ đi, để lại một câu “Ta cho chàng toại nguyện” như bây giờ để rồi sau đó mất tích luôn. Tại chính nàng ta chứ! Chính nàng ta cố sống cố chết để ở lại, không biết liêm sỉ tay cầm hết lá từ hôn này đến lá từ hôn khác mà miệng vẫn gọi “tướng công”!

Bây giờ lại ngược lại, vai diễn đổi hết cho nhau? Cứ như là từ trước tới nay chàng không thể không có nàng vậy.

“Haha, quá buồn cười. Các người thử nói xem, ta mà cần nàng ta coi mình như bảo bối chứ? Đúng là gặp ma, ta không có thâm mỹ đến vậy sao? Nàng ta chẳng có khí chất, không học thức, không tài năng, không lý tưởng, không xinh đẹp, nếu có trang điểm thì cũng chỉ là tạm được. Ta mà thèm để ý đến nàng ta? Ta có thể chăm được điểm gì của nàng ta? Ai mà để ý đến nàng ta thì mới đúng là mất mòi!”

“...” Cả đám nô gia im lặng.

Họ không hiểu nổi nhị thiếu gia đang muốn họ phụ họa, hay chỉ là nói cho họ nghe mà thôi, để che đậy những hành vi càng ngày càng bất thường gần đây của chàng. Nếu không quan tâm đến một ai đó thì liệu có mất hết cả bình tĩnh đến thế kia không? Nếu không quan tâm liệu có chỉ vì một câu nói của đối phương mà nghiền ngẫm đến thế kia không? Một vấn đề ngay cả đám nô gia cũng hiểu mà vị thiếu gia có khí chất, học thức, tài năng, có lý tưởng, điển trai như vậy lại không hiểu.

“Nói gì đi chứ! Các người không nói có nghĩa là gì?”

“...” Người bắt họ cầm miệng là nhị thiếu gia, nay bắt họ phải nói mới thôi cũng chính là nhị thiếu gia. Kể thực sự bị chịu đựng khổ nhục ở nhà họ Triệu là đám nô gia mới đúng. Im lặng một lúc, cuối cùng cũng có một người dám làm con tốt thí điểm, “Bẩm nhị thiếu gia, người ra tay cứu nhị thiếu phu nhân là hòa thượng, là hòa thượng đấy, ngài... ngài

không định đi bắt gian phu sao?”

Theo tìm hiểu gần đây, mọi người có một kết luận, nhị thiếu gia có hai sở thích – viết thư từ hôn, bắt gian phu.

Bởi vậy lúc này, thể theo sở thích của chàng, gái đứng chỗ ngựa.

“Đúng! Chuẩn bị ngựa! Theo ta ra cổng thành bắt gian phu!”

Trong chiếc kiệu nhỏ hẹp không khí như ngưng đọng, lại thêm một thân hình mặc áo bông khiến nó càng thêm chật chội.

Nhưng chủ nhân trong chiếc kiệu lại thích hưởng thụ cảm giác chật đến không cựa nổi mình ấy.

Dường như trong cuộc sống từ giờ thêm một con người, chỉ cần cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của nàng, y cũng không bao giờ dám trêu ghẹo gái nhà lành, không dám ăn mặc phát phơ, cử chỉ phóng túng... không dám làm bất cứ chuyện gì nàng không thích nữa.

Ngộ Sắc luôn hiểu rằng, bị gò bó cũng là một hạnh phúc, chỉ có điều, từ trước tới giờ, chưa một ai, khiến y tự nguyện bó buộc bản thân mình.

Y quay sang Hình Hoan đang rất ngượng nghịu, dù khoảng cách gần như thế này, cảm nhận thực sự sự tồn tại của nàng, nhưng trong đầu vẫn còn ảo giác như vừa có được lại sợ mất đi. Điều đó có nghĩa là gì, tạm thời y không muốn lãng phí thời gian tìm hiểu, hiện trước mắt y và nàng còn có nhiều việc gấp cần xử lý.

Ví dụ như ôm nàng.

Ý nghĩ ấy vừa hình thành trong đầu, y đã vội đưa tay kéo nàng vào trong lòng, ôm chặt hai bờ vai nàng, như muốn chạm khắc nàng vào trong lòng mình.

“Đại sư, đại sư, những người kia là ai vậy?”

Đáng tiếc người con gái trong lòng như không biết đến tâm trạng của y, hỏi bất thường, giọng điệu tỉnh bơ, như chứng minh tâm trạng nàng rất bình thường. Ngộ Sắc nhắm mắt, có tiếng ừm nhẹ phát ra trong cổ họng,

kèm theo đó là giọng nói như đọc kinh, “Đừng làm ồn, lâu lắm rồi không gặp, hãy ôm một lúc đã, để ta thỏa nỗi nhớ mong.”

Hình Hoan hiểu rằng những lời y nói không thể tin được, nhưng nàng vẫn bị cảm động, và ngoan ngoãn nghe lời đừng tất cả mọi cử động, cứ ngồi im lặng như vậy, cứ mặc cho y ôm chặt cánh tay, để má y áp vào mái tóc nàng.

“Hoan Hoan muội muội.” Vốn chỉ là cái ôm đơn thuần, nhưng vì sự không an phận của y nên nó bị biến chất. Y vừa nhắm hờ mắt, vừa hơi rên nhẹ, ngón tay vén vén những lọn tóc trùm lên tai nàng, đầu lưỡi tinh nghịch lượn qua lượn lại vành tai nàng, nghe như bồi hồi, lưu luyến.

“Ừm...” Nàng cảm giác người mình như đang mềm ra, âm điệu phát ra từ kẽ môi không hiểu là tiếng rên nhẹ hay là trả lời cho tiếng gọi của y. Lý trí còn lại trong Hình Hoan biết rằng, làm như vậy là không đúng, sự thật giả trong y nàng không thể đoán biết được, hoặc có thể y chỉ đùa cợt với nàng hết lần này đến lần khác, còn nàng, lại mê muội trong sự ám áp không hiểu nổi, “Này, đừng đùa nữa...”

Cảm giác đạo đức khiến nàng thức tỉnh, đưa tay đẩy người đàn ông bên cạnh ra.

Nhưng, sự tỉnh táo ấy không duy trì được lâu, thoát cái nó bị tan biến bởi một câu nói đơn giản của y.

“Ta hoàn tục rồi.” Có thể làm gì nàng cũng được.

“...” Nếu trong thời khắc ấy hỏi Hình Hoan, trên đời này câu nói nào làm người ta rung động nhất, chắc chắn nàng sẽ trả lời dứt khoát rằng – Ta hoàn tục rồi!

“Cười sung sướng thế là sao? Ta làm thế không phải vì nàng đâu.”

“... Ai cần biết tại sao người hoàn tục! Kể cả ngày mai người thành hôn cũng chẳng liên quan gì đến ta!” Liệu nàng có vấn đề gì không? Từ trước tới nay, lần nào nàng cũng bị những trò vô vị của y trêu cho tức điên đến suýt hộc máu, tại sao lần này nàng lại cảm thấy ngọt ngào, hoài niệm đến vậy.

“Vậy sao? Vậy ta không cần đưa thiệp mời nữa nhỉ?” Cười nhìn nàng nói trái với lòng mình, y rướn mày lên hỏi lại nàng.

Không ngờ Hình Hoan tưởng thật, “Người thành thân thật sao? Ta không muốn trở thành mẹ nuôi sớm như vậy đâu, người không cần phải gấp như vậy!”

“Ái ya... Hoan Hoan muội muội, đây là số mệnh, hãy chấp nhận nó, nàng cũng cố lên, nhanh nhanh để ta làm cha nuôi. Thôi, khó khăn lắm chúng ta mới gặp lại nhau, đừng nhắc đến chuyện đau lòng ấy nữa. Nào, để ta ôm một lát.”

Nghe vậy, Hình Hoan không kiên nhẫn đẩy tay y ra, bỗng im lặng.

Rốt cục y quay về để làm gì? Để chia sẻ với nàng thông tin động trời ấy sao? Hoàn tục, thành hôn, đúng là bi kịch.

“Sao thế? Không nỡ để người con gái khác được tận hưởng ta sao?” Ngô Sắc thích thú nắm bắt từng nét biểu cảm trên khuôn mặt nàng, rất độc đáo.

“Sao lại thế được! Ta đang nghĩ không biết nên chúc mừng người như thế nào, tặng quà gì đây. Nương tử tương lai của người có biết thù gởi uyên ương không, hay là ta thù một bộ cho người. Này, ta không có bạc, những thứ đắt tiền ta không mua nổi, ta chỉ có thể của ít lòng nhiều...” Chính Hình Hoan cũng cảm thấy nụ cười trên khóe môi mình thật miễn cưỡng, đành thao thao bất tuyệt để che lấp cảm giác bất thường lạ kỳ ấy.

“Hay nàng tặng nàng cho ta!” Y tựa người vào thành kiệu, ngắt lời nàng.

“Làm thế sao được... Đàn ông các người có hiểu thế nào là trách nhiệm không vậy? Nếu có điều khổ tâm gì thì đừng lấy người ta nữa, còn nếu đã lấy rồi sao có thể lảng nhãng! Cũng chẳng trách được hết đám đàn ông, một tay không vỗ thành tiếng mà, nhưng với những người con gái có đạo đức, không nên đi phá hoại hạnh phúc của nhà người khác, chuyện gì thì cũng cần phải có thứ tự trước sau.”

Lời nói của nàng cứ thế tuôn trào ra, thể hiện sự bức xúc nhiều hơn là trả lời. Ngô Sắc lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, khóe miệng hơi nhếch, dờ khóc dờ cười nói: “Hoan Hoan muội muội, thực ra chuyện tình cảm không có

lề lối gì hết, cũng giống như nội công, không có liên quan gì đến thời gian. Theo lý mà nói, càng già ý chí càng kiên cường, càng không thể nào công phá nổi.”

Nghe lời y nói, Hình Hoan lại hiểu thêm một tầng ý nghĩa mới.

Ban đầu nàng cho rằng, Quán Hiểu Nhân xuất hiện trước, nhưng dù gì thì nàng cũng là thê tử được Triệu Vĩnh An cưới về danh chính ngôn thuận, đã ở bên chàng vẹn vẹn hai năm trời, suốt thời gian đó nàng chăm sóc hết lòng cho chàng. Nhưng bây giờ, nàng chợt ngộ ra rằng, hai năm thì đã sao, nếu vừa ý nhau có lẽ hai năm cũng có thể coi như gắn bó dài lâu, nếu không vừa ý nhau thì dù có bám lấy nhau cả đời cũng chỉ là một đôi vợ chồng đồng sàng dị mộng, chỉ càng thêm chán ghét nhau mà thôi.

Hình Hoan chợt nhận ra, rời xa, không phải vì bức tức, dường như trái tim đã chết, đành nghe theo số phận.

“Này, không phải là nàng tin thật rồi đây chứ?” Nhìn thấy nàng trầm ngâm mơ màng, Ngô Sắc thôi không đùa nữa, véo nhẹ má nàng để nàng hoàn hồn lại.

“A!” Nhưng rõ ràng tư duy của nàng và ý đồ của y không giống nhau.

Những lời nói băng quơ mà nàng cũng tưởng thật? Vậy một ngày nào đó y mang một bát thuốc độc đến nàng cũng chẳng ngần ngại mà uống luôn?

“... Ngươi lại lừa ta?!” Lần này, Hình Hoan đã định thân lại.

“Hoàn tục là thật.” Nói làm thế không phải vì nàng là giả.

“Thế còn chuyện thành hôn?”

“Haha, các vị hôn thê của ta đã chết hết rồi, nàng không gặt đầu, ta còn thành thân với ai được chứ?”

“...” Câu nói này nghĩa là gì, cầu, cầu... cầu hôn sao?

“Không hiểu sao? Để ta nói rõ hơn nữa. E hèm, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, có thể cho phép nàng dùng tên họ của ta để nàng bước vào nhà ta.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, lời của y là một sự khẳng định. Không phải nàng đã hiểu sai mà đúng là y đang cầu hôn nàng. Trước đó, có năm mơ Hình Hoan cũng không nghĩ tới, sau hai năm làm vợ người ta lại được người khác cầu hôn. Nhưng đại sư, họ Ngô hình như hơi khó nghe, với cái họ như thế, ngài có quyền nói hùng hồn thế không?

“Hãy phản ứng như một người con gái bình thường xem nào?” Điều bộ day dứt, khó xử ấy là sao? Tốt nhất nàng nên lý trí một chút, lúc này đừng nghĩ tới tương công của nàng nữa, nếu đã tuân thủ truyền thống thì cảm phiền hãy tôn trọng phép tắc tổ tông, đừng coi thư từ hôn làm trò đùa!

“Không, không phải, ta...” Bị ngớ ngẩn rồi, người bỗng bẽ mặt như đi trên mây, tim đập không còn quy luật, cơ thể như bị hỏa thiêu. Toàn bộ lý trí như bị hút hết sạch, thậm chí nàng chỉ muốn gật đầu đồng ý ngay, nhưng cảm giác choáng váng ngất ngây khiến nàng như bị điểm huyết, không nói nên lời.

Nàng cứ nghĩ rằng ở đời này những cuộc hôn nhân chàng nàng đồng ý đã không còn nữa.

Nàng đã chuẩn bị cho cuộc sống một mình cho phần đời còn lại.

Thậm chí nàng đã dành thời gian để cảm tạ ông trời, đã để nàng được quen người bạn như Ngô Sắc đại sư, chí ít thì cũng đã vui vẻ không lo lắng.

Kết quả, tất cả mọi thứ đã đảo lộn không như những gì nàng thiết tưởng.

“Không nói gì sao? Vậy có nghĩa là đồng ý.” Thấy sự im lặng cứ kéo dài không biết đến lúc nào thì dừng, Ngô Sắc cặp mắt xuống, rồi tự giúp nàng đưa ra quyết định.

“Vậy...” Vậy hãy đưa muội đi. Đi đâu cũng được. Nàng cũng muốn vứt bỏ đi sự yếu đuối trước mặt Triệu Vĩnh An, sợ nếu gặp lại chàng, nàng sẽ trở lại nguyên trạng như cũ.

Nhưng Ngô Sắc hoàn toàn không muốn nghe tâm sự của nàng lúc này, y thừa nhận rằng bản thân không có đủ can đảm để khen ngợi sự trung

thành với cuộc hôn nhân buồn cười của nàng, y sợ nàng sẽ nói những câu ngớ ngẩn khiến y khó có thể chịu đựng nổi.

Hình Hoan chưa nói hết lời đã cảm thấy như có bóng râm trùm lên trước mắt.

Khi Hình Hoan ngược mắt lên, khuôn mặt của y đã ở ngay gần đó, những ngón tay trắng nõn của y xuyên vào mái tóc nàng, ấn mạnh đầu nàng tiến lại gần, lại gần nữa... đến khi hai môi chạm vào nhau. Y nghịch ngợm trượt trên đôi môi mềm của nàng, cảm nhận nàng như bị giật mình. Ngô Sắc mỉm cười, nhắm nghiền hai mắt, cắn môi dưới nàng, ép nàng phải mở miệng ra, y nhả nài để nụ hôn ấy sâu thêm, dần dần đưa lưỡi nàng vào miệng của y, dẫn dắt nàng biết cách đáp lại nụ hôn của đàn ông như thế nào.

“Úm...” Thế nào là hôn nhau, nói một cách nghiêm túc, lúc này Hình Hoan mới thực sự biết đến.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng hàm răng thẳng đều của y, cũng giống như nàng, và cả hơi thở ấm áp thuộc về y, đó là vị của hạnh phúc, rất ngọt, quấn quanh giữa răng và lưỡi, khiến người ta không muốn thôi.

Đây có phải là cái thứ “thích” mà Nhậm Vạn Ngân đã nói tới, Hình Hoan không hiểu.

Nàng chỉ biết rằng, chỉ cần cảm nhận thấy hơi thở của Ngô Sắc là nàng lại muốn cười, vì y từng nói khi cười nàng trông rất đẹp...

“Suyt, suyt, suyt!”

Nụ hôn quyến luyến nhanh chóng kết thúc trong tiếng xuýt xoa như lưỡi rắn hít thở sâu vào trong. Ánh sáng mạnh chói mắt, tiếng động bất thường, tâm trí đang vỡ tan của Hình Hoan bừng tỉnh. Nàng bàng hoàng mở mắt ra, cả người khựng lại, chưa kịp đẩy người trước mặt mình ra nàng đã trông rõ đám người đang đứng trước cửa kiệu.

...

Bầu không khí im lặng bao trùm thay thế tiếng ồn ào huyên náo ban nãy, sau khi nhìn rõ hai người đang ngồi trong kiệu, tất cả nhìn nhau lặng

ngắt, thậm chí cảm thấy như trong khoảnh khắc, mặt trời nóng gắt bị đám mây đen che khuất.

Trước đó, nếu nhị thiếu gia còn hùng hổ dẫn đoàn nô gia đi bắt gian phu, nay, ngẩn người đứng trước chiếc kiệu đột ngột dừng trước cửa biệt vườn. Chàng liếc mắt nhìn chú tiểu khiêng kiệu bàn tay chàng nắm chặt lấy tấm màn cửa kiệu, dường như máu trên mặt đều dồn về hai con mắt, hai con người đỏ au nhìn chăm chăm vào hai người đang trao nhau nụ hôn giữa thanh thiên bạch nhật.

“Tướng... công...” Cuối cùng thì cũng có người phá vỡ sự im lặng trước. Rõ ràng là đang chìm đắm trong lưới tình dịu dàng, Hình Hoan không biết rằng kiệu đã dừng trước cửa biệt vườn từ lúc nào, càng không ngờ rằng, vừa mới bỏ đi mấy hôm nay nàng lại xuất hiện trước mặt Triệu Vĩnh An với cách này.

“Tướng công?!” Cuối cùng nụ cười nơi khóe môi Ngô Sắc bị xé nát sau khi nghe tiếng gọi run run ấy.

“Huynh!” Đến lượt Triệu Vĩnh An định thần lại, xác định rõ mối quan hệ huyết thống của mình với gian phu thông qua cách xưng hô, lời nói thoát ra từ hai hàm răng nghiến chặt.

“Huynh?!” Lần này đến lượt Hình Hoan ngó người ra.

Ngay cả đám nô gia đứng xung quanh cũng phải bóp trán, cúi mặt. Nhị thiếu phu nhân, người có nên xóa dấu vết tội lỗi còn lưu lại trên môi kia không? Nhà này sao lại loạn thế! Lại còn diễn ra công khai thế này!

-----oOo-----

Chương 2: Trong hai người ai uống thuốc tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đi tìm thần y, nói với hã rằng, Hình Hoan bị thương, ngay lập tức đến biệt vườn Triệu gia trang.”

Đó là câu nói đầu tiên vị đại thiếu gia bật vô âm tín suốt hai năm nói sau

khi trở về nhà, y kéo em trai, em dâu ra. Nghe rất bình tĩnh, dường như khung cảnh hỗn loạn trước mắt không liên quan gì đến y.

Nhưng chính sự quan tâm ân cần ấy lại khiến cho bầu không khí càng thêm sượng sùng.

Từ lúc Triệu Vĩnh An vén tấm rèm kiệu lên đến nay đã được một canh giờ, ba người ngồi ở những góc khác nhau trong phòng khách, chẳng ai nói gì. Không có cảnh tượng mừng vui anh em đoàn tụ, không có không khí náo nhiệt của đám tân hôn phu thê mới. Bầu không khí im lặng quá đỗi khiến đám gia nô không ai bảo ai mà cùng tránh xa.

“Trong hai người ai uống thuốc tiên?” Để so bì sự nhẫn nại với hai cao thủ mưu mô thì Vĩnh An không phải là đối thủ, cuối cùng, chàng không chịu được nữa, đành hỏi trước.

Đó là khả năng duy nhất mà chàng có thể nghĩ được, tận mắt chứng kiến người anh mất tích bấy lâu và người con gái của mình quyến luyến với nhay ngay trong kiệu, chàng không thể nghi ngờ chính mắt mình, nhưng chí ít cũng có thể tin chắc rằng một trong số họ có người đã uống nhầm phải thuốc tiên nên mới gây nên màn kịch hoang đường, ly kỳ như thế.

“Chuyện nói...” Chuyện nói thì dài lắm, Ngô Sắc không muốn che giấu, nhưng bản thân cũng đang bị sốc mạnh nên y nhất thời không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Huynh đừng nói gì hết, để muội nói!” Hình Hoan vốn không dám tỏ mạnh trước mặt Vĩnh An, sau khi bỏ đi vài ngày, gan cũng to ra. Nàng quyết đoán cắt lời Ngô Sắc, tư thế như một người con gái dám làm dám chịu, “Muội rất tỉnh táo, huynh cũng rất tỉnh táo, những gì chàng nhìn thấy là cảnh hai người vô cùng tỉnh táo đang, đang... đang ôm nhau. Hừm, đúng, chuyện là vậy.”

“Thế mà coi là giải thích sao? Nàng nghĩ rằng chỉ bằng một câu “Chuyện là vậy” là xong sao?” Giọng điệu cợt nhả đó khiến Vĩnh An không thể nào tưởng tượng nổi, giống như vốn chẳng có chuyện gì to tát cả, mọi người về ngủ một giấc là xong hết.

Xin lỗi, chuyện này quá lớn! Nàng đã phản bội lại tướng công rồi!

“Chàng lại muốn từ hôn sao? Vậy thì nhanh lên, thiếp đang vội!” Nàng thực sự quyết tâm không lưu luyến gì nữa. Trước kia nàng cứ luôn nghĩ rằng họ là phu thê, điều nàng cần làm là hầu hạ chàng vô điều kiện. Nhưng quá nhiều sự thực đã chứng minh rằng những gì nàng nghĩ là tốt thì với Vĩnh An đó lại là trở ngại.

Nàng có thể đồng ý gả cho người đàn ông ngốc nghếch không biết cách biểu đạt nhưng nàng không thể chấp nhận người đàn ông đã có người phụ nữ khác trong tim, điều đó khiến nàng cảm thấy như mình là kẻ cướp giật giữa ban ngày.

Sự giác ngộ sau hai năm đằng đẳng chợt bừng tỉnh khiến Vĩnh An không giữ được bình tĩnh. “Vội vàng cái con muội muội thì có! Không cho vội!”

Dù chuyện đã qua hai năm, nhưng Vĩnh An vẫn còn nhớ rõ câu cửa miệng khó hiểu đó của huynh mình. Rõ ràng là hai người họ không phải mới quen nhau một vài ngày, người con gái này đã bị đồng hóa rồi! Chàng nheo mắt nhìn vào một ai đó, “Đây là điều ngạc nhiên mà huynh nhắc tới cách đây hai năm sao?”

Nếu nhớ không nhầm, hai năm trước, trước một ngày Triệu Tịnh An trốn đi khỏi nhà đã vỗ vai chàng thề như đinh đóng cột rằng: lần sau gặp, sẽ dành cho đệ một điều ngạc nhiên.

Ha ha, điều ngạc nhiên này thì quả là ngạc nhiên hơi quá đà thì phải.

“Đệ thấy thế nào?” Trong khi Vĩnh An vô cùng kích động thì y chỉ khẽ cười, nhún vai, tình cảm dễ khiến người ta mất đi sự kiềm chế này vượt qua sự suy đoán của y. Ngay chính Ngộ Sắc cũng không dám đảm bảo mình có thể điều tiết được tâm trạng của mình hay không, không muốn trút giận sang ai đặc biệt là Hình Hoan.

“Đệ thấy thế nào? Đệ nghĩ chắc hẳn huynh đã tính hết cả rồi!” Nói rồi chàng rút kiếm ở thắt lưng ra, chỉ thẳng vào huynh trưởng nhà mình. Chuyện bị cầm sừng thế này khiến chàng quá kích động, không thể duy trì bình tĩnh được nữa, “Triệu Tịnh An, huynh đừng nói rằng huynh không biết nàng ấy là ai.”

“Tĩnh cờ là ta không biết thật.” Dường như Tịnh An nghiêng rằng nghiêng

lợi nói câu đó, ánh mắt lạnh tanh hướng về phía Hình Hoan. Tướng công đồn củi? Trời, y cần phải sớm nhận ra, đệ của y làm gì có nhiệt tình đến mức nhiều lần giúp tên đồn củi đi bắt gian như thế? Làm gì có chuyện hoang đường như vậy, chỉ vì những điều đó đều do nàng nói ra, y chưa bao giờ từng hoài nghi.

Y không hiểu tại sao Hình Hoan phải nói dối, chỉ biết rằng từ đầu đến cuối y bị nàng lừa cho như một tên ngốc. Thậm chí còn ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần hoàn tục sau đó về giải quyết kẻ hầu không đáng thương tiếc kia thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

“Muội...” Sau khi hiểu điều ánh mắt y muốn nói, Hình Hoan lắp bắp miệng định giải thích. Nhưng nhìn lưỡi kiếm trong tay Vĩnh An, vết thương dưới cổ nàng chột nhói đau, nó khiến nàng nhớ lại cảm giác chẳng dễ chịu gì khi bị kiếm đâm vào, “Chuyện này... dù sao cũng là người một nhà, có gì thì từ từ nói, kiếm, hãy bỏ kiếm xuống trước, ngộ nhờ có án mạng, Hiếu Nhân cô nương sẽ bắt chàng đi nộp quan.”

“Câm miệng, ở đây không có việc của nàng, rút về phòng nghỉ cho ta!” Nghe vậy, Vĩnh An quắc mắt lườm nàng tức giận.

Hình Hoan vẫn đứng im ở đó như không nghe thấy gì, ánh mắt lo lắng vẫn cứ dính chặt lấy Triệu Tịnh An.

Mãi đến khi Triệu Tịnh An mỉm cười gật đầu nói với nàng: “Nàng cứ đi nghỉ đi, đợi một lát nữa thân y sẽ đến xem vết thương cho nàng. Ta không sao đâu, lát nữa ta sẽ đến thăm nàng.”

“Ừm.” Do dự một lát sau, Hình Hoan thỏa hiệp. Trước khi đi khỏi, ánh mắt bất an của nàng nhìn sang Vĩnh An, nhìn ánh mắt của chàng xong, nàng hoảng hốt né tránh.

Có lẽ lúc này đi chỗ khác là tốt hơn. Nàng không thể ứng phó nổi với cục diện ngoài ý muốn như thế, càng không thể chấp nhận được chỉ trong nháy mắt đại sư lại trở thành đại thiếu gia của nhà họ Triệu.

Nhìn bóng dáng nàng dần dần khuất xa phòng khách, trái tim Triệu Vĩnh An chột nghẹn ngào, sống mũi cay cay. Bóng dáng ấy quá quen thuộc với chàng. Trước kia, chỉ cần chàng hơi lên giọng một chút nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng bây giờ... dù chàng có tức giận đến mức

nào, có gào thét to đến đâu, thậm chí vứt bỏ cả lý trí, chĩa kiếm vào huynh trưởng của mình. Nàng vẫn đề ngoài tai những gì chàng nói, nhưng chỉ với một câu dỗ dành nhẹ như mây vờn gió thổi của Tịnh An là nàng đã mềm ra.

Với Vĩnh An, cảnh tượng này còn khiến chàng cảm thấy đau lòng hơn cả nụ hôn ban nãy.

Từ trước tới nay nàng nghe lời chàng răm rắp như vậy là vì sợ chàng. Nhưng với Tịnh An... chàng biết Hình Hoan không sợ, sợ dĩ ngoan ngoan như vậy, là tâm phục khẩu phục... chính là như vậy, ánh mắt nàng nhìn huynh ấy là ánh mắt tin phục, nàng chưa bao giờ nhìn chàng bằng ánh mắt như thế.

“Đừng mong ta cầu phúc cho hai người, không-bao-giờ!” Chàng nặng nề thở dốc, thu kiếm lại, và cũng thu lại tâm trạng rối bời, lạnh lùng nhìn Tịnh An.

“Đệ thích nàng?” Đó dường như là một câu hỏi thừa. Nếu như chàng gật đầu, Tịnh An cũng không thể đảm bảo mình có thể không chế bản thân. Rõ ràng là đôi phương đang ở bên bờ vực thẳm, còn chàng thì đã ở trong vực thẳm.

“Không thích.” Vĩnh An không do dự trả lời, “Nhưng đệ cần nàng ấy, chắc chắn cần.”

Thích hay không thích không quan trọng, chàng chỉ ngang bướng không muốn phải nhường những thứ thuộc về mình cho bất cứ ai, đặc biệt đó lại là Tịnh An, người đã tạo nên cục diện này.

“Thật sao? Nhiều thứ không phải đệ cứ cần là có. Nàng không phải là đồ vật, nàng là một con người, có tư duy, có chủ kiến, có hỉ nộ và có quyền được chọn lựa.” Y cau mày cảm nhận cái tính trẻ con của Vĩnh An, đây không phải là trò chơi tranh giành kiếm gỗ của ngày bé, ai nhẫn nại hơn thì người đó sẽ được.

“Ha ha, tư duy, chủ kiến, hỉ nộ? Huynh, huynh thật sự không hiểu nàng, vừa hay những thứ đó nàng đều không có!”

“...” Y ôm trán, trầm lặng nghĩ ngợi chốc lát, “Ừm, ta nghĩ rồi, nếu cứ

để đệ chà đạp nàng lâu như vậy thì chi bằng để ta tự mình chà đạp. Thôi, không nói nữa, ta đang vội.”

...

...

Sau một hồi tĩnh lặng, Vĩnh An lẻ loi đứng trong phòng khách, chàng nhìn khung cảnh xung quanh một lượt.

Chàng muốn được nói to lên, quát nạt để bộc phát những nỗi u uất trong lòng, nhưng cảm giác bất lực nặng nề vây chặt lấy chàng khiến chàng nghẹt thở, cổ họng đắng chát, chàng cúi xuống nhìn bàn tay đang chìa ra. Đã có những thứ chàng tự tin nắm chắc trong tay, chàng nghĩ rằng nó dính luôn ở đó, có vấy đi nó cũng không đi. Đến lúc này chàng mới phát hiện ra, đó là một nắm cát, sau hai năm, nó lọt qua kẽ tay chàng biến mất. Đợi đến lúc chàng chợt bừng tỉnh, lòng bàn tay nặng trĩu đã chẳng còn gì.

Hít thở một hơi thật sâu, đôi mắt tối sầm từ từ thở nhẹ ra ngoài, chàng nắm chặt lấy bàn tay. Dù móng tay cắm mạnh vào da thịt đau nhói cũng không thả lỏng ra.

“Hình Hoan cô nương, cha cô nương họ Hình phải không?”

“...”

Câu hỏi ngớ ngẩn khiến người ta muốn nổi cáu cất lên từ trong phòng Hình Hoan, Tịnh An đưa tay lưỡng lự gõ cửa, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Vốn định lặng lẽ chờ đợi, nhưng sau giây lát im lặng, chất giọng có vẻ ngớ ngẩn lại cất lên...

“Suyt, Hình Hoan cô nương, không được nói gì, tai vách mạch rừng, có sát khí!”

Nghe vậy, Tịnh An bên ngoài vội đẩy cửa đi vào, y cảm nhận rõ rằng người đàn ông thông minh tốt nhất phải để người con gái của mình tránh xa giang hồ, không thể để nhiễm khí giang hồ ấy được.

“Thần y, sát khí ở đâu? Bần tăng giúp ngài trừ khử nó.” Y dựa vào cánh cửa mở hờ, cười hỏi.

“Đại đại đại đại...” từ “Đại sư” quen thuộc bị thần y nuốt lại, vội nhớ ra đây là gian hồ vạn biến trong chớp mắt, hẳn phải ứng biến ngay với những thay đổi khôn lường trước đó, “Đại thiếu gia, chẳng phải ngài đã hoàn tục rồi sao?”

“Ồ, quen rồi.” Nói rồi, y bước vào trong phòng, cúi đầu nhìn vết thương của Hình Hoan. Vết máu khô đã được vệ sinh sạch sẽ, hiện rõ vết thương không sâu lắm.

Đại thiếu gia quả đúng là đại thiếu gia, cửa Phật như nhà của y vậy, có thể đến đi tùy ý, được như vậy thì người trong giang hồ ai cũng muốn làm hòa thượng. Chỉ hiềm một nỗi, tăng nhân ai cũng cao tay hơn người, chỉ bằng một câu “Thí chủ không có duyên Phật” là có thể đuổi đi hết cả. Thần y cảm thán một hồi, thu lại tầm mắt, nhanh chóng nhận ra hàm ý trong ánh mắt của đại thiếu gia rồi trả lời khôn khéo, “Vết thương của Hình Hoan cô nương không nghiêm trọng lắm, nếu chăm sóc tốt, thì sẽ không có cả vết sẹo.”

“Vậy sao? Vậy hãy để lại một vết sẹo.”

“Hả?” Thần y kinh ngạc, lẽ nào cắt duyên Phật môn xong có thể khiến người ta thay đổi? Đại sư Ngô Sắc vốn vô cùng dịu dàng, quan tâm đến Hình Hoan, nay hoàn tục thì lại có thể nhẫn tâm vậy sao?

Có cùng cảm giác khó hiểu là Hình Hoan, nàng ngẩng mặt lên, chớp mắt lặng lẽ nhìn y.

“Ta sợ rằng nàng ta không còn vết sẹo sẽ quên ngay cảm giác đau đớn.” Giây lát sau, y bình tĩnh giải thích.

Nghe chỉ như một câu nói bình thường nhưng lại có tính uy hiếp khiến người ta bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Nó như một lời cảnh cáo, khiến Hình Hoan bất giác giơ tay sờ sờ vào chỗ vết thương hơi lõm lên, nó do Hiểu Nhân để lại, và cũng là do Vĩnh An gây nên. Như y nói, dù vết sẹo có mất đi, không còn đau nữa thì nàng cũng không thể quên.

Bởi lẽ, nó được đánh đổi bằng hai năm tâm lực của nàng.

Y liếc qua Hình Hoan, nhìn tâm trạng hoảng hốt của nàng, y đoán nàng đã hiểu ý sâu xa mà y muốn nói. Không nói thêm nữa, y lại cười như thói quen, nói: “Cảm phiền, ngài cứ về trước đi, còn lại ta sẽ giúp nàng xử lý.”

“Vâng.” Tuy gật đầu, nhưng thần y vẫn đứng yên không chịu nhúc nhích, mãi đến khi Tịnh An lừ mắt nhìn sang, y mới mở miệng nói: “Chưa đưa phí chữa bệnh!”

“Người con gái của ta nhờ người trị thương còn phải mất phí sao?”

“Ồ, đại thiếu gia, không nên nói như thế, lúc này mà nể tình cảm thì lại tổn hại đến bạc tiền.”

“Đại sư, muội nhớ ra một chuyện, Nhậm Vạn Ngân bảo muội chuyển lời cho đại sư, hắn rất lấy làm vinh hạnh vì được làm huynh đệ với đại sư, nể tình huynh đệ, hắn sẽ tiếp tục chi viện chon nam nữ giang hồ. Nhưng muội thấy lời của thần y cũng rất có lý, đại sư đã quay lại, hay là đại sư tự đi nói với hắn một câu, bảo hắn đừng như vậy nữa, nói đến tình cảm thì lại tổn hại đến bạc tiền...”

Hình Hoan tiếp lời đúng lúc, chưa nói xong, thần y đã ôm hòm thuốc chuồn thẳng một mạch.

Nàng thôi không nói nữa, đưa mắt tìm về phía y, nụ cười bất giác nở rộ trên môi.

Nhưng, cũng chính vì sự ăn ý vốn có với y khiến nụ cười của Hình Hoan dần cứng đờ lại. Nay không còn giống như trước kia, y không còn là tên hòa thượng khinh công tòi tệ hồi mới gặp nữa, sau một trận cuồng phong, y trở nên đẹp đẽ hoa lệ đến nỗi Hình Hoan không dám nhìn thẳng.

Nhận ra suy nghĩ của nàng, Tịnh An không nói gì, tiến lên phía trước, bôi thuốc cho nàng, động tác vẫn vô cùng cẩn thận như xưa. Nhưng với y, hai bên bỗng nhiên có mối quan hệ thật đáng buồn cười, sao mà chua xót đến thế.

Y không khoáng đạt như vẻ bề ngoài, y không thể hoang đường đến độ

vì một người con gái mà không màng tới tình thân ruột thịt.

Y cũng buồn phiền, dằn vặt, dằn vặt mình không biết có nên bước qua, hay là để mọi thứ giữ nguyên thế này, không nên phá vỡ lớp giấy dán cửa sổ mỏng manh ấy. Để cuối cùng cả hai càng ngày càng xa cách, khôi phục lại mối quan hệ bình thường nhất.

“E hèm!” Hình Hoan phá vỡ sự ngưng nghịu trước bằng tiếng hắng giọng khe khẽ. Sau khi khiến y phải chú ý, nàng lại đắn đo một lúc rồi mới nói, “Muội không cố ý gạt huynh, khi đến kinh thành, tướng công đã dặn, không được nói mối quan hệ của hai người cho bất kỳ ai biết, tướng công đồn củi... cũng là do chàng nghĩ ra...”

“Đệ ấy bảo nàng không nói thì nàng gạt cả ta nữa sao?” Hóa ra trước mặt Vĩnh An, nàng ta có thể ngoan ngoãn phục tùng đến mức đó!

“Muội...” Nàng mím môi, nhớ lại tất cả những chuyện từ ngày quen y, quả thực chưa từng nghĩ phải giấu giếm y điều gì, “Trước kia, muội chỉ không nghĩ là cần phải giải thích rõ chuyện này.”

“Ta cứ nghĩ rằng giữa chúng ta không có bí mật.” Cả hai đã cùng nói dối, lừa gạt ít nhiều, cả hai đã hiểu rõ về nhau như lòng bàn tay, đó là định nghĩa của y về mối quan hệ hai người, nhưng nay xem ra có sự chênh lệch rất lớn.

“Đó là do huynh nghĩ mà thôi! Huynh chưa bao giờ nói mình còn một cái tên Triệu Tịnh An!” Đúng vậy, sao y có thể trách nàng không thành thật, nếu so sánh thì hai bên như nhau cả.

“Đó là vì ta chưa bao giờ ngờ rằng, nàng lại có thể là em dâu của ta!”

“Ha ha, sao huynh lại có thể nói như vậy, chuyện này là do ai gây nên? Ai là kẻ đã vô trách nhiệm viết thư để lại rồi bỏ chạy trước buổi thành hôn? Ai là kẻ đã đơn phương hủy hôn để suýt nữa muội trở thành trò cười cho thiên hạ? Ai là kẻ khiến Triệu Vĩnh An phải ôm nỗi oán hờn thay huynh thu dọn tàn cục?”

“...” Từng lời chỉ trích đều vô cùng chua chát, khiến y không nuốt nổi, nhưng cũng không thể phản kháng được gì.

“Đúng vậy, muội quên rằng huynh trí nhớ kém, không sao, để muội nhắc lại cho huynh nhớ. Tình cảnh ngày hôm nay đều là do Triệu Tịnh An huynh gây nên. Là do ngày đó huynh không cần muội, là do huynh ruồng bỏ muội vì một người con gái đã làm huynh tan nát trái tim. Là do huynh nghĩ rằng người con gái cứ trơ mắt để được gả vào nhà họ Triệu kia không đáng phải quan tâm. Đúng! Người tội tệ nhất, không có trách nhiệm nhất không phải là Triệu Vĩnh An, mà là huynh!”

“Người con gái đáng chết ấy vốn không hề tồn tại!” Cuối cùng thì chàng đã lĩnh hội được ý nghĩa của câu “tự gây nghiệt không thể sống”. Hai năm trước, tất cả những gì y làm, giống như một trò đùa cợt chính y tự gây ra cho mình. Nhưng hẳn buộc phải làm như vậy, buộc phải giả dạng xuất gia để cứu kiếp nạn rất có thể sẽ đổ ập xuống gia đình hẳn.

Hiện thực trước mắt khiến y hiểu rằng kiếp nạn trời định quả nhiên không thể nào trốn tránh được.

“Vậy có nghĩa là, hai năm trước chàng thà tạo dựng lên một lý do giả dối để không phải thành thân với muội?” Trước ngày thành thân một hôm mới hay tin, tân lang đã bỏ nhà ra đi, bắt buộc phải đổi người khác. Đó là một sự nhục nhã. Nhưng từ trước đến giờ, Hình Hoan chưa bao giờ để tâm đến chuyện đó. Nàng nghĩ rằng có lẽ đại thiếu gia thực sự bị cô gái đó làm tổn thương nặng nề? Hoặc có lẽ y không muốn nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ?

Nói tóm lại, nàng nghĩ những chuyện đó không liên quan gì đến mình, nàng không muốn lãng phí thời gian để hận hay để oán, chẳng có ý nghĩa gì cả. Giả sử nếu còn có cơ hội gặp mặt, chẳng qua y chỉ là huynh trưởng, hai bên vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng bây giờ... Nàng không hiểu tại sao đột nhiên mình lại nhắc đến chuyện cũ như vậy, trong đầu nàng chỉ còn một hiện thực – Từ hai năm trước y đã thể hiện thái độ rõ ràng, y chê bai nàng, không cần nàng, vứt bỏ nàng lại.

Nỗi bức xúc quá lớn, Hình Hoan không biết nhét nó vào đâu, ngay cả những niềm vui Ngộ Sắc đại sư mạng lại cũng trở thành trò cười.

“Nếu ta nói rằng vì không có thời gian, lúc đó, bắt buộc phải ra đi, nàng có tin không?”

“...” Nàng hít một hơi thật sâu, trừng mắt nhìn y chăm chăm, một mớ bông bong những suy nghĩ rối loạn nhảy nhót trong đầu nàng. Mỗi một lúc sau, Hình Hoan mới tìm lại tiếng nói còn sót lại, “Đại thiếu gia, quả thật huynh có đánh một cái rắm thì muội cũng không đến nỗi ngốc nghếch cho rằng đó là ý trời đâu.”

“Ha.” Y không biết có phải mình lo lắng quá không, một câu nói đùa trước đây không lâu của y do chính nàng nói ra lại khiến y cảm thấy xót xa đau lòng. Tịnh An cười nhẹ, cố gắng giấu đi nỗi chua chát mất tự nhiên của mình. Đưa tay vuốt ve vết thương của nàng, y nói nhỏ: “Tốt rồi, hãy nghỉ ngơi trị thương, những chuyện đó để đến mồng tám hãy nói.”

Nhìn bóng hình y bước đi xa dần, Hình Hoan chớp chớp mắt. Ngẫm nghĩ câu nói đầy thâm ý trước lúc đi của y, nàng bất giác cắn chặt môi.

Mồng tám! Đúng vậy, họ đã hẹn ước trước, ngày mồng tám không được phép nói dối.

Nhưng... họ còn hẹn ước rất nhiều chuyện nữa.

-----oOo-----

Chương 3: Đã nghiêm túc thì sẽ không buông tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Họ đã từng hẹn cùng nhau bỏ trốn, cùng nhau thờ phụng Phật tổ, đi khắp giang hồ.

Họ đã từng hẹn, cùng nhau vượt qua những chuyện trời đã định.

Thậm chí chút nữa, họ đã hẹn nhau thành thân...

Hình Hoan đã nói dối rất nhiều, hiếm khi nàng coi việc đó là thật. Rất nhiều những lời hứa, ước hẹn với người khác, hầu như chỉ cần quay đi là nàng quên luôn.

Nhưng, nàng như có nợ mấy đời với nhà họ Triệu vậy, những lời hứa với họ, nàng không thể nào quên được, lúc nào cũng khắc cốt ghi tâm.

Ngày trước, nàng luôn nũng nịu nói với mẫu thân: không sao, chuyện lớn đến đâu con cũng có thể xoay sở.

Lúc đó, Hình Hoan tự phục nghĩ rằng không chuyện gì mình không thể giải quyết được.

Mẫu thân khen nàng lạc quan, nàng nghĩ mình chỉ sợ chết hơn người khác.

Nhưng nay người sợ chết như nàng lại muốn chết luôn đi cho xong để không phải đối diện với cục diện bất ngờ đầy kịch tính này, nàng cũng không cần phải nếm thử cảm giác bất lực chưa từng có này.

Sau khi thành hôn, nàng hiểu rằng, có nhiều chuyện dù mình có nghị lực kiên định ngất trời cũng chưa chắc đã đạt được kết quả như mong muốn.

Hình Hoan nhớ lại lời mẫu thân đã từng nói ngày xưa, đúng vào thời điểm này ngày hôm nay, nàng mới thực sự thấu hiểu được ý nghĩa của nó.

Nàng biết khâu thùa, biết nấu cơm, biết chặt củi, biết chăm chỉ làm việc, biết rất nhiều rất nhiều việc... Điều duy nhất không biết xử trí ra sao chính là sự vương mắc mà chính nàng cũng không thể phân biệt rõ ràng nổi. Vậy là, lại một lần nữa nàng bỏ chạy, trốn tránh trách nhiệm, vứt bỏ lại cái mớ bòng bong tội tệ này.

Nhưng...

Sáng sớm, nàng tránh lối cổng chính có tầng tầng lớp lớp lính vệ, chẳng có chí khí mà chọn lựa lối đi chui qua lỗ khoét trên tường của lũ chó.

Phải khó khăn lắm, thân hình tròn trịa của nàng mới lọt một phần qua được cái lỗ khoét chật hẹp, hít không khí bên ngoài biệt vườn, nàng chưa kịp trườn nốt người ra ngoài, một giọng nói quen thuộc cất lên từ phía trên đầu.

“Ý, Hoan Hoan muội muội, làm gì mà sáng sớm đã thích chui lủi đường

của chó thể? Đúng là cách luyện tập sức khỏe!”

“...” Đại sư, liệu ngài có thể dùng có như oan hồn bám riết thể được không? Nàng đành bất lực ngược mắt nhìn lên, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú cười tươi hơn hờ của Triệu Tịnh An. Nàng hai tay khuỳnh chống xuống mặt đất, nắm chặt lấy đất, nghiêng răng, cố hết sức, định rướn người ra ngoài.

“Nàng và Vĩnh An thật hiểu nhau, sáng sớm đệ ấy cũng sai một đám người luyện đứng tấn ở các lối ngõ cổng.

“...” Hai huynh đệ nhà này chắc chắn đã đoán biết được nàng sẽ lẩn trốn, nên chỉ đợi nàng đâm đầu vào mũi súng nữa thôi?

“Nàng quên là ta đã hoàn tục rồi sao?” Nói rồi, y ngồi xuống.

“Muội nhớ...” Nụ cười ấy khiến nàng rất muốn đâm cho y một cái.

“Vậy chắc cũng nhớ là ta không ăn chay nữa. Nếu nàng dám đi đâu ra khỏi tầm mắt của ta, ta không có thời gian mà viết thư từ hôn, nhưng sẽ đánh gãy chân nàng, để cả đời nàng đi đâu cũng phải để ta bế mới được.”

“Còn trốn cái gì nữa! Bị kẹt rồi, kéo muội ra!”

Nghe vậy, y cười khùng khục, tốt bụng đưa tay ra kéo nàng, đồng thời thêm một câu đủ để toàn thân Hình Hoan cứng đờ, “Mẫu thân ta và mẫu thân nàng cũng đã đến rồi.”

“Xong rồi...” Một lúc lâu sau, nàng hoàn hồn, nhắm nghiền mắt, thở dài nãy nê.

Ông trời rõ ràng là thấy tình thế chưa đủ rối ren, nên mới đặc biệt cử thêm hai người già đến để quấy rối thêm đây.

Sau khi cơ thể nàng mềm nhũn, Tịnh An lôi được nàng ra ngoài, tiện thể y kéo nàng đứng dậy. Tất cả dường như vẫn giống như ngày xưa, y vẫn quen tóm lấy vai nàng, đầu ngón tay lớn vờn trêu chọc trên khuôn mặt nàng, giọng nói cọt nhả, “Có biết rằng đôi khi con gái cần phải ngoan ngoãn dựa vào người đàn ông của mình.”

“Ha, ha ha ha, đúng vậy” Nói vớ vẩn! Nàng muốn có người để dựa dẫm, vấn đề là nàng có người đàn ông thuộc về riêng mình hay không?

“Ví dụ như bây giờ, chuyện nàng không giải quyết nổi, có thể yên tâm giao nó cho ta. Lần này ta sẽ tiến, nàng ở sau yểm trợ.”

Toàn thân nàng khẽ rung lên, nhìn thẳng vào mắt y, mong muốn tìm được trong đôi đồng tử đen nhánh sáng long lanh đó có ý bông đùa, từ đó mà dẫn lòng mình người đàn ông này nói dối không chớp mắt, lại không có trách nhiệm, những lời đường mật của y không biết đã lừa gạt bao nhiêu cô gái rồi. Nhưng dù Hình Hoan có cố gắng đến mức nào cũng chỉ nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong đó.

“Cũng có lúc ta nghiêm túc.” Lúc đang bước lên bậc thang lên cửa chính, bỗng y dừng chân, “Khi ta đã nghiêm túc thì sẽ không buông tay, dù đau thế nào cũng sẽ không buông đâu.”

“...” Đây không phải là lần đầu Hình Hoan được lĩnh giáo chiêu nịnh con gái của y, y cũng đã nói với nàng nhiều câu nghe xong nổi da gà. Khi đó, từ trong đáy lòng nàng thấy nó thật giả tạo. Nhưng lúc này, thật không ngờ nàng thực sự đã cảm nhận được sự quyết tâm trong lời nói của y.

Nhưng nàng không hiểu, tại sao y lại nghiêm túc? Vì thích ư? Nàng có thể tự nhiên cho rằng y thích nàng rồi sao?

“Huynh, bỏ tay ra!”

Giọng nói u ám của Vĩnh An bỗng cất lên từ đằng sau.

Hình Hoan giật bắn người, hoảng hốt quay phắt lại. Nàng quay lại, định hất cánh tay đang đặt trên vai mình ra, nhưng khi nhìn thấy hình bóng người đứng sau Vĩnh An, nàng ngừng tất cả mọi hành động lại.

Trạng thái bất động của Hình Hoan được Tịnh An coi như lời gào thét và thách thức không lời, nó dường như nói với đối phương rằng – chàng không cần muối cũng chẳng sao, còn nhiều người cần muối. Sau khi ánh mắt thoáng tối sầm giây lát, khóe miệng Triệu Tịnh An khẽ cong lên, cười rất thanh thản, lại càng ôm chặt hơn người con gái trong lòng mình.

Dù bị coi là công cụ để đối đầu với tướng công của nàng, y cũng chấp nhận, “Nàng không nghe thấy lời ta vừa nói sao? Ta đã nói rồi, một khi ta đã nghiêm túc thì sẽ không buông tay đâu.”

“Huynh muốn mới sáng sớm đã gây sự rồi sao?”

“Hoan Hoan muội muội, suốt hai năm nay đệ của ta vẫn bông bột dễ xúc động trút giận sang người khác, không biết lý lẽ như vậy sao?” Y cúi mặt, tì cằm vào vai nàng, đánh thức tâm trí của nàng. Thấy nàng giật mình, định mở miệng trả lời, y vội ngắt lời nàng, “Ồ, chuyện này không nên hỏi nàng, cô nương đây chắc hiểu hơn. Quân, Quân... Quân gì vậy nhỉ? Thôi, không quan trọng. Cô nương, cô nương làm gì mà phải hạ thấp mình để thích một người đã có vợ mà tính cách lại bông bột dễ xúc động không biết lý lẽ vậy? Trên đời này còn nhiều đàn ông lắm, ví dụ như ta, cô nương có nên nghĩ lại, thử đổi xem sao?”

Giọng điệu của y vẫn tản mạn như xưa, chẳng có chút nghiêm túc nào cả. Hình Hoan nhanh chóng xóa hết những lo lắng bất an vừa nãy, nàng đã nghĩ xa quá, y có thể trêu đùa thành thực với bất cứ người con gái nào, nàng không phải là người đặc biệt nhất.

Ồ, không đúng, y đã từng nói nàng không giống với những người con gái khác, nàng rất gốc...

“Xì, ai thêm một tên hòa thượng giả chuyên gạt người cơ chứ.” Quân Hiểu Nhân lên tiếng không chút khách khí, ngạo nghễ quay đầu đi. Khi nhìn thấy Triệu Vĩnh An ở bên cạnh, nàng ta thay đổi điệu bộ nói, “Vĩnh An huynh, tên hòa thượng chàng vừa hỏi muội chính là hắn.”

“Quả nhiên huynh đã có âm mưu từ trước. Trên đời này con gái nhiều như vậy, tại sao huynh lại chọn em dâu của mình mà ra tay chứ?” Sự nghi ngờ của chàng không sai chút nào, tên hòa thượng khoác áo cà sa xanh lục đã lộ diện, nhưng Vĩnh An lại không hề cảm thấy sự thoải mái dễ chịu, cái ý nghĩ muốn Hình Hoan và gian phu cao chạy xa bay ban đầu cũng không còn nữa.

Trùng mắt nhìn người con gái lặng lẽ đứng bên cạnh đại ca của mình, chàng cảm thấy sâu muộn. Chàng không khống chế nổi mình, kéo mạnh Hình Hoan vào lòng mình, giữ chặt lấy bàn tay nàng, không để nàng có cơ hội trốn thoát.

Cảm giác hụt hẫng trống trải trong lòng khiến Tịnh An nhú chặt đôi lông mày liễu mác. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sự bất lực của Hình Hoan, y kìm nén tất cả những gì không vui, y trở nên nghiêm túc hơn, bước vào biệt vườn, vút lại một câu, “Đừng lôi thôi nữa, mẫu thân đã đến.”

“Mẫu thân đã đến?” Quả nhiên, sự xuất hiện của hai bậc tiền bối này nằm ngoài dự liệu của Vĩnh An. Ngó nhìn sự tập nập bất thường trong phủ, chàng mới khẳng định lần này huynh mình không nói dối.

“Vĩnh An huynh, vậy muội...” Thấy gia đình họ cùng nhau bước vào biệt vườn, Quán Hiệu Nhân rụt rè lên tiếng. Với lão phu nhân nhà họ Triệu, nàng ta luôn có thái độ sợ sệt.

“Cùng vào đi!” Vĩnh An dừng bước rồi nói. Cảm thấy bàn tay mình đang nắm như bị cứng lại, chàng cũng không biết dây thần kinh nào của mình có vấn đề, đành nén giọng thấp lại rồi nói: “Ta đưa muội ấy đến để xin lỗi nàng.”

Đó không phải là lời giải thích! Chàng không đề ý đến cảm nhận của nàng! Hết rồi, Vĩnh An tự nhủ với lòng mình nhiều lần.

“Ồ”. Hình Hoan đáp nhẹ đến mức dường như không nghe thấy gì, nàng muốn cười khẩy. Nhiều chuyện, không phải chỉ một lời xin lỗi là có thể hóa giải.

Chí ít, nàng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra, càng không thể giả vờ như mọi chuyện đã qua. Nghĩ vậy, Hình Hoan vung tay ra khỏi tay Vĩnh An, động tác nhanh và dứt khoát.

Toàn bộ động tác rất liền mạch, trông như là một việc vô cùng tự nhiên, thế nhưng vẫn khiến Vĩnh An chết lặng. Chàng nhìn lại bàn tay vẫn còn vương hơi lạnh lẽo từ bàn tay nàng. Chẳng phải nàng phải ngoan ngoãn chờ đợi chàng sao? Chẳng phải nàng không cá tính, không chủ kiến, nàng không thể độc lập được sao? Từ lúc nào, giữa chàng và nàng chỉ còn hơi thở của sự lạ lẫm, lạ lẫm đến mức không có cả lý do để kéo nàng vào lòng mình?

Hình phu nhân tính cách lạnh lùng, thường ít nói. Dù từ hai năm trước đã

thành thông gia, nhưng ít khi bà qua lại với lão phu nhân nhà họ Triệu, chỉ thỉnh thoảng đến Triệu gia trang để thăm Hình Hoan, đến nhanh mà đi cũng nhanh, không ở lại qua đêm bao giờ. Thực tế, Hình Hoan đã gả cho nhà họ Triệu lâu như vậy, nhưng bà mới chỉ đến đó tổng cộng có bốn lần.

Đám kẻ hầu người hạ còn tự hoài nghi không biết Hình Hoan có phải con đẻ của bà không, làm gì có mẫu thân nào lại lãnh đạm với con mình như thế?

Vậy nên lần này, nguyên nhân khiến Hình phu nhân và thông gia phải lặn lội đến tận kinh thành đủ để trở thành chuyện bàn tán.

Nghe nói sau khi đến kinh thành, Hình Hoan đã mang đồ đạc bỏ nhà ra đi, không những chỉ một lần mà còn bị bắt về mấy lần song vẫn không chịu thôi, tiếp tục bỏ trốn.

Không biết kẻ hầu lắm miệng nào đã chuyển thông tin đó về Kỳ Châu, mẫu thân và lão phu nhân vội vàng đi không ngừng nghỉ đến đây.

Mẫu thân vừa xuống ngựa, câu đầu tiên nói là, “Hình Hoan đâu, có chuyện gì không?”

Người ta vẫn nói quan tâm tắc loạn, từ trước tới nay Hình phu nhân vốn lạnh như băng, vậy mà hỏi với giọng điệu hoảng hốt như vậy, đủ để thấy mức độ quan tâm của bà với Hình Hoan không hề ít, chỉ có điều không biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Nhưng khi nhị thiếu gia nắm tay nhị thiếu phu nhân vào trong phòng khách, một cảnh tượng kỳ lạ khác thường lại khiến người ta không khỏi hoài nghi.

“Mẫu thân.” Mẹ đẻ của mình xuất hiện ngay trước mặt, tính ra cũng đã hơn nửa năm rồi hai mẹ con không gặp nhau, những ngày tháng vừa qua cũng đã có quá nhiều chuyện tủi hận, nhưng Hình Hoan chỉ đứng từ xa, cung kính gọi một tiếng. Điệu bộ còn cung kính hơn cả nô tài với chủ nhân.

“Ừm, vẫn khỏe chứ?” Bên kia, Hình phu nhân cũng không còn giọng nói lo lắng ban nãy, giờ đã lạnh lạnh, nghe như không có nhiều tình cảm

trong đó.

“Vẫn khỏe ạ.” Hình Hoan cúi đầu, hai tay để ra đằng sau, cổ giấu kín bọc đồ vừa định mang đi trốn khỏi nhà.

“Hoan Hoan muội muội, bọc đồ của ta cứ để ta xách là được rồi, người một nhà cả không cần khách sáo thế.” Nhận ra sự sợ sệt của nàng, tuy không biết nguyên nhân tại sao, nhưng Tịnh An vẫn tốt bụng tiến lên giúp nàng giải nguy.

“Không sao đâu, chỉ cần sư huynh đừng sáng sớm đã định bỏ nhà ra đi là được rồi, những ngày sư huynh không có ở đây, lão phu nhân nhớ mong biết bao, ngày nào cũng nhắc đến huynh.” Câu nói cất lên đúng lúc khiến Hình Hoan thâm thở phào nhẹ nhõm, kèm theo đó là khuôn mặt hiền lành, nụ cười cũng tự nhiên hơn nhiều, nàng quay sang đưa bọc đồ cho một a hoàn bên cạnh, “Mau đem bọc đồ này về phòng của đại thiếu gia, tránh để huynh nhìn thấy lại muốn bỏ đi mất.”

“Em dâu nín giữ như vậy, khiến ta cảm nhận được sự âm áp mãnh liệt của gia đình, làm sao ta nỡ bỏ đi được?”

Hóa ra y không chỉ biết nói những lời chim chuột, tán tỉnh, những lời quan tâm tình thân, y cũng rất biết phô diễn. Rõ biết đó chỉ là sự phối hợp diễn kịch ăn ý, nhưng khi y gọi “em dâu” bằng cái giọng êm nhẹ như y vẫn thường thủ thỉ không khỏi khiến trái tim nàng bất giác rung lên.

Đúng vậy, sự xuất hiện của mẫu thân và lão phu nhân chính là một lời cảnh báo đối với nàng, khiến nàng tự nhận thức được rằng mình không thể thoát được.

Năm đó Triệu Tịnh An từ bỏ hôn ước, vận mệnh của nàng đã bị y thay đổi hoàn toàn, từ đó quan hệ giữa hai người tất nhiên chỉ có thể là em dâu và anh chồng.

“Cái đồ nghịch tử! Đã chịu về rồi sao? Sao con không chết luôn ở đâu đó đi? Hoặc là đợi đến khi xương cốt ta đã mục rữa rồi thì hẵng về nhà? Hình Hoan nói vậy nghĩa là sao? Con lại muốn đi? Hay tình cờ đúng lúc gặp phải cô gái nào, vừa hay lại bị thất tình, vừa hay lại muốn đi trị vết thương lòng?” Tâm trạng nhớ mong, oán giận, tức giận đưa con bất hiếu,

những tình cảm phức tạp đan xen khiến lão phu nhân gào lên thất thanh.

Từ lúc Triệu Tịnh An bước vào trong phòng, lão phu nhân vẫn cứ lặng lẽ ôm nỗi bức tức, cuối cùng, nhờ câu nói của Hình Hoan, “Những ngày sư huynh không có ở đây lão phu nhân nhớ mong biết bao, ngày nào cũng nhắc đến huynh”, đã làm chất xúc tác khiến tất cả tâm tư nỗi lòng của bà được bộc phát ra ngoài.

“Mẫu thân, sao chuyện gì mẫu thân cũng biết? Nhưng bây giờ con đã hiểu, hóa ra thất tình không phải là đau nhất, đau nhất là trái tim muốn chết mà không chết nổi.” Tịnh An biết rằng, lời y nói chẳng ai tin, nhưng đúng là như vậy, y nói không kiêng kị. Những nỗi u uất trong lòng luôn phải có một con đường để thoát ra ngoài, y không muốn mình bị điên.

Rõ ràng y đã quên, ở đó còn có một người em trai hiểu y từ bé, “Triệu Tịnh An! Huynh hãy quên chuyện đó đi!”

“Đúng, quên chuyện đó đi! Nếu con còn vì một người con gái mà không cần đến ta, thì ta... ta, ta sẽ từ bỏ quan hệ mẫu tử với con, gạch tên con ra khỏi gia phả!”

“Mẫu thân, nhà ta có gia phả sao?” Tịnh An ngắt lời. Tại sao y không nhớ nổi từng có thứ đó?

“Có, từ ngày Hình Hoan làm dâu nhà này, ta đã lập gia phả, bắt đầu từ đời cha con, trời ạ...” Nói rồi, lão phu nhân lại buồn rầu, “Vốn ta định nửa năm nữa trong gia phả lại có thêm một cái tên nữa. Sau đó, ta đã điền trước một cái tên, nhưng người có cái tên đó giờ không biết đang ở đâu nữa kia.”

Lời ám chỉ rõ ràng, nếu đám hậu bối không tiếp lời thì Hình phu nhân cũng không thể giả vờ như không nghe thấy, bà đành lạnh lùng căn dặn Hình Hoan một câu: “Hình Hoan, đến đây không có việc gì thì sẽ cần cùng nhị thiếu gia cố gắng chứ?”

“Con...” Hình Hoan lắp bắp môi, định nói gì.

Triệu Vĩnh An bỗng cướp lời. “Chúng con sẽ cố gắng.”

“E hèm!” Quản Hiệu Nhân bị bỏ qua từ này, cuối cùng không nhận được

cổ ý hăng giọng ho nhẹ, sau khi nghe thấy mọi người bàn đến chuyện nói dối tông đường. Nàng ta đã thành công thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Đây là...” Lão phu nhân nheo mắt, nhìn từ đầu đến chân cô nương đứng bên cạnh Triệu Vĩnh An, trông có vẻ quen quen, nhưng lại không nhớ ngay được đã từng gặp ở đâu.

“Thưa lão phu nhân, tiểu nữ tên là Quản Hiều Nhân, là bạn của Vĩnh An huynh.” Nàng nở nụ cười tươi rói để lấy lòng.

Cũng phải nói rằng, “Chị cả giang hồ” cười rất ngọt ngào, kiêu ngọt chất ra từ lọ mật ong vậy. Hình Hoan vốn rất ngưỡng mộ những chị em có nụ cười như thế, vì những cô gái nói cười ngọt ngào như vậy thường có vận mệnh tốt, nhưng rất tiếc nàng không tài nào mô phỏng điệu bộ đó được. Nàng thừa nhận rằng mình rất nhỏ nhen vì nghĩ rằng nụ cười ngọt ngào như thế trông rất ngứa mắt. Vô thức, nàng đưa tay sờ sờ vào tấm vải băng bó vết thương ở cổ, mong muốn báo thù nổi lên.

“Em dâu, đến lúc em cần phải đi thay thuốc rồi.”

Chưa kịp thực hiện ý muốn báo thù, người đàn ông dường như luôn biết nàng đang nghĩ gì đã lên tiếng.

“Cổ con bị làm sao thế.” Lần này, Hình phu nhân không còn dửng dưng được nữa, dù chỉ là chút cau mày nhưng sự lo lắng vẫn thể hiện rõ trong lời nói.

Triệu Vĩnh An bỗng nắm chặt lấy bàn tay nàng. Nhìn thấy nàng ngáp ngừng che che đây đây bọc đồ, chàng không hiểu ngụ ý của nàng; Nhìn thấy nàng đột nhiên nhắc đến vết thương đó, chàng vẫn không hiểu dụng ý của nàng. Nhưng tất cả những điều đó được người mà nàng gọi là “anh chồng” lại hiểu hết, hai người họ năm lần bảy lượt diễn tấu ăn ý, không hề che giấu sự hiểu nhau của họ trước mặt chàng, lần này nếu chàng còn không hiểu nữa thì chàng đúng là một tên ngốc.

“Nhạc mẫu, chuyện là thế này...” Lần này, không để Hình Hoan lên tiếng, chàng định uyển chuyển nói về nguyên do của vết thương đó, để mọi sự được ổn thỏa.

Không ngờ, Hình Hoan vốn ít khi nói gì trước mẫu thân của chàng đã chen lời, vẫn là điệu bộ thân thiện nàng quen dùng, nhút nhát sợ sệt, khiến người ta thương xót, “Mẫu thân, xin đừng trách cứ gì Quán cô nương, vết thương này là do tự con chuốc lấy. Tại con ghen bóng ghen gió, nhầm tưởng chuyện tướng công và Quán cô nương; Tại con bông bột, lại còn bỏ nhà ra đi. Quán cô nương chỉ giúp tướng công tìm còn về, không cần thận nên làm thương con, con không sao. Sư huynh hôm qua cũng đã nhắc nhở con rất đúng, để vết thương này lưu lại vết sẹo, sau này nhìn thấy nó con sẽ nhớ lại nỗi đau này, rồi sẽ không dám hồ đồ, bướng bỉnh nữa.”

Dù Hình Hoan có vẻ vĩ đại đổ hết trách nhiệm vào bản thân mình, nhưng Quán Hiệu Nhân không hề nể tình, “Ừ, ai cần người giả bộ hảo tâm, chính là do ta đâm, thế thì đã sao? Tại người muốn đánh nhau với ta, quy tắc giang hồ, muốn đánh cược thì phải chịu thua...”

“Câm miệng!” Không để nàng ta gào thét xong, lão phu nhân đập bàn, “Cô là ai? Dám động vào con dâu duy nhất của ta, còn dám đưa quy tắc giang hồ ra đây? Người đâu! Tìm người vẽ tranh lại đây, mau tìm một người vẽ tranh đến, vẽ cô ta cho ta, dán lên. Nói với tất cả mọi người trong giang hồ, từ sau cứ nhìn thấy là đánh, không cần nể mặt ta.”

So với sự kích động của lão phu nhân, Hình phu nhân vốn là mẫu thân ruột của người bị hại vẫn ngồi đó bình tĩnh, sự lo lắng qua cái nhú mắt cũng tan biến mất. Sau khi nhẹ nhàng liếc nhìn con gái mình, bà không nói gì, coi như đứng bên ngoài chuyện này, từ từ thưởng thức trà.

“Mẫu thân...”

“Không phải khuyên ta, ý ta đã quyết.”

“...” Con đâu có muốn khuyên mẫu thân! Chỉ muốn giới thiệu thần bút, nàng đã từng chứng kiến, vẽ rất giống.

“Mẫu thân, cha nàng ấy là lễ bộ đãi lương, đừng động vào.”

“Ta cần gì biết cha cô ta là ai, ai bảo hán sinh ra đứa con gái mù mắt như thế, không biết sống chết thế nào, dám động vào con dâu ta... Hừm, lễ bộ đãi lương?” Lão phu nhân đang hăng, bỗng chuyển giọng, “Hừm, nể mặt cô ta không phải là người trong giang hồ, thì tạm thời không áp dụng

quy tắc giang hồ. Song,... đại sư, đại sư, ngài mau ra đây, hãy bảo các đồng nhân của ngài làm cho cô ta câm mồm lại! Để sau này cô ta không còn dám bước chân vào cổng nhà họ Triệu nữa.”

“Thiện tai, thiện tai, lão nạp đến đây.”

“Phù!” Nho nhã, hiền từ, tất cả đều chỉ là phù du, nhìn thấy bóng áo cà sa đỏ đi ra từ trong màn ngăn, Tịnh An và Hình Hoan đồng thời cùng lúc than lên một tiếng.

Gặp ma rồi, quả đúng là tên trọc đầu bám dai như oan hồn, không đâu là không có mặt!

-----oOo-----

Chương 4: Nương tử của ta thích nó trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai mẹ con nửa năm không gặp nhau ngồi nói chuyện trong phòng, người hầu biết ý lui ra ngoài không làm phiền họ.

Nhưng, điều đó không có nghĩa hai mẹ con họ sẽ nói chuyện ấm áp, hòa nhã.

“Đứa con gái đó là ai?” Giọng điệu khô không khóc bay ra từ đôi môi đỏ tía của Hình phu nhân, nó giống như một câu chất vấn lạnh như băng.

“Cô ta, một nữ độ khoái, đến kinh thành con cũng mới biết. Song... nghe nói Triệu Vĩnh An đã quen cô ta từ hai năm trước, và vẫn luôn... vẫn luôn thích cô ta.” Hình Hoan càng nói càng nói nhỏ, miệng lắp bắp, đôi tay không biết để chỗ nào.

“Triệu Vĩnh An? Xem ra lần này con bức tức lắm, vì thế nên mới định bỏ đi?” Tịnh tế nhận ra cách xưng hô không giống mọi khi của con gái, Hình phu nhân cười lạnh lùng.

“Vâng”. Hình Hoan cúi đầu trả lời, sau đó vội bổ sung thêm, “Mẫu thân,

những đạo lý mẫu thân dạy, con đều hiểu, nhưng nữ nhi mệt mỏi quá...”

Câu nói ấy như một lời than từ một cô gái vốn vô lo vô nghĩ. Hình phu nhân sầm mặt, nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, thở dài, bất lực nhắm mắt lại, ngả người dựa vào thành ghế, “Hình Hoan à, con thấy từ nhỏ đến lớn khổ nhất là lúc nào?”

“Là lúc vì chữa bệnh cho con, mẫu thân phải bán hết bạc vàng, chúng ta phải đi ăn xin để sống.” Hình Hoan nói rất thanh thoi, trong câu nói không thấy có chút khổ sở. Thậm chí nàng không còn nhớ rõ lúc đó nàng bao nhiêu tuổi, nhưng nàng mãi mãi không bao giờ quên cái rét mướt của mùa đông năm đó, tuyết ngập đến đầu gối, để nàng không bị phát bệnh vì lạnh, mẫu thân đã phải quỳ trước cửa từng nhà một để xin than sưởi ấm.

“Đúng vậy không? Nhưng ngay cả lúc đó mẹ cũng chưa từng thấy con kêu ca mệt mỏi gì.” Nói rồi, bà kéo Hình Hoan lại, lấy tay vén vén mấy sợi tóc hơi lòa xòa của nàng, “Chắc con biết tại sao mẹ phải vượt nghìn dặm xa xôi để đến kinh thành chứ?”

“Vâng.” Không cần nói nàng cũng biết, chắc chắn là để khuyên nàng từ bỏ tính ngang bướng, mà ở lại.

“Có những lời mẹ đã nói với con nhiều lần rồi, đây là lần cuối cùng, con hãy tự quyết định. Mẹ hi vọng con ở lại, vì bao năm qua, nếu không có lão phu nhân con đã chết từ lâu rồi. Chút ân tình trao đổi cho nhau, lão phu nhân yêu quý con như vậy, luôn muốn con sinh con nối dõi cho nhà họ Triệu. Nhưng mẫu thân chỉ có mình con, mẫu thân muốn con sống vui vẻ, nếu những ngày sống ở đây quả thực không được như ý, mẫu thân sẽ đưa con đi.”

“Vậy lão phu nhân...”

“Không phải lo, chúng ta về nhà, tiếp tục chăn dê, không cần quan tâm đến người khác. Những ngày tháng sau này, mẫu thân sẽ ở bên con, để con... vui vẻ hơn.”

Hình Hoan cảm nhận rõ mẫu thân đang ghen ngào, tiếng ghen ngào ấy đã nuốt mất vài từ, ý mẫu thân muốn nói là để nàng ra đi được vui vẻ? Do dự một lát sau, nàng gật mạnh đầu, gật liên tục, dường như nhìn thấy

cánh đồng cỏ rộng lớn bất tận, đàn dê mềm mại đang kêu be be...

Nghe như mọi thứ đều vô cùng viên mãn, nhưng nàng mơ hồ nhận thấy có gì tiếc nuối, trái tim như bị trống rỗng một mảng lớn. Thứ mất đi là gì? Hình Hoan không hiểu.

“Thôi, đi ra ngoài cho thoải mái, vài hôm nữa chúng ta sẽ khởi hành.”

“Vâng, mẫu thân, đi đường dài như vậy, mẫu thân hãy nghỉ trước đi, tối con nấu cơm cho mọi người ăn.” Nàng cười rất vui vẻ, nhưng trong lòng tràn ngập dư vị đắng chát.

Thoải mái, nàng cũng muốn thoải mái, đến đây bao lâu rồi, nàng chưa đi thăm thú kinh thành, nhưng... một mình thì càng đi chơi càng buồn. Nghĩ lại, mới cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, ngay cả một người bạn để đi chơi cùng cũng không có.

Ánh mặt trời vàng vọt, những bàn ghế đen bóng sát cửa sổ của quán trà bị nắng chiếu nóng bỏng, thành ra ít ai muốn ngồi đó.

Tuy ít người ngó ngang đến, nhưng vẫn có vài nhân sĩ khác người lại cứ muốn chọn chỗ ngồi đòi hỏi sự nhàn nại đó, ví dụ như Triệu Tịnh An.

Y tựa đầu vào thành cửa sổ, ánh mắt mơ màng, nếu người ngoài nhìn vào thì sẽ nghĩ y có dấu hiệu của bệnh ngớ ngẩn, chỉ có điều y có vẻ rất thích tận hưởng trạng thái đó, nụ cười nơi khóe miệng càng ngày càng sâu hơn.

Lần trước chặn được nàng cũng chính tại vị trí này, ngay cả quầy bán chuối ở cửa vẫn không hề thay đổi. Những nải chuối vàng ruộm, giống như cái miệng nhếch lên cười của nàng.

Nhớ lại lúc đó, y ngốc nghếch đến nỗi muốn giúp nàng lấy lại lòng của tướng công.

Tịnh An không thể hiểu nổi, thiên hạ rộng lớn như vậy, tại sao đến kinh thành vào đúng thời gian này.

Tại sao hôm đó lại ham vui đến Quần Anh lâu?

Tại sao hôm đó lại vô duyên vô cớ lo chuyện đâu đâu, chặn nàng lại?

Nói tóm lại, chỉ có một câu – tại sao lại là nàng?

“A di đà Phật, thí chủ, nghịch duyên.”

Giọng than nặng trịch phát ra từ phía đối diện, mắt y liếc ngang, khó chịu trả lời, “Ông làm ơn im miệng đi.”

“Thí chủ à, lão nạp sớm đã biết thí chủ tính tình phóng khoáng, trời ạ... không ngờ sau khi xuất gia, tính ấy lại thêm xấu. Hóa ra người con gái khiến người bỏ qua tất cả để hoàn tục lại là em dâu của mình. Người thử nghĩ xem, nếu sư phụ biết rằng bây giờ người sống không bằng chết, trong lòng có vui hơn không?”

“Lão trọc, câm miệng, xin cảm ơn.” Đủ rồi đấy, y không muốn tiếp nhận hiện thực này, tên hòa thượng chết tiệt này nếu còn chút thiện tâm của người xuất gia, thì không nên nhắc đi nhắc lại với chàng chuyện đó nữa.

“Câm miệng cũng được, nhưng lão nạp muốn hỏi, thí chủ mời lão nạp ra đây có phải muốn diễn cảnh tương tư không?”

“Người không cần giải thích tại sao người lại có móc nối với mẫu thân ta sao? Với vai trò là lão trọc khuyên ta cắt đứt sự tơ tình, người làm như vậy không thấy có lỗi với bao nhiêu hương khách đã quyên góp tiền hương hỏa bao năm nay sao?”

“Thí chủ không biết đó thôi, là vì lão nạp nhớ thí chủ.”

“Ừm. Là nhớ mẫu thân ta chứ?” Y nhếch mép, trả lời thẳng thừng không chút kiêng nể.

Nghĩ lại, giờ thì cuối cùng y đã hiểu tại sao sư huynh cứ nhất quyết dẫn theo mười bảy đồng nhân hộ tống y hoàn tục.

“Hỗn xược! Dù thế nào lão nạp cũng là sư huynh của người, sao người có thể vu oan cho lão nạp...”. Lão chu miệng lại, tỏ vẻ ngại, hai tay ôm má Tịnh An đầy vẻ làm nũng, giọng điệu chuyển đổi, “Sư đệ, người xem nếu người không tha cho em dâu của chính mình, thì lão nạp cũng có thể làm cái đề xuất hoàn tục, sau đó tiếp tục theo đuổi mẫu thân của người?”

Dù sao phụ thân người cũng đã đoán mệnh, không chừng, trời phạt thương xót cho lão nạp, cho lão nạp cơ hội,... sư đệ, người trả lời đi? Lão nạp cứ nói một mình thế này mệt lắm...”. Lão hòa thượng khích tướng.

Ở đây không có người ngoài, lão hòa thượng mới có cơ hội tạm gác vỏ bọc đại sư sang một bên, giải bày nỗi nuối tiếc bao năm nay của mình. Nhưng sư đệ của lão không hề nể mặt, chỉ biết chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ mơ hồ, lại còn bật lên một câu không hòa nhã chút nào, “Này, cho ta một xuyên chuỗi, loại chín nẫu thân đen vỏ ấy.”

“Sư đệ, đừng nghĩ không có đồng nhân ở đây lão nạp không có cách trị người...”

“Không giấu gì người, ta tuyệt đối không để mẫu thân chấp nhận một lão trọc đã rửa phụ thân ta đoán mệnh.” Tịnh An đưa tay lấy chuỗi từ tiểu nhị qua cửa sổ, rạng ngời nụ cười thâm thối vô hại, bỗng y đứng dậy, “Nhớ trả tiền, ta đang bận, nói chuyện sau.”

“Triệu Tịnh An! Rốt cuộc người ra đời như thế nào vậy? Ta thấy mẹ người không phải loại người như thế? Là kẻ tiểu nhân bội tín bội nghĩa, lấy oán báo ân! Nếu năm xưa lão nạp không thương tình người, cầu xin sư phụ phá lệ thu nạp người, thì không biết người đã sớm bị ức hiếp thành ra thế nào rồi. Chuyện đã đến nước này, người không giúp lão nạp thì thôi, lại còn bắt lão nạp trả tiền thay cho người nữa...”

Ban ơn đòi báo đáp, không hợp với mô phạm đại sư. Nhưng mô phạm lúc này, đều là phù du.

Bất lực, đại sư kêu gào, mắng chửi, không buồn chú ý đến hình tượng của mình, nhưng Tịnh An vẫn không ngừng bước. Y coi như chẳng nghe thấy gì, tay cầm nải chuối tung tăng lướt nhanh trên phố như biểu diễn lướt song. Thoắt cái, y đã đến cửa hiệu thuốc phía đối diện.

Dưới tấm biển đen ghi chữ “Thuốc”, Hình Hoan đang đứng đơ người, hai tay đút trong túi áo, sắc mặt hơi trắng bệch. Bây giờ là lúc tiệm thuốc đông khách nhất, sự trầm mặc của nàng không hợp với khung cảnh xung quanh. Nàng nghiêng người ngó nhìn hai cô nương tầm tuổi bằng nhau đang tay trong tay đứng trước quầy phân sáp.

“Muội bôi màu này có được không? Có đỏ quá không?”

“Đỏ như đất khi vậy, thử cái này xem, nghe nói, Vương công tử thích kiểu con gái nhã nhặn, màu này nhạt.”

Đoạn đối thoại nhẹ nhàng của hai cô nương đã kết thúc, kèm theo đó là nụ cười điệu đà e lệ.

Ánh mắt Hình Hoan ngưỡng mộ không chút giấu giếm. Thật là tốt, thế mới là việc các cô gái đang độ xuân xanh nên làm, cùng chị em thân thiết dắt nhau đi dạo phố, chia sẻ cho nhau những bí mật nhỏ nhỏ không thể giấu được trong lòng, nỗi khổ tâm lớn nhất có lẽ là “Mình yêu chàng ấy nhưng chàng ấy không yêu mình.”

“Trời ơi! Sao ngươi lại cướp thứ của người khác thế? Rõ ràng là bạn tôi đã thích nó trước mà!”

“Đúng thế, rõ ràng là ta đã thích nó trước, đàn ông các ngươi mua phân làm gì? Đừng nghĩ ngươi trông tuấn tú mà thích làm gì thì làm.”

Tiếng tranh cãi trước quầy phá vỡ không khí hòa nhã.

Hình Hoan lúc này mới hoàn hồn, nhận ra mình đã đứng ngẩn người ra lúc lâu. Đang định bước đi thì đằng sau cất lên giọng nói quen thuộc.

“Nương tử của ta thích nó trước.”

Triệu Vĩnh An?

Nàng nghe như sấm ở bên tai, dừng bước, ngược mắt nhìn sang. Đúng vậy, đúng là Triệu Vĩnh An, tuy giọng nói không sỗ sàng như mọi khi nhưng sự ngang bướng vẫn còn.

“Lừa gì chứ, trước quầy chỉ có hai chúng ta, làm gì có nương tử của ngươi... a, hay là ngươi muốn trêu ghẹo? Tuy cách thức hơi chột nhả, nhưng... ồ, ta có thể miễn cưỡng xem xét...”

“Muội xem xét cái gì, chẳng phải muội đã có Vương công tử rồi sao? Đến lượt ta xem xét...”

“Ồn quá! Cho qua!” Chàng bực dọc đẩy hai cô nương trước quầy ra, ánh mắt bám chặt lấy Hình Hoan ở phía trước. Hóa ra thói quen là một điều đáng sợ, chàng đã quen giọng nói của nàng, giọng nói mềm mại, thậm chí vui tai, khi dịu dàng, lúc giận dữ, ngay cả khi lạnh lùng đều khiến chàng cảm thấy an tâm.

Chàng tiến đến trước mặt nàng, ngượng ngùng quay mặt sang một bên hắng giọng, cố nhét hộp son vừa cướp được vào tay nàng. Hộp son có tạo hình tinh tế cầm trong tay có cảm giác rất đặc biệt. Hình Hoan cúi nhìn, nhớ lại lời chàng vừa nói, cổ họng nghẹn đắng.

Chàng nói, Nương tử của ta thích nó trước.

Sau đó, chàng tặng hộp son đó cho nàng... cuối cùng chàng đã chịu gọi nàng là “nương tử” trước mặt mọi người.

“Tặng cho thiếp?” Sau khi sững người hồi lâu, Hình Hoan cảm thấy cần phải làm rõ chuyện này. Nàng nhìn xung quanh, xác nhận không có “chị cả giang hồ” vốn đâu đâu cũng có mặt, nhưng cũng không loại trừ khả năng chột chàng nói thêm câu, “Đừng hiểu lầm, Hiền Nhân muội muội đang đi vệ sinh, nàng cầm tạm trước cho ta.”

“Vớ vẩn! Chẳng phải nàng muốn có nó sao?”

“Ồ... thiếp có cần son đâu.” Nàng có nói muốn có son bao giờ đâu, chàng có nhớ nhầm người không?

“Nàng không cần tại sao cứ nhìn nó lâu thế làm gì? Ta ngồi trong hàng thuốc bao lâu thấy nàng cứ nhìn chăm chăm vào hộp son. Tưởng ta thắng ngốc sao? Không phải chỉ có huynh ta hiểu nàng!”

Chàng phân tích rất có lý, nhưng lại khiến Hình Hoan không biết nên cười hay nên khóc. Nàng không hề để ý ánh mắt mình đặt vào đâu, chỉ thấy ngưỡng mộ nụ cười của hai cô nương kia. Nàng muốn nói với Triệu Vĩnh An, muốn hiểu một con người không phải chỉ cần dùng mắt, cũng không phải đơn thuần dùng não phân tích là được, mà cần dùng cả trái tim.

Cũng như nàng đã dùng tâm ở bên cạnh chàng hai năm, nhớ rõ tất cả những sở thích của chàng, duy chỉ có điều không muốn nhớ loại con gái

chàng thích là gì. Nàng sợ mình bắt chước không giống, lại chỉ khiến chàng ghét thêm; lại sợ mình bắt chước giống quá, cả đời sống trong cái bóng của người khác.

“Chàng đến quầy thuốc làm gì vậy? Mẫu thân có việc gì sao?” Nghĩ rồi, nàng nhìn thấy quầy hàng đằng sau rồi lo lắng hỏi.

“Mẫu thân không sao, chỉ có nàng có vấn đề, chẳng phải thần y nói vết thương của nàng cần phải điều trị cẩn thận sao.”

“Cảm ơn...” Hình Hoan phát hiện ra hóa ra mình cũng như những cô gái khác, dễ mềm lòng, dễ mê hoặc, chỉ cần người khác cho một chút ngọt ngào, nàng liền ngay lập tức cảm động. Sau khi mỉm cười, cảm ơn xong nàng nói, “Không phải phiền phức thế đâu, đại thiếu gia đã dặn ngày nào thần y cũng mang thuốc đến.”

Nghe vậy, lửa bén lên mắt Vĩnh An, dùng từ không biết điều để nói về nàng quả không sai. Phiền phức? Nàng quả thật là một phiền phức, nhưng dựa vào đâu nàng nghĩ chàng không muốn gánh vác cái phiền phức ấy? Dựa dẫm vào Tịnh An là điều hiển nhiên, dựa dẫm vào chàng thì phải khách sáo như người ngoài sao? Vậy thì ai mới là tương công của nàng?

Tâm trạng không hài lòng nhanh chóng bị lý trí của chàng xoa dịu. Không được nổi nóng, không được gằm lên, nếu không nàng sẽ càng ngày càng xa cách, rồi không chịu quay đầu lại nữa. Vậy là Vĩnh An hít thở thật sâu, bình bình lại, hạ thấp giọng nói, “Thần y mất tích rồi.”

“Hả?” Sao lại kịch đến mức ấy, mới cách có một đêm thôi. Những lá cờ, những đồ đạc trong y quán tạm thời của y làm sao có thể chuyển đi nhanh thế, “Sao lại mất tích?”

“Điều đó thì liên quan gì đến chúng ta?” Giang hồ rộng lớn như vậy, người nhiều như thế, ngày nào chẳng có người chết, ngày nào chẳng có việc gian dân xảy ra, chàng cũng không phải kẻ “hóng hớt”, không có thời gian quản việc nhiều như thế, “Đi thôi!”

“Đi đâu?” Tự dừng bàn tay bị nắm chặt, Hình Hoan không quen với sự thân mật ấy, định né tránh.

Đáng tiếc không kịp, lần này Vĩnh An nhờ kinh nghiệm từ lần trước nắm rất chặt, “Mẫu thân của nàng nói nàng muốn đi dạo phố cho thoải mái, ta không đi cùng nàng, nàng có biết đường không?”

“Ha ha, cũng đúng, chàng đưa thiệp đi? Vậy chúng ta đi đâu?” Thực ra nàng biết đường. Nàng không ngốc như Triệu Vĩnh An vẫn tưởng, huống hồ khi Triệu Vĩnh An còn là đại sư thường xuyên đưa nàng đi khắp phố này đến phố khác.

Chỉ có điều, hai năm nay, đây là lần đầu tiên chàng có hứng đưa nàng đi dạo phố, đúng là chuyện hiếm có. Vậy thì đi, Hình Hoan nghĩ, dù sao cũng nên để lại cho đôi bên những hồi ức đẹp, nếu không sau này khi nghĩ đến từ “Triệu Vĩnh An” lại chỉ nghĩ đến thư từ hôn.

“Không sao, đi đến đâu thì đến, dù sao ta sẽ đi cùng nàng.”

“Được thôi, được thôi, vậy tối thiệp sẽ mời chàng ăn món cá nướng nhé? Coi như đáp tạ chàng, thiệp biết có một cửa hàng bán cá nướng rất ngon, ở chỗ Quận Anh lâu.Ồ... mà thôi, chàng thông thạo kinh thành hơn, để chàng làm chủ.”

“Tại sao?” Chàng chau mày, vì nàng nói “đáp tạ”, cũng vì bỗng dưng nàng thay đổi chủ ý.

“Nơi đó gần Quận Anh lâu, anh em trong giang hồ thường ra đó ăn.” Không khí đang ôn hòa, Hình Hoan không muốn phá vỡ nó. Từ trước tới nay, chàng không muốn giải thích với mọi người về mối quan hệ của hai người. Hơn nữa bây giờ, trong tình cảnh chẳng rõ ràng gì, chắc chàng cảm thấy không hy vọng thành đôi với nàng phải không?

“Có sao chứ?” Tương công như chàng không ứng phó được sao?

“Chàng không lo sẽ gặp phải người quen sao?”

“Tại sao ta phải lo lắng? Lẽ nào nàng có chuyện giang hồ đều biết nhưng lại giấu ta?”

“Ha, sao có thể thế được? Nếu chàng không lo thì đi.” Đùa vậy chứ, chuyện đáng không để cho chàng biết thì chàng đã tận mắt thấy rồi, nàng còn gì để giấu giếm nữa đâu.

Trong chợ người đông như kiến, trông họ chỉ như một đôi vợ chồng rất ân ái.

Còn có rất nhiều câu chuyện cùng xảy ra một lúc, ví dụ như hai cô gái cùng tranh cướp hộp phấn với người đàn ông có vợ ban nãy.

Hay như ông chủ bán gánh hàng chuối, vội vàng chạy sang chỗ rẽ của con đường đối diện, mặt tức anh ách nói với Tịnh An đang ăn chuối.

“Người định ăn chuối đấm sao? Trả bạc đây!”

Đang cố hết sức nhìn theo hai cái bóng dắt tay nhau đi. Triệu Tịnh An lạnh lùng liếc sang giận dữ quát “Đi đòi lão trọc đầu ý.”

“Lão trọc đầu trốn rồi.”

“Có liên quan gì đến ta? Ta đang thất tình, người con gái của ta vừa đi với tướng công của nàng, cũng tại người đưa chuối cho ta chậm một nhịp, giờ đừng chọc tức ta.”

“Buồn cười chưa kìa, ai bảo người đi thích người đã có chồng. Người ta có tướng công, còn cần người làm cái gì? Người thấy có ai bỏ tướng công để đi theo người đàn ông chơi bời để sống đến đầu bạc răng long không? Nếu có thật thì đó là những gái hư hỏng, ngoại tình, loại con gái ấy ở quê tôi có mà chặt chân tay vứt vào chuồng lợn.”

Ký ức của Tịnh An đang lục tìm.

Người đã từng gặp ai bỏ qua hàng thật để lấy hàng giả rồi hài lòng với nó chưa?

Câu nói của Hình Hoan lại xuất hiện trong đầu y không đúng lúc, trái tim bị đánh một cú mạnh, cơn đau không có quy luật khiến y không biết tần suất để kìm hãm, đành chấp nhận. Y đang nghĩ cách phát tiết ra ngoài sự chua xót trong lòng, nhưng đứng trước mặt y giờ chỉ có anh bán hàng vẫn còn đang bàn về vấn đề làm thế nào để xử lý kẻ ngoại tình.

...

Từ đó trở đi, trên giang hồ có thêm một truyền thuyết, có một tên thích khách đóng giả thành một lão bán chuối, định ăn cướp đại thiếu gia nhà họ Triệu, nhưng may mà đại thiếu gia đã đề phòng trước, kịp thời phản kích, đánh cho đôi phương một trận.

-----oOo-----

Chương 5: Nàng không có mệnh chần dê cả đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm đó, Hình Hoan đi cùng Vĩnh An đến bao nhiêu nơi, nàng cũng không đếm xuể.

Chàng đã thuê một cỗ xe, đích thân đánh ngựa đưa nàng đi khắp kinh thành.

Trên đường đi qua một con sông, chàng nói với nàng đó là sông Đại Vận, hoàng đế đời trước cho xây dựng, nghe nói là để vận chuyển gỗ xây lăng mộ cho ái phi. Khi đi qua một cây cầu, chàng nói từ rất lâu rồi, khi kinh thành còn chưa là kinh thành, một tài tử đi thi đi ngang qua đây, đem lòng yêu một cô gái bên kia sông, nhưng chàng không có tiền sang sông, sau khi chàng đỗ khoa bảng, quay lại chỗ cũ, cô nương đó đã chết, thế là chàng cho xây cây cầu này, nên người đời sau gọi tên nó là “Cầu Ngải.”

Chàng nhẫn nại kể hết cho nàng nghe những điển cố gặp trên đường, ngay cả những nắm mồ cũng không bỏ qua.

Hình Hoan nhờ đó mới biết rằng, hóa ra kinh thành là chốn nhân văn như vậy, và hóa ra dù có thay đổi vương triều thì những câu chuyện tình cảm vẫn luôn xúc động lòng người, “Này, Triệu Vĩnh An, thiếp coi như đã hiểu rồi. Nhưng tất cả những người con gái để lại danh trong sử sách đều là do người đàn ông của cô ta xây cho thứ gì đó. Thiếp biết có Tô Đát Kỷ đấy, người đàn ông của bà xây cho bà Lộc Đài. Ồ, thiếp còn biết A Phòng, người đàn ông của bà xây cho bà cung A Phòng.”

Nàng nói rất hùng hồn, chính sử dã sử lẫn lộn với nhau. Vĩnh An ngăn người, nhìn bộ dạng nàng mặt mày hớn hở, trong giây lát, chàng hoài

ngghi sâu sắc chính bản thân mình liệu có bị ngớ ngẩn hay không? Trước kia chàng quyết không bao giờ nói với Hình Hoan những chuyện như thế, gây đàn tai trâu thì có ích gì?

Nhưng bây giờ, chàng lại muốn cười, còn cười thành tiếng, thậm chí xúc động nói: “Nàng muốn xây cái gì?”

“Thiếp ư?” Có liên quan gì đến nàng chứ? Tuy nàng không đọc sách nhiều, nhưng những truyền thuyết trong dân gian thì nàng đã nghe nhiều, nàng biết rằng những người con gái ấy là mối hiểm họa trong truyền thuyết, nàng càng biết rằng với nhan sắc của mình nàng không đủ sức để gây họa được.

“Ồ, để ta giúp nàng ghi danh. Sau khi trở về Kỳ Châu, ta sẽ cho xây một tòa nhà, đặt tên là Hoan lâu.”

“...” Triệu Vĩnh An, chàng muốn xây lâu xanh để tự mua vui cho mình ấy chứ! Cần gì lôi nàng vào làm trò cười chứ? Làm người thì cũng phải thành thật chút chút! Hình Hoan khẽ nhếch mép, “Nếu chàng thấy có lỗi với thiếp thật, chi bằng cho thiếp ít bạc, thiếp mang về nhà mua thêm ít dê.”

“Ta không cảm thấy có lỗi với nàng, là ta muốn đối xử tốt với nàng... đợi một lát!” Nói đến nửa chừng, Vĩnh An bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, “Nàng định về nhà?”

“Ừm, vài ngày nữa sẽ đi.” Nàng khẽ mỉm cười, vẻ cô đơn trống trải, tại sao lại đau lòng? Hình Hoan cũng không biết.

Chỉ thấy rằng với tính cách của mẫu thân, khi bà đã quyết định thì sẽ đi thẳng, không quay đầu lại. Lần này đã đi, những thứ đã bỏ lại thì cả đời sẽ không bao giờ có được nữa.

“Ai cho phép nàng đi! Nàng không sợ mẫu thân nàng sao?” Chàng đúng là không hiểu nhiều về nàng, chỉ biết rằng, nàng rất nghe lời mẫu thân của mình. Dường như chàng cũng không hiểu về mình nhiều lắm, chỉ biết rằng không muốn nàng đi, nhưng không biết tại sao.

“Chính mẫu thân hứa sẽ đưa thiếp đi...”

“Không được! Nàng có hiểu thế nào là “xuất giá tòng phu” không?”

“Tòng cái gì chứ! Chàng đã từ hôn thiếp từ lâu rồi!”

“Giờ ta không muốn từ nữa! Thư từ hôn ấy, khi ta không muốn từ nàng nữa thì nó không còn hiệu lực.” Nàng ngốc, nàng dễ bị lừa, chàng có thể trợn mắt lên nói dối, phủ nhận luôn những chuyện ngốc nghếch mà chính mình đã từng làm.

“Không phải. Mấy ngày trước thiếp đã hỏi rõ rồi, có thư từ hôn, chuyện thành hôn coi như hủy. Thiếp đã tự do, còn có thể tái hôn, nếu như chồng trước hồi hận, có thể đến quan phủ để kiện anh ta. Cũng có nghĩa là, nếu chàng còn lằng nhằng, thiếp có thể để Hiểu Nhân muối muối của chàng đến bắt chàng đi gặp quan, dù sao muối ta cũng thích làm chuyện đó nhất.” Lần trước, khi quyết định ra đi nàng đã chuẩn bị đầy đủ, hỏi rõ tất cả tình hình, đảm bảo mình làm như vậy không bị coi là xấu xa về đạo đức.

“... Ai dạy nàng những điều đó? Chúng ta không nghe theo quan phủ, nghe theo giang hồ, giang hồ không có quy tắc như vậy. Nói tóm lại, bây giờ ta muốn đối xử tốt với nàng, nàng bắt buộc phải ở lại để đón nhận ta. Muốn tái hôn? Muốn ta gọi nàng là “chị dâu”, đừng có mơ!”

Hoàng hôn, mặt trời đỏ rực dần bị nuốt vào trong hồ, khung cảnh bên hồ lặng lẽ, tiếng hét của Vĩnh An phá tan sự bình yên ấy.

Trông chàng rất kích động, Hình Hoan quay mặt, nghiêng ngẫm ý tứ trong lời nói của chàng. Chàng muốn đối xử tốt với nàng, nên nàng không nên so đo chuyện trước kia, quên đi tất cả những điều không vui. Sau đó thôi miên chính mình, để thời gian quay lại thời điểm hai năm trước, khơi gợi lại tâm trạng chờ đợi từ ban đầu, vui mừng tiếp nhận sự tốt đẹp của chàng... Thật nực cười! Chính chàng đang nằm mơ thì có! Là chàng đừng có mơ tưởng hão huyền ấy!

Hai năm đã bỏ lỡ có thể đòi lại bằng một buổi đi chơi sao?

Sự nhẫn nại đã hao mòn hết có thể khôi phục trở lại chỉ bằng một câu “Giờ ta muốn đối xử tốt với nàng” sao?

Im lặng hồi lâu, tiếng quạ kêu lúc chiều tà từ đâu dội về, Hình Hoan rùng

mình. Chợt bừng tỉnh, nàng cố mỉm cười tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, “Đúng rồi, tốt nhất khi thiếp đi, chàng cho thiếp ít bạc, thiếp muốn sửa sang chuồng dê, tránh mất dê mới lo làm chuồng.”

Có lẽ chàng không hiểu được tâm trạng biến đổi đa dạng của nàng, nhưng ít nhất hiểu được ý tứ trong câu nói của nàng.

Chuồng dê hỏng, mất dê rồi mới lo đi làm lại chuồng, muộn rồi. Cũng giống như họ, kẻ nứt đã hình thành, rách nát tàn tạ quá rồi, nếu muốn có kết cục gương vỡ lại lành là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng, Triệu Vĩnh An không chịu, “dê” của chàng vẫn còn, bây giờ ý thức được “chuồng dê” cần phải sửa, coi như chưa muộn, nếu không thuyết phục được nàng, chàng có thể đi cầu xin Hình phu nhân. Dù bị mất mặt hay thế nào cũng được. Chỉ cần nàng tiếp tục ở bên cạnh chàng như ngày xưa, lần này, chàng sẽ thử vớt vớt thành kiến, đối xử chân thành với nàng.

“Thôi không nói về chuyện đó nữa, nàng không có mệnh chần dê cả đời. Đi, đi ăn tối!” Sau khi quyết định, chàng dừng vấn đề đó lại.

Hình Hoan cũng không nói gì thêm. Trên thực tế, nàng cũng cảm thấy chuyện này quá thô lương, đặc biệt với khí hậu chuyển lạnh của buổi hoàng hôn cuối hè, chỉ cơn gió thổi qua mặt cũng khiến sống mũi cay cay.

Hai ba chiếc đèn lồng đỏ đơn giản, thô sơ kèm theo ba cái lò đang rực cháy, ba cái nồi lớn tạo thành địa chỉ ăn uống được người trong giang hồ thích nhất – cá nướng Thôn Phú.

Nghe nói trước đó mấy hôm, người trong giang hồ đã làm cuộc điều tra, quán ăn này đứng vị trí đầu bảng, trở thành địa điểm truyền kỳ số một của giang hồ.

Đã gọi là nơi truyền kỳ số một thì tất nhiên hàng ngày sẽ có những người truyền kỳ đến đây để diễn những câu chuyện truyền kỳ.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Màn đêm vừa xuống, vàng trắng chưa kịp leo lên cao, ở đây đã ngồi chật cứng người.

So với những ngày khác, hôm nay có mùi giang hồ hơn, không biết vị đại hiệp nào mang theo bình rượu ngon đến, mùi thơm lan tỏa khắp ngõ nhỏ. Nghe nói, vị đại hiệp nào đó bị thất tình, anh em phải uống cùng đại hiệp đó khi nào say mới thôi.

Vị công tử bị thất tình đó trông rất tuấn tú, mặc một chiếc áo màu xanh lam, ngực hơi phanh ra, ánh mắt mơ màng, khóe miệng có vết thâm tím làm bớt đi vẻ đẹp của y.

Lúc này, y đang ôm một bầu rượu, chân ngồi khoanh tròn trên ghế dài, tư thế uể oải, kể chuyện lai lịch của vết thương đó, "... Bởi vậy nên, làm đại thiếu gia nhà họ Triệu như áp lực rất lớn, không hề có cảm giác an toàn gì cả. Đi dạo trên phố cũng có thể gặp thích khách. Các anh em thử nghĩ xem, người vốn có tính cảnh giác cao như ta đây cũng không thể ngờ tới thích khách lại đóng giả làm tên bán chuối. Nếu chân tay không nhanh nhẹn thì không biết giờ này ta đã ra sao rồi."

Mọi người ngồi xung quanh lắng nghe và gật đầu lia lịa, thích khách bây giờ thật quá bỉ ổi, đã không tham gia thi sát hạch thích khách hàng năm, lại còn giờ trò ngậm hăm hại. Giang hồ, đúng là cần phải có một người tài đứng ra chỉnh đốn.

"Này, võ lâm thế gia như nhà họ Triệu chúng tôi, mà tôi lại còn là con trưởng, tất nhiên phải biết giữ mình, đành phải mai danh ẩn tích xuất gia làm tăng. Như vậy ta có sung sướng gì đâu? Vạn Ngân huynh, huynh thử nói xem ta có sung sướng không?" Vừa nói, Tịnh An vừa đẩy bầu rượu không biết đã hết từ lúc nào sang một bên, tiện tay vò lấy bầu rượu của Nhậm Vạn Ngân.

"Ừm, đúng là chẳng sung sướng gì, áp lực của huynh ta hiểu." Với những gì y ca thán Nhậm Vạn Ngân hiểu, nhưng vấn đề là, nếu hấn nhớ không nhầm, vừa mới cách đó không lâu, hấn vừa dốc sức mở một bầu rượu chưa kịp uống, thì đã bị Tịnh An cướp mất. Bây giờ, chuyện đó lại lặp lại, hấn không chịu được nữa, "Nhưng Tịnh An huynh, chẳng phải huynh đang thất tình sao? Huynh không nghĩ là thay bằng đệ kể chuyện thích khách thì huynh cứ kể chuyện thất tình của huynh đi, không hay hơn sao?"

Nói đến đây, mắt các chị em giang hồ sáng rực lên. Từ khi thần y mất tích, giang hồ lại có thêm một kẻ dám đứng lên soi mói, đúng là giang hồ

cần người có tài năng lãnh đạo như thế.

“Vạn Ngân huynh, huynh muốn chết sao? Hay là không muốn sống nữa rồi?” Trong khi mọi người xung quanh ngóng chờ câu chuyện thì Tịnh An chỉ lạnh lùng buông một câu như thế.

Trải nghiệm thất tình? Y thấy buồn cười là ngay cả quá trình đi đến tình yêu như thế nào cũng không có. Thất tình, cũng chỉ là chuyện của một mình y.

Một mình đau, một mình mượn rượu giải sầu, rồi tìm một đám người bầu bạn, mục đích cũng là che giấu sự cô đơn trống trải của mình.

Nếu là hai năm trước, có ai đó nói với y rằng, một mình đi đâu cũng sẽ đau lòng, sẽ cô đơn, y sẽ cười khẩy vào người đó. Nhưng đúng là tạo hóa trêu người, chuyện đến nước này mới khiến y dần hiểu ra, hóa ra nếu chỉ cần có người ấy trong lòng thì dù có bị kéo lê đến chết cũng cam tâm. Y chưa kịp nói ra những điều đó, tất cả mọi cơ hội và đường lui đều bị bịt kín. Nghĩ đến chuyện ra đi không chút vương vấn giống như hai năm trước, bước chân lại bị thứ gì đó chặn lại.

Y muốn đem đến cho nàng hạnh phúc, nhưng lại không thể quên được rằng nàng đã từng lúc nào đó cũng khắc ghi trong tim mình hình bóng của “tướng công”. Khi họ dắt tay nhau, nụ cười của nàng trông thật chân thành, nó như đâm thẳng vào trái tim y. Y hận chính bản thân mình tại sao lúc đó lại phải tìm hiểu bằng được người nàng luôn mong nhớ trong lòng là ai. Liệu y có thể độ lượng đến mức ở lại, chứng kiến hạnh phúc của nàng?

Nghĩ đến đây, Tịnh An cười đau khổ, tay nâng bầu rượu lên, uống ừng ực từng ngụm lớn. Thực ra để chứng kiến cảnh nàng hạnh phúc còn cần dũng khí hơn là buông tay nàng ra.

“Tịnh An huynh!” Nhậm Vạn Ngân cũng là một người đàn ông, tuy từ trước đến nay hắn luôn nghĩ rằng, thất tình chẳng là gì cả, cứ hai ba ngày là hắn lại thất tình một lần, nhưng hắn vẫn hiểu thế nào là tình bạn tâm giao, khi bạn bè không vui, không nên làm phiền, để kệ cho anh ta điên, điên xong đưa anh ta về phủ là xong. Nhưng, tình cờ y ngẩng đầu lên, nhìn phía xa xa hai bóng người vừa bước xuống xe ngựa, hắn lập tức nắm chặt lấy tay của Tịnh An, tinh thần cảnh giác dâng lên cao độ,

“Nhanh, đừng uống nữa, thu xếp đi! Công tử thư từ hôn đang tiến về phía chúng ta kìa!”

Y đã ra nông nổi này rồi, hắn làm huynh đệ không lo an ủi thì thôi, nói những lời thêm mắm thêm muối như vậy làm gì cơ chứ? Định để y liên tưởng đến cảnh hai người họ đang phong hoa tuyết nguyệt sao?

“Hình Hoan! Nàng đừng nói với ta rằng, sở dĩ nàng thấy cá nường ở đây ngon vì nàng và sư huynh của ta lúc trước thường xuyên đến đây!”

Tiếng hét bỗng vang lên, âm vang của nó vọng vẳng trong ngõ hẻm hồi lâu. Khung cảnh ồn ào, náo nhiệt trong quán rượu bỗng im bật.

Cuối cùng, Triệu Tịnh An cũng ý thức được rằng, Nhậm Vạn Ngân không nói linh tinh, đôi khi duyên phận là như vậy, y đã tìm đến rượu để say rồi mà vẫn không thoát được họ!

“Làm gì có chuyện đó, chỉ có một đêm ngươi bận ở cùng với Hiều Nhân muội muội, ta vừa vặn gặp nàng tại phòng của nàng, lại vừa may đến đây ăn có một lần. Có lẽ nàng rất hoài niệm dư vị đó nên đến để nhớ lại cảm giác khi đó.”

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều cho rằng cuộc đối thoại này diễn ra không đúng lúc, hòa thượng không uống rượu suốt hai năm, đã uống bao nhiêu là rượu như vậy rồi đáng lý phải mất hết khả năng chiến đấu rồi. Không ngờ, vị hòa thượng vừa hoàn tục không lâu vẫn vô cùng tỉnh táo, cái mồm vốn lúc nào cũng hà khắc lại càng lạnh lợi.

“Ừm... đi ngang qua, đi ngang qua, vừa vặn chúng muội đi ngang qua đây, đại thiếu gia cứ ăn đi, chúng muội về phủ trước.” Hình Hoan cười trừ cho êm chuyện, muốn chuồn đi ngay.

Vấn đề Hình Hoan mãi không hiểu, bỗng được Triệu Tịnh An lý giải hết. Tại sao tự dung lại nghĩ đến món cá nường quán Thôn Phu này, có đúng là thích mùi vị của nó không? Nghĩ kỹ lại, đúng là nàng không thích mà nàng hoài niệm, hoài niệm buổi tối hôm đó, hoài niệm sự quan tâm, an ủi không dấu vết gì của y ngày ấy, hoài niệm lần đầu tiên y gọi nàng là “Hoan Hoan muội muội”, thân thiết như đã quen nhau từ mấy kiếp trước.

“Ngồi xuống!” Sự ngượng ngịu của nàng khiến Triệu Vĩnh An thấy

ngứa mắt, dường như không muốn tiếp tục làm nhị thiếu phu nhân trước mặt Triệu Tịnh An vậy. Nhưng chàng không để nàng được như ý, quan hệ quang minh chính đại sao lại phải giấu giếm? Dù là trốn tránh thì người cần phải trốn tránh là đại ca hoang đường vô đối kia!

“Đệ đói rồi chứ? Nếu vậy hãy ăn đi, ta còn biết đường về, đang vội, đi trước.” Ngồi xuống? Đừng đùa thế chứ, tình cảnh như thế nàng không chịu nổi được đâu.

“... Huynh còn vội nữa, đệ lập tức cho huynh đi đầu thai.”

“Vậy ta không vội, không vội, ta từ từ...”

“Hoan Hoan muội muội, muội sợ ta ăn thịt muội ư? Yên tâm, chẳng phải đã từng cùng chăn gối rồi sao, nếu muốn ăn thịt muội, ta đã ăn từ lâu rồi, làm sao phải đợi đến ngày hôm nay.” Người cũng muốn nàng ở lại còn có Tịnh An.

Ý nghĩ của y đề tiện đến mức bản thân y cũng thấy không nên. Có nàng ở đây, y có thể mượn cơn say để thuyết phục mình tạm thời quên đi mối quan hệ rối rắm của họ. Cứ coi như nơi cũ thăm lại, người cũ gặp lại, chuyện cũ nhắc lại.

“Ha ha, muội sợ huynh sao? Ngồi thì ngồi, hừ.” Hình Hoan cười tức nói, sau đó ngồi bịch xuống, hành động thực tế chứng minh, chiêu kích tướng rất hữu dụng đối với nàng.

Cũng với những lời ấy, nhưng Vĩnh An lại có cách lý giải khác, “Hai người cùng chăn chung gối? Lúc nào?” Đúng là gặp ma, chuyện chăn gối ấy chàng còn chưa kịp làm! Vậy mà bỗng nhiên bị người khác cướp trước? Lại còn mang ra khoe khoang trước mặt mọi người, muốn để chàng bẽ mặt sao?

“Hùng? Đã hai năm rồi, đệ không biết rằng em dâu có thói quen nửa đêm vào phòng người khác nghe trộm nói mơ sao?”

“...” Nhìn Triệu Vĩnh An bắt đầu tím tái mặt mày, Hình Hoan bắt lực lau trán. Nàng đã hiểu, Triệu Tịnh An không để nàng yên, phải để cho tình cảnh bi đát y mới vui lòng.

“Cứ nghe mãi, nghe mãi rồi muội trèo luôn lên giường ngủ thiếp đi. Nói thế nào thì muội ấy cũng là em dâu của ta, ta không thể nào đạp muội ấy xuống giường được.”

“Đủ rồi, đừng nói nữa, cho ta một bình rượu!” Ai cần nghe những hồi ức ngọt ngào mà mình vốn không thể tham dự được vào chứ? Ai cần nghe người đàn ông khác kể về thói quen của người con gái của mình? Ai muốn công khai vở kịch loạn luân này cho bàn dân thiên hạ xem? Chẳng thà uống cho say, không muốn nghe, không muốn nhìn, không muốn nghĩ.

“Sao hai người còn giữ rượu đó làm gì, uống không hết là phải mang về, vất vả thêm ra. Ừm, để muội uống hộ hai người.” Rõ ràng là không chỉ có hai người họ là có nỗi buồn muốn phát tiết ra ngoài. Số lần Hình Hoan hi vọng rồi thất vọng không hề kém họ, những điều giấu trong lòng không có ai để giải bày còn nhiều hơn họ, nàng không chỉ muốn say, nàng muốn chết.

Quần chúng xem kịch rất biết điều đều không làm phiền họ, chỉ ngồi bên cạnh giúp họ rót thật nhiều rượu.

Nhìn các nhân sĩ giang hồ đang khó khăn về kinh tế cứ hào phóng mang hết bình rượu tốt này đến bình rượu hảo hạng khác ra, với vai trò là người tài trợ, Nhậm Vạn Ngân như rỉ máu trong tim. Còn có đạo lý trời đất không! Giang hồ như vậy làm sao có thể không có nguy cơ tài chính?

-----oOo-----

Chương 6: Đệ của ta thì có lệnh bài đặc xá trong tình trường sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rất nhiều năm sau đó, trong giang hồ có thêm một truyền thuyết, đó là nếu ai làm cho hai thiếu gia nhà họ Triệu và Hình Hoan cô nương say thì sẽ cầu được duyên đẹp...

Nguồn gốc của câu chuyện là thế này.

Buổi tối hôm đó, ba người uống hết bình rượu này đến bình rượu khác, mùi thuốc súng ngày càng nồng nặc.

Mãi đến đêm khuya, khi quân chúng đã mệt đến nỗi không muốn xem thêm kịch nữa, chủ quán cá nướng Thôn Phu không muốn kiếm tiền nữa, họ vẫn chưa say. Dù mọi người có khuyên ngăn thế nào, cả ba đều không quan tâm, cứ phải không say không về. Đúng lúc chủ hàng trở mặt đòi đóng cửa thì một chiếc xe ngựa vội đi tới.

Người đánh xe ngựa là một a hoàn, sau khi dừng ngựa, nàng lễ phép tiến đến trước Nhậm Vạn Ngân, nói, “Lão gia, nô tì đến đón ngài về phủ.”

Câu nói ấy nghe rất ấm áp, nhưng khi nó được nàng nô tì thốt ra, không hiểu sao lại lạnh như gió mùa đông, lạnh đến nỗi khiến người ta phải rùng mình.

Vậy là, đang lúc Nhậm Vạn Ngân khó xử giữa một bên là huynh đệ, một bên là a hoàn, Hình Hoan vốn sợ lạnh không chịu được nữa, “Muội say rồi, về phủ đây, hai người cứ uống tiếp.”

“Vừa hay, ta cũng say rồi!” Đấu với nhau cả một buổi tối, đến lúc sắp kết thúc hai người mới có được sự đồng điệu của huynh đệ, dị khẩu đồng thanh cùng nói.

Cuộc hội ngộ không hẹn mà gặp thế là giải tán.

Chiều theo quy tắc uống rượu không đánh xe của giang hồ, Triệu Vĩnh An bỏ lại xe đã thuê, chuyển sang đi xe Nhậm Vạn Ngân.

Tuy sợ lạnh, sau khi uống không biết bao nhiêu là rượu nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, Hình Hoan kiên quyết muốn ngồi cùng a hoàn ở trên đầu xe. Nàng bịa rằng như vậy gió hiu hiu thổi cho tỉnh rượu, để tránh về đến nhà hai mẫu thân lo lắng, trên thực tế, nàng chỉ không muốn bị kẹp giữa hai huynh đệ trong chiếc xe chật chội, sợ nếu nói điều gì đó lỡ lời, hai người họ lại đòi về nhà uống tiếp...

Cứ như vậy, trên đường đi không ai nói gì, tất cả mọi người đều nghĩ sự im lặng ấy sẽ kéo dài đến khi về đến biệt vườn.

Bỗng, từ trong xe thét lên một tiếng gào: “Vạn Ngân huynh, may mà là

huynh đệ của nhau, lần sau mà còn mang rượu giả ra thì chúng ta cắt đứt tình nghĩa!”

“Rượu... giả, giả, giả sao?” Nhậm Vạn Ngân đờ đẫn. Hắn đã dốc lòng giúp bạn bè giải sầu mà.

“Thảo nào, ta thấy sao sau hai năm làm hòa thượng, tửu lượng của huynh lại khá lên thế.” Nghe vậy, Vĩnh An cười chế giễu.

“Lão gia, với bạn nhậu như thế này chỉ cần ứng phó là được, không cần phải dùng đến rượu thật. Rượu giả đó nô tì đã phải lãng phí rất nhiều nước, nhưng vậy đã là quá nghĩa khí rồi.” A hoàn ở phía trên giải thích khô như ngói, hoàn toàn không cần tính đến cảm nhận của những người bạn nhậu nhẹt.

“Cô nương, rượu giả cũng có thể khiến người ta chết đó!” Hình Hoan nhìn người con gái bên cạnh bằng ánh mắt suy xét.

“Đừng nói chuyện với ta, ta ghét cô!”

“...” Cô nương, cô cũng thẳng thắn quá đấy! Ta biết ta không gây được thiện cảm, nhưng cô nương cũng thử dùng cách uyển chuyển hơn mà nói chứ!

Hình Hoan bị ghen ở cổ họng không nói được. Một chiếc áo khoác màu xanh bay ra từ trong xe, rơi đúng vào đầu nàng. Có mùi đàn hương thoang thoảng, thấm sâu vào mũi nàng.

“Vết thương chưa khỏi, đừng để bị lạnh!”

“Ồ.” Hình Hoan nghe lời, khoác chiếc áo lên. Nàng không quan tâm chủ nhân của giọng nói ấy là ai, vì mùi hương trên áo đã đủ cho nàng hiểu.

“Lúc nào thì đi?” Không lâu sau, giọng điệu Triệu Tịnh An lại cất lên, rất trầm, đem theo nhiều tâm trạng không nắm bắt nổi.

Câu nói ấy khiến cả người ngồi trong xe lẫn người ngồi bên ngoài trầm ngâm.

Triệu Vĩnh An ngồi sát bên y ngạc nhiên nhìn sang. Chàng nhớ kỹ lại

những chuyện tối hôm nay, tuy hai bên không thoải mái nói rất nhiều chuyện, nhưng chàng chắc chắn rằng đó đều là những nội dung không quan trọng lắm, lật lại những món nợ từ hồi nhỏ, tranh luận xem rốt cuộc ai chăm sóc cho ai nhiều hơn. Từ đầu đến cuối chàng không hề đề cập đến việc Hình Hoan sẽ ra đi.

Tất nhiên Hình Hoan cũng không nhớ là mình đã nói ra chuyện đó, nàng không thích cảnh chia tay, nàng còn định khi đó sẽ ra đi trong lặng lẽ, không cần nói “sau này gặp lại” nữa.

Nhưng dù vậy, Triệu Tịnh An vẫn đoán ra. Nàng không biết tại sao y lại có kết luận đó, nhưng dù sao cũng đã nói ra rồi, chẳng có gì phải giấu nữa, “Mấy hôm nữa, theo ý của mẫu thân.”

“Ừm.” Nàng trả lời thành thật, y chỉ hỏi đáp nhẹ.

Trong xe, Tịnh An không nói gì thêm nữa, hai mắt nhắm lại, trầm ngâm suy ngẫm.

Y luôn cho rằng Hình Hoan là người thể hiện mọi thứ ra ngoài nét mặt, để đoán được tâm trạng và bí mật của nàng không khó. Buổi sáng ngày hôm nay, ý định bỏ đi của nàng rất rõ ràng, nếu không bị y chặn lại, nếu không vì mẫu thân và Hình phu nhân bỗng chợt xuất hiện, thì nàng có lẽ đã cao chạy xa bay rồi. Khi ở trong quán trà nhìn nàng từ xa, trong ánh mắt không giấu nổi thần sắc đau thương, hoài niệm, những điều đó ít khi xuất hiện trên khuôn mặt nàng. Vừa rồi khi uống rượu, có gì đó như muốn uống cho chết, như bất lực không muốn đối diện.

Tịnh An nghĩ, khi ở trong lòng, nàng và Hình phu nhân đã quyết định điều gì thì mới như vậy.

Khi thấy ánh mắt lưu luyến và níu kéo của Vĩnh An nhìn nàng, khả năng y đoán được chỉ có thể là như vậy, nàng đã thuyết phục Hình phu nhân đưa nàng đi thật xa, rời khỏi Triệu gia trang, xóa bỏ đi tất cả hồi ức.

Nếu sự trở về đột ngột của y lại dồn ép nàng buộc phải đi vào ngõ cụt thì là điều Tịnh An không bao giờ mong muốn. Nhưng nếu nàng đi rồi, được giải thoát, tìm được bầu trời rộng lớn hơn, thì y cũng không có ý kiến gì. Nhưng trong ánh mắt nàng chan chứa sự bất lực, y muốn nàng vui vẻ, muốn nàng cười, nếu bất buộc phải có một người ra đi thì đó

không phải là nàng.

“Vĩnh An”. Một lát sau, y mấp máy môi, gọi nhỏ để nàng ở bên ngoài không nghe thấy.

“Ừm?” Vĩnh An sát lại trả lời.

Nhìn lướt qua Nhậm Vạn Ngân đang ngủ, Tịnh An mới nói tiếp, “Đệ giữ nàng lại chưa?”

“Không giữ nổi, định sáng sớm mai tìm Hình phu nhân nói chuyện...”

“Không có tác dụng.” Y không biết nguyên nhân của chuyện năm đó, chỉ thấy rằng Hình phu nhân đã quyết gả nàng đi là muốn nữ nhi của mình có một bến bờ để nương tựa, nàng đã chịu ảm ức, lo toàn vẹn đã hai năm, Hình phu nhân không nói nửa lời. Nay đồng ý là sẽ mang nàng đi, chắc chắn bà đã hạ quyết tâm, chẳng ai khuyên nổi, “Nếu Hình phu nhân nói chỉ có ta mới có thể giữ nàng ở lại, đệ có dám ta không?”

“...” Vớ vẩn! Lời nói đáng bị ăn đòn như thế làm sao chàng nhịn nổi!

“Đừng trẻ con như vậy, ta đã nói rồi, Hình Hoan không phải là đồ chơi, cướp được là thêm cảm giác đặc ý. Hoặc giả nếu đệ muốn để nàng ra đi với nỗi uất ức hai năm trời thì ta cũng không có ý kiến gì.”

“Huynh muốn thế nào?” Nếu mấy hôm trước chàng nghe được câu này thì sẽ thấy buồn cười, nhưng lúc này, chàng có cảm giác thật khó mà nói được thành lời, giống như chột bưng tỉnh. Quả đúng nàng không phải là đồ chơi, không phải cứ cướp về cất giấu là có thể đánh dấu của chàng lên. Như lúc này đây, nàng đã quyết thì không ai có thể thay đổi, con người dịu hiền hoàn toàn không còn nữa. Kỳ thực, nàng kiên quyết hơn bất cứ ai.

“Nếu huynh làm được thì đệ đừng quên đối xử tốt với muội ấy.” Hóa ra để nói được một câu như thế cũng khiến người ta hao tổn bao nhiêu sinh lực. Giọng điệu lâm lâm bật ra từ đôi môi mỏng của y, cuối câu, dường như y không còn sức để mở mắt, ngay cả việc thở cũng cảm thấy đau.

“Không cần nói đệ cũng sẽ làm vậy...”

“Đệ đắc ý cái gì? Ta đâu nói sẽ tác thành cho hai người.” Quân tử có vẻ đẹp cao thượng tác thành cho người khác, nhưng y không phải là quân tử, và cũng không muốn làm quân tử.

“Triệu Tịnh An, đệ là đệ của huynh!” Huynh có cần nói khó nghe như vậy không, ngay cả với người thân cũng vậy sao?

“Hét to lên thế để làm gì? Đệ của ta thì có lệnh bài miễn xá trong tình trường sao? Nếu đệ khiến cho nàng không vui, hoặc nếu một ngày nào đó nàng nói yêu ta thì ta có thể không nhận họ hàng ruột thịt gì hết.”

“Tuyệt đối không bao giờ có ngày đó!”

“Có câu này ta không thể không nói. Lẽ nào đệ không cảm thấy, một người con gái chịu ở lại vì một người đàn ông cũng đã đủ để chứng minh tất cả rồi sao?”

“...” Kệ huynh, rõ ràng là bày trí hết cả rồi không cho chàng cơ hội chọn lựa.

Khi tình địch lại chính là anh ruột, phải giương mắt nhìn huynh đưa nương tử của mình về phòng, vậy mà chàng phải nuốt đắng nuốt cay để cầu toàn, cảm giác ấy giống như hàng vạn con kiến đang gặm nhấm trái tim, Triệu Vĩnh An thề trong đời này sẽ không bao giờ muốn chịu đựng thứ cảm giác này lần thứ hai.

Nhưng trên thực tế, rõ ràng chàng không hiểu hết về Hình Hoan.

Với Hình Hoan, lời dạy dỗ của mẫu thân mới là quan trọng nhất, ví dụ như làm người không được làm gì hỗ thẹn với lòng mình. Dù người khác phụ bạc với nàng thế nào thì cũng không được lấy đó làm cớ để phá vỡ vẻ hòa bình ngoài mặt. Dù trước ngày hôm nay Triệu Vĩnh An rất ít khi đối xử tốt với nàng, dù quan hệ vợ chồng của họ vẫn luôn duy trì ở mức độ hữu danh vô thực, nhưng chí ít chàng không đuổi nàng ra cổng, cuối cùng vẫn cho nàng một chốn nương thân.

Nàng có thể nản lòng chọn lựa tái giá, coi như trả lại tự do cho chàng, và coi như đền đáp được ân tình của lão phu nhân, nhưng nàng không được chọn lựa huynh trưởng của chàng. Nếu không, không thể tránh được sự ngượng ngạo khi ở chung dưới một mái nhà, Triệu gia trang vì thế mà bị

dị nghị, làm như vậy cũng như là lấy oán báo ân.

Huống hồ... giữa nàng và Triệu Tịnh An không có khả năng ấy, từ hai năm trước đã có đáp án rồi.

Vừa nghĩ, nàng vừa thành thực rót trà vào tách trà vừa tráng nóng, cẩn thận đưa cho Tịnh An, ngồi xuống một cái ghế cách xa y, hỏi: “Huynh cũng không muốn để muội đi, tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này sao?”

Đi cả ngày trời, Hình Hoan rất mệt, định về nhà là có thể ngủ, không ngờ, lại bị y gọi lại, bảo có việc cần nói. Triệu Vĩnh An đồng ý, nàng cũng không có lý do để từ chối, như vậy, chuyện y định nói nàng cũng đoán được một nửa.

Thực tế cũng gần giống như Hình Hoan nghĩ, chỉ có điều, nàng đã hiểu lầm tình ý của y, cũng không thể ngờ, y bắt đầu nhanh đến thế, “Nàng có nhớ chuyện khi ta rời khỏi phủ họ Nhậm không?”

“Ừm” Làm sao mà quên được? Đó là lần đầu tiên nàng cảm thấy Ngô Sắc đại sư rời xa nàng rất xa, rất lạ.

Đó cũng là lần đầu tiên nàng ý thức được rằng giữa hai người chỉ có thể là tình bạn, không thể có ý nghĩ khác hơn. Lúc đó nàng cảm thấy y như một kẻ phiêu bạt, đã đi rất nhiều nơi, quen rất nhiều người, sẽ không chịu dừng lại vì bất kỳ ai, tất cả đều chỉ là khách qua đường, bao gồm cả nàng.

“Có nhiều điều vẫn chưa kịp nói với nàng. Lúc đó ta không biết trong thời gian ngắn có thể quay lại hay không, cũng không biết để nàng ở lại như vậy có mạo hiểm không. Bây giờ xem ra thì đúng là mạo hiểm, nhưng dù sao thì sớm muộn nó cũng xảy ra.”

“...” Nàng không hiểu lúc này y nói những điều này là có ngụ ý gì.

“Ta không thích chia tay, vốn định ra đi lạng lẽ, không ngờ lại bị nàng phát hiện ra. Ta tự nói với mình, chỉ cần nàng giữ ta ở lại thì ta sẽ không do dự đưa nàng đi cùng. Nhưng, nàng đã không làm điều đó, nàng khiến ta thấy được nàng trung thành như thế nào với tướng công, dù tiền biệt ta nhưng người nàng luôn lưu luyến vẫn là tiểu đệ.” Nói rồi, y cười đau khổ.

Cũng chính lúc đó nàng nói rằng chẳng ai muốn bỏ đi hàng thật để lấy hàng giả.

Tịnh An biết, với tính cách của nàng, đó chỉ là câu nói vô tâm, cũng chính vì nó vô tâm nên khiến y càng bị tổn thương hơn. Điều đó khiến y biết rằng mình chỉ là thứ đồ thay thế không hơn không kém, trong những ngày tháng không có đồ thật có thể đem ra để lấy cảm giác an ủi cho con tim. Khi hàng thật quay về, y không còn giá trị tồn tại nữa.

Lúc quay người đi, y từng nghĩ không cần thiết cố ý nài ép cái gì, muốn buông tay thì càng sớm càng tốt.

Kết quả, y vẫn không kìm chế nổi mình mà quay về tìm nàng, rất khó để hình dung đó là cảm giác gì. Nó giống như y chỉ là một con điều, đầu dây kia sớm đã nằm trong tay nàng.

“Chàng ấy là tướng công của muội...” Hình Hoan lắp bắp môi, nếu như y quay trở lại không có sự đảo ngược thân phận, nàng sẽ lấy hết dũng khí để nói với y khi đó mình chỉ cố gắng chịu đựng ép mình tỏ ra mạnh mẽ cứng rắn. Từ sau khi quen y, trong quan niệm hạnh phúc của nàng chỉ có việc cùng y đi khắp nơi.

Nàng nghĩ có được một người bạn như y đúng là phúc ba đời, nhưng từ cái đêm thành thân, nàng biết rằng mình được gả cho tướng công đôi xử lạnh lùng như vậy với nàng là do kiếp nạn gây nghiệp chướng ba đời chuốc lại.

“Vậy người nàng yêu là tướng công của nàng hay Triệu Vĩnh An?”

“... Điều đó thì có gì khác nhau?” Tướng công của nàng chẳng phải Triệu Vĩnh An sao? Tách ra thế nào được chứ?

Y nhìn chăm chăm nàng không rời mắt. Trong mắt nàng chỉ có sự chân thành, nàng không hề giả bộ ngốc nghếch, người con gái ấy không hiểu thế nào mới là yêu thực sự. Thứ tình cảm khiến người ta chết đi sống lại nhưng lại hư hư thực thực ấy chính y trước khi nhất quyết vì nàng mà hoàn tục cũng chưa hiểu. Dù là bây giờ, cũng vẫn chỉ hiểu mơ hồ.

Tình yêu không thể nói cho rõ ràng, cũng không thể dùng một câu đơn

giản là có thể giải bày hết. Bởi vậy, Tịnh An biết rằng, ép nàng cũng chẳng để làm gì. Y lặng lẽ cúi đầu, uống tách trà do chính tay nàng pha, đi vào chủ đề, “Vậy nếu như hôm nay ta giữ nàng ở lại, nàng sẽ không do dự chứ?”

“Muội...” Nàng có, nhưng nàng không thể, nàng không muốn để tình cảm này kéo dài một cách vô thời hạn.

“Thôi, không cần trả lời.” Y chỉ muốn biết nàng có do dự hay không, dù đáp án là thế nào không quan trọng. Đó vốn chỉ là sự rung động trong giây lát, nhưng điệu bộ của nàng cũng đủ để chứng minh nàng không rung động với y. Y thừa nhận, “Song ta đoán nàng sẽ vẫn ở lại.”

“Hà?”

“Vì ta nhớ có người đã từng nói cần viên đá màu tím, phát sáng, rất đáng giá.”

Hình Hoan hít một hơi thật sâu, “Huynh tìm thấy rồi sao? Muội biết mà, rõ ràng nghe nói là ở chỗ Nhậm Vạn Ngân, sao lại không tìm thấy... Nó là cái gì?”

Sự phấn khích của nàng không duy trì được lâu, khi thấy Tịnh An tháo thứ gì cài trên tóc ra đưa cho nàng, Hình Hoan lại lặng người đi. Nói một cách chính xác, đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nó, những ngày cùng y ở trong phủ họ Nhậm ngày nào nàng cũng nhìn thấy, đó là chiếc đĩa bạc thô y dùng nó để thay cho chiếc gỗ mõ.

Hình Hoan từng ngắm nhìn nó rất lâu, nó thô hơn những chiếc đĩa bình thường, ở đầu có khảm một viên ngọc màu xanh, buổi tối sẽ phát sáng, phát sáng... ánh mắt nàng cũng sáng lên, “Viên ngọc này chính là đá tử tinh thạch?” Thấy y cười nhẹ gật đầu, nàng nổi giận, “Đừng đùa nữa! Ta không phải là kẻ mù màu, nó có phải màu tím đâu?”

“Đúng vậy, ta cũng không mù màu, bởi vậy ngày nào cũng nhìn nó mà không nhận ra.” Sở dĩ mãi sau mới biết, cần phải cảm ơn vị sư huynh đâu đâu cũng thấy mặt.

“Đúng là nó sao?” Hình Hoan bán tín bán nghi lại cầm lên lật qua lật lại ngắm nó, lấy tay ôm lấy đầu của nó, đưa lên mắt nhìn, đúng là nó phát

sáng. Như vậy là trừ màu sắc ra, những điểm khác đều khớp với miêu tả trong truyền thuyết.

“Đúng đây, điều không may là khi người đặt tên cho nó lại bị mù màu.”

“...” Chẳng ra sao cả! Dù sao cũng là thứ đồ vô giá thế mà lại khinh xuất như vậy? Như vậy khiến mọi người chẳng hiểu nổi, bảo bối ở ngay trước mắt mà cũng không nhận ra, như thế có vui không?

“Cái này có thể tặng cho nàng.”

“Thật sao?” Đại thiếu gia đúng là đại thiếu gia, ngao du suốt hai năm trời vẫn không gột sạch được khí chất không dính bụi nhân gian, thứ đồ đắt giá như vậy cũng có thể đem đi tặng không tiếc nuối.

Để đảm bảo y không nói khoác, Hình Hoan vội cất bảo bối vào trong áo.

“Hoan Hoan muội muội, nàng cần nó thế, chắc chắn hiểu nó chứ?”

“Ừm... chút ít, hơi hiểu.” Nàng không muốn nói nhiều, hoặc vẫn còn đang chìm trong hưng phấn bất ngờ nên cười gật đầu trông rất ngố.

“Vậy chắc nàng biết, viên đá đỏ tổng cộng có ba miếng.”

“Biết chứ, còn một viên nữa là bảo bối gia truyền họ nhà huynh, viên khác,... ồ, muội không biết nó ở đâu. Nghe nói hai viên còn lại có màu vàng và màu đỏ, liệu lần này người đặt tên cho nó có bị mù màu nữa không?”

Y nhú mày nhìn nàng, không hỏi thêm, chỉ cười y như cũ, “Ồ chỗ chị cả giang hồ.”

“Quản Hiều Nhàn?” Niềm vui sao không có nhiều hơn? Cứ đến từng đợt từng đợt như vậy nàng rất khó chấp nhận nổi.

“Ta đã nhiều lần nửa đêm đến nhà cô ta, khá bất hạnh là, đã gặp cảnh cô ta đi vệ sinh, đang tắm, còn gặp cảnh cô ta tập võ công Vĩnh An trước gương... Nói tóm lại, chị cả giang hồ có cuộc sống về đêm rất phong phú. Bởi vậy, tâm nguyện lớn nhất của cô ta trong đời có lẽ là bắt được ta giao cho quan, tốt nhất là khiến cho cả đời này ta không thể nói gì, bởi

vậy mới bám theo ta đến tận kinh thành.”

“Thảo nào lần gặp ở Quần Anh lâu, Quản Hiệu Nhân quyết bắt được huynh.” Thực tế thì lần nào gặp y Hiệu Nhân cũng rượt đuổi bắt không tha. Hình Hoan cứ nghĩ rằng, chỉ vì hiểu nhầm rằng y là hòa thượng giả, không ngờ còn có nhiều mối quan hệ thâm sâu như thế, “Vậy huynh đi nhiều như vậy đã tìm được chưa?”

“Rất đáng tiếc, chưa. Ta cảm thấy muội rất có tướng vượng phu, có muội ta tìm rất dễ dàng. Ta cũng rất có tướng vượng thê, có ta, nàng làm gì cũng thuận lợi. Có nên hợp tác thêm một lần nữa không?”

“Vượng cái đầu huynh ấy!” Đúng là không biết xấu hổ, họ làm gì có thể có mối quan hệ vượng phu, vượng thê được chứ?

“Đêm khuya rồi, Hoan Hoan muội muội, nàng bình tĩnh chút, gào to thế dễ khiến người ta hiểu lầm. Thôi không nói chuyện nữa, ta buồn ngủ rồi, đi ngủ thôi. Nàng cũng ngủ sớm đi, đừng có học theo chị cả giang hồ ngồi trước gương tập cách tỏ tình với ta, nếu ngủ muộn cổ sẽ để lại sẹo thật đấy.”

“...” Y đi thật sao? Đêm khuya, sau khi nàng đã uống rất nhiều rượu giả, đến nói với nàng bao nhiêu thông tin phấn khích, sau đó lại phui áo ra đi nhẹ bẫng!

Hình Hoan tức tối cắn chặt môi, y đã ăn đứt nàng rồi, biết rõ liều thuốc dụ dỗ như vậy là đủ lượng cho nàng, nàng không còn khả năng phản kháng. Nhưng vấn đề là... tại sao y lại biết? Biết bao nhiêu? Lão phu nhân nói rồi sao? Hay từ đầu đến cuối y chỉ nghĩ rằng nàng ham tiền nên muốn có viên đá đáng giá ấy?

-----oOo-----

Chương 7: Cảm giác đó là thích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu nói cá tính tiềm tàng trong Hình Hoan thuộc kiểu nói gió thì là mưa, còn cá tính thực chất của Hình phu nhân thì là chẳng nói gì đã mưa luôn.

Bữa sáng ngày hôm sau, khi đang ăn Hình phu nhân lạnh lùng phán một câu, “Hình Hoan, đồ đạc chuẩn bị xong chưa? Ăn xong ta khởi hành.”

“Mấy ngày nữa” không phải là khái niệm này chứ?

“Bà thông gia, ở lại thêm mấy ngày nữa, không chừng mấy hôm nữa Hoan Hoan nghĩ thông rồi, lại không muốn đi nữa!” Bữa sáng vốn vui vẻ, bỗng chết lặng. Là người đứng đầu Triệu gia trang, lão phu nhân không thể không nói vài lời.

“Không cần, làm phiền quá.” Hình phu nhân dứt khoát cự tuyệt, không thèm ngước mắt lên, dường như điều duy nhất được bà chú ý lúc này là bát cháo gà trước mặt.

Bà thông gia này quá cao tay, khó làm hòa. Lão phu nhân chuyển đổi tượng sang nàng dâu vốn tính ôn hòa, dễ gần của mình, “Trời ơi, Hoan Hoan, con thích ăn cháo gà đúng không, vậy ăn nhiều vào, còn một bát to nữa, Tịnh An nấu từ sáng sớm đây. Nếu con thích ăn để ta bảo nó ngày nào cũng nấu.”

“Con...” Hình Hoan lưu luyến để bát cháo xuống bàn, ánh mắt bất giác nhìn sang khuôn mặt chẳng chút biểu cảm của Tịnh An.

Nàng đang định nói gì thì lão phu nhân vội vàng ngắt lời, “Hay là con thích Vĩnh An nấu hơn? Không sao, không sao, con ở lại đây, sau này ngày ba bữa bảo nó nấu hết, con chỉ việc ăn thôi.Ồ, đúng rồi, còn nữ bộ khoái làm con bị thương lần trước, ta đã ra lệnh từ sau không được phép bước chân vào phạm vi thế lực nhà họ Triệu rồi, sau này cô ta còn dám ức hiếp con, hãy nói với lão phu nhân, ta sẽ cho các đồng nhân nhét cá gổ vào mồm cô ta, các đồng nhân rất nghe lời... À! Đúng rồi, hay ta nói với các đại sư để đồng nhân làm vệ sĩ cho con? Như vậy sau này những kẻ vớ vẩn không thể lại gần con được nữa.”

Trên bàn ăn, ai cũng im lặng, chỉ có lão phu nhân thao thao bất tuyệt nín kéo.

Dưới bàn ăn... một trận hỗn chiến. Lão phu nhân vừa nói chân vừa đạp vào chân Vĩnh An, âm thị chàng nói vài câu để nghe trước mặt nhạc mẫu. Bên kia, ngại vì uy vũ của mẫu thân, Hình Hoan không biết phải

nói thế nào, thế là, mũi hài thêu hoa không an phận thúc về phía Tịnh An.

“Sao nhiều chân thế?” Nhận thấy bị đập vào chân với lực không giống nhau, Vĩnh An ngửa người về đằng sau, cúi xuống xem dưới gầm bàn. Chỉ nhìn thấy bàn chân chưa kịp rút về chỗ cũ của mẫu thân, chàng cau mày, “Sao lại đá chân con?”

“Nương tử của con đòi đi kìa! Con không có gì để nói sao?” Thôi, động tác nhỏ đã bị bại lộ, lão phu nhân đành đưa chuyện hết lên trên bàn.

“Còn nói được gì nữa? Tự nàng ấy quyết định.” Vĩnh An trả lời chán chường. Nhưng thực ra, chàng đang chờ đợi nàng trả lời.

Sự mong chờ của chàng rất mâu thuẫn, muốn giữ nàng lại, nhưng nếu nàng chọn ở lại thật, thì đó có phải chứng minh rằng người trong lòng nàng không phải là chàng từ lâu rồi?

“Hình phu nhân, do nhiều nguyên nhân không thể nói ra, em dâu quyết định không đi nữa.” Câu nói của Tịnh An khiến ai nấy đều ngỡ ngàng. Nói xong, y mỉm cười liếc nhẹ về phía Hình Hoan.

Ánh mắt ấy như tố cáo sự ngốc nghếch của nàng, dường như có ý “Chỗ ta ngồi xa thế sao? Đá chân cũng đá nhầm, hơn nữa làm sao chắc chắn ta có thể bắt được tín hiệu của nàng.” Dù vậy, y vẫn hiểu được sự sợ hãi, lúng túng của nàng nên đã lên tiếng đúng lúc, quyết định thay nàng. Nàng mỉm cười cảm kích, nhưng nhanh chóng vụt tắt vì tiếng nghi hoặc của Hình phu nhân.

“Hử?” Trong khi mọi người trong phòng khách đều vô cùng kinh ngạc, Hình phu nhân vẫn lạnh lùng như thường, chỉ hơi liếc mắt sang Hình Hoan, đằng hắng một tiếng nhỏ.

“Mẫu thân... con đòi ý rồi...” Nàng mở miệng, liếc trộm nhìn sắc thái của mẫu thân.

Vẫn rất bình thản, sau khi nghe nàng nói, đôi lông mày tinh tế của bà chỉ hơi nhíu lại, ngay sau đó không có động tĩnh gì nữa. Hình Hoan không đoán biết được tâm trạng của bà, đành lặng lẽ chờ đợi.

Nói một cách chuẩn xác, cả căn phòng như tĩnh lại, ngay cả lão phu nhân vốn sôi sảng là thế cũng không lên tiếng. Mãi đến khi Hình phu nhân tỉnh bơ nói một từ, “Được.”

“Phải thế chứ, phu thê làm gì giận nhau được qua đêm, đầu giường còn đánh nhau, cuối giường đã làm hòa. Kinh thành rộng lớn như vậy, một ngày chắc vẫn chưa đi chơi hết, lát nữa hãy đi chơi tiếp với Vĩnh An, qua chợ thích ăn gì thì mua nấy về, để về Vĩnh An nấu cho con ăn, nó nấu không bằng huynh nó nhưng không chết người đâu mà lo. Thực ra nấu ăn, điều quan trọng nhất là tấm lòng của người nấu, chế biến hương vị của tình yêu. Bà thông gia, chúng ta ăn cháo đi, con cháu nó có phúc của nó, kệ chúng nó.” Lão phu nhân mừng lắm, bỏ qua cả sự khác thường của những người xung quanh, bà chỉ nghĩ rằng sở dĩ Hình Hoan bỗng chốc thay đổi ý kiến như vậy là vì hôm qua đi chơi với Vĩnh An cả ngày nên tình cũ nổi lại.

Nếu đã có tình cũ, nếu đã nổi lại, thì chứng minh trong lòng hai người họ còn có nhau.

Nhưng thực tế hoàn toàn không phải như vậy. Hình Hoan mím môi, ngón tay chạm nhẹ vào vết thương chưa lành trên cổ. Suốt hai năm qua những lời nói cay nghiệt, ánh mắt chê bai, thư từ hờn không chút tình người của Vĩnh An còn sắc nhọn hơn cả thanh kiếm trong tay Quản Hiểu Nhân, nó khoét sâu trong nàng một lỗ hổng lớn. Chẳng không mua thuốc kịp thời cho nàng như lần này, mặc kệ cho lỗ hổng đó càng ngày càng toác ra, mãi đến khi không có cách nào chữa khỏi.

Nỗi đau cắn da cắn thịt ấy nàng không dám nhớ lại, làm gì có dũng khí tiếp tục bám lấy để bị chà đạp tiếp?

Nàng hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí, muốn nói với lão phu nhân, nàng chọn ở lại không có nghĩa là muốn tiếp tục cuộc hôn nhân hoang đường này.

Nhưng, khi nhìn thấy mẫu thân vốn ít khi cười lại đang mỉm cười với lão phu nhân, Hình Hoan đang định mở miệng rồi lại chẳng nói được gì nữa. Nàng quyết định nuốt nước bọt, không nói gì, chuyện này để sau hãy bàn.

“Vĩnh An! Mẫu thân nói gì con nghe thấy chưa, ăn xong đưa Hoan Hoan

đi chơi phố.”

“Vâng.” Bị điểm danh, chàng bàng hoàng, chỉ một tờ đơn giản nhưng chàng nói nghe rất khó khăn.

Nếu như nàng ở lại thực sự vì chàng thì ngày nào chàng cũng có thể đưa nàng đi chơi khắp kinh thành, kể những câu chuyện mùi mẫn, vô vị. Nếu nàng mong đợi món ăn do chàng nấu thì chàng cũng nguyện nấu cho nàng ngày ba bữa, từ đó luôn ghi nhớ sở thích vị giác của nàng.

Đáng tiếc không phải như vậy, chàng hạ mình níu kéo, nàng nói đó là mất bò mới lo làm chuồng.

Người giữ được nàng ở lại không phải là chàng, người khiến nàng bỗng thay đổi ý định không phải là chàng, khi không biết nhờ cậy ai, người nàng nghĩ tới không phải là chàng...

“Triệu Tịnh An! Con định đi đâu?”

Bầu không khí lạnh lùng vừa được sưởi ấm thì tiếng rít nhẹ của lão phu nhân lại khiến nó trở nên đông cứng.

Triệu Tịnh An vừa đứng dậy, vẫn bình thản như không liên quan gì đến mọi chuyện, nhếch mép cười, có chút ranh ma, “Mẫu thân, người ta nói ăn sáng xong nên đi bộ, hít thở không khí trong lành.”

Không khí ở đây bí bách quá, khiến y không thở nổi. Y không vĩ đại đến thế, không thể vì nàng vui nên ta cũng vui được.

“Ồ, đi bộ sao?” Lão phu nhân cố ý kéo dài giọng, rõ ràng nhận ra y đang kiếm cớ bỏ trốn, nhưng bà không muốn nói thẳng, chỉ bằng thuận theo ý y, “Vậy thì đúng lúc, thay mẫu thân đi gặp một người.”

“Ai vậy?” Dự cảm không tốt lắm nhen nhóm trong lòng Tịnh An.

“Tứ cô nương nhà bác Vương con, ta đã hẹn cô nương đó uống trà, sắp đến giờ rồi nhưng ta chưa đi được.”

Quả nhiên, lại là chiêu đó, nói hàm xúc như vậy làm gì? Tịnh An chẳng vui vẻ gì hỏi luôn, “Đi xem mặt?”

“Ha ha, ha ha ha, không, chỉ là thay mẫu thân đi gặp con gái của người quen cũ thôi. Con cũng biết lâu rồi mẫu thân không bước chân ra khỏi Kỳ Châu, khó khăn lắm mới đến kinh thành, nhiều bạn cũ thịnh tình mời ta cũng không nỡ từ chối. Giờ ta cũng chẳng cần con làm gì to tát cho Triệu gia trang, sao? Sao lại bất hiếu như vậy, ngay cả chuyện nhỏ này con cũng không muốn giúp ta gánh vác...” Dục ý quá rõ ràng nhưng lão phu nhân vẫn quyết không nhận.

Bà sợ, nếu nói thẳng ra sợ sẽ lại ép con trai bỏ nhà ra đi.

Nhưng y đã lớn tuổi rồi, phải tìm lấy một cô nương mới ổn định được. Nếu không bà sẽ lo lắng không thôi, không chừng một ngày nào đó tỉnh dậy, con trai bà lại biến mất.

“Mẫu thân.” Lão phu nhân chưa nói xong, Tịnh An đã cướp lời, “Con chỉ muốn nói, nếu là đi xem mặt thì cứ nói với con, ít nhất thì cũng để con chuẩn bị ăn mặc cho chỉnh chu, tạo ấn tượng tốt cho cô nương đó, tránh làm mất mặt mẫu thân.

“Đúng là đi gặp mặt, đi gặp mặt đấy! Con nhớ thay đôi guốc đang đi đấy nhé, nhớ đi tất vào!” Lão phu nhân như được cổ vũ, gật đầu, thản nhiên thừa nhận.

Nhưng, rõ ràng bà đánh giá sai cậu con trai này. Tuy vừa có thái độ hợp tác, nhưng sau khi được khẳng định thông tin, y lại rướn mày chẳng động tĩnh gì, chỉ cúi xuống nhìn chăm chăm vào đôi guốc gỗ của mình.

“Huynh, huynh cũng đến lúc phải thành thân rồi. Không thể đợi đến lúc cháu huynh biết đi rồi huynh vẫn một mình chứ? Làm phận em như đệ cũng không yên tâm.” Vĩnh An bỗng lên tiếng, nghe có vẻ nghiêm trọng, nhưng suy nghĩ vô cùng đơn giản. Chàng chỉ nghĩ cố chấp rằng Triệu Tịnh An chỉ biết đùa cợt, từ trước đến nay lúc nào cũng hời hợt, không chân thành với bất cứ người nào hay việc gì.

Hai năm không gặp, tính cách y vẫn không thay đổi, cả với Hình Hoan cũng chỉ là ham cái mới. Hoặc, sau khi thành hôn, ổn định hơn, y sẽ không hoang đường nữa.

“Cũng phải.” Bên kia, Triệu Tịnh An mỉm cười, gật đầu, giống như tâm

đắc lắm. Chỉ có điều ngay sau đó ánh mắt của y chuyển sang nhìn Hình Hoan từ nãy không nói gì, “Thế còn em dâu? Cũng thích ta nhanh thành thân chứ?”

“Hả?” Bị nhắc đến tên, Hình Hoan đang mơ hồ bỗng giật mình, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn y. Chỉ cảm thấy ánh mắt của mọi người xung quanh giống như những chiếc kim xuyên vào nàng, chẳng còn cách nào khác nàng nhấp nháy môi, “Ồ, lão phu nhân cũng chỉ muốn tốt cho huynh, đi gặp thôi cũng không sao... Muội, muội nghĩ nếu như huynh không thích, lão phu nhân cũng sẽ không làm khó cho huynh.”

“Đúng thế, đúng thế, con xem em dâu đúng là hiểu biết. Gặp nhau thôi mà, không bắt con phải vồ vập gì ngay.” Cơ hội hiếm có, lão phu nhân vội phụ họa.

“Được, con sẽ đi.” Y vui vẻ đồng ý, nhìn Hình Hoan một cái rồi quay người đi.

Tiếng đôi guốc gỗ lộc cộc vẫn còn luẩn quẩn trong phòng khách. Hình Hoan không biết mình có bị ảo giác không, cứ thấy âm thanh ấy mãi không tiêu tan, từng hồi từng hồi, càng lúc càng nặng nề, giống như nó đang đập lên tim mình, rất đau.

Đại sư, đừng đi, xem mặt cái gì chứ, chẳng có gì hay ho. Chi bằng chúng ta đi làm chuyện gì đó đáng làm, tính toán xem làm thế nào chi cả giang hồ chịu giao nộp viên đá, rồi làm thế nào để không mất đồng bạc nào cũng có thể ăn ngủ chốn kinh thành, nghiên cứu xem món cháo gà của y nấu thế nào mà ngon vậy...

Đó mới thực sự là những gì nàng muốn nói, nhưng, đứng trên lập trường nào chứ?

Thân phận em dâu như nàng làm sao có thể ngăn cản chàng xem mặt, thành hôn? Sao có thể yêu cầu y giống như trước kia, chỉ làm đại sư mà nàng có thể thấu hiểu.

Đúng thế, Hình Hoan bắt đầu nhận ra rằng, mình chưa từng hiểu y. Không hiểu trong ánh mắt thâm thúy kia của y là cái gì, không hiểu tại sao y lại bỏ nhà ra đi, không biết hôm ấy ở trên kiệu y nói muốn thành thân với nàng có phải là một trò đùa, càng không hiểu người bỏ lại nàng

hai năm trước có phải vẫn ghét bỏ sự tồn tại của nàng hay không.

Vì ghét bỏ, nên họ mới không thể nào tiếp tục tâm tình hết thảy mọi chuyện không hề giấu giếm như trước đây nữa sao?

Tiếng canh giờ tý lợt qua bức tường thấp của biệt vườn đến tai Hình Hoan.

Nàng ngồi ôm gối dưới đám cây thấp lè tè, ánh mắt phần nộ nhìn về phía căn phòng cách đó không xa. Đó là phòng của Tịnh An, trong phòng tối đen như mực, tượng trưng chủ nhân của nó chưa về.

Hình Hoan không nhớ đã túc trực ở đây từ lúc nào, chỉ nhớ rằng hôm nay lão phu nhân mừng ra mặt, xúc động, hưng phấn hoang tưởng ra khung cảnh các cháu quần quanh chân, sau đó khoa trương tới mức còn nghĩ xem lúc đó sẽ tìm bà đỡ nào, lễ đầy tháng của cháu cần bài trí thế nào cũng đều tính toán hết cả rồi. Còn mẫu thân thì chỉ cười chẳng nói gì, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa.

Gần đến giờ ăn tối, Triệu Tịnh An vẫn chưa về, lão phu nhân càng mừng, họ đều nói như vậy có khi cả hai đã ưng nhau rồi.

Để chúc mừng, lão phu nhân kéo cả mẫu thân đi ăn cơm cùng bạn cũ thực sự.

Bỗng chốc nàng cảm thấy biệt vườn lạnh lạnh, lại sợ ở cùng với Triệu Vĩnh An, nên quyết định chạy đến đây để đợi Tịnh An.

Trước kia, nàng thường đợi cửa Vĩnh An về, bụng cơm canh đi hâm nóng mấy lần. Đợi cả buổi tối mà chẳng đợi được đó là chuyện thường gặp. Hoặc nếu có về chàng lại gào lên với nàng, chê trông nàng ngứa mắt, vút thư từ hôn lên mâm cơm mà chẳng thèm nhìn. Nhưng dù vậy nàng chưa bao giờ cảm thấy việc chờ đợi là đáng sợ.

Nhưng lần này, nàng cảm thấy trái tim thật trống rỗng, cảm giác ấy còn khó chịu hơn là bị chết lạnh ở đây.

Nàng không kìm nổi ý nghĩ y và tứ cô nương nhà Vương bá bá đang làm gì.

Bắt đầu chắc lại bằng câu: Nàng trông thật giống với vị hôn thê đã mất của ta?

Cho dù hai năm nay y đã trải qua những gì vị hôn thê đầu tiên của y là nàng chứ? Nàng vẫn chưa chết, nàng vẫn còn sống sờ sờ đây.

Nàng đang đợi y về, bỗng muốn nói với y rằng, “Muội không biết ăn nói, thu lại lời nói không đúng với lòng mình sáng nay. Muội không thích huynh đi xem mặt, không thích huynh để ý đến tứ cô nương nhà Vương bá bá, không thích huynh liên quan gì đến các cô nương khác, vô cùng, vô cùng không thích huynh gọi muội là em dâu... dù có ghét muội, chê bai muội, muội vẫn muốn nói, không thích là không thích!”

Đợi đến quá nửa đêm, Hình Hoan gần như phát điên. Nàng cắn răng cắn lợi dốc hết những điều vốn giấu trong tim ra ngoài. Không thềm biết có hậu quả gì, cũng không cần biết có ai nghe thấy không.

“Vậy nàng thích cái gì?” Bỗng vang lên giọng nói.

Nàng không hề nghĩ gì nhiều, vẫn cứ chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, thậm chí không nhận ra điều bất thường, và cứ đáp lại thẳng thắn: “Muội thích huynh.”

Đúng, cảm giác đó chính là thích.

Khi đi trên đường kinh thành không thông thuộc, sẽ cảm nghĩ đến bàn tay ấm áp khiến người ta an tâm của y. Khi buồn, sẽ nhớ đến bờ vai khiến nàng có thể yên tâm dựa vào. Khi cãi nhau, sẽ tức giận vì y không nhường nhịn. Khi muốn khóc, sẽ nhớ rằng y từng nói nàng cười trông rất xinh. Khi đã quen với sự tồn tại của y, sợ y rời xa, sẽ ghen, sẽ muốn chiếm hữu, sẽ ngoan cố cho dù bị người ta ghét... đó không phải là thích thì là gì?

-----oOo-----

Chương 8: Giả vờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đồ con lợn! Sao nàng không bốc hơi khỏi chốn nhân gian đi? Suốt ngày như con ruồi bay đi bay lại trước mặt ta, tại sao vậy?

Vì chàng là tướng công của thiếp, đương nhiên là thiếp phải hầu hạ chàng cho chu đáo, sau đó yêu chàng.

Ký ức ngày xưa hiện lên trong đầu Triệu Vĩnh An, nó giống như chiếc gai đâm vào trái tim chàng.

Người đời thường nói, thích không phải là yêu. Chỉ có “yêu” mới có thể sống chết có nhau, khắc cốt ghi tâm.

Nàng đã từng nói, chàng là tướng công, nàng yêu chàng.

Tại sao lúc này đây chàng cảm thấy tình yêu đáng lẽ phải là đương nhiên ấy lại trở nên vô cùng nhỏ bé so với câu “Muội thích huynh” của nàng.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, Triệu Vĩnh An vén vạt áo ngồi xuống, mày ngài nhú lại, ngón tay trắng xanh vén tán lá cây, lạnh lùng nhìn người con gái đang co ro sau cái cây, “Nàng vừa nói gì?”

“...” Lùm cây bị vén ra, giọng nói lạnh lạnh và cơn gió lạnh cùng ập tới, Hình Hoan run mình, mở miệng, kinh ngạc nhìn cái bóng ở phía trước, “Thiếp nói gì cơ?”

Nàng không phải bỗng nhiên không nhớ ra, mà là ngay chính bản thân cũng không thể tin mình đã nói thế.

Dững khí và nổi xúc động vừa nãy đã bị cơn gió cuốn đi, không còn quay trở lại nữa.

“Ồ ngoài lạnh, ta về phòng thôi.” Hít thật sâu, hít sâu lần nữa, tâm trạng rối bời vẫn không thể chinh đốn được. Đã từng, chẳng vì lý do gì bất nàng nhận không biết bao nhiêu thư từ hôn, nay, khi đã có đầy đủ lý do thì chàng lại không quan tâm đến nữa. Không còn dững khí để quát mắng nàng, câu nói tự lừa gạt mình ấy khiến chính bản thân Vĩnh An cũng cảm thấy chói tai.

Hình Hoan cứng người bất động, hoàn toàn không để ý đến những gì chàng nói. Trùng mắt một lúc lâu, cuối cùng chàng cũng nâng cao giọng

gào: “Huynh ấy cử người về báo tin tối nay sẽ không về! Nàng định đợi đến bao giờ?”

“Thiếp...” Quả nhiên chàng đã nghe thấy hết, Hình Hoan cúi mặt, bặm môi, ấp úng mãi mới nói được, “Lát nữa thiếp sẽ tự về, chân... chân bị tê rồi.”

Nghe vậy, chàng sầm mặt lại, buồn cười mà không cười nổi. Hai tay kéo nàng dậy, bế bổng nàng lên. Cảm nhận được sự cộ quậy không tự nhiên của nàng, chàng cau mày quát lớn, “Ta không muốn ngày mai phải giải thích tại sao nàng bị đông cứng với Hình phu nhân và mẫu thân.”

Dường như để lời chàng nói có thêm uy lực, Hình Hoan há to miệng hắt xì hơi một tiếng không đúng lúc, nhìn vào đôi mắt đen của chàng, nàng yên lặng.

Đúng thế, biết giải thích thế nào? Chẳng nhẽ lại nói nàng lưu luyến Triệu Tịnh An nên ngồi trước cửa phòng y cả đêm như một con ngốc?

Tại sao lại lưu luyến? Vì nàng đã thay lòng, thích một người không nên thích nhất, không thể thích nhất? Kiếp này cho dù có chết vẫn cứ làm theo ý mình sao?

Nhớ lại cảnh hứng khởi của mẫu thân và lão phu nhân, nàng lại cảm thấy nếu như có một chút lương tâm, thì nên mãi mãi chôn chặt những lời nói của con tim.

“A! Đúng là gặp ma...”

Hình Hoan đang đắm chiêu suy nghĩ, một tiếng kêu chẳng nho nhã gì cất lên.

Nghe vậy nàng ngẩng mặt lên, nhìn thấy một a hoàn tay cầm đèn lồng đang đi về hành lang, nhìn ánh mắt của cô ta thì đúng như là gặp ma vậy.

“Nửa đêm khuya khoắt, kêu thét cái gì! Muốn mọi người tỉnh dậy hết sao?” Vĩnh An trừng mắt nhìn cô a hoàn về tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, “Bưng chậu nước nóng vào phòng nhị thiếu phu nhân.”

“Ồ ồ ồ!” A hoàn gật đầu, vội vàng rời đi, nhưng vẫn không quên quay

đầu lại nhìn với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“A hoàn trong phủ này toàn ngốc như vậy sao?” Sợ hãi cái gì? Chàng trông đáng sợ lắm sao? Nửa đêm trông thấy chàng như trông thấy ma sao?

“Ha ha...” Nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, Hình Hoan phì cười. Thấy ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu của chàng, nàng mới giải thích, “A hoàn chỉ thấy lạ vì thật không ngờ chàng lại bệ thiếp.”

“Mọi người nghĩ ta không thân thiện thế sao?” Chàng là tướng công của nàng phải không? Chỉ ít thì trong mắt của mọi người, quan hệ phu thê của họ vẫn còn tồn tại, tướng công bệ nương tử, chẳng phải là chuyện thường tình sao?

“Này, đặt thiếp xuống, nếu không đi lại, chân sẽ bị tê mãi.” Với câu hỏi của chàng, nàng chỉ có thể cười trừ.

Đâu chỉ không thân thiện? Trước kia, với nàng, chàng không chút tình người nào, họ giống như những người xa lạ sống chung dưới một mái nhà... không đúng, đúng hơn là kẻ thù của nhau. Cứ nhìn thấy nàng là chàng bực tức, những hành động, lời nói ấy giống như muốn văng xương cốt nàng thành tro bụi.

Vĩnh An không cố kiên trì thêm, nhẹ nhàng thả nàng xuống, bàn tay khẽ nắm chặt khuỷu tay nàng, dìu nàng đi. Hành lang vốn dài hôm nay bỗng dừng ngắn lại khiến chàng không kịp cảm nhận cảm giác dìu dắt vật quý hiếm, thậm chí vẫn chưa tự kiểm điểm rõ trước kia mình đã cay nghiệt như thế nào.

Mẫu thân từng nói, lấy vợ thì lấy vợ hiền, Hình Hoan đúng là vợ hiền. Chàng cũng luôn cho rằng nàng là vậy. Kết quả, cuộc đời đúng như một bàn cờ, đi sai nước cũng đành chịu. Chàng đã đi sai một nước, vậy là thua cả bàn cờ.

Vậy cứ thế là nhận thua sao? Vĩnh An không can tâm, chàng không tin, hai năm sớm tối chung sống có thể biến mất chỉ sau vài ngày.

“Khuya rồi, chàng không đi ngủ sao?” Được chàng dìu về phòng ngủ, không lâu sau, cô a hoàn ban nãy mang nước nóng vào. Hình Hoan nấn

nấn bấp chân bị tê cứng, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Triệu Vĩnh An đang ngăn người bê chậu nước đứng ở cửa.

“Ngâm chân vào nước nóng, sẽ ấm hơn.” Chàng bỗng bừng tỉnh, chạy lên phía trước đặt chậu nước xuống, liền đó nắm lấy chân nàng. Nhưng khi các ngón tay chạm vào mũi hài của nàng, chàng chợt dừng lại, đột nhiên tay vung ra như phải bỏng, chàng ngượng ngùng quay người ngồi xuống ghế trống bên cạnh, “Nhìn cái gì mà nhìn! Tự làm đi, lẽ nào để ta hầu hạ nàng?”

Hình Hoan nào dám có hoang tưởng như vậy, vì chưa từng nghĩ như thế bao giờ nên nghe lời nói đó của chàng, nàng cũng cảm thấy chẳng có gì. Cúi người cởi giày, tất, chẳng cần thử nhiệt độ của nước, nàng cho luôn chân vào chậu nước. Nước trong chậu sóng sánh, nàng nhìn chăm chăm vào phần chân chưa ngập nước, bất giác nhớ đến người đàn ông có ngón chân cũng đẹp.

“Hình Hoan.” Rõ ràng là phu thê, nhưng ngồi với nhau như thế này lại chẳng có gì để nói. Nàng cứ ngồi thẩn ra, chàng chỉ biết ngồi ngoài nhìn. Sự yên lặng ấy khiến Vĩnh An không thoải mái. Chàng gọi rồi chưa đợi nàng kịp phản ứng, chàng liền hỏi: “Những gì nàng vừa nói là thật chứ?”

“Ừm.” Đến giờ mới bị hỏi, nàng có thể giả vờ ngốc nghếch, chỉ có điều Hình Hoan không muốn.

Có lẽ chàng mong nàng sớm chuyển hướng tình cảm, không làm chướng mắt chàng nữa, không bám lấy chân chàng nữa. Nhưng nàng nghĩ, nếu đã hiểu rõ tình cảm của mình thì hãy nói rõ với chàng, không rõ ràng dễ khiến người ta hiểu lầm.

“Đồ con lợn! Nàng chán sống rồi phải không...” Chàng không muốn gào lên, nhìn thấy nàng giật mình, biết mình có phần quá đáng, giọng chàng lại dịu lại, “Bắt đầu thích từ lúc nào?”

“Ồ...” Nàng không biết, nếu ý thức được sớm thì đã bóp chết ý nghĩ ấy đi từ lúc chưa hình thành. Những lúc trái tim run lên thì rất nhiều, nếu cứ phải nhớ lại, thì dường như phải dò lại từ rất lâu trước đó, “Có lẽ là khi huynh ấy nói bị rất nhiều người treo trên cành cây, đó là lần đầu tiên muội cảm thấy hóa ra muội cũng cần an ủi.”

“Thật là đáng ghét! Đó là lúc nào?!” Rốt cục chàng đã bỏ lỡ bao nhiêu? Hai năm rồi, ký ức chung của hai người ít vô cùng, vậy mà giữa nàng và Triệu Tịnh An dường như có những chuyện nói không bao giờ hết.

“Ừm, đó chính là lần chàng nhốt thiếp trong phòng gặm lương khô, rồi chàng cùng chị cả giang hồ tâm sự dưới tán cây ở Quần Anh lâu.”
Dường như nàng đã học được cách không nói dối, không bịa chuyện, không giấu giếm chàng.

Nhưng những lời đó vào tai Triệu Vĩnh An lại được hiểu theo một ý nghĩa khác, từ địa điểm, thời gian, nhân vật nàng trần thuật lại đều có ý vị khác.

“Ta hiểu rồi!” Chàng trịnh trọng gật đầu, hiểu ý nàng theo cách hiểu của mình. Nàng không hề thay đổi, chỉ có điều giờ biết cách đưa đẩy; Nàng không thực sự thích đại ca của chàng, chỉ là đang muốn chọc tức chàng; Nàng ở lại không phải vì Tịnh An, chỉ vì nàng muốn chàng phải chú ý, quan tâm.

Đúng, đúng là như vậy. Chỉ là chiêu của đàn bà, trách cứ sự hời hợt của chàng.

“Chàng yên tâm, thiếp...” Nàng sẽ không kể chuyện tình cảm của mình cho ai nghe, trước sau cũng sẽ biến mất cùng với bí mật đó, nhất định không thể xấu mặt nhà họ Triệu.

Hình Hoan chưa nói xong, Vĩnh An đã vội cắt lời, “Người sống cùng nàng suốt hai năm là ta, không phải là đại ca.” Chàng thừa nhận trước đây đối xử quá đáng với nàng, nhưng không thể nói lỗi là hoàn toàn ở chàng, đúng vậy chẳng?

Không nói được gì, đó là phản ứng duy nhất của Hình Hoan. Thế nào gọi là “sống cùng”? Là để đối phương thực sự cảm nhận được sự ấm áp, có thể tự tin mà thấy rằng dù thế nào đi nữa cũng sẽ có một người che chở cho nàng. Nhưng thực tế thì sao, hai năm nay nàng sống cô đơn hơn cả một mình.

“Ý của cha mẹ, lời mai mối không chỉ có huynh ấy là không chấp nhận nổi chuyện ép duyên, ta cũng muốn không nghe theo. Nhưng, chính ta là người chịu trách nhiệm lấy nàng, không phải huynh ta.” Dù khi quyết

định làm vậy trong lòng cảm thấy oan ức, bất mãn đến mức nào. Chỉ ít thì chàng không làm nàng phải bẽ bàng, không đẩy nàng ra hứng chịu người đời cười chê.

“...” Trái tim nàng bỗng đau nhói.

“Mẫu thân của ta và mẫu thân của nàng vui vẻ như vậy là vì hi vọng chúng ta có thể sống cùng nhau, không phải huynh của ta.”

“...” Đầu nàng cũng bắt đầu đau.

“Nàng là người con hiếu thuận, chắc sẽ không để họ phải buồn chứ!”

“...” Thôi rồi, khắp người nàng đau đớn. Nàng không muốn làm phiền hai bậc mẫu thân, cũng không phải là không nhìn thấy niềm hi vọng trong mắt họ, nàng không thể bướng bỉnh đến mức thích thì cướp lấy, không thích thì bỏ đi. Mẫu thân nói, muốn nàng được vui vẻ, vậy có sao nàng lại không để bà vui vẻ hơn, cho dù phải quên đi chính mình.

“Nói đúng ra thì cũng không phải là không có cách để giải quyết.”

“Hả?” Chàng nói liên hồi từ nãy đến giờ, khiến nàng vừa sốt ruột vừa như tự giày vò bản thân, đến câu cuối cùng dường như mọi sự đảo lộn hết. Câu nói ấy đã khiến lý trí nàng hoàn toàn mê muội.

“Chúng ta có hai sự lựa chọn. Hoặc là giả bộ như ân ái, để họ tạm thời yên tâm quay trở về Kỳ Châu, sau khi tiễn họ đi rồi, nàng và ta đại hoan hỉ, sau đó sẽ nghĩ đến cách để lưỡng toàn cho cả hai bên, rồi báo lại cho họ tất cả. Hoặc là sáng sớm ngày hôm sau đi thông báo với họ, đừng mơ mộng nữa, chúng ta không thể vun vén cho ra tình cảm, người nàng thích là đại thiếu gia chứ không phải là nhị thiếu gia.”

Nhị thiếu gia, đây gọi là chọn lựa sao? Còn sự chọn lựa nào khác không? Nàng gan to từng nào mà dám nói ra sự thật? Đó không phải dám yêu dám ghét mà là tự tìm đến chỗ chết. Mẫu thân sẽ coi như chưa từng sinh ra đứa con không biết liêm sỉ như nàng, lão phu nhân sẽ căm hận nàng lấy oán trả ân, Triệu Tịnh An... Triệu Tịnh An sẽ cười nàng không biết tự lượng sức mình.

Suy nghĩ hồi lâu, Hình Hoan không do dự quyết định, “Thiếp chọn cách

thứ nhất.”

Điều đó có thực sự khiến tất cả mọi người đều hài lòng không, nàng không biết. Coi như cùng chàng diễn thêm một vở kịch bù đắp cho sự xuất hiện không đúng lúc của nàng hai năm trước, cuối cùng sẽ cố gắng kết hợp cho chàng và Quân Hiểu Nhân.

“Ngoan.” Chàng cười mãn nguyện, “Nước nguội rồi, lau khô chân, đi ngủ đi.”

“... Chàng không về thiếp ngủ sao được?”

“Ta đi rồi thì chúng ta ngủ cùng nhau sao được?” Nhìn nàng đờ đẫn, chàng quay mặt lại than thở, giải thích: “Phu thê ân ái chẳng phải là chung gối chung giường sao? Nàng xem nếu tiếp tục chia phòng ngủ, ban ngày có thân mật đến đâu cũng có ai tin không? Ta không nghĩ mẫu thân của ta và Hình phu nhân lại ngốc như nàng.”

“Cũng phải, nhưng...” Nhưng dù sao nàng cũng vẫn là khuê nữ, diễn kịch không cần phải diễn trọn vẹn như thế chứ?

“Nàng ngủ ở giường, ta ngủ ở sạp bên ngoài.” Chàng thu xếp thỏa đáng, cùng lắm thì nửa đêm thừa lúc nàng ngủ say thì trèo lên giường.

Lão phu nhân nói, kế sách của một ngày thường xuất hiện vào buổi sáng.

Câu nói này không sai, kể từ ngày lão phu nhân và Hình phu nhân đến, buổi sáng sớm nào biệt vườn cũng rất bận rộn.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, trời vừa mới sáng, tiếng chân ngựa đã phá vỡ sự yên tĩnh trong ngõ nhỏ trước phủ. Một chiếc xe ngựa trông rất đẹp dừng ở trước cửa biệt vườn, đám gia nô vội chạy ra đón, liền nhìn thấy đại thiếu gia nhà mình nhảy xuống ngựa.

“Đại thiếu gia vất vả quá.” Đi xem mặt đến cả đêm không về, chắc chắn là nông say lắm! Nghe nói những chuyện như thế rất tốn sức.

“Không vất vả gì, phục vụ vì nhân dân.” Y chỉnh sửa lại trang phục, cười, ra vẻ như rất hiểu đám người dưới, vỗ vai tên gia nô, “Tiểu, Tiểu Lưu, đồng tương cay trên xe mang vào nhà bếp.”

“Đại thiếu gia, con họ Vương...” Nhớ từ ngày xưa, đại thiếu gia nhà họ đã có thói quen không nhớ tên người khác, hóa ra giờ vẫn không có chút cải thiện gì.

“O, người đôi họ từ bao giờ vậy?”

Nhìn xem, y nói rất hùng hồn! Tên nô gia nắm chặt bàn tay, cắn răng, cố đấu tranh vì họ tên của mình, “Bảo cáo thiếu gia, con vẫn họ Vương! Cha con họ Vương! Ông nội con họ Vương! Ông nội của ông nội con cũng họ...”

“Thôi, thôi, mới sáng sớm đừng xúc động quá, không tốt cho sức khỏe.” Tịnh An day day huyết thái dương, “Ta là cậu chủ rất thoáng, thường thì người họ gì ta cũng không để ý. Nhưng, thời gian này tốt nhất đừng nhấn mạnh họ của người trước mặt ta, kéo ta đánh cho đau đớn không chữa được đâu.”

Ha, ha, đại thiếu gia nhà họ mặt dày, chẳng sợ gì sao nay lại sợ họ của nô gia? Tên nô gia bỗng kiêu ngạo hẳn, tự mình suy diễn nguyên nhân, “Đại thiếu gia, phải chăng tứ cô nương nhà Vương bá bá tôi qua đã nuốt chửng đại thiếu gia rồi?”

“Người nói đủ chưa hả?” Phải chăng y đã thoáng quá với đám nô gia?

Để đến nỗi họ không những thích tìm y để tìm sự an ủi những lúc tình cảm phiền muộn, mà còn thích bám lấy y học chiêu thức theo đuổi con gái... Những chuyện đó thì y có thể nhịn được, tại sao y lại si tình đến thế, kết quả sao chúng vẫn nhắc đến việc mà y không hề muốn nhắc tới?

“...” Tên nô gia họ Vương biết điều bịt miệng lại, gật đầu lia lịa, ra hiệu mình sẽ không dám nói gì thêm nữa.

“Hình Hoan đâu?”

“...”

Trừng mắt nhìn khuôn mặt há hốc mồm không dám nói gì, Tịnh An sầm mặt quát, “Nói!”

“Thưa đại thiếu gia, ngài cũng nên xem giờ này là giờ nào, ngài thì được âu yếm hương tiêu cả đêm, nhưng nhị thiếu phu nhân thì không, đương nhiên là đang ngủ, hay gọi nhị thiếu phu nhân ra đây xếp hàng nghênh đón? Vậy cũng được, nô tài bảo a hoàn của phu nhân gọi phu nhân dậy, ngài đứng đợi ở cổng nhé...”

“Câm miệng!” Quả nhiên không phải nể mặt chúng, đám nô gia nhà này ai cũng mặt dày, gan to. “Tự ta tìm.”

“...” Ừm, đại thiếu gia, tự nhiên xông vào phòng em dâu không tốt lắm thì phải? Không chừng lại nhìn thấy cảnh không đáng xem.

-----oOo-----

Chương 9: Ta không phải là kẻ ưa bạo lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những điều đám nô gia nói thường có tỉ lệ phát sinh rất thấp. Khá không may là, vận may của Triệu Tịnh An quá tốt nên những chuyện rất ít khi xảy ra thì y cũng gặp được.

Khuôn mặt mệt mỏi vì cả đêm không ngủ, đôi mắt đỏ với quầng thâm, y đứng lặng trước căn phòng không có gì đặc biệt. Do dự hồi lâu, y chỉnh lại áo, vén lại mái tóc, cử chỉ có vẻ hơi ngượng ngùng. Cuối cùng, Tịnh An tự cảm thấy mình trông đã khá hơn, mới đưa tay lên gõ cửa.

Trong phòng không có tiếng động gì, y nhú mào, gõ mạnh hơn.

Bên trong vẫn là sự yên lặng. Tịnh An nhếch mép, tự cười bản thân, từ lúc nào mình trở nên phép tắc nghiêm chỉnh là thế? Gõ cửa, hành vi lễ phép lại quân tử như thế hoàn toàn không hợp với y.

“Rầm!”

Vậy là, cánh cửa khó sau bị đập tung ra, nó vẫn chưa chịu yên phận mà còn lật qua lật lại mấy lần.

Đưa chân bước vào trong phòng, trên sạp phía ngoài chần màn lộn xộn,

khiến Tịnh An sững người trong giây lát. Không nghĩ gì thêm, y lấy lại tinh thần, vén tấm rèm chằm đất, xông thẳng vào bên trong.

“Huynh, sáng sớm tinh mơ không gõ cửa tự ý xông vào phòng của em dâu, huynh không thấy như vậy là có vấn đề sao?”

Tấm màn được vén lên buộc vào móc màn, giọng nói nghe như đặc ý phát ra từ trên giường.

“...” Cảnh tượng này rõ ràng Tịnh An không ngờ tới.

Chiếc chăn đỏ trên giường trông rất chói mắt, hai bóng người ôm nhau trên giường còn chói mắt hơn. Nàng vẫn đang ngủ rất say, ở ngay trước mặt y, đang nép mình trong lòng em trai y, khóe miệng như đang mỉm cười mãn nguyện.

“Nếu huynh muốn xem vở kịch tình cảm thảm thiết thì đã muộn rồi. Nếu huynh có chuyện cần tâm tình với em dâu thì đến sớm quá.” Chàng ngồi dậy, đôi mắt ngái ngủ nhú lại thành một đường kẻ chỉ, trông như có vẻ thách thức.

“...” Tay nắm đấm, quay người bước ra ngoài, tất cả những phản ứng của y bình tĩnh, quyết đoán. Đó là phong cách vốn có của Triệu Tịnh An.

Trái tim đau nhói không che giấu nổi khiến ngực y như thắt lại.

Nàng từng nói: nếu rảnh thì hãy giúp nàng đốt vài nén hương, phù hộ cho nàng hạnh phúc, phù hộ cho sau này tướng công biết yêu thương nàng, phù hộ cho nàng và tướng công mau động phòng, phù hộ cho khi động phòng nàng không quá đau...

Vậy, lúc này đây, liệu y có nên duy trì phong độ lần cuối, cười và nói với nàng: chúc mừng nàng đã được như ý!

“Ha...” Nhìn cái bóng chột đèn rồi lại vội biến mất, Vĩnh An mím môi cười chế nhạo.

Quả đúng là châm biếm. Triệu Vĩnh An ời là Triệu Vĩnh An, đã đến lúc nào rồi, thật không ngờ người lại mê mẩn tâm trí, vì người con gái này mà không từ thủ đoạn bỉ ổi nào.

Có lẽ chàng hiểu nàng, chỉ ít cũng biết rằng nàng ngủ rất say, sấm có đánh bên cạnh cũng không biết, dù chàng có trèo lên giường thì nàng cũng không biết. Chàng cũng hiểu rõ Triệu Tịnh An, biết rằng y có tính phóng khoáng nhưng tản mạn, sau khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, sẽ biết buông tay một cách lý trí, sẽ điều chỉnh tâm trạng và tìm mục tiêu tiếp theo.

Đó cũng là những điều mà chính Vĩnh An phải ngưỡng mộ, nếu như chàng cũng có thể giữ được và buông tay như vậy thì làm gì phải hạ mình trước nàng như vậy.

Như vậy có đáng không?

Chàng cúi nhìn người con gái nằm gọn trong lòng mình. Khi ngủ nàng rất hiếu động, cứ lòi chần của chàng, hay huých chàng bằng nắm đấm. Nhưng, khi ngủ nàng cũng rất ngoan, để mặc cho chàng hôn trộm, thả lỏng để chàng ôm chặt. Chàng tự cho rằng những hành động phản kháng có nghĩa là tiềm ý thức, trong tiềm ý thức của nàng, chàng vẫn là tương công muốn làm gì nàng cũng được.

Nghĩ vậy, tự dung Vĩnh An nhoẻn miệng cười. Chàng nghĩ, mở mắt ra sẽ nhìn thấy nàng, nhìn nàng đang ngủ ngon lành trên cánh tay mình, cảm giác chân thực vô cùng sinh động, đáng để chàng không từ bất cứ thủ đoạn nào.

“...” Hôn đang phiêu du mãi mới chịu trở về, bóng râm chiều xuống đầu giường khiến Vĩnh An hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Sau khi nhìn người đã đi rồi lại còn quay lại, chàng sững sờ tròn tròn mắt, “Huỳnh làm cái gì...”

Rõ ràng là Vĩnh An đã đánh giá quá cao Triệu Tịnh An.

Y chỉ phóng khoáng với những người, những việc mà y không quan tâm.

Vĩnh An chưa kịp hỏi xong, y chép miệng đầy ngụ ý, giống như đang cười, nhưng nụ cười ấy nhìn từ góc độ nào cũng cứ lạnh băng băng. Liên ngay sau đó, y từ từ đưa chiếc thau đồng trên tay vào thành giường.

Trong thau đựng cái gì, Vĩnh An không biết, chỉ thấy có hơi nóng bốc

lên ngọn ngút.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, sao ngài lại cướp thau của nô tài, nước vừa mới đun sôi xong, vẫn chưa pha nước lạnh vào...” Tiếng bước chân của a hoàn vội vàng dội đến, tiếng hét gọi hỗn hển.

Tiếng hét của a hoàn vừa lọt vào phòng của nhị thiếu phu nhân, cũng là lúc chiếc thau trong tay đại thiếu gia đang... nghiêng nghiêng, nghiêng nghiêng, nghiêng nghiêng...

“Triệu Tịnh An! Ngươi định giết em cướp vợ chẳng?”

May mà, đúng lúc nước đổ xuống giường, nhị thiếu gia nhanh như cắt nhảy bật dậy. Chàng vẫn có thể hét to như vậy chứng tỏ không hề hấn gì, vẫn còn thời gian phân tích ra ý đồ hành động của sư huynh.

Nhưng vấn đề là... A hoàn chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đứng ngẩn người há hốc miệng, đầu quay như một cỗ máy, ánh mắt dán chặt vào nơi nhị thiếu phu nhân nằm. Chết rồi, gây ra án mạng rồi!

“Ừm? Đệ có thể đối xử với nàng ấy như vậy sao? Chỉ quan tâm đến mình, mặc kệ sự sống chết của nàng vậy sao?” Kẻ gây án nói tỉnh bơ, như thể chuyện này không liên quan gì đến mình, vẫn điềm tĩnh chuyển vật chứng trên tay mình cho a hoàn đứng cạnh.

Đờ đẫn nhìn thau đồng trống không, hơi nước nóng còn sót lại bay vào tay, a hoàn nuốt nước bọt, nhanh chóng quyết định... bỏ chạy! Tránh đề lát nữa sự việc vỡ lở, lão phu nhân chẳng cần biết trắng đen thế nào lại chuốc giận vào mình!

Đằng kia, bị nhắc trúng tim, Vĩnh An mới bàng hoàng, căng thẳng chuyển ánh mắt sang Hình Hoan.

Chàng chưa kịp nhìn rõ xem nàng có chuyện gì không, người con gái vốn đáng lẽ bị bỏng nặng đã ngồi bật dậy, buột miệng chửi: “Đồ hòa thượng chết tiệt! Ngươi lại lấy nước nóng hắt vào ta?!”

“Ồ...” Không ngờ nàng lại có phản ứng như vậy, Vĩnh An bị đầu nàng đập mạnh vào cằm, chàng kêu đau đớn.

Trong khi Vĩnh An không biết làm thế nào, là anh trai, Tịnh An cần giữ bình tĩnh, kiểm soát cục diện. Thế nhưng, Tịnh An chỉ cúi xuống, tay vỗ vỗ nhẹ đầu Hình Hoan, không nhìn về mặt vô cùng phần nộ của nàng, trầm giọng nói: “Mặc xiêm y gọn gàng, đến nhà ăn dùng bữa sáng!”

“...” Không khí thật lạnh. Hình Hoan không hiểu gì, chỉ biết mơ hồ chớp chớp mắt, nhìn đáng y đi ra.

Sắp ra đến cửa, chợt y dừng lại, như có suy nghĩ gì nên dừng lại giây lát, bổ sung thêm một câu, “Đúng rồi, nếu còn vết tích gì của buổi hoan lạc thì tốt nhất đi tắm gội sạch sẽ đi, sau đó hãy xuất hiện trước mặt ta. Nếu không, ta khó lòng đảm bảo mình sẽ làm gì. Ta không phải là người ưa bạo lực, chỉ có điều khi đã bạo lực thì không phải là người.”

Hình Hoan sau khi định thần lại nghĩ mãi không ra rất nhiều chuyện...

Rốt cục thì nàng đã gây tội với ai? Tại sao trong thời gian ngắn lại phải bị đối xử nóng lạnh thất thường như vậy?!

Tại sao Triệu Vĩnh An lại nằm trên giường nàng? Rõ ràng nhớ lúc đi ngủ, chàng còn nằm co ro ngủ còn say hơn nàng trên sạp.

Tại sao người đợi đến công cả người, suốt đêm không về lại xuất hiện trong phòng của nàng, lại chào buổi sáng theo cách ấy?

Ta không biết, có lẽ ta có thói quen mộng du khi ngủ? Tự dừng lại trèo lên giường của nàng. Thôi, không sao, dù sao cũng là diễn kịch, nên càng giống càng tốt chứ sao. Nàng xem, đến cả sư huynh cũng tin chúng ta đã động phòng, mẫu thân của nàng và của ta chắc cũng không nghi ngờ gì.

Đó là lời giải thích đơn phương của Triệu Vĩnh An.

Dù thật giả thế nào, Hình Hoan cũng muốn đập đầu vào tường chết luôn. Hoặc là dù có hay không có sự hiểu lầm chết tiệt này, mối quan hệ giữa nàng và Tịnh An cũng không có gì thay đổi. Nhưng, dù gì cũng đã xảy ra sự hiểu lầm, chí ít nàng có chút ngại ngùng, không thể nào tự tin đối diện với y vô tư như trước được...

Nói là chưa có chuyện gì xảy ra, ai tin? Ngay chính nàng còn chẳng tin

được nữa là.

“Trông mặt nàng tỏ vẻ chê bai bức bối, hối hận, thế là thế nào? Ông nội ta đây đã làm gì nàng tử thân chưa? Tôi hôm qua khiến nàng không thích thú lắm sao?” Khuôn mặt nàng biểu hiện vô cùng phong phú trong suốt quãng đường đến nhà ăn, Vĩnh An không chịu nổi, dừng lại hỏi. Tại sao nàng lại sống như bị oan ức tử phận lắm? Thì cứ coi như động phòng rồi thì có sao? Làm chuyện đó với tướng công của mình thì có gì là không đúng?

“Chắc là không thích thú thật?” Hình Hoan muốn khóc mà không chảy nước mắt được, muốn khóc mà không nhúc nhích nổi khóe miệng. Chẳng làm gì cả, còn bị tạt nước nóng, bị lườm, cảm giác này, chàng cứ thử trải qua xem. Xì, đúng là cứ đứng mà nói sao biết cảm giác của người ngồi bị đau lưng.

“Hình Hoan!” Cách nói chuyện không kiêng nể ấy khiến Vĩnh An nổi giận. Tất nhiên, chàng đùa rất giỏi, cứ như là tối hôm qua quả thật đã xảy ra một trận mây mưa thật, và kỹ thuật của chàng bị miệt thị vậy.

Nhưng chưa kịp mắng thì một tên nô gia từ đâu chạy tới, “Ái chà chà, ở với nương tử cả đêm, nhị thiếu gia của tôi ơi! Sáng sớm sao ngài vẫn sung sức thế kia?”

“...” Đấy nhìn xem! Đó là thái độ nô tài nói chuyện với chủ nhân sao? Hẳn khiến nhị thiếu gia càng ngày càng chẳng còn địa vị gì.

“Bẩm nhị thiếu gia, nô tài có việc gấp cần bẩm báo.” Thấy chủ nhân lườm, tên nô gia nhanh chóng chỉnh đốn lại sắc mặt, định nói gì lại thôi, nhìn sang bên nhị thiếu phu nhân bên cạnh.

“Muốn nói gì thì nói đi!” Úp úp mở mở là sao? Không thấy hôm nay chàng tâm trạng không được tốt sao?

“Ừm, chuyện là thế này...” Đang định bắt đầu, tên nô gia bỗng nói nhỏ giọng lại, không cần biết tôn nghiêm thế nào, ghé sát tai Vĩnh An thì thầm nói tiếp phần sau.

Tiếng hắt rất nhẹ, Hình Hoan bị bỏ mặc bên cạnh không nghe nổi, chỉ thấy cái miệng của hắn cứ chuyển động liên tục, một lát sau, mặt Vĩnh

An biến sắc. Xem ra đó không phải là chuyện nhỏ.

“Ta có chuyện gấp phải ra ngoài, bữa sáng, tối hôm nay không ăn ở nhà, tối nàg ngủ trước, không phải đợi ta.” Nhanh như cắt, chàng nhìn về phía Hình Hoan, quyết đoán đưa ra quyết định.

“Ừm.” Hình Hoan đáp lời, không nghĩ ngợi gì nhiều. Chàng là ông chủ của cả nhà họ Triệu, trên giang hồ còn nhiều việc chàng phải lo lắng, đương nhiên không thể ngày nào cũng ung dung ở trong biệt vườn không làm gì. Theo như thói quen và nề tình nghĩa xưa, lúc chàng quay người đi, nàg nhắc nhở một câu, “Cẩn thận nhé.”

Nghe vậy, bước chân Vĩnh An dừng lại. Trước đây, mỗi khi chàng ra khỏi nhà, nàg cũng dặn dò như vậy.

Khi đó, chàng chỉ thấy nó cứ lặp đi lặp lại hàng nghìn lần đến phát chán. Hôm nay, sau quãng thời gian không còn được nghe thấy lời căn dặn ấy chàng mới nhận ra rằng, cảm giác được người khác quan tâm thật âm áp, thật hạnh phúc. Nghĩ rồi, chàng nghiêng mặt quay lại, ngượng ngùng nhìn nàg giây lát, úp úng nói: “Nàg, ... e hèm! Nếu nàg không có việc gì thì đi cùng ta.”

“Thiếp?” Hình Hoan tròn mắt, “Thiếp chẳng biết làm gì, không giúp được gì cho chàng đâu.”

“Không cần nàg giúp gì, chỉ muốn đưa nàg đi cùng.” Hoặc nói một cách khác, chàng rất không yên tâm để nàg ở nhà một mình!

Chàng muốn để chuyện giấu giếm kia được giữ lâu hơn. Luôn tự nhắc nhở bản thân, lời tỏ tình nàg nói tối qua, thái độ quá đà sáng nay đều chỉ để trêu chọc chàng. Nhưng dần dần, Triệu Vĩnh An càng ngày càng nhận ra rằng không phải vậy, nàg không phải người con gái thích trêu đùa lâu đến vậy.

“Thôi! Khỏi đi, thiếp vụng về lại không hiểu quy tắc giang hồ, chỉ khiến chàng xấu hổ thêm thôi. Chàng cứ đi đi, thiếp ở nhà với mẫu thân và lão phu nhân.” Đó chính là hình ảnh tả thực của Hình Hoan lúc này. Kinh nghiệm trước kia khiến Hình Hoan không còn muốn có ảo mộng gì với người đàn ông ấy nữa. Dù chàng có ý tốt nhưng nàg tự cho rằng chàng chỉ muốn cuộc chơi này thật hơn một chút mà thôi.

“Câu nói tồi tệ là do ai nói vậy?” Nàng mà vụng về không hiểu quy tắc giang hồ sao? Không hề! Trên thực tế, trên giang hồ nàng còn thông thạo hơn cả chàng! Những nam nữ giang hồ ăn nói nhao nhao ấy nhìn thấy nàng đều tỏ ra rất khách khí, ngược lại có vẻ thiếu thiện cảm với chàng.

“Chính chàng nói thế.” Chàng mất trí rồi sao? Đó đều là những lời đánh giá chàng dành cho nàng, từng câu từng chữ, không sai từ nào.

“Tùy nàng!” Quả nhiên chàng không nên có quá nhiều kỳ vọng ở nàng, muốn nàng trong vòng một ngày trở thành người con gái đứng bên cạnh chàng, cùng chàng gánh vác nỗi lo lắng, đúng là nằm mơ nói nhảm.

Nàng có thể lo liệu chuyện nhà đầu vào đó, nhưng nàng không bao giờ biết được gánh nặng chàng đang chịu đựng, càng không thể mong nàng có thể giải tỏa nỗi ưu phiền cho chàng.

“...” Thế là sao chứ? Chàng vút lại hai từ cay nghiệt ấy, phát ổng tay áo, lườm nàng tỏ vẻ chán ghét rồi bước đi.

“Nhị thiếu phu nhân, vậy nô tài cũng đi làm đây. Phu nhân mau về nhà ăn ăn sáng, lão phu nhân và Hình phu nhân đang đợi.” Thấy nhị thiếu phu nhân có vẻ như đang có điều gì giận dữ, nô gia rất biết ý co cẳng rút lui.

“Ồ.” Tuy thấy buổi sáng nay có nhiều điều không hiểu nổi, nhưng dù sao Hình Hoan không phải là người nổi nóng vô cớ. Nàng hắng giọng, đang định bước đi, thấy nô gia ôm trong bọc rất nhiều tương ớt cay, hiếu kỳ, nàng ngược mắt hỏi: “Đợi chút, người ôm nhiều tương ớt thế làm gì?”

“Là do đại thiếu gia. Không hiểu bị kích động thế nào mang về cả một xe tương ớt, mọi người đều đang bận chuyển vào.”

Đi gặp mặt cả đêm, kết quả mang về không phải là một cô nương mà lại là tương ớt? Hình Hoan càng cảm thấy không hiểu nổi. “Tương ớt hiệu “Cha nuôi” phải không?”

“Vâng. Càng ngày đại thiếu gia làm việc chẳng theo lẽ lối gì. Chắc tứ cô nương nhà họ Vương thích ăn tương ớt?”

“Ý, người chưa nghe nói có một số người có thú vui chốn khuê phòng là thích bày trò sao? Tương ớt, nển, roi... Có thể đại thiếu gia là người có khẩu vị đậm đà như vậy, rất bình thường mà. Ừm, vất vả cho người rồi, từ từ mà làm, ai bảo người có ông chủ như vậy?” Y chịu chạy đi tìm Nhậm Vạn Ngân lấy bao nhiêu tương ớt như vậy chỉ vì sở thích của tứ cô nương sao? Không thể! Nàng không chấp nhận cách giải thích đó.

“...” Nô gia im lặng. Nhị thiếu phu nhân đã ghen, hẳn không nhận ra, nhưng những gì nàng nói rất phù hợp với tính cách của đại thiếu gia.

Cứ như vậy, một tin truyền ngôn lại xuất hiện từ Triệu biệt vườn – Đại thiếu gia nhà họ Triệu có khẩu vị rất đậm đà, khẩu vị của tứ cô nương nhà họ Vương còn đậm đà hơn, cần cả một xe tương ớt.

Tương ớt “Cha nuôi” vì thế cũng thêm một công năng.

-----oOo-----

Chương 10: Ta không muốn đánh phái nữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Triệu Vĩnh An và Hình Hoan sau hai năm làm vợ chồng oan nghiệt cuối cùng đã động phòng, đó vốn là chuyện vui.

Nhưng, sự phát triển của câu chuyện khiến nó giống như một vở hài kịch.

Thông thường, sau một đêm hoan lạc, tình cảm sẽ càng thêm ân ái, sẽ có nhiều lời gồi ấp môi kề, tình thêm quyến luyến. Nhưng Vĩnh An còn chả thèm ăn sáng, để mặc Hình Hoan xuất hiện đơn bóng trong phòng ăn. Với những người vô cùng quan tâm đến tiến triển của chuyện tối qua, chàng không có bất cứ lời nhắn nhủ nào. Nó giống như một sự hiểu lầm, sau khi tỉnh dậy đâu lại vào đó.

Người hiểu biết thường sẽ không làm phiền chuyện hai vợ chồng trẻ sau hai năm mới động phòng, để mặc cho họ tự nhiên, ngủ rồi khắc tự nhiên tỉnh. Nhưng rõ ràng là đại bá mà không hiểu điều đó, đổ một chậu nước nóng nghi ngút khói lên.

“Triệu Tịnh An, con hãy giải thích xem, hành vi ban sáng của con là ý gì vậy?” Không trách cứ được Vĩnh An đã bỏ đi, lão phu nhân đành phải nhắm thẳng vào Tịnh An.

“Trượt tay.” Thấy vậy, Triệu Tịnh An giải thích bằng một câu không thể ngăn ngọn và không thể vô trách nhiệm hơn.

“Tay con bôi phải thứ gì? Sao có thể trượt đến thế vậy?” Ngọn lửa tức tối trong lòng lão phu nhân có đường để thoát ra. Nhưng sau khi nghĩ lại, bà lại bình tĩnh lại, “Tứ cô nương nhà Vương bá bá thế nào?” Mục đích của bà rất rõ ràng, chỉ cần đưa con này an phận cưới vợ sinh con, đừng ngông nghênh đi trêu ghẹo nhân gian nữa thì tất cả những điều hoang đường sẽ không còn tồn tại.

“Ai là Vương bá bá? Tứ cô nương nào?” Câu hỏi đơn giản, nhưng với Tịnh An vốn đang lơ đãng lại trở thành vô cùng băng quơ khó hiểu.

“Chính là cô nương hôm qua con đi gặp thay cho mẫu thân đó!”

“Ồ...” Được lão phu nhân nhắc, Tịnh An cũng đã nhớ ra, “Cũng không tồi.”

Câu trả lời có vẻ hơi đối phó? Thế nào là cũng không tồi? Năm đó, khi hình dung về cô nương bán cá ở chợ cũng nói là cũng không tồi. Đương nhiên, lão phu nhân không cần một câu nói chung chung như thế: “Vậy tôi qua hai đứa đi đâu? À, tuy một cô nương ngay lần đầu tiên gặp mặt với đàn ông đã đi qua đêm không về thì quả đúng không hợp tình lý lắm. Nhưng nếu con thực sự thích, tiếng sét ái tình thật thì mẫu thân cũng không ngăn cản.”

“Tôi hôm qua?” Y như người bị mất trí nhớ, mặt cứ ngệt ra. Thấy con ngơ ngác của mẫu thân đã long lên, cảm giác như con thịnh nộ của bà có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào, y cười khềnh và trả lời: “Cô nam quả nữ thì còn có thể đi đâu?”

“Vậy thì tốt quá, tốt quá.” Tuy tiến triển nhanh quá, nhưng lão phu nhân vẫn khoan dung, phóng khoáng cười ha ha sung sướng.

Nhưng điều đó không có nghĩa tất cả những người có mặt trong phòng

ăn đều cảm nhận được không khí vui vẻ đó.

Ít nhất, sau khi nghe thấy những lời đó, bát cơm trong tay Hình Hoan rơi xuống đất.

Tiếng vỡ rất thanh của đồ sứ vang lên, khiến tất cả mọi người lặng đi. May mà hai mẫu thân không nghĩ ngợi quá nhiều, Hình phu nhân chỉ quan tâm hỏi một câu: “Sao thế con?”

“Tay trơn...”

“Vậy sao? Con và đại thiếu gia giống nhau thế.”

Hình phu nhân cảm thán nghe như không có ý gì, nhưng khiến Hình Hoan sợ hãi, không dám ngẩng mặt lên. Không lẽ mẫu thân đã phát hiện ra chuyện gì? Câu nói ấy là lời cảnh cáo sao? Cảnh cáo nàng không được hoang tưởng, lẳng lơ, cũng đừng có làm chuyện gì không đúng?

“Hoan Hoan tay trơn cũng có thể hiểu nổi. Nào, ăn nhiều vào, tối hôm qua con vất vả rồi, ăn cho bổ, tối nay tiếp tục.” Lão phu nhân tự nhiên nói, kèm theo đó là nụ cười thường trực trên môi, gấp lia lia vào bát cho Hình Hoan.

Hình Hoan mím chặt môi, muốn nói, dù chuyện tối qua có là thật, thì mấy cái món rau tương, quẩy này bổ làm sao được?

“Lần đầu tiên hơi đau, quen rồi sẽ thấy thoải mái.”

“...” Ngay cả mẫu thân thường ngày ít nói cũng phải lên tiếng, lại còn nói rất chân tình như thế, Hình Hoan chỉ có thể im lặng không nói gì.

Bụp!

Vậy là, lại có người đánh rơi bát.

Bầu không khí im lặng, Hình phu nhân từ từ đưa mắt nhìn sang phía gây ra âm thanh đó, hỏi nhẹ: “Đại thiếu gia lại bị trượt tay sao?”

“Ồ, không, là tôi cố ý.” Y cười nhạt.

Những lời lẽ nhúc tai và không khí hoan hỉ này y không muốn chấp nhận.

“Ừm? Lão phu nhân, xem ra đại thiếu gia bất mãn bà thiên vị rồi, tới hôm qua có thể đại thiếu gia cũng mệt lắm.” Hình phu nhân vừa cười vừa gật đầu, tạo có cho y che giấu hành vi của mình.

May mà lão phu nhân vẫn đang chìm đắm trong vui sướng nên không nghĩ gì nhiều, “Đúng, đúng, đúng, Tịnh An, con cũng ăn cho bổ, càng ngày càng lợi hại hơn. Hay là đề tí nữa mẫu thân đi gặp Vương bá bá nhờ ông chọn cho ngày đẹp, nhanh chóng thu xếp đại sự?”

“Không được!”

Thật không ngờ, người đứng lên phản kháng lại là Hình Hoan.

Dường như nàng chẳng nghĩ ngợi gì, vô tình buột miệng nói ra. Sau khi nhận ra mình đã lỡ lời thì đã muộn, tất cả các cặp mắt đều đổ dồn về phía nàng. Ngượng ngùng liếm liếm môi, Hình Hoan cười trừ ngẩng mặt lên, vừa hay gặp ngay phải nụ cười trêu đùa của Tịnh An, nàng muốn cắn đầu lưỡi mình.

Những lời đã nói ra giống như bát nước đã đổ, không lấy lại được, nàng đành nghĩ cách chống chế, “Ừm, ý con là, hôn nhân đại sự sao có thể vội vàng như vậy? Cần lên kế hoạch cẩn thận, phải tổ chức cho đại bá hoành tráng, đây cũng là cơ hội tốt để giang hồ biết rằng đại bá đã trở về.”

“Có lý! Triệu gia trang chúng ta lâu rồi không có hỉ sự, phải làm cho ra trò.” Lời giải thích tuy vô cùng khiên cưỡng nhưng vẫn không khiến lão phu nhân nghi ngờ.

“Vậy việc này giao cho Hình Hoan lo liệu, về nhà họ Triệu bao lâu như vậy rồi, con cũng nên chia sẻ gánh nặng với lão phu nhân!”

“...” Mẫu thân! Người ta nói không ai hiểu con gái bằng mẹ! Mẫu thân không thấy là tim con như muốn chết rồi sao? Lại còn lo liệu cho hỉ sự của y? Có giết nàng nàng cũng không làm nổi!

“Bà thông gia nói câu này thật hiểu thấu lòng tôi, tôi cũng muốn Hoan Hoan đứng ra thay tôi lo liệu.” Tính toán của lão phu nhân rất chu đáo.

Tĩnh Hình Hoan quá dễ dãi, nếu không nhân cơ hội này xếp cho nàng một vị trí trước, sợ sau này Tĩnh An cưới vợ về rồi, đôi phương sẽ ý vào thế đại thiếu phu nhân ức hiếp nàng. Nhưng ai cũng là con cái của bà, bà cũng không thể bên trọng bên khinh, “Tĩnh An, con thấy thế nào?”

“Con không có ý kiến gì, nếu em dâu không thấy phiền phức, vậy thì nhờ cả vào muội ấy.” Từng câu từng chữ, y nói hần từng tiếng. Nếu nàng dám gạt đầu, chắc chắn y sẽ ném cái bát lần nữa, lần này sẽ ném thẳng vào đầu nàng!

“Vâng...”

Hình Hoan đúng là không sợ chết, dù trong lòng cảm thấy chua xót nhường nào, nàng vẫn cố cứng đầu chịu đựng. Nàng nghĩ rằng, có lẽ như vậy sẽ ngăn cản bản thân có những suy nghĩ không đáng có.

Chỉ với tiếng trả lời lí nhí, nàng khiến bầu không khí trong phòng ăn như cứng đờ lại, Triệu Tĩnh An có vẻ như thực sự không chịu nổi nữa, đang định cầm lấy cái bát, bỗng một a hoàn hốt hơ hốt hải chạy vào, “Bẩm đại thiếu gia, có cô nương họ Vương đến tìm ngài.”

“Có nói là tìm làm gì không?” Tĩnh An chưa kịp trả lời, lão phu nhân đã vội cướp lời.

“Nói là nhớ đại thiếu gia...” Câu này nghe mùi mẫn quá!

“Ái chà, con trai, con cũng giỏi đấy, chỉ một tối mà khiến người ta thương nhớ đến nhường này.”

Mẫu thân của mình không thể bịt miệng nổi, y mặc kệ. Từ đầu đến cuối, ánh mắt của y chỉ bám chặt lấy Hình Hoan. Vốn định dặn dò a hoàn đuổi khéo cô ta về, nhưng sau khi nắm bắt được cái bóng từ phía không xa đang cố né tránh ánh mắt của y, y thừa nhận mình cũng rất trẻ con, “Đi báo với nàng, ta cũng nhớ nàng, nàng đợi một lát, ta sẽ đến ngay.”

Y nói xong, a hoàn lui, ánh mắt không hề che giấu vẫn chăm chăm nhìn về phía Hình Hoan.

Cứ im lặng như vậy, Tĩnh An không biết mình đang chờ đợi điều gì, dù chỉ là một ánh mắt níu kéo, y cũng sẵn sàng từ bỏ hành vi giận dỗi vô vị

này.

Nhưng, chẳng có gì, nàng vẫn cứ cúi gằm mặt, dường như đứng bên cạnh nàng là cô nương nào nàng cũng không quan tâm.

Đúng thế, có liên quan gì đến nàng? Người nàng quan tâm từ trước đến nay chỉ có tướng công của nàng. Để tướng công được vui lòng, không thương tiếc che giấu bản tính của mình, khúm núm đóng vai vợ hiền dâu thảo, lo liệu chuyện nhà dâu vào đây, ngay cả hỉ sự của đại bá cũng muốn nhúng tay vào. Giờ đây, danh phu thê đã duy trì được, thực chuyện phu thê cũng đã có, dựa vào đâu y còn trông chờ nàng ngó ngang, quan tâm đến y?

Đứng phắt dậy, rời bỏ chôn này, đó là chuyện duy nhất Tịnh An có thể làm.

“Chắc chắn, người đang yêu nhau đắm đuối đúng là nóng ruột quá. Nào nào, chúng ta ăn tiếp thôi, mặc kệ nó.” Lão phu nhân chìm đắm trong khung cảnh tự mình nghĩ ra.

Mọi người quay trở lại trạng thái nói chuyện cầm chừng.

Duy chỉ có Hình Hoan cứ thần người, nhìn chăm chăm vào bát cơm a hoàn vừa mới đơm lại, tay gầy gầy vô thức vào mấy miếng thức ăn lão phu nhân gấp cho. Một cảm giác đau xót không kìm nén nổi trào lên, nàng muốn khóc, nhưng lại không dám để tình cảm của mình được thể hiện ở đây, nhưng cứ nín nhịn thế này thật khó mà chịu đựng nổi.

Cuối cùng, nàng không nén nổi, “Lão phu nhân, mẫu thân, con ăn no rồi, con về phòng trước, mọi người ăn tiếp ạ.”

Về phòng, nàng nhốt mình lại. Giống như trước kia, đối diện với bốn bức tường, thế giới rất nhỏ, nghĩ suy cũng rất ít. Không nhìn, không nghe, không hỏi, sống tạm qua ngày, sẽ không còn phiền não nữa.

Nhưng Hình Hoan không thể tìm lại lý trí trước kia nữa.

Nàng có rất nhiều nghi hoặc trong lòng, không nhả nó ra không vui vẻ được.

Muốn hỏi có phải y đúng như lời tên nô gia nói không, vì tứ cô nương thích ăn tương ớt nên đã hào phóng mua về cả đồng?

Hay tất cả những điều đó cũng chỉ do ai đó bày đặt ra, y không ở cùng cô nương đó cả đêm?

Nếu hỏi rõ điều nghi ngờ đó rồi thì sao? Hình Hoan không nghĩ tới.

Càng không nghĩ nổi, chốn kinh thành rộng lớn nhường này phải đi đâu để tìm được y.

Trong tâm trạng kích động, nàng cứ thế bước ra khỏi cổng không mục đích, đứng thẩn người trước cổng lớn, không biết bước tiếp theo sẽ đi về đâu.

“Đi đâu đấy?”

Tiếng hỏi bỗng từ trên cao dội xuống, khiến Hình Hoan chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, tiện thể trả lời luôn, “Đi tìm đại bá.”

“Ồ, vậy sao? Vậy tốt quá, tiện đường, ta đưa nàng đi.”

“Ừm?” Nàng chột ngắc mặt lên nhìn, hoảng hốt nhìn khuôn mặt ngay sát mình đang cười nhả nhỏ.

Tiếng huýt sáo nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy ấm áp, ngoài Triệu Tịnh An ra, còn ai có thể làm được?

Nhưng rõ ràng y đã đi từ lâu rồi cơ mà? Là ảo giác sao? Không phải chứ, chẳng nhẽ nàng đã nhớ ý đến mức đó rồi sao? Hình Hoan không tin, nhếch lông mày, đưa tay ra, cẩn thận chạm vào khuôn mặt đó.

“Em dâu, ban ngày ban mặt trêu ghẹo anh chồng như vậy, có vui không?” Những ngón tay lạnh lạnh là sự ấm áp mà y đã quen thuộc, nó giống như một con bướm không biết điều, tùy ý đậu vào má y rồi động động đôi cánh, muốn y động lòng rồi vỗ cánh bay đi. Y toét miệng cười, nhắc nhở bản thân phải tự kìm chế, cố gắng che giấu nỗi niềm mong ước đang trào dâng trong lòng.

“...” Xúc giác chân thực, khiến tim nàng nhói lên một tiếng, tất cả những

chuyện này, đã đủ để Hình Hoan ý thức được rằng, đó không phải là ảo giác. Nàng như bị bông, vội vụt tay lại, cắn chặt môi dưới, mắt nhìn xuống.

“Lên xe!” Tịnh An không cho nàng cơ hội do dự, kéo nàng lên xe. Nàng chưa kịp đứng vững, y vội buông tay ra, hai chân vấp lên nhau, nhìn nàng từ đầu đến cuối hỏi, “Tìm ta có chuyện gì?”

“Muội, muội muốn hỏi...” Hình Hoan thực sự là người không giữ được bí mật, dù biết rằng có những điều thân phận của nàng không được phép hỏi, nhưng nàng vẫn không kìm chế nổi. Nhưng thấy cô nương ngồi bên cạnh y, Hình Hoan im bặt.

Nàng sượng sùng cố nén tất cả sự xúc động, mím chặt miệng, ngồi vào vị trí trống đối diện với y.

“Tịnh An, cô nương đây là?” Hai người hẹn hò bỗng dưng xuất hiện một vị khách không mời, đương nhiên cô nương này không tỏ ra hoan nghênh chào đón, ánh mắt nhìn Hình Hoan cũng không mấy thiện cảm.

“Em dâu ta.” Y không thèm ngẩng đầu, trả lời gọn nhẹ.

Chỉ ba chữ đơn giản ấy như cửa vào tim Hình Hoan đau nhói. Nàng giận hờn quay đầu đi, không muốn quan tâm đến hai người trông rất đẹp đôi ngồi đối diện.

“Em dâu à...” Nghe vậy, cô nương kia rướn mày, kéo dài giọng ra, tỏ vẻ không vui, nhưng phải duy trì phong thái đài các của tiểu thư con nhà, nàng vẫn cố giữ phép, “Em dâu, xin chào, ta họ Vương, vì là con thứ tư trong nhà nên mọi người quen gọi là Tứ cô nương.”

“Em cái gì mà em, dâu cái gì mà dâu, thân quen cô lắm sao? Ta không phải là em dâu của cô!” Nếu so sánh giữa hai người, Hình Hoan tự nhận mình không đủ tư cách, không đủ tố chất, còn có chút quấy phá vô lý. Nhưng cái cách gọi “em dâu” ấy khiến nàng không thể giả bộ được.

“Tịnh An, em dâu của chàng ghê thật.” Tứ cô nương nhếch mép cười mỉa, dường như hoàn toàn xem thường sự khác thường của nàng, “em dâu của chàng sẽ đi chơi cùng chúng ta sao? Cô ấy không cần đi cùng nhị thiếu gia sao?”

“Ồ, đệ ta thường không thích cho em dâu đi cùng.”

“Ha ha, muội nghĩ cũng phải.” Nàng nói đầy ngụ ý, tay che miệng, cười trông rất điệu đà.

Cái kiểu chọc tức như vậy Hình Hoan đã quá quen rồi. Nàng biết, tất cả mọi người đều nghĩ rằng thân hình nàng phì nộn, dung mạo xấu xí, không hợp với địa vị nhị thiếu phu nhân nhà họ Triệu. Không ai thấy được mấy năm nay nàng đã phải trả giá bao nhiêu, chỉ biết nàng không đáng được quan tâm, không đáng được tôn trọng.

Chỉ có điều nàng không ngờ, đại sư trước kia luôn hiểu và giúp nàng trút giận, chỉ sau một đêm, lại cùng người con gái khác cười nhạo nàng.

“Dừng xe, dừng xe!” Vừa hét lên, tay Hình Hoan vừa bám lấy cạnh cửa xe, gõ mạnh, để tên nô gia ngồi đầu xe biết.

Thật là quá đáng! Nàng quá là ngốc, quá là ngu mới lên nhầm xe!

“Nhị thiếu phu nhân...” Tuy xe chưa dừng, nhưng tên nô gia đã cho tốc độ chậm lại.

“Ta muốn xuống! Không muốn ngồi cùng với loại người này!” Với thân phận và địa vị của nàng không có tư cách để vùi vĩnh như vậy. Những điều đó, Hình Hoan biết, nhưng cảm xúc đã chiến thắng lý trí. Mập mờ, nàng đã hiểu ra một số chuyện, hóa ra trước kia không phải có tính nhẫn nại hơn người, là do người đó không đủ nhẫn nại để làm tổn thương lý trí của nàng.

Nàng đã tức giận như vậy, nhưng lại không được xoa dịu. Tịnh An cười lắc đầu, nói lớn: “Dừng xe!”

“Đại thiếu gia...” Tên nô gia không cố đi nữa, nghe lời thắng dây ngựa lại, xe dừng, nhưng hắn không hiểu nổi. Lẽ nào lại đẩy nhị thiếu phu nhân xuống xe như vậy? Dù sao cũng là người một nhà, tục ngữ ngàng đầu không gặp thì cúi đầu gặp, không nể mặt nhau thế cũng không hay lắm thì phải?

“Xuống xe!” Y hơi chau mày, cùng nụ cười mê hoặc, từ từ thốt ra hai từ.

Được như mong muốn rồi, nhưng Hình Hoan không cảm thấy vui. Trong lòng nàng thâm khinh bỉ chính bản thân mình, rốt cục còn mong chờ điều gì? Chút bông bột để rồi tự chuốc họa vào thân? Cẩn môi, nàng chẳng nói gì nhòm người dậy, giây phút nhòai người bước ra ngoài, cũng cố ép mình giết chết tất cả mọi hoang tưởng.

Nhưng, Hình Hoan không thể ngờ được, khi các ngón tay nàng chạm vào cửa xe thì phía eo như bị bóp chặt.

“Á...” Nàng hét lên kinh ngạc, quay lại nhìn phía có lực kéo bất ngờ. Đó là cánh tay mà nàng đã vốn quen thuộc, khỏe mà ngang ngược ôm chặt lấy eo nàng. Không nói gì, lời nàng về phía sau.

Đợi đến khi Hình Hoan định thần lại thì nàng đã ngồi gọn trong lòng của Tịnh An.

Nàng ngo ngác ngẩng đầu lên, chỉ thấy y vẫn cười như nãy và quay lại nói: “Tứ cô nương, ta mời nàng xuống xe.”

“Ta?!” Đùa kiêu gì thế?

“Nàng không nghe thấy Hoan Hoan muội muội nói không muốn ngồi cùng loại người như nàng sao? Lẽ nào nàng để muội ấy xuống xe? Đừng có đùa, không có chuyện đó được, ngoan, xuống xe đi.”

“Nhưng hôm qua rõ ràng chàng...”

“Tốt nhất nàng đừng có nên nhắc đến chuyện hôm qua, ta không muốn đánh pháit nữ.”

“...”

Màn bi hài kịch đã khép màn đẹp đẽ ở đây. Màn xe được vén lên, Tứ tiểu thư lạc lõng, đứng thẩn người bên cạnh xe, trong xe vọng ra tiếng mệnh lệnh vẫn âm dịu của đại thiếu gia, “Đi mau, ta đang vội.”

Tên nô gia vội lấy lại tinh thần, vung roi xuất phát như cắt tiết gà, trong lòng cảm thán: đại thiếu gia, ngài quá mạnh tay rồi, lúc gần lúc xa, lúc thân lúc xa, tài tình là thế, ngài muốn nhị thiếu gia phải làm thế nào?

-----oOo-----

Chương 11: Huynh đồng ý muốn muội rồi sao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong chiếc xe lắc lư, bầu không khí âm áp khó nói thành lời đang lan tỏa.

Triệu Tịnh An cảm nhận được ánh mắt không chớp của nàng đang nhìn mình, nhìn lại, không kiên nhẫn đáp lại ánh nhìn của nàng. Lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu, Tịnh An nhoẻn miệng cười, câu nói vẫn cứ nhẹ nhàng tiến thoái đều được, đủ để cả hai còn bước lùi, “Hoan Hoan muội muội, ta nên nói trước với nàng, đừng nhìn ta bằng ánh mắt ấy, với một người đàn ông bình thường, thì đó là... khiêu... khích...”

Họ như hiểu nhau quá nhiều? Y chưa nói hết lời, nàng đã đoán được phần sau là gì, và thực hiện đầy đủ hành vi khiêu khích ấy.

Ngón tay lạnh lướt qua má y như con chuồn chuồn đậu vào, tiến theo đó là ôm trọn cổ y. Động tác này khiến Tịnh An lặng người, những từ cuối cùng của câu nói sống sượng đứt đoạn, y cảm nhận rõ ràng thế nào là chân tay rụng rời.

Bàn tay định đưa lên lại hạ xuống, hạ xuống lại đưa lên chứng tỏ sự bối rối của y.

Y hoàn toàn có thể nhanh chóng tạo ra chiêu những lời mật ngọt để nịnh người con gái mở hết tấm lòng, thừa sức hóa giải tất cả những ôm ấp, vỗ về. Duy chỉ với nàng, y không có cách nào làm được.

“Muội không động phòng với Vĩnh An, thực sự là không có gì.” Y cứng đờ người, Hình Hoan lại xem đó như là thái độ lạnh lùng. Nhưng sự che chở vừa rồi đã tăng thêm cho nàng lòng dũng cảm. Trước mắt là thân phận trái đạo, đáng lý nàng phải thủ tiết giữ thân phận, đóng tốt vai trò em dâu ngoan hiền, nhưng giây phút này, tất cả mọi nỗi xúc động tập trung lên hết não Hình Hoan, nó đập đổ lý trí, nàng giải phóng nó ra, không để bản thân phải nuối tiếc.

Dù có bị y cười nhạo, bị nghìn người chỉ trích, chí ít nàng cũng đã dũng cảm vì bản thân mình một lần.

“Ta biết.” Cuối cùng, Triệu Tịnh An bình tĩnh lại, mỉm cười đáp nhẹ lại sự ngọt ngào đang ào ào dâng lên.

Y là người không phải là thần thánh, lòng đố kỵ có thể khiến y mất đi khả năng phân tích, nhưng điều đó không có nghĩa sau sự việc y không thể bình tĩnh nghĩ lại.

Vậy họ đang chơi trò gì? Lúc này, Tịnh An mới hiểu, điều khiến y bức tức là sự im lặng của nàng. Lẽ nào nàng không hề nghĩ đến chuyện y sẽ nghĩ như thế nào? Cứ như y cũng chỉ là người qua đường không quan trọng, tin vào lời đồn nhảm rồi có chuyện gì cũng chẳng sao, nàng không quan tâm.

“Bọn muội chỉ bàn nhau diễn một vở kịch cho mẫu thân và lão phu nhân xem, để họ yên lòng.” Chứ thật tình, nàng rất lo, lo xem y nghĩ gì, lo từng ánh mắt của y. Chỉ có điều năm tháng ức chế bản thân quá nhiều mài mòn cá tính của nàng, khiến nàng dần mất đi chính mình, không dám nói thẳng.

Nhưng khi tuyên phòng thủ tâm lý cao vời vợi ấy bị đập đổ, tất cả những lời giấu trong lòng được nàng dốc ra hết.

“Ý kiến quá tồi!” Nghe vậy, y nhếch mép, không cần đoán y cũng biết đó chỉ có thể là sáng kiến của cậu em vô vị của mình.

“... Giờ muội nghĩ lại, cũng thấy thật tồi.” Chẳng phải vậy sao, giấu một lúc một lát chứ có thể giấu cả đời được sao? Sớm muộn rồi cũng có một ngày mẫu thân và lão phu nhân sẽ thất vọng. Hình Hoan hiểu điều đó hơn bất cứ ai, khi người ta hi vọng rồi lại bị thất vọng thì sẽ đau khổ đến nhường nào, chi bằng ngay từ đầu cứ tàn nhẫn giết chết mọi mầm mống hi vọng đi còn hơn. Dao nhanh chặt đay rồi, đó mới là cách tốt nhất để giải quyết cục diện khó khăn. Sau khi bỗng hiểu thấu, nàng vui đầu vào lòng y, lại hỏi một câu ngốc nghếch, “Thế còn huynh, huynh và tứ cô nương...”

“Nàng nghĩ sao? Ta giống như con thú mới gặp lần đầu đã lập tức làm chuyện đó rồi sao?”

“...” Nàng không nói gì, ghì chặt lấy cổ y, như có ý muốn bóp chết y vậy. Lại còn phải hỏi sao? Nhìn ngang nhìn dọc nhìn trái nhìn phải y đều trông rất giống một con thú!

“Này, cô nương, làm người phải có lương tâm. Quen nhau đã lâu, nàng thấy bên cạnh ta từng xuất hiện người con gái nào chưa?” Tuy trước kia vương thân phận xuất gia, dù là để nguy trang nhưng vẫn chấp nhận tuân thủ luật giới, nhưng nói một cách nghiêm túc, y cũng đã thủ tiết rất vất vả!

“Khà, ha!” Tiếng cười trù của Hình Hoan đã nói rõ tất cả. Người con gái lúc này là giả sao?

Y bị bóp nghẹn đỏ hết cả mặt, không thở nổi, để tự bảo vệ mình, y đành tạm gạt tâm niệm thương hoa tiếc ngọc về một bên, bẻ mạnh hai bàn tay nàng ra, “Khụ khụ... đồ đàn bà chết tiệt, nàng bỏ... tay, bỏ tay ra! Tội mưu sát chồng còn nặng hơn tội dụ dỗ tăng ni...”

Giống như Tịnh An từng nghĩ trước kia, nàng cũng giống như những người con gái khác, chỉ có điều nhỏ nhen hơn mà thôi.

Nhưng dù vẫn là những hành động ngỗ ngược vô lý, nàng giải thích thì y lại chẳng thể nào chán ghét nàng được, thậm chí còn cảm thấy ngọt ngào.

“Cái gì mà chồng! Huynh...” Hình Hoan mặt đỏ ửng, trái tim mềm ra như một đóa hoa bông, nhưng ngoài miệng vẫn cứng như đá.

Lời phản bác chưa nói xong, đôi môi khê chu lên đã bị ấn xuống. Y đưa tay lên, nhanh như cắt ôm lấy sau gáy nàng, ngón tay quần lấy tóc nàng, đôi môi nóng ẩm áp sát, sau một hồi cắn nhẹ như phát tiết nổi tức giận.

Mùi hương thơm, mềm mại đem lại cảm giác quen thuộc, khiến y chìm đắm không thể nào cưỡng lại được.

Trước đây khi chưa hôn nàng, Tịnh An chưa bao giờ thấy nụ hôn đắm say có ý nghĩa gì, nhưng khi đối tượng là nàng tất cả mọi thứ như được trao cho thêm phần ý nghĩa.

Nếu cứ như thế này rất dễ bị nghiện.

“Ừ...” Tiếng rên mảnh, khêu gợi, cổ rít qua khe môi. Hình Hoan cố nắm chặt lấy lý trí cuối cùng, tìm kế hờ để nói, “Tôi qua muội đợi huynh rất lâu...”

“Cho nên?” Điều không ngờ tới, khiến tim co thắt lại, nhưng vẫn cố gắng kìm nén tâm trạng, sợ rằng nếu cứ ngọt ngào không giới hạn thế này sẽ khiến y có nhiều cử chỉ sỗ sàng hơn trong xe ngựa.

Cho nên có rất nhiều điều muốn nói, nàng biết rằng nếu không nhân cơ hội này nói ra, thì có lẽ sẽ không bao giờ còn đủ dũng cảm để nói ra nữa, “Đại sư...”

“Ừm.” Đã lâu rồi không nghe thấy nàng gọi như vậy. Tịnh An không nhớ là đã từng nói với nàng chưa, không biết từ lúc nào, mỗi lần nàng gọi “đại sư” là mỗi lần y thêm quyết tâm hoàn tục vì nàng. Đến tận ngày hôm nay, y đã làm được, nhưng đã muộn mất hai năm.

Giống như vậy, Hình Hoan không nhớ đã từng nói với y chưa, rằng từ sau khi y trở về nhà, nàng đã không còn được dùng cách gọi ấy nữa. Bởi lẽ tất cả những gì ngọt ngào trước kia đều bị nung thành nỗi đau trong mối quan hệ anh em, dù chỉ âm thầm lẩm bầm cái tên “Ngộ Sắc” trong lòng nàng cũng không thể kìm lòng nhớ lại sự an ủi, che chở, dung túng của y trước kia.

Nhớ lại những chuyện không thể nào quên cũng là một sự giày vò. Nhưng giây phút này đây, Hình Hoan mặc cho bản thân được nhớ, càng nhớ càng sâu đậm, càng thả lỏng bản thân không kìm nén, nàng có thể nói những điều mà trước kia nàng cả đời mình cũng không dám nói ra, “Đại sư, huynh vì muội mà phá giới sao? Đồng ý muốn muội rồi sao?”

Đã đến nước này thì không thể quay đầu lại, nhưng Hình Hoan nói với chính mình, chỉ cần y đồng ý, nàng có thể bất chấp đạo lý bỏ trốn cùng y.

Nếu y không đồng ý...

Y dừng lại tất cả mọi hành động, giống như chột bưng tỉnh cơn mộng mị, buông đôi môi nàng ra, đẩy nhẹ nàng ra tạo khoảng cách giữa hai người, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm. Bao nhiêu lời muốn nói quẩn quanh

trong cổ họng, nhưng tinh thần quá kinh ngạc khi những sợi dây thừng trói chặt cổ y, khiến y tắc nghẹn không nói lên lời, chỉ biết vô thức ôm chặt người con gái ấy vào trong lòng, không để nàng trốn thoát.

“Đại thiếu gia, đến nơi rồi.”

Tiếng bấm báo vang lên không đúng lúc.

Chỉ có điều hai người ngồi trong kiệu không hề để ý tới, họ dường như không chấp nhận bất cứ điều gì bên ngoài làm phiền, vẫn cứ mặt đối mặt như vậy.

Một kẻ thì nín thở chờ đợi, một kẻ thì dốc toàn bộ trái tim để đáp trả lại nàng.

“Tĩnh An huynh, càng ngày ta càng thấy huynh giống như là con gái mới đi lấy chồng của nhà họ Nhậm ta, hơn nữa cuộc sống hôn nhân dạo này vô cùng không hạnh phúc, vài ngày lại chạy về nhà mẹ đẻ... á...” Tiếng của Nhậm Vạn Ngân vang lên, không chỉ cái miệng kêu than mà tay y còn vô duyên vén tấm rèm cửa xe lên. Sau khi nhìn thấy hai người trong tư thế nồng cháy, hấn ngó người trong giây lát, bùng phát rồi, “Á, á, á! Hai người đang làm gì đấy? Chẳng còn ra thể thống gì cả? Lại còn đến chỗ ta để vụng trộm, coi ta như kẻ đã chết rồi sao? Ta trông thấy hết rồi, gương mặt còn lưu lại dấu vết kia kìa! Bạch Liên Hoa, mau lại đây, mau lôi hai người xuống cho ta...”

“Ồn ào quá đấy, mang thang ra, không chúng ta xuống thế nào được.” Tĩnh An bực dọc đáp lại, giọng nói lạnh như băng. Cho dù tình cảm trước kia được vun đắp tốt đến đâu, bị phá đám thế này thì cũng bay đi hết sạch.

“Triệu Tĩnh An, ngươi cao sang đến mức nào hả? Ngươi không phải là người trong giang hồ sao? Người trong giang hồ lên xuống ngựa chẳng phải đều nhảy phốc cái là xong sao? Lại còn thang, ngươi lại còn đòi thang nữa à, tối hôm qua ngươi đập bao nhiêu đồ của nhà ta như vậy, ta lại còn có thang để ngươi giẫm lên ư?”

“Đừng có vu oan, ta đập đồ cổ chứ có đập thang đâu?”

“Ngươi còn nói được nữa sao?”

“Không phải khách sáo, đại trượng phu dám làm dám chịu.”

“...”

Khung cảnh lúc này như có hai đứa trẻ chưa khôn lớn đang đấu khẩu, Hình Hoan rũ hai vai xuống, chép miệng, chịu thua.

Rõ ràng là bầu không khí đã bị phá vỡ, muốn nói lại chuyện lúc nãy là điều không thể rồi.

Cũng rất rõ ràng là vừa rồi y đã do dự, như thể trên người nàng mọc đầy gai nhọn vậy, y không làm gì được nữa, chạm vào sẽ đau tay.

Chỉ có điều dù sao cũng đã nói thẳng ra rồi, Hình Hoan quyết tâm, nếu như y không muốn, nàng sẽ bám đến khi nào đồng ý mới thôi! Ai bảo nàng thích người đó trước? Những chuyện đáng xấu hổ, ở đời này nàng đã làm không ít rồi, cùng lắm thì tất cả mọi người mắng nàng là vô liêm sỉ, đã gả cho nhị thiếu gia lại còn quyến rũ đại thiếu gia.

Điều đó không quan trọng, những người đó không phải là nàng, không ai có thể giúp nàng hoàn thành cuộc đời của mình.

“Nàng cứ đi theo a hoàn tên là Hoa gì kia, cô ta sẽ sắp xếp cho nàng, một lát nữa ta sẽ đến đón nàng.” Y cẩn thận dìu nàng xuống ngựa, liếc mắt sang nhìn a hoàn đứng bên cạnh rồi dặn dò nàng. Dường như ngập ngừng giây lát nhưng vẫn không nhớ được tên của a hoàn.

“Cô ta tên là Bạch Liên Hoa, Bạch Liên Hoa! Ta đã nói với huynh mấy trăm lần rồi! Là tổng quản của phủ họ Nhậm. Nghe ta nói này Tịnh An huynh, dù sao chúng ta là huynh đệ tốt của nhau, dù huynh có hay quên đến đâu thì cũng phải nhớ tên của tổng quản nhà ta chứ.”

“Ồ, nhớ rồi, Bạch Cúc Hoa!”

“Là Liên Hoa.”

Nhậm Vạn Ngân để ý đến mức hơi thái quá, cứ bắt Triệu Tịnh An phải nhớ bằng được tên của a hoàn nhà mình.

Hai người cứ giằng co nhau chuyện đó, rồi đi vào trong cửa lớn phủ nhà họ Nhậm, không biết là có chuyện gì.

Hình Hoan chẳng biết làm gì, đứng bên cạnh cửa, len lén nhìn Bạch Liên Hoa, không dám ho he lên tiếng. Thông thường, dù gan nàng có nhỏ đến đâu cũng không đến nỗi sợ hãi như vậy khi gặp một a hoàn. Nhưng a hoàn này không phải như vậy, Hình Hoan nhận ra cô ta, chính là a hoàn hôm đó cho hai người uống rượu giả rồi thừa nhận coi như không có chuyện gì, không khí lạnh xương sống là lý do khiến nàng sợ hãi.

“Đứng chờ người ra đó làm gì, đi theo ta.” May quá, a hoàn chủ động lên tiếng rồi.

Hình Hoan thôi không nhìn dò xét nữa, vội đuổi theo cô ta, rẽ lối này rồi lại rẽ lối kia, vào hết phòng này rồi lại ra phòng khác, cứ vào rồi lại ra... Sau một hồi lập đi lập lại, Hình Hoan không chịu nổi nữa, “Này, Bạch Liên Hoa, chúng ta đang làm gì thế?”

“Tên của ta chỉ để cho lão gia gọi, cảm phiền cô nương gọi ta là Bạch tổng quản, cảm ơn.” Liên Hoa cô nương vẫn không chịu dừng bước, khuôn mặt không chút biểu cảm, chỉnh sửa cách xưng hô của Hình Hoan, đi được mấy bước mới tỏ ra có chút lương tâm, giải thích cho nàng nghe, “Hôm nay có yến tiệc mừng ngày sinh của Lễ bộ Đại lang Quân đại nhân, đại thiếu gia nhà cô nương muốn đưa cô nương đi để học hỏi, bởi vậy lão gia ta đã tốn không biết bao nhiêu tiền bạc lo lót quan hệ để cô nương được đến đó.”

“Lễ bộ Đại lang Quân đại nhân ư?” Cái tên nghe quen quen khiến Hình Hoan chau mày cố nhớ. Nàng chắc chắn rằng không phải vô cớ Tịnh An lại để nàng đi tham dự lễ mừng thọ gì, mỗi quyết định của y đều có lý do. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nàng chợt nhớ ra, “Là cha của Quân Hiệu Nhân?”

“Ta không phải là tổng quản của phủ họ Quân, làm sao biết được con gái của Quân đại nhân là ai? ”

“...” Tuy câu trả lời gay gắt và dường như là không xác nhận nhưng Hình Hoan về cơ bản có thể xác định được.

Y nói còn một viên đá nằm trong tay Quân Hiệu Nhân nên mới cố ý sắp

đặt như vậy chẳng?

Chỉ có điều Hình Hoan không hiểu tại sao lại phải vòng vo như vậy, tuy triều đình và giang hồ không thể ngồi chung, nhưng với địa vị của nhà họ Triệu, muốn tham gia những sự kiện như thế này không khó.

“Đúng rồi, nghe nói chi tiêu hàng ngày nhà họ Triệu là do cô nương quản lý phải không?”

“Ừm.” Không hiểu tại sao cô nương này lại hỏi như vậy, nhưng Hình Hoan vẫn trả lời thành thật.

“Vậy thì tốt quá, cái này cho cô nương.” Nói rồi, Bạch Liên Hoa quay người, rút từ trong túi trong một tập giấy vuông vắn, nhét vào tay Hình Hoan.

“Gì vậy?” Hình Hoan hiếu kỳ cầm lấy đồng giấy. Trên đó ghi chép chi chít một đồng đồ vật, bên cạnh hình như còn đánh dấu giá tiền. Liệu phải chăng trong phủ của phú ông kinh thành có ngọc hồ tằm long, ngay cả tổng quản cũng kiêm chức buôn đi bán lại, còn ép nàng nhất định phải mua nữa chứ?

“Đó là những đồ tối hôm qua đại thiếu gia nhà cô nương đập phá, mảnh vụn ta đã thu gom lại, đền bạc xong ta sẽ trả lại mảnh vụn để đối chứng. Tuy lão gia nhà ta và đại thiếu gia là bạn bè, nhưng cũng không thể ức hiếp lão gia ngốc nhà ta, huynh đệ ruột thịt cũng phải tiền bạc rõ ràng, nhị thiếu phu nhân thấy như thế có phải không?”

Phải cái gì mà phải? Có mấy tổng quản lại dám đường hoàng nói lão gia nhà mình ngốc trước mặt người ngoài như vậy?

Và có mấy đại thiếu gia đang đem tự xưng đến nhà người ta đập phá đồ đạc, lại còn chọn toàn những thứ đắt tiền để đập!

“Còn tờ này nữa, là phiếu thu đơn thuốc.”

Thật không ngờ vẫn còn nữa! Hình Hoan chợt nghĩ liệu mình có đang bị lừa bịp không, sợ hãi vị tổng quản này là một chuyện, muốn lừa nàng lấy bạc lại là chuyện khác, “Cái gì cơ? Tịnh An nhà chúng ta khỏe mạnh như vậy phải uống thuốc gì? Lại còn uống nhiều như thế này, cô nương lừa

bị ai vậy?”

“Thiếu gia không có bệnh gì, cơ thể rất cường tráng, nhưng tối qua khi đến đây thiếu gia bị cho uống thuốc kích thích, vậy nên mới đập vỡ đồ để phát tiết ra ngoài. Lão gia xót đồng đồ cổ nên mời đại phu đến cho thử các loại thuốc. Tuy đều không có hiệu quả, nhưng đúng là những chỗ thuốc này đều đã vào bụng thiếu gia. Nhị thiếu phu nhân cần tôi mời đại phu đến để đối chất không?”

“Thuốc kích, kích, kích... thích? Tối qua huynh ấy bị cho uống thuốc kích thích sao?”

Thảo nào y không kiêng nể cảnh cáo tứ cô nương đừng nhắc chuyện tối qua nếu không y sẽ đánh con gái.

Thảo nào y thà ở phủ họ Nhậm chứ không về nhà.

Thảo nào... sao mà nhiều thảo nào thế! Thực sự y phải chịu đựng cả một đêm như vậy, cố gắng chờ đợi cho thuốc hết tác dụng sao?

“Ừm, nếu bảo tối hôm qua trước khi đến phủ họ Nhậm, đại thiếu gia và tứ cô nương kia chưa có chuyện gì xảy ra, cứ thế bỏ mặc người đẹp, cố gượng lại tác dụng của thuốc, thì có quý cũng không tin.”

“Bạch tổng quản! Có phải là cô sợ thiên hạ chưa đại loạn hay không? Đừng tưởng ta sợ cô nương. Quý không tin, nhưng ta tin!” Hình Hoan tức giận. Nàng cũng do dự, nhưng như lời Bạch tổng quản nói, khiến nàng cũng cảm thấy hơi có lý, nhưng nếu nàng cũng nhìn y bằng ánh mắt giống như bao người khác thì sao có thể nói là thích y.

“Vậy sao? Vậy thì cứ tin, có liên quan gì đến ta.”

“...” Không liên quan gì đến cô nương, vừa nãy cô nương nói xiên xỏ thế làm gì?

-----oOo-----

Chương 12: Nào, đi xem kịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại sao để đi ăn lễ mừng thọ cần phải tốn nhiều tiền của đến vậy?

Được Bạch tổng quản hầu hạ, mặc xong quần áo, Hình Hoan cũng đã hiểu ra.

Một ni cô chưa kịp cạo đầu thì làm sao có thể đại diện cho nhà họ Triệu đến tham gia được.

Nhưng tại sao lại phải đóng giả thành ni cô? Sau khi theo Tịnh An lên xe ngựa, nàng cũng đã hiểu ra.

Vì không phải chỉ ba người bọn họ tham gia mà là một đám người, đi theo đoàn còn có sư huynh đại sư và đám đồng nhân của ông.

“Đại sư đại sư, tại sao nhất định phải trông như thế này? Không mặc quần áo người thường được sao?” Thực ra mặc gì Hình Hoan không quan trọng, điều quan trọng là mặc như vậy để làm gì?

“Vì như thế này không cần tiền mừng.”

Câu trả lời... dứt khoát lạnh lợi, không hề giấu giếm, nói thẳng vào vấn đề. Nó khiến Hình Hoan cảm nhận sâu sắc rằng vị “đại sư” Ngô Sắc chuyên lừa ăn lừa uống, mất hết đạo đức nàng từng ngưỡng mộ bấy lâu nay đã trở lại.

“Đồng nhân, mặc trang phục vào.” Bất chợt, Tịnh An bỗng rướn mảy, lạnh lùng ra lệnh.

“Không được mặc. Sư đệ, đệ đã thấy đồng nhân của nhà ai mặc trang phục chưa?” Sư huynh mặc kệ, vai trần mới là đặc trưng nhận dạng của đồng nhân.

“Có lý.” Tịnh An dễ dàng thỏa hiệp, tuy đã hoàn tục, nhưng y vẫn còn quan niệm quần thể. Nếu nói về số lượng, đám đồng nhân nhà y thiếu một người so với đội thiếu lâm tự mười tám đồng nhân nổi tiếng. Nhưng xét về khí thế thì không được để thua. Vậy là y nghĩ ra một cách khác để hóa giải nỗi lo trong lòng, “Hoan Hoan muội muội, nhắm mắt lại!”

“Ừm, tại sao thế?” Họ đang bận điều chỉnh đám đồng nhân cơ mà, kéo nàng vào là sao?

Tại sao? Ta không thích để nàng nhìn người đàn ông hờ vai trần mà mắt cứ chăm chăm thế kia! Lý do ấy rất nhỏ nhen mà không có phong độ gì, chính xác. Bởi vậy, y cũng không nói thật ra, “Mắt nàng đục ngầu thế kia, nhìn chẳng giống đệ tử, nhắm mắt lại giả vờ bị mù, như vậy mới không bị lộ. Ngoan, nhắm mắt lại!”

“... Ồ”. Lý do gì mà kỳ quặc, nhưng vì chuyện lớn, Hình Hoan vẫn nghe lời nhắm mắt lại, đưa tay ra mò mò, tìm cảm giác của người mù để lát nữa diễn cho đạt.

Cũng bởi vì nàng quá ngoan ngoãn, sau khi nàng nhắm mắt lại, các ánh mắt cứ rào rào đổ dồn về nàng.

Ánh mắt nào cũng như muốn nói cùng một câu – Triệu Tịnh An, người thật hết thuốc chữa!

Với lời đánh giá đó, Tịnh An vui vẻ tiếp nhận, thậm chí còn đặc ý nhếch mày, ôm lấy bờ vai Hình Hoan, cố ý tựa toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người nàng, dường như để nàng phải ghi nhớ từng giây phút sự tồn tại của y. Đôi mắt khẽ nheo lại nhìn mọi người, có vẻ kiêu ngạo, hết thuốc chữa thì đã sao? Càng tốt, dù có thuốc để chữa y cũng nguyện cứ mang bệnh ấy, ai bảo bệnh gì mà ngọt ngào thế?

Theo như thông lệ, trước khi đi lừa người cùng Tịnh An, không nên hỏi nhiều, chỉ cần phối hợp toàn tâm toàn ý, đến khi cần thiết, y sẽ thông báo ngắn gọn.

Cũng giống như lúc này, khi xe ngựa dừng lại trước cổng sau phủ họ Quản, đang định xuống xe, y nói ngắn gọn một câu vào tai Hình Hoan, “Trong phủ họ Quản có ma, chúng ta đến để siêu độ.”

Dường như cùng lúc đó, y vừa nói xong, từ xa tiếng chào nồng nhiệt dội về, “Ồi trời ơi, đại sư, cuối cùng thì ngài đã tới, đại nhân nhà chúng tôi hỏi mấy lần rồi. Mau mau vào đi, đừng kinh động đến quan khách ở cửa trước.”

Gia đình đứng ở cổng đã đợi hồi lâu, thấy có mấy xe ngựa đi đến liền vội

ra đón.

“A di đà phật, thí chủ không cần phải lo lắng, lão nạp đã tính đúng giờ lành rồi.” Sư huynh đại sư hai tay chấp lạy, nụ cười từ bi nói.

Gia đình đáp lễ, định đưa đám người vào thì chợt phát hiện có điều lạ, “Ý, sao hòa thượng này lại không hói đầu... Ừm, ý tiểu nhân là sao đại sư này lại có tóc?”

“Thí chủ là người chốn hồng trần, có lẽ không biết về giới luật Phật môn, chỉ người có lục đại giai không đắc đạo mới có thể không cần cạo đầu, Phật tử tự tại trong tâm.” Tịnh An cười rất đằm đằm, lời nói vô cùng điêu luyện không cần gọt giũa thêm, xuất khẩu thành chương.

“Hóa ra là vậy, thất kính thất kính.” Gia đình chưa an tâm hết, nhìn sang Hình Hoan lại thêm phần kinh ngạc, “Ấy, ấy tại sao lại có cả một ni cô?”

“Thí chủ, lão nạp quan sát thiên văn, được biết phải có âm dương cùng tồn tại mới thành sự, bởi vậy cố mời sư thái đến để hỗ trợ.”

Hình Hoan vẫn nhắm nghiền hai mắt, dường như đúng thật là rời xa hồng trần, không bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài. Nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng, nàng thề với lòng mình một lần nữa, xong xuôi chuyện này nhất định phải hỏi cho ra Tịnh An xuất gia ở chùa nào, sau này có đánh chết cũng không cho ai đến chùa đó thấp hương. Hòa thượng gì mà ngày ngày ăn no rồi chỉ biết xem thiên văn! Xem được sao nhân duyên, giờ lại còn xem cả âm dương cùng tồn tại.

“Vậy sao... vậy tại sao sư thái vẫn còn tóc?”

“Ồ, cũng như vậy, cũng như vậy.” Hình Hoan không nhịn được nữa, tên này cứ lằng nhằng mãi, chẳng nhẽ vì diễn một màn kịch bắt nàng phải cạo trọc đầu sao?

“Đúng vậy, sư thái và đại sư giống nhau, đều là người Phật môn, nguyên tắc cũng giống nhau.” Gia đình đã hiểu, cuối cùng cũng dẫn họ vào trong nhà. Vừa đi qua một lối nhỏ, để tiết kiệm thời gian, hấn dẫn dò: “Đại sư, hôm nay đại nhân chúng tôi vội tiếp khách ở đằng trên, không đến tiếp đón được, xin bỏ quá cho. Đại nhân có dặn, làm gì thì tiếng động nhỏ thôi, sợ quan khách phía trước biết được thì không hay, khi nào pháp sự

xong xuôi, a hoàn ở cửa sẽ đưa ngài đi lĩnh bạc.”

“Không sao, siêu độ kẻ kiếp trước không tiện để người khác biết. Đại nhân nhà ngươi không cần đến, tốt nhất đừng làm phiền, có chuyện gì xảy ra thì e rằng lão nạp cũng không cứu được.”

...

Nghe câu chuyện của họ, thêm vào lời Tịnh An vừa nói, Hình Hoan đã hiểu.

Đây là hiện tượng lừa đảo tập thể, Nhậm Vạn Ngân là chi viện, họ là kẻ xung phong xông trận, mục đích là không cần đường hoàng đi cửa trước, vừa có thể hành động như mong muốn lại có thể trốn tránh trách nhiệm. Kinh nghiệm mách bảo Hình Hoan, thông thường những trường hợp này, kẻ bắt trộm chính là trộm. Bởi vậy không cần thấy lạ, đạo này không thấy tung tích của sư huynh đại sư và đám đồng nhân của ông, hóa ra là đến phủ họ Quản làm quỷ.

Chuyện này đúng là có tổ chức âm mưu rõ ràng, rõ ràng, Tịnh An đã tính toán từ lâu.

Nàng dần dần hiểu, trông y có vẻ hơi hợt, đùa cợt nhưng thực ra cũng có phần rất chân thành, chỉ có điều những chuyện đó có đáng để y chân thành hay không. Có lẽ suốt hai năm nay, y quen với việc làm việc một mình, không giải thích hành vi của mình. Hoặc cũng có thể y cảm thấy không cần phải giải thích, người hiểu y tự khắc hiểu, còn với người không hiểu y thì cần gì phải thêm chuyện cho phiền hà?

Điều không may là, Hình Hoan bất chợt phát hiện ra, nàng trở thành người không hiểu nổi y. Hoài nghi y siêu lòng người con gái khác, từ đầu đến cuối, những chuyện khiến y phải bôn ba chẳng phải đều là chuyện của nàng sao?

“Sao lại đực mặt ra thế, đi thôi.” Xếp hàng, chuẩn bị sẵn tư thế, sau khi tạo ra cảnh siêu độ giả tạo, Tịnh An kiểm tra không có ai dám đến làm phiền rồi mới đứng dậy, gọi Hình Hoan.

“Ồ, ờ ờ, huynh biết đi thế nào không? Huynh biết họ giấu viên đá ở đâu sao? Huynh chắc chắn không bị phát hiện chứ?” Hình Hoan đứng phắt

dậy, chạy theo sau y.

“Hỏi gì mà lắm thế, sợ ta bán đứng muối sao? Yên tâm, Hoan Hoan muối muối, nàng không những không bán được mà còn phải đền tiền cho người ta nữa.”

“...” Y luôn có cách chỉ bằng một câu nói kháy có thể vùi dập ngọn lửa nhiệt tình đang bốc cháy của nàng.

Hình Hoan còn nhớ đám nha môn từng nói: con gái chần cừ làm sao có thể đấu với tiểu thư nhà quan?

Lúc đấy, nàng còn không hiểu tiểu thư nhà quan thì có gì ghê gớm, nghĩ rằng ai mà chẳng là người?

Nhưng giờ thì nàng thực sự hiểu rồi, chỉ nói về phủ họ Quản cũng thấy, nó rộng đến phát sợ, rộng hơn gấp hai lần phủ họ Triệu ở Kỳ Châu. Nghe nói, đây chỉ là chốn nghỉ ngơi ở chốn kinh thành của nhà họ Quản, biệt vườn ông quan này xây ở quê mới đáng nể. Hình Hoan còn nghe nói biệt vườn đó ở gần quê nàng, khi nào không có chuyện của nha môn, Quản Hiểu Nhân thường về đó, đây không biết có phải là nghịch duyên không?

Người ta thường nói người mỗi nơi mỗi khác, sao khí chất của nàng và thiên kim tiểu thư kia lại khác xa nhau đến thế.

Nếu như tu được đức tính như thế thì nàng và Triệu Vĩnh An đã sớm đầu vào đấy rồi, chẳng xảy ra những rắc rối sau này nữa.

Tất nhiên, những thông tin này đều do Tịnh An nói cho Hình Hoan nghe. Nàng đoán không biết y và nhà họ Quản có thù gì với nhau không, nếu không thì tại sao lại biết nhiều về nhau thế, chi tiết đến mức năm nào Quản đại nhân đỗ bằng nhãn, năm nào vào triều y đều rõ như lòng bàn tay?

Bởi vậy, rõ ràng nếu y nói không biết nhà họ Quản để đồ đáng giá ở đâu thì không nên tin.

Sự thực là y không để nàng phải đi lạc đoạn đường nào, như thuộc đường từ trước, đi thẳng luôn đến nơi cất giữ châu báu.

Từng lớp từng lớp người canh gác y đều lọt qua dễ dàng, không làm kinh động đến bất cứ ai gặp trên đường.

Chỉ đáng tiếc là đứng trước căn phòng để toàn đồ châu báu, Hình Hoan không thể cười nổi, không tìm nổi viên đá mong muốn, “Đại sư, liệu nó có được khảm trên một thứ gì đó không?”

“Cũng có thể.” Y đáp lại nhưng không để tâm, lại nhìn quanh một lượt, mím môi, đi về phía cửa.

“Này, huynh đi đâu vậy?”

“Nàng nghĩ chúng ta có nhiều thời gian đến mức tìm từng cái một sao?” Lão già này thật đen tối, cất giấu nhiều đồ quý thế này, để ngày mai mà rảnh y sẽ chuyển đi cho bằng sạch thì thôi.

“Vậy phải làm thế nào?” Cũng phải, họ không thể cứ ở đây mãi, đến lúc tìm thấy có khi lại bị bắt rồi, không thể đùa với kẻ làm quan được.

“Đi thôi, tính kế khác.”

“Thật không đành lòng chút nào.” Tuy miệng nói vậy, nhưng Hình Hoan vẫn bước đi, bám sát theo y.

Nghe tiếng thở dài của nàng, Tịnh An hào hứng rướn mào, “Mấy viên đá thôi, quan trọng vậy sao?” Bao nhiêu thứ đồ đắt giá thì nàng lại không thèm để mắt tới.

“Rất quan trọng.” Nếu không thì nàng tốn bao nhiêu công sức, thậm chí đánh đổi cả sinh mạng như vậy làm gì?

“Vậy sao?” Y lên tiếng như che giấu điều gì. Biết rằng đàn ông không nên quá trẻ con, có những chuyện vốn chẳng cần phải tính toán, nhưng Tịnh An vẫn muốn hỏi, “Ta và viên đá bên nào quan trọng hơn?”

“Huynh thật vô vị.” Quả nhiên, câu trả lời của nàng rất tinh táo, “Câu hỏi này giống như kiểu... ta và mẫu thân chàng đều rơi xuống nước, chàng sẽ cứu ai? Có cần phải trẻ con thế không?”

“Ta sẽ cứu mẫu thân ta.” Y vẫn điềm nhiên trả lời.

Tuy cứ nói vấn đề này trẻ con, vô vị nhưng vì câu trả lời của y, Hình Hoan vội nổi hứng lên, “Sau đó thì sao?” Câu hỏi lúc ở trên xe ngựa chưa được trả lời, giờ đây, nàng vẫn loanh quanh hỏi lại.

“Sau đó nhìn nàng chết.” Đúng như nàng nói, câu hỏi này vô cùng nực cười.

“Triệu Tịnh An! Huynh đừng độc ác thế chứ!”

Sự phẫn nộ của nàng ngược lại lại khiến y mỉm cười, lấy tay véo má nàng. Tịnh An biết ăn nói ác như vậy sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì, nhưng y vẫn không nhịn được phải trêu chọc nàng, y thích hình ảnh nàng lúc này hơn cái vẻ ủ rũ suốt mấy ngày nay. Dù là tức giận, nàng cũng khiến y vui.

“Đừng véo nữa, mặt méo rồi, ứ...” Tiếng kêu vừa mới nói được nửa, môi Hình Hoan bỗng bị bịt lại.

Nàng vội vàng mở to mắt nhìn điệu bộ cảnh giác của y.

“Có người.” Dường như hiểu được sự lo lắng trong mắt nàng, y thì thầm giải thích.

Quả nhiên, lát sau, có tiếng bước chân vội vàng dội đến, nghe như không chỉ có một người, kèm theo đó là tiếng người bàn luận lao xao.

“Có kẻ đến quấy rối? Thật không vậy? Ai mà to gan như thế?”

“Không phải chỉ có một người mà là một đám người! Toàn là cao thủ võ lâm!”

“Hả, triều đình và giang hồ từ trước tới nay chẳng phải không giao thiệp gì sao? Sao đại nhân lại gây sự với võ lâm cao thủ?”

“Có lẽ là tiểu thư gây sự thì phải.”

Tiếng nói chuyện dần đi xa, Tịnh An và Hình Hoan trốn sau cánh cửa nhìn nhau hồi lâu. Phản ứng đầu tiên của họ giống hệt nhau – mắt sáng lên, đầy hứng khởi.

Mục đích của đợt đột kích lần này bị họ bỏ quên đằng sau.

Vậy là Tịnh An như thay nàng nói lời trong lòng: “Đi, đi xem kịch hay.”

-----oOo-----

Chương 13: Máu chảy đầu rơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Máu chảy đầu rơi! Dùng những từ đó để hình dung về cảnh tượng bên dưới thật chẳng sai. Người nằm la liệt một đám người đứng sát tường, trên tường là bốn chữ viết bằng máu: Nợ máu trả máu.

Đó là cảnh tượng Hình Hoan sau khi im lặng đi theo sát Tịnh An trà trộn vào đoàn người, mới nhìn thấy.

Không hiểu nổi chuyện gì? Người trong giang hồ sao lại có thù với cha của chị cả?

Nàng nhìn Tịnh An, nhưng y cũng chỉ nhún vai, khuôn mặt như thể hiện “Ta chẳng biết gì cả.”

Chẳng phải cách vài hôm họ cùng nhau ăn đêm sao? Sao lại trùng hợp như vậy, người trong giang hồ lại tập trung trong phủ Lễ bộ Đại lang. Y mà không biết sao? Nếu y không biết thì tại sao đệ của y lại có mặt ở đây!

Đúng thế, người mặc áo bào đen trầm đứng ở phía trước kia đích thị là Triệu Vĩnh An.

Người đứng bên cạnh chàng là Quản Hiểu Nhân, điều lý lạ là, “Chị cả giang hồ” không sợ trời không sợ đất lại bị thương ngay tại chính nhà mình, nơi bả vai máu đỏ đang chảy ra.

“Huynh đệ, có chuyện gì vậy? Phiền huynh đệ nói cho tôi biết với.”

Triệu Tịnh An lấy vai đẩy đẩy vào một người đứng bên cạnh, dùng hành động thực tế chứng minh rằng là mình là người không có liên quan đến

chuyện này, không có thời gian ngày ngày tham gia mấy chuyện giang hồ.

“Ồ, chuyện là thế này. Lão chết tiết họ Quản đồ oan cho thần y làm chết một mệnh quan triều đình, nghe nói đó là một ca bệnh nghiêm trọng, cho bắt cả nhà thần y. Cả nhà! Còn mang tiếng là làm quan, không hiểu cả điểm đáng ngờ có lợi cho bị cáo, không có được chứng cứ, lại còn muốn chém cả nhà người ta, nghĩ rằng người trong giang hồ chúng ta dễ chơi sao? Chúng ta cần để cho hắn thấy rằng, tuy trên đầu thần y không có ai che chở, nhưng bên cạnh thần y có người! Vậy là chúng ta bắt chị cả để trao đổi. Ồ,... chị cả là ai đệ biết không? Chuyện này kể ra thì dài lắm, sau này hẵng nói...”

“Ừm, huynh cứ nói ý chính thôi.” Hình Hoan không đợi được liền nói chen vào. Đúng là chẳng đúng lúc, cứ làm như đọc sách vậy làm gì? Nàng lại không biết chị cả là ai sao? Danh hiệu ấy chính nàng đặt ra đấy!

“Đừng vội, chẳng phải đang kể hay sao? Thấy thắng lợi có hi vọng, lão chết tiết đã định thỏa thuận rồi, ai ngờ, ai ngờ nhị thiếu gia nhà họ Triệu bỗng xông ra, đánh thương mười mấy anh em của chúng ta, anh hùng cứu mỹ nhân! Lại còn lớn giọng nói, “Ai dám động vào nàng thì kẻ đó có thù với nhà họ Triệu.” Thế là, tình thế lại xoay chiều, lão chết tiết ra lệnh cho bắt tổng giam tất cả những bạo dân liên quan đến vụ này. Chết tiết! Chính hắn mới là bạo dân, chúng ta mới là chính nghĩa! Kết quả thế nào huynh có đoán được không?”

“Huynh đệ, xin tiếp tục!” Ngay cả Tịnh An cũng không chờ được nữa, thật muốn lôi hắn ra một góc đâm cho một trận, chỉ cần kể lại chuyện vừa xảy ra thôi, làm gì mà như hỏi đáp có giải thưởng vậy?

“Không đoán nổi đúng không? Kết quả là đột nhiên chị cả nổi hứng lương thiện, quay trở lại đâm chính mình một dao, uy hiếp cha mình thả chúng tôi và thần y ra. Ồi trời ơi, trên thế giới này thật có những chuyện ly kỳ, tình yêu chân thật có thể cảm hóa cả con người...Ý? ý ý ý?” Câu chuyện kể gần xong, chợt tên “Tiên sinh kể chuyện” phát hiện ra có điều bất thường, chớp chớp mắt nhìn đôi nam nữ bất thường, kinh ngạc, “Đại thiếu gia? Hình cô nương? Á, á, á, đúng thật! Đột một lát, hai người đến giúp nhị thiếu gia đánh chúng tôi sao?”

“A di đà phật, thí chủ nhận nhầm người rồi, bản tăng pháp hiệu Ngô

Sắc.” Y chấp tay cúi lạy, vẻ mặt nghiêm trang ra vẻ đệ tử Phật gia. Chỉ có điều vừa nói xong, y lại đột ngột chớp chớp mắt nhìn hẩn.

Thật khó hiểu động tác nhỏ đó. Hẩn vội dụi dụi mắt rồi lại nhìn lại một lần nữa, xác nhận mình không sai, Ngô Sắc chẳng phải là đại thiếu gia sao? Hẩn nhăn trán vẻ khó hiểu, nhìn về phía Hình Hoan với ánh mắt cầu cứu.

“Bần ni pháp hiệu Ngô Hoan, ừm, thí chủ, ngài hiểu mà.” Hình Hoan học giống hệt theo cách của Tịnh An.

“...Ồ, ta hiểu, ta hiểu! Yên tâm, ta sẽ yểm hộ cho hai người!” Đôi phương sương sờ hời lâu rồi như tỉnh lại. Hiểu rồi, rõ ràng là hai người này lại lên cơn nghiện đi lừa người khác, lần này làm lớn rồi, đến tận cả phủ Lễ bộ Đại lang.

Ồ, người đàn ông nhiệt tình. Hình Hoan đang định nói lời cảm ơn thì tiếng của lão chết tiệt cắt ngang.

“Người cút đi cho ta! Đúng là nuôi ong tay áo, coi như ta chưa từng sinh ra đứa con gái như ngươi! Nghe ta nói đây, từ hôm nay trở đi ta không cho phép ngươi bước vào phủ họ Quản.” Quản đại nhân tức giận mặt đỏ gay, tuy gào thét nhưng trong lòng đau nhói.

Ông cũng chẳng dễ dàng gì! Là quan trong triều đình, áp lực nặng nề, thế sẽ trấn áp đám bạo dân trên giang hồ. Ai cũng vì kiếm miếng cơm, muốn bắt một người để có chút công trạng đây? Khó khăn lắm mới bắt được một người, sao lại sinh ra đứa con gái không biết điều, dám giúp đỡ người ngoài trước mặt bao nhiêu quan lại.

Có thể thấy, chuyện này chắc chắn sẽ truyền đến tai hoàng thượng và cũng sẽ trở thành tội Lễ bộ Đại lang cấu kết với giang hồ, không chừng lại biến thành tội mưu đồ tạo phản!

“Cha...” Quản Hiểu Nhân không ngờ chuyện lại đến nước này. Cứ luôn nghĩ rằng cha rất yêu chiều nàng, chuyện gì cũng nghe theo nàng, hơn nữa chuyện này cũng là do cha đã sai. Tuy đám người du dân thất nghiệp này đáng bắt hết, nhưng bắt người cũng phải có bản lĩnh, không thể cậy thế ức hiếp người ta được?

“Người đâu! Lôi nó ra ngoài.” Con gái, cha cũng có nỗi khổ! Nếu không làm thế, hoàng thượng giáng tội xuống thì cả nhà họ Quân làm sao thoát được nạn này!

“Không cần!” Nỗi khó xử của kẻ làm quan, Hiểu Nhân không hiểu, nàng chỉ biết lần này cha quá đáng, dù cha không đuổi, nàng cũng sẽ đi khỏi nơi đây mùi triều đình này.

“Vĩnh An huynh, chúng ta đi! Hừ, cha đừng có hối hận, con sẽ không quay về nữa đâu.”

Nói rồi, nàng cắn răng chịu đau, ôm vết thương rỉ máu, kéo Vĩnh An đi.

Đúng là vở kịch cha con không nhận mặt nhau hay thật đấy! Hình Hoan chăm chú xem, dừng khí ấy, nếu nàng có được thì có phải tốt hơn không. Dù mẫu thân có làm khó thế nào, lão phu nhân có đau lòng ra sao, cũng dứt khoát một lần như vậy, kéo tay y, nói một câu, “Chàng Tịnh An, chúng ta đi”...Đáng tiếc, chuyện này cũn phải do cả hai cùng đồng lòng, có lẽ Triệu Tịnh An sẽ lắc lắc đầu nàng, nghi ngờ không biết có nước trong đó không.

Đi được vài bước, bỗng Vĩnh An dừng bước, có cảm giác như trong đám người kia có ánh mắt rất ngưỡng mộ chàng đang dõi theo.

Chàng nhú mày, quay lại nhìn một lượt, bỗng mặt biến sắc, hai mắt nhìn thấy Hình Hoan.

Thật là đáng chết! Tại sao nàng lại ở đây?

Sao lại giả trang chẳng ra sao thế kia?

Chàng bảo nàng đi cùng, nàng không thêm đi, vậy mà lại dùng cách này cùng Triệu Tịnh An xuất hiện ở đây.

Điều đáng ghét nhất là, nàng đã nhìn thấy điều gì, phải chăng cũng giống như kẻ trên giang hồ khác nghĩ rằng chàng hành động như vậy là vì đàn bà.

“Đi thôi, không cần phải nói thêm với người không biết lý lẽ như thế.”
Thấy Vĩnh An bỗng dừng bước, Hiểu Nhân nghĩ rằng chàng muốn

khuyen răn, kéo mạnh tay chàng để đi nhanh.

“Đợi một lát...” Vung bàn tay ngọc ngà đang kéo mình ra, Vĩnh An lạnh lùng tập trung ánh mắt nhìn thẳng về phía Hình Hoan, “Theo ta về...”

Từ “nhà” gần đây nghe cứ thân thương với chàng, chưa kịp nói ra thì Hình Hoan đã chặn hòng chàng, “Nhị thiếu gia, vết thương của Hiểu Nhân cô nương còn đang chảy máu, nếu không đi tìm đại phu nhanh sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nhị thiếu gia muốn bản ni giới thiệu cho một đại phu không?”

Dù cảnh hỗn loạn không lường trước được, nhưng Hình Hoan vẫn nhanh trí nghĩ cho đại cục.

Nàng đến đây để đọc kinh trên người còn đang mặc xiêm y của ni cô, lão chết tiết họ Quản vẫn còn đứng ở đó, nếu lúc này thân phận bị bại lộ, chắc chắn là sẽ chết thảm! Bởi vậy, lý trí nói cho nàng rằng, cần phải chặn miệng chàng lại trước khi chàng nói gì không hay.

“Nàng-được-đấy!” Vĩnh An hần từng chữ một rít trong cổ họng. Sau khi hần học lờm nàng, tức tối nắm lấy tay Hiểu Nhân, “Đi, đi chữa vết thương cho muội!”

Sau đó, màn kết thúc thế nào Hình Hoan không còn nhớ rõ, bởi vì cảnh tượng về sau quả là không thể kiểm soát nổi.

Con tin được nhị thiếu gia Triệu Vĩnh An có máu mặt trong giang hồ đưa đi, ai cũng không biết được lão chết tiết có trút giận lên đám bạo dân mà ông nói không. Khi ông còn chưa điên lên, anh em trong giang hồ nhanh chóng quyết định, chuyện cứu thần y cần tính kế lâu dài, nhiệm vụ trước mắt là tản ra, tránh bị bắt.

Dù sao thì Quản Hiểu Nhân vẫn ở trong Triệu gia trang, đại thiếu gia và Hình Hoan chưa bị sắc đẹp làm cho mờ mắt, chắc chắn sẽ có cách khác để cứu thần y.

Vậy là anh em trong giang hồ vừa mới hét chém hét giết, dường như không tiếc thân mình thì nay chạy ra cổng lớn như bầy ong vỡ tổ. Hình Hoan bị cuốn vào trong đám người đó, Tịnh An kéo nàng rút lui.

Y nói: Không phải quay lại nữa, sư huynh sẽ xử lý hậu sự.

Y nói: Nàng cười cho ta xem, không được rầu rĩ khóc lóc vì nó nữa, không được để nó tác động đến tâm trạng của nàng.

Được thôi, nàng cười, từ lâu nàng đã không quan tâm trong lòng Vĩnh An có người con gái nào rồi. Nhưng vấn đề là, sau khi trở về biệt vườn, đối diện với cục diện như vậy làm sao nàng có thể duy trì khuôn mặt tươi tỉnh được chứ.

Lão phu nhân đã tức giận, mẫu thân ở bên cạnh lặng lẽ uống trà, khoe miệng luôn có nụ cười mỉa mai, tướng công trên danh nghĩa của nàng đang im lặng quỳ gối giữa nhà vì muốn giữ một người con gái khác ở nhà. Nàng thay xiêm y xong, xuất hiện trong phòng khách và bị lôi vào chuyện.

“Con nhìn xem, con mở mắt to lên cho ta xem! Hình Hoan có điểm nào không tốt? Người vợ ngoan hiền như thế, bao người mong có cũng không được, con lại còn dám lăng nhăng ở bên ngoài. Hàm hồ đến mức dẫn cả về nhà, xin ta cho ở nhờ sao? Cô ta bị cha để đuổi thì có liên quan gì đến nhà họ Triệu chúng ta? Triệu Vĩnh An, ta cho con hay, đàn ông nhà họ Triệu không có thói năm thê bảy thiếp.”

“Mẫu thân, muội ấy đang bị thương, không thể để muội ấy lưu lạc đầu đường xó chợ.” Vĩnh An bất lực nói, cần phải giải thích bao nhiêu lần mới chứng minh rằng giữa chàng và Quản Hiểu Nhân vô cùng trong sạch. Chẳng nhẽ thu nạp một cô nương bị cha đuổi ra khỏi nhà vì đạo nghĩa cũng không được sao? Huống hồ, sở dĩ muội ấy trở mặt với cha để ít nhiều cũng vì không muốn chàng bị người trong giang hồ hiểu lầm.

Là đấng nam nhi, lúc này chàng không thể trốn tránh trách nhiệm, mặc kệ Hiểu Nhân sống chết ra sao thì ra.

“Vậy thì sao? Để cô ta đi thuê nhà trọ.” Lão phu nhân vẫn cương quyết, ngẩng mặt lên, không thèm nhìn Hiểu Nhân.

“Mẫu thân...”

“Câm miệng cho ta!” Tiếng quát đanh thép của bà cắt ngang lời chàng, đưa tay kéo Hình Hoan về phía mình, “Trước mặt Hình Hoan sao con

dám khẳng khẳng đòi giúp cô gái ấy. Con có nghĩ Hình Hoan sẽ nghĩ thế nào không? Con có hỏi ý kiến của nó không?”

“Ừm, lão phu nhân, thực ra con cũng không có ý kiến gì. Nếu không vì Hiền Nhân cô nương giải vây, e rằng bây giờ Triệu gia trang chúng ta bị người trong giang hồ bao vây kín rồi. Ừm... để cô nương ấy ở đây vài hôm, cũng không sao...” Nàng nhìn trộm Vĩnh An, lấy hết dũng khí để nói. Tuy nàng nói rất nhẹ nhàng nhưng dù sao đây cũng là đang giúp chàng.

“Nàng thật là khoan dung độ lượng!” Nghe vậy, Vĩnh An ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào nàng.

Chàng không hiểu mình đang tức điều gì, xem ra nàng rất hiểu chuyện, thậm chí còn giúp chàng giải nguy? Nhưng nàng thực sự không cảm thấy phiền chút nào sao? Nhớ lại câu nàng đã viết “Thiếp cho chàng toại nguyện”, lòng chàng lại đau nhói. Rốt cuộc là nàng cho ta toại nguyện hay lòng nàng đã sớm đổi thay?

“Nghe người ta nói dưới đầu gối đàn ông có vàng, thế mà nay vì một người con gái cũng đã quỳ xuống, ngoài khoan dung độ lượng thì Hình Hoan còn biết làm gì? Lẽ nào đệ muốn nàng phải khóc lóc, gào thét rồi tự vẫn?” Vốn định học theo Hình phu nhân điếm đạm ngoài uống trà coi như không phải chuyện của mình, nhưng nghe sau khi khi nghe câu nói đầy ẩn ý trách móc của Vĩnh An, Tịnh An không nhịn được nữa.

Có quá đáng không? Người thì cũng đã dẫn về rồi, rõ ràng là tiền trăm hậu tấu. Vì cho mọi chuyện êm xuôi nàng đã tha thứ, chàng còn tư cách gì mà nổi giận.

“Nghe đây! Lời của huynh con nói mới là lời con người nên nói!”

“Nhưng chuyện huynh làm thì đúng là chỉ có người mới dám làm!” Dù dỗ em dâu, chỉ cần huynh trưởng có chút tính người đều không thể làm chuyện thất đức như thế!

“Lẽ nào chuyện con làm là con người có thể làm sao?”

“Ít ra cũng còn giống người hơn huynh ấy.”

“Con...”

Thấy lão phu nhân sắp tức điên lên, Hình Hoan vội vàng chạy đến đỡ bà, vừa quan tâm vuốt lưng để bà nguôi cơn giận, vừa cố làm cho mọi chuyện êm đẹp, nàng nói, “Lão phu nhân, tướng công biết chừng mực, con tin chàng.” Nói rồi, nàng ghé sát tai lão phu nhân nói nhỏ đủ để chỉ hai người nghe thấy, “Nếu để Hiểu Nhân ở lại, dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng có thể thấy được. Nếu để muội ta đi ở trọ, cứ hai ba bữa tướng công lại đến thăm, cô nam quả nữ, lúc ấy chúng ta chẳng ai quản được.”

“Ừm.” Nói vậy cũng có lý, dưới tai mắt của bà, Vĩnh An đừng hòng làm chuyện gì quá đà. Rõ ràng là lão phu nhân đã bị thuyết phục nhưng mặt vẫn không hết cau có, “Tùy nó, ta mặc kệ.”

“Con đi chuẩn bị phòng cho Hiểu Nhân cô nương.” Nói rồi Hình Hoan đi ra ngoài theo lão phu nhân.

Trong phòng khách, hai huynh đệ không ai chịu nhường ai đang lườm nhau, ánh mắt như phát tia lửa điện.

Quản Hiểu Nhân thở phào nhẹ nhõm, cơ thể thả lỏng, không có tâm trạng để ý đến hai huynh đệ họ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không ai phát giác ra sự khác thường ấy, chỉ ít, Hình phu nhân đầy thâm ý lướt qua hai huynh đệ, hai đầu lông mày khẽ nhíu lại.

-----oOo-----

Chương 14: Ừm, sẽ ăn tươi nuốt sống nàng luôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phòng khách trống trong biệt vườn rất nhiều, vì không biết lúc nào sẽ có khách đột ngột đến thăm nên thường ngày a hoàn cũng hay đến đây để quét dọn. Nói là đi dọn dẹp phòng, nhưng thực ra Hình Hoan chỉ lấy cơ thôi, nàng cầm chiếc chổi lông gà phẩy phẩy vài cái không mục đích rồi thân người ra nhìn phía cửa.

Lời nói của lão phu nhân khiến nàng tỉnh ra, sự xuất hiện của Hiếu Nhân, đáng lý nàng phải là người để tâm nhất, nhưng nàng lại chẳng làm ra bộ gì cả.

Nếu cứ như thế này còn có thể lừa mọi người được đến bao lâu, nếu một ngày nào đó lão phu nhân hay mẫu thân phát hiện ra tâm sự của nàng thì phải làm thế nào?

Ngay chính Hình Hoan cũng không dám đảm bảo dưới áp lực như thế này bản thân còn có thể duy trì đến lúc nào.

“Ta nhớ là đã cảnh cáo nàng không được rầu rĩ khóc lóc, buồn phiền vì nó nữa.”

Đang nghĩ vẩn vơ, giọng nói cộc nhĩ đặc thù của riêng mình Tịnh An vang lên.

Bị bất ngờ, Hình Hoan giật mình, nhìn y bước vào trong phòng, quay người rồi đóng cửa lại, đôi mắt đen đẹp để nhìn nàng chăm chú.

“Huynh đến đây làm gì?” Hình Hoan giả bộ bận rộn, giọng nói cố không để lộ tâm trạng gì.

“Nhớ muội rồi.” Trong khi nàng khỏ sở giả bộ, Tịnh An lại không hề che giấu, ánh mắt mỉm cười cứ bám chặt lấy nàng.

“Xì, huynh thật biết nói điều. Muội biết huynh rất hay quên, có cần muội nhắc lại cho huynh nhớ, nửa tuần hương trước chúng ta còn ngồi cùng nhau trong phòng khách nhìn lão phu nhân nổi giận.” Tuy câu nói ấy không hề chân thành nhưng cũng đủ khiến Hình Hoan mỉm cười, hoặc nói cách khác, chỉ cần nhìn thấy y, tâm trạng của nàng sẽ tốt hơn, tất cả những ưu lo, phiền muộn đều cuốn đi sạch hết.

“Mới xa từng đó thôi mà đã nhớ nàng rồi. Ái chà, nàng thử nói xem, tối nay nếu không có nàng không ngủ được thì làm thế nào?” Nói rồi, bỗng y kéo nàng lại, động tác thuần thục quay người đẩy nàng sát vào cánh cửa, hai trán chạm mặt nhau, mí mắt, thì thầm như tụng kinh.

Cách nói của Tịnh An vẫn hững hờ như thế, nhưng chỉ có mình Triệu

Tĩnh An hiểu rằng, y thực sự đang than thở rằng mình không còn thuốc chữa nữa. Y không thể không chế nổi bản thân nghĩ về nàng, nghĩ không biết nàng có buồn vì tiểu đệ không, nghĩ nàng có đắm chìm trong cuộc hôn nhân không vui vẻ không, nghĩ nàng có đột ngột hối hận về lời tỏ tình buổi sáng nay không, rồi lại muốn thu lại hết tất cả những ngọt ngào.

“Đừng đùa nữa...” Hình Hoan đỏ mặt, xoay người định đẩy y ra.

“Được, không đùa nữa...” Y đồng ý rất sảng khoái, tay lại ôm chặt hơn, môi bắt đầu không an phận điểm lên trán nàng, dừng lại trên mí mắt nàng, “Hình Hoan.”

“Ừm?” Nàng bắt đầu tham lam, rõ ràng biết khoảng cách như vậy là không tốt, nhưng sự ám áp đôi môi y khiến nàng lưu luyến.

“Nếu không vui, hãy nói ra, ta sẽ đùa cho nàng cười.” Y cố ý nói mơ hồ, sợ động chạm đến nỗi đau của nàng, nhưng cũng tự tin rằng nàng sẽ hiểu.

“Muội không để ý đến nữa.” Sự thực là Hình Hoan không làm y thất vọng.

“Nếu trong lòng vẫn còn đệ ấy, cứ nói ra, ta sẽ cùng nàng quên.”

Khi môi y chạm vào đỉnh mũi nàng, cảm giác buồn buồn đê mê khiến Hình Hoan khẽ bật cười, cảm giác ngọt ngào lan tỏa trái tim nàng, câu nói giống như một lời than thở khẽ lách qua kẽ môi nàng, “Làm sao còn chứa được người khác nữa...”

Trái tim nàng vốn rất nhỏ, trước kia trong nó chỉ có mình Triệu Vĩnh An, sống vì chàng, hỉ nộ theo sự hỉ nộ của chàng, nàng nghĩ mình sẽ như vậy suốt cả đời. Nhưng không biết từ lúc nào, chàng bỗng lặng lẽ từng bước từng bước rời xa, dần dần nàng ghi nhớ bóng hình người mặc áo cà sa màu xanh lục, ghi nhớ cái cách nói hà khắc nhưng chẳng xấu xa gì, ghi nhớ mùi đàn hương thoang thoảng trên người y và những ngày tháng có y bên cạnh, đó là những ngày tháng nàng thực sự cảm thấy được người khác quan tâm.

Cứ như vậy, từng chút từng chút một, vô hình chung y chiếm cứ từng

ngóc ngách trong trái tim nàng, đến khi Hình Hoan phát hiện ra, thì nó đã bám rễ, nàng từng thử đuổi nó đi, nhưng nó khiến trái tim nàng đau nhói như dao cắt.

“Đúng là dạ nàng hư rồi, từ lúc nào nàng nói cũng ngọt ngào đến thế, hử?” Chẳng phải lời hẹn thề gì nhưng từng chữ từng câu nàng vừa nói khắc vào tâm can y một cách ngọt lịm.

Y dường như quên hết tất cả, nghiêng người hôn lên môi nàng. Như đang thưởng thức một viên trân châu, y không muốn nuốt chửng mà từ từ thưởng thức đôi môi mềm của nàng.

“Này, không được làm thế, bị phát hiện thì làm thế nào...”

Câu nói này nghe sao chẳng giống lời từ chối gì, vô cùng khéo gợi, y bất chợt cười thành tiếng, vẻ rất tích cực phối hợp, “Không sợ, khóa cửa rồi.”

“Huynh...” Quả tình y bước vào trong phòng này là đã có âm mưu từ trước, từng câu nói vừa nãy đều là để nhử nàng nghe theo đây, định ăn tươi nuốt sống nàng phải không?

“Ừm, sẽ ăn sống nuốt tươi nàng luôn.” Không chờ nàng suy diễn, y cười tủm tỉm tiếp lời. Đã đến nước này rồi, sớm muộn y cũng sẽ tiến tới, để nàng bị ràng buộc nhiều hơn, cả đời này cũng đừng hòng chạy thoát.

Rõ ràng là cùng một câu nói nhưng được hai người hiểu theo những nghĩa khác nhau.

Không khí yêu đương đang nồng, dường như chỉ cần thêm một giây lát nữa thôi là sự việc sẽ tiến triển thêm lên, vậy mà tiếng gõ cửa không đúng lúc lại vang lên.

“Hình Hoan, con có ở đó không?”

Giọng điệu đều đều không có chút lên xuống ấy, tìm khắp giang hồ, e rằng chỉ có Hình phu nhân mới có được.

“...” Có thể đoán được, chỉ cần một câu nói đơn giản và cách một cánh cửa vậy thôi cũng đủ khiến Hình Hoan tim đập loạn nhịp, “Con, con, con

có...”

“Mở cửa, mẫu thân có chuyện muốn nói với con.”

“Con..” Hoảng loạn khiến tư duy nàng bị đóng băng, người đàn ông kẻ sát phía trước còn cố ý gây khó khăn, cần nhẹ vào vành tai nàng.

Tiếng thở nhẹ thấp thoáng vang lên tai nàng, mê hoặc khiến nàng mềm người ra, dường như y cảm thấy như vậy chưa đủ, môi y lướt qua vành tai nàng, biết rồi còn cố lẩm bẩm một câu, “Mẫu thân nàng bảo nàng mở cửa kia, không nghe thấy sao?”

“Mẫu thân, con, con hơi mệt, mẫu thân cứ về phòng trước, một lát nữa con sang, sang tìm mẫu thân...” Triệu Tịnh An, huynh quá lắm! Giày vò người ta đến thế là cùng. Nàng cố nuốt tiếng rên kẻ ngay sát đầu môi lại, cũng không dám lên tiếng trách mắng y, đành dùng hai tay đấm mạnh vào sống lưng y.

Đáng tiếc lực càng ngày càng yếu, càng ngày càng nhẹ, cuối cùng, nó giống như vuốt ve hơn.

Hình phu nhân bên ngoài đứng im một hồi lâu, lâu đến mức Hình Hoan tưởng bà đã đi rồi, nàng đang định hỏi tiếp, một lúc sau mới thấy có hồi âm, “Được.”

Hình Hoan nín thở lắng nghe bước chân đi xa dần, đến khi không còn nghe thấy gì nữa, nàng mới sụp người xuống, thở phào nhẹ nhõm, gào lên: “Triệu Tịnh An! Chàng muốn gì đây?”

“Vậy nàng muốn ta muốn thêm chút nữa hay là dọn dẹp để đi gặp mẫu thân nàng?” Y tốt bụng thả nàng ra, nhưng vẫn không giấu nổi nụ cười hư hỏng cố nhịn bấy lâu.

“Tránh ra, món nợ này nhất định sẽ có ngày muội đòi lại.”

“Được, ta đợi đấy.” Nợ kiểu này cứ tính đi tính lại cũng chẳng tính nổi, đợi kiếp sau y cũng đồng ý.

Hình Hoan không để mẫu thân phải đợi lâu. Sau khi mặt hết đỏ, nàng vội vàng chạy đến phòng của mẫu thân.

“Nó có biết không?”

Đó là câu mở đầu của Hình phu nhân, quả nhiên là câu chuyện riêng tư của mẫu thân và con gái, bỏ bớt rất nhiều những thứ không liên quan.

Mặt Hình Hoan trắng bệch ra, vội vàng né tránh ánh mắt của mẫu thân, nhưng nàng vẫn cố cứng đầu: “Chuyện gì ạ?”

“Đại thiếu gia biết tâm sự của con chứ?” Hình phu nhân nhú mày, nói thẳng hơn.

“... Biết”. Những hành động, lời nói của nàng hôm nay coi như đã bày hết ra trước mắt y rồi.

“Vậy ý nó như thế nào?” Câu trả lời ít nhiều cũng đã được Hình phu nhân dự liệu từ trước. Hình Hoan là đứa hiểu chuyện, chưa bao giờ phải để bà lo lắng chuyện gì. Nếu như không yêu đến mức không sống thiếu nổi, chắc chắn nó đã biết che dấu tình cảm của mình, không để lộ dấu tích gì ra ngoài.

“Huynh ấy... con không biết...” Tuy y không từ chối, nhưng cũng chẳng nói gì, cứ để quan hệ của họ lập lờ nước đôi như vậy, dường như còn để lại đường lui vậy. Nhưng nàng đã chẳng còn đường lui nào, nàng đã quyết tâm cho đi tất cả, không muốn có chút luyến tiếc nào.

“Con có biết thân phận của mình không?” Câu trả lời ấy khiến mặt Hình phu nhân đành lại, “Dù nhị thiếu gia đối xử với con như thế nào, nhưng mấy năm nay lão phu nhân không hề đối xử tệ bạc với con, thậm chí còn coi con như con đẻ. Ta nhớ là chưa từng dạy con đền đáp ân tình như thế.”

“Con biết lão phu nhân đối xử tốt với con, nhưng...”

Giọng nàng càng lúc càng nhỏ đi. Nghẹn ngào không nói được, một lúc sau, nàng lấy lại giọng nói tiếp, “Nhưng con cũng là người, con cũng có đủ thứ tình cảm hi nộ ái ố, biết khó chịu, biết cảm kích, biết rung động, con không muốn cả đời này sống chỉ vì để báo ơn.”

“Vậy còn nó? Con nghĩ nó sẽ vì con mà bỏ qua tất cả sao? Nếu con thực

sự thích nó, con nỡ để nó mang tội quyến rũ em dâu, bị hàng nghìn người xỉ vả sao?”

“...” Hình Hoan không nói được gì, dững khì tranh luận lí lẽ ban nãy cũng một đi không trở lại. Huynh có nghĩ vậy không? Có cam tâm vì nàng mà bị mang tội này không?

Năm đó, nàng ngượng nghịu, mơ hồ chuẩn bị của hồi môn còn y thà ngụy biện ra một cái cớ vô lý chứ không thèm cưới nàng.

Ngày hôm đó, nàng bỏ qua sự hãnh diện mời y bỏ trốn cùng, y nói không muốn vì nàng mà ảnh hưởng tình hình.

Hôm nay cũng vậy, y không có bất kỳ lời hứa nào.

Mọi người đều nói y là người không nghiêm túc, nhưng nàng yêu y. Vì yêu nên nàng kiên quyết tin rằng y có trách nhiệm, vì mọi người không hiểu nên không nhìn thấy. Vì yêu nên nàng hi vọng có một ngày nàng sẽ trở nên đặc biệt trong mắt y, khiến y trở nên nghiêm túc.

Cũng vì yêu nên nàng không nỡ để y bị người đời chỉ trích...

Cuộc nói chuyện ấy kết thúc như thế nào chỉ có mẹ con Hình Hoan biết.

Người ngoài chỉ thấy rằng, càng lúc Hình Hoan càng trầm lặng, càng hiền thực hơn.

Từ khi Hiểu Nhân vào nhà họ Triệu ở, đám nô gia biệt vườn đều nhất trí cho rằng nhị thiếu phu nhân thật xứng đáng là tấm gương của chị em, đám a hoàn bảo nhau phải học tập nàng, thê tử danh chính ngôn thuận có thể làm được đến mức đó thì thật đáng khâm phục.

Lão phu nhân nổi giận, nàng phải xoa dịu.

Chuyện quần áo, ăn uống của nhị thiếu gia nàng vẫn hầu hạ như trước kia.

Điều kinh ngạc hơn là ngay cả những đồ đạc dùng cho vị khách không mời mà đến kia cũng do chính nàng sắp xếp.

Dù vậy, những ngày tháng an lành của miệt vườn cũng không kéo dài được lâu, một nhân vật lớn mà chính Triệu gia trang không muốn động chạm mà vẫn phải động chạm đã đến.

Vốn cũng chẳng có gì to tát, chỉ cần tiếp đãi viên đại thần đó cẩn thận là xong.

Nhưng có ai ngờ, người ta đến có chuẩn bị từ trước, vừa mới xuất hiện đã thông báo một tin kinh động kèm theo một quyết định kinh động, ngay cả lão phu nhân cũng cuống quýt không biết làm thế nào.

-----oOo-----

Chương 15: Sự đời vắn vủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Triều đình và giang hồ xưa nay không đội trời chung, đó là quy định bất thành văn từ ngàn đời nay.

Nhưng ý nghĩa tồn tại của quy định dường như là có thể bị phá vỡ bất kỳ lúc nào.

Ví dụ như hôm nay, Lễ bộ Đại lang vung cờ lộng xuất hiện trong biệt vườn nhà họ Triệu, quà tặng đưa tới chứng tỏ địa vị không hề nhỏ của ông.

Rõ ràng đây là vị khách không mời khoa trương hơn cả Quản Hiểu Nhân. Nhưng có ai ngờ, sau khi biết tin lão phu nhân thay đổi thái độ nóng giận, nở nụ cười hiền hòa đích thân ra đón tiếp.

“Triệu phu nhân, lâu rồi không gặp, phong thái vẫn như xưa.”

“Vâng, đúng là đã lâu không gặp, Quản đại nhân càng ngày càng có khí thế.”

Nghe những câu chào hỏi thì chẳng giống người mới gặp chút nào, có thể thấy, “năm xưa” họ rất quen nhau.

Khách không giống người thường nên đám người hầu hạ không dám tùy tiện. Đám a hoàn chỉ đỡ dần bên cạnh, trà pha xong đều phải đưa đến tay Hình Hoan, nàng cẩn thận bưng trà tiến lên phía trước, “Quản đại nhân, xin mời dùng trà.”

“Ừm.” Sau khi đáp lại, Quản đại nhân nghiêng mắt mỉm cười nhìn Hình Hoan, “Đây là nhị thiếu phu nhân sao?”

“Đúng thế, đúng thế.” Lão phu nhân gật đầu, mặt hớn hở, “Hoan Hoan, chào Quản đại nhân đi con.”

“Hình Hoan xin có lễ.” Sau khi được nhắc tên, Hình Hoan cúi người chào.

“Ừm, đã gả vào nhà người ta rồi, sao vẫn chưa đổi họ, phải theo họ chồng chứ.” Quản đại nhân lắc lắc đầu nói ra vẻ bậc trưởng bối.

“À, Quản đại nhân, người trong giang hồ chúng tôi không để ý đến mấy chuyện ấy.” Lão phu nhân khẽ xua tay, đúng là không quan tâm đến mấy tiểu tiết này, chỉ cần con dâu lo việc nhà chu toàn là đủ rồi, những quy định hư vô ấy không cần thiết.

“Có làm hay không là chuyện của nhà họ Triệu, có làm được hay không phải xem gia giáo.”

Câu nói vừa thốt lên, không khí ôn hòa bỗng nghẹn lại. Lão phu nhân mặt biến sắc, chưa kịp đáp trả thì Hình phu nhân vốn ít lời lên tiếng trước.

“Đại nhân, ngài lo rộng quá. Nếu ta là ngài thì sẽ dạy con gái mình trước.” Không có vị mẫu thân nào lại vui vẻ khi nghe câu nói đó, dù Hình phu nhân có tính lãnh đạm, nhưng không có nghĩa là bà chịu nín nhịn. Dù người ngồi trước bà có địa vị quyền cao chức trọng đến thế nào, dám thẳng thừng nghi ngờ gia giáo của con gái bà bà là tự tìm đến chỗ chết.

“Ha ha ha ha, phu nhân nghĩ nhiều quá. Hiếu Nhàn nhà ta sau khi gả về rồi thì sẽ coi chồng là trời...”

Lão chết tiệt cười rất sảng khoái, tự mình chìm đắm trong thế giới riêng

của mình. Nhưng làm ơn, xin hãy nói chuyện đúng mực! Lão phu nhân nhăn mày, cắt lời ông ta, “Ái chà, đợi một lát. Xin lỗi, Quản đại nhân, chỉ cả nhà ngài... Ồ, không, là Hiếu Nhân, Hiếu Nhân nhà ngài đã gã cho ai rồi?”

“Nhị thiếu gia Triệu Vĩnh An nhà bà.” Quản đại nhân trả lời thản nhiên, dường như chuyện này đôi bên đã sớm biết hết cả.

Nhưng, lão phu nhân nhớ đi nhớ lại, chưa bao giờ từng nói chuyện hôn sự với ông ta, “Gả cho Triệu Vĩnh An? Ai đồng ý? Có báo cho ta hay không?”

“Triệu phu nhân đúng là quý nhân hay quên chuyện, khi đó hai nhà chúng ta có giao ước với nhau, bà quên rồi sao? Thư cam kết ta vẫn còn giữ. Tuy lúc đó là phối hợp với cậu cả, nhưng bà cũng biết đấy, trước mặt bao nhiêu người như thế Vĩnh An lôi Hiếu Nhân đi, giờ cũng phải chịu trách nhiệm chứ, nếu không khuê nữ nhà ta sau này làm sao làm người được? Dù sao đại thiếu gia hay nhị thiếu gia đều được, cũng là người nhà họ Triệu các người, tin rằng lão phu nhân cũng không để ý chuyện này.”

“Ta để ý!” Làm cái trò gì vậy, chuyện hai năm trước rồi giờ mới nhớ ra đòi nợ, rõ ràng có ý đồ không đơn giản. Thái độ lão phu nhân kiên quyết, không muốn mềm lòng, “Hai năm trước Vĩnh An nhà ta đã thành thân rồi, Quản đại nhân là nhân vật có máu mặt, chắc không muốn khuê nữ nhà mình làm thiếp chứ?”

“Tất nhiên, nữ nhi nhà Quản mỗ đây làm sao có thể làm thiếp được. Bởi vậy, Vĩnh An phải từ Hình Hoan, hoặc giáng cô ta xuống làm thiếp, lão phu nhân quyết định thế nào thì tùy.”

“Không thể, ta chỉ nhận mình Hình Hoan là con dâu!” Nhỏ toẹt vào! Lấy thế ép người! Tay giờ quá trán rồi, chuyện của Triệu gia trang đến lượt ông phải đưa ra ý kiến sao.

“Triệu phu nhân muốn ta nói trắng ra sao? Nghe tiểu nữ nói, Hình cô nương đây cũng là hôn nhân đính ước từ trước, ban đầu kết hợp với đại thiếu gia. Ha, nếu nhớ không nhầm, lão gia nhà bà chỉ định thân với nhà họ Quản chúng ta, và cũng hứa chỉ là một nhà, người chôn giang hồ, lời hứa ngàn vàng. Cô nương Hình Hoan đây từ đâu mà có, Triệu phu nhân

có thể giải thích cho Quản mẫu chẳng?”

...

Không khí trầm lắng luôn lách vào từng góc ngách trong phòng khách, hai huynh đệ nhà họ Triệu vừa bước vào cửa cũng sững người lại.

Năm đó, cuộc hôn nhân định ước hoành tráng khiến một người phải bỏ nhà ra đi, một người bị ép thành thân. Sau hơn hai năm, đột nhiên lại có một đính ước khác...đúng là quá hoang đường?

Sau khi định thần được, cả hai như đồng loạt nhìn về phía Hình Hoan. Ngoài dự định của họ, trong nàng không có chút biểu hiện bất thường nào, vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

“Nếu Triệu phu nhân không đáp lại nổi, chắc Hình cô nương rất hiểu chuyện này?” Thấy lão phu nhân mặt trắng bệch, không thể tiếp lời, Quản đại nhân đổi hướng chữa mũi nhọn vào Hình Hoan, “Cô nương vốn chỉ là một cô gái chần dề bình thường, chắc không phải vì muốn bay lên thành phượng hoàng nên hai mẹ con liên thông lừa gạt cuộc hôn nhân này chứ?”

Tội danh không có thực, Hình Hoan không chịu gánh lấy, đang định mở miệng phản bác lại, thì thấy Hình phu nhân nhú lông mày ra hiệu nàng im miệng.

Sau khi từ tốn đặt tách trà lên bàn, bà ngẩng mặt lên nói, “Đại nhân hà tất lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử? Thử hỏi đại nhân có điều luật nào quy định không có hôn ước thì không được kết hôn? Và có điều luật nào quy định không môn đăng hộ đối là kết hôn lừa gạt?”

“Chuyện này không cần điều luật...”

“Tuy nhà chúng tôi không phải gia đình giàu có cao quý gì, nhưng cũng hiểu được thế nào có ân thì phải báo ân, tốt hơn chán những người sau khi đắc chí rồi thì vong ân bội nghĩa.”

“Bà..” Quản đại nhân không thể ngờ được, Hình phu nhân vừa rồi cứ lẳng lặng như người ngoài cuộc, nay thoát cái biến thân, lời lẽ sắc bén, từng câu từng chữ nhắc lại những câu chuyện cũ mà ông không muốn

nhắc tới.

“Theo ta được biết, ngày đó lão phu nhân có mang lễ vật hậu đãi đến phủ, chính đại nhân từ chối bà ấy ngay từ ngoài cổng, không đồng ý cuộc hôn sự này. Nếu đã vậy, lão phu nhân chọn một người con dâu như thế nào để thay thế, có liên quan gì đến ngài?” Hình phu nhân có tư thế của người đã không nói thì thôi, nói rồi thì khiến người ta khiếp sợ, lý lẽ chặt chẽ, không để cho đối phương nói được gì, ý bênh con rõ ràng.

“Dù thế nào, Quản gia và Triệu gia đã có hôn ước từ trước, Hiều Nhân vì Vĩnh An mà quên cả mạng sống là sự thực, nếu nó là thằng đàn ông, thì phải chịu trách nhiệm!” Quản đại nhân nhanh chóng nhận ra rằng nói lý không có tác dụng, lúc này, phải bỏ qua những lời nói nhảm nhí, đánh thẳng vào trung tâm, “Hình cô nương, cô nương thấy thế nào?”

Lại một lần nữa, mũi tên lại bắn về phía Hình Hoan. Nàng ý thức được rằng, nếu nàng không tỏ thái độ thì lão chết tiệt này sẽ không chịu buông tha.

“Ngài có tuổi rồi, nói nhiều vậy có mệt không? Hãy uống hớp trà nước. Lễ nào nữ nhi nhà ngài không gả đi được, nên vội đến ép chúng tôi chịu trận?” Sau khi định thần được thông tin ngoài sức tưởng tượng, Tịnh An chưa nghĩ gì nhiều, dường như vô thức bước lên trên, thái độ cười cợt như muốn mắng người, giải vây cho Hình Hoan.

Nghe vậy, Quản đại nhân tức đỏ mặt, trừng mắt lườm Tịnh An, suýt nữa thì làm mờ mắt tiêu điểm. May thay ông ta đã quá quen với những đại cuộc lớn, tâm trạng trấn tĩnh lại rất nhanh. Coi thường tất cả những kẻ tạp nham cứ lần lượt ra đòn, mục tiêu của ông vẫn rõ ràng như cũ, “Sao? Lễ nào Hình cô nương bị cầm sao? Khả, không nói được cả một câu, sợ rồi sao?”

“Đại nhân không nên quá kích động, mẫu thân ta nghĩ đến việc ngài đây quý nhân lo nhiều nên quên cũng nhiều nên mới mạo muội nói thêm vài câu, để ngài nhớ lại chuyện năm xưa. Nhân cách mẫu thân ta và lão phu nhân không cho phép ngài bôi nhọ.” Tất cả mọi chuyện đến quá bất ngờ, quả thật Hình Hoan có chút bàng hoàng, nhưng nàng không thể cứ lặng lẽ không nói gì, đứng đằng sau người khác. Nói rồi, nàng ngẩng cao đầu lên, nhìn chằm chằm vào Quản đại nhân, “Nếu như bỗng dưng ngài nhớ lại hôn ước năm đó, kiên quyết phải thực hiện theo, chỉ cần tướng công

gật đầu, Hình Hoan can tâm nhường vị.”

“Không cho phép nhường! Nhường gì cái lão già ấy! Tưởng rằng nhà họ Triệu chúng ta dễ ức hiếp hay sao? Nữ nhi của ông làm bằng vàng sao, không muốn gả thì trở mặt không nhận người, muốn gả thì ép con ta từ vợ. Ta nhỏ toẹt vào! Có giỏi thì tâu lên hoàng thượng, xóa sổ nhà họ Triệu xem, ta nói cho ông biết, lão nương đây sống đã nửa đời người rồi, chưa biết sợ ai bao giờ! Ông cũng đừng quên, nhà chúng ta còn bảo kiếm tiên hoàng ban cho, ông thử động vào xem...”

Lão phu nhân kích động, trông như muốn mang ngay chiếc bảo kiếm trong truyền thuyết ra chém ngay đầu Quản đại nhân, để cho thiên hạ thấy kiếm pháp của nhà họ Triệu.

Tình hình càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, hai huynh đệ nhìn nhau, ngầm hiểu nhau cùng xông lên can ngăn lão phu nhân đang có thể xúc động bất cứ lúc nào.

“Quản đại nhân, ngài cũng thấy mẫu thân ta đã bức tức lắm rồi, đứng trên lập trường khách quan, ta khuyên ông hãy về trước đi. Đúng rồi, phiền ông đưa cả thiên kim tiểu thư về cùng, nếu không ta e mẫu thân ta giận lây sang tiểu thư, ừm, ông hiểu điều đó mà.” Vỗ về mẫu thân xong, Tịnh An cười giả tạo khuyên răn.

“Tiễn khách.” Tịnh An vừa nói xong, Vĩnh An quyết đoán ra lệnh, không để lão già chết tiệt có cơ hội làm loạn.

“Không cần tiễn! Quan mỗ đã nói hết lời, tốt nhất Triệu gia trang đừng rượu mời không uống đi uống rượu phạt!” Nói nốt lời hăm dọa, Quản đại nhân tức giận phẩy tay, quay người đi, quát vào mặt đám thị vệ, “Tìm tiểu thư, đưa về!”

Tất cả coi như đã hạ màn, nhưng chẳng ai thở phào nhẹ nhõm được.

Triệu Vĩnh An chợt phát hiện ra hai năm trước mình đã bị lừa, khó lòng bình tĩnh được, liền hỏi: “Liệu có ai giải thích cho con hôn ước truyền thuyết được nhắc tới là sao? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?”

“Giải thích cái gì? Gây ra họa này con còn nói được sao? Đã cảnh cáo con bao nhiêu lần, không được chạm tới tiểu thư con nhà quan!” Giải

thích? Đùa đấy à, trong tình hình này, ai còn thời gian giải thích cho chàng. Lão phu nhân đứng bật dậy, sau khi chỉ trích vài câu, nhận thấy gì cũng đã quá thừa, “Đi theo ta vào phòng!”

Ở bên kia, lão phu nhân tức giận đùng đùng, dẫn Triệu Vĩnh An đi ra khỏi phòng khách.

Ở bên này, Hình phu nhân như vừa tỉnh ngủ, đứng bật dậy rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

“Mẫu thân, mẫu thân đi đâu vậy?” Hình Hoan do dự hỏi với theo.

“Có chuyện.”

“Nhưng...” Người khác có thể không hiểu, nhưng Hình Hoan sao có thể không hiểu mẫu thân mình? Bà không nghe được những lời chối tai, vừa rồi lão chết tiệt đã động chạm vào giới hạn của bà.

Càng ngày nàng càng cảm thấy mình thật vô dụng, người ta đến tuổi này không chừng đã có thể bảo vệ người nhà nhà mình. Nhưng nàng thì sao? Không những không bảo vệ được, mà mãi không thể khiến mẫu thân bớt lo lắng để dưỡng lão.

“Về phòng, đừng chạy lung tung.” Trước khi nàng xúc động định chạy đuổi theo, Tịnh An vội ngăn nàng lại trước. Y không hiểu nhiều về tên Quản đại nhân kia, cũng không biết hắn sẽ làm gì. Để an toàn, tốt nhất không cho nàng đi đâu cả. Sau khi nắm bắt được lo lắng lộ rõ trên vầng trán của nàng, y cố hết sức khuyên bảo, “Nghe lời. Hình phu nhân có ta lo.”

“Cảm ơn.” Lúc này ngoài nói lời cảm ơn, Hình Hoan thực sự không biết nói gì. Đũa móc mà chòi mâm son, dính ước lừa bịp, những lời chỉ trích ấy khiến nàng buồn, đồng thời nàng sợ, sợ Tịnh An cũng nghĩ như vậy. Nhưng phản ứng của y như cho trái tim nàng một viên thuốc trợ tim.

“Đừng khách sáo, dù sao sớm muộn cũng là mẫu thân của ta.”

“...” Nàng khóc dở mếu dở, cảm nhận rõ nét một luồng khí nóng chảy vào tim.

Đó chính là Triệu Tịnh An, nói gì cũng cay nghiệt, nhưng lại luôn khiến nàng cười.

-----oOo-----

Chương 16: Con quyết định cưới Hiếu Nhàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Thật là cha nào con nấy, cha con nhà còn tưởng mình là ai chứ, định giờ trò gì! Đứa con hư thân này, mày cũng biết chơi đấy! Nhìn xem con đã gây ra tội gì, đụng vào kẻ có thể lực thế làm gì cơ chứ?!” Vừa bước vào phòng, lão phu nhân đóng sầm cửa, bao nhiêu tức tối kìm nén trong lòng giờ bộc phát ra hết. Nhìn Vĩnh An lẳng lặng chẳng nói gì, bà lại càng nổi nóng, “Nói đi! Đầu con toàn bã đậu à? Tại sao đưa nó về nhà cơ chứ?”

“Hôm đó tại phủ họ Quán, tình hình rất hỗn loạn, ai biết đám người giang hồ ấy sẽ làm gì? Quán đại nhân không có con trai, chỉ có mỗi một cô con gái, nếu muội ấy có mệnh hệ gì, chắc chắn ông ta sẽ không buông tha. Con không muốn họ lỗ mãng hành sự, liên lụy đến cả giang hồ, đến lúc đó e rằng Triệu gia trang cũng không tránh khỏi nguy, tình hình còn tồi tệ hơn bây giờ.”

Cuối cùng, Vĩnh An đã nói. Đây cũng là lần duy nhất chàng giải thích từ khi chuyện xảy ra đến nay, lời chàng nói nghe chẳng có chút tình cảm nào.

Lẽ nào chàng không muốn mình được giống đại ca sao, có thể chơi đùa, đóng giả cùng Hình Hoan? Là người chủ sự của Triệu gia trang, chàng có thể tùy hứng quên đi tư cách của mình sao? Sáng sớm ngày hôm đó nếu không nhận được tin tức, nghe nói đám người đó bắt Quán Hiếu Nhàn để đổi người thì chàng đã chẳng đuổi đến, lo chuyện thiên hạ làm gì?

Chàng quá hiểu tính mẫu thân, giang hồ có chuyện gì, chắc chắn mẫu thân sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đương nhiên, Triệu gia trang lúc này còn lâu mới có thực lực đối đầu với triều đình.

Đưa Quản Hiều Nhân về, ngăn chặn sự việc càng ngày càng trở nên tồi tệ là trách nhiệm của chàng. Tất nhiên, những hiểu lầm về nó chàng chỉ còn cách nuốt trôi, không biện giải gì thêm.

“Nếu vậy con cũng chẳng cần phải đưa nó về nhà, con có thể thương lượng với sư huynh, nó vốn có nhiều chiêu, không biết chừng có cách hay hơn.”

“Huynh ấy? Mẫu thân, chỉ hi vọng vào huynh ấy, Triệu gia trang đã sớm sụp rồi.” Vĩnh An không nhịn được cười mỉa. Đại ca của chàng nếu trong lòng còn để tâm đến sự tồn vong của nhà họ Triệu, hai năm trước đã chẳng bỏ nhà ra đi không có trách nhiệm như thế? Người ta vẫn nói huynh trưởng như cha, đáng lý gánh nặng nhà họ Triệu phải ở trên vai huynh ấy, vậy kết quả thì sao?

“Vậy còn Hình Hoan, mấy ngày trước hai con đã động phòng, con làm vậy, con để nó ở vị trí nào?”

Đúng là chẳng đâu vào với đâu. Động phòng? Liệu còn có thể đâm vào chỗ đau nào khác của chàng không? Tuy đã không từ thủ đoạn đến vậy rồi mà hai người họ không những không ghen ghét nhau mà ngược lại càng gần bó với nhau như hình với bóng. Dường như họ thấu hiểu nhau, tin cậy nhau, người tạp nham khác không thể xen vào.

“Ừm... thôi, chuyện đã đến mức này nói gì cũng là thừa. Vĩnh An, ở đây không có người ngoài, con nói xem con định xử lý việc này thế nào?” Vấn đề nhạy cảm, nhưng việc đã thế, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Bên kia, Vĩnh An trầm lặng một lúc, rồi nói: “Mẫu thân, mẫu thân không thấy là chí ít cũng nên nói với con Hình Hoan... là ai?”

Đó là cảm giác rất đáng sợ, người kẻ sát gỏi chàng, người con gái mà ban đầu chàng nghĩ thành thân do đính ước từ trước, bỗng có một ngày, trở nên vô cùng xa lạ. Ngoài cái tên, chàng phát hiện mình chẳng biết gì về nàng, thậm chí cả cuộc hôn nhân này là một trò lừa gạt.

“Chuyện này kể ra thì dài...”

Đó là chuyện của nhiều năm trước, Triệu gia trang còn là một thôn trang

nhỏ chưa có tên tuổi gì, lão gia nhà họ Triệu vừa mới thành thân, vẫn còn là một thiếu hiệp oai phong lẫm liệt, làm giàu nhờ đi lừa gạt, giang hồ, cũng nhờ đó mà kết giao với một đám bạn chí cốt... Ừm, theo như ông ấy nói thì đó đều là chí giao.

Trong đó, đi lại nhiều nhất là Quản đại nhân.

Khi đó Quản đại nhân vẫn chưa là đại nhân, mọi người gọi ông ta Quản thư sinh.

Triệu lão gia giới thiệu cho ông ta quen một cô nương, nhưng do nhà nghèo, không cưới làm vợ được. Triệu lão gia nghĩ, đã giúp thì giúp cho chót, vậy là, cho ông ta một chuỗi bạc giúp ông ta xây một căn nhà, tiện thể giúp ông ta chuẩn bị hôn sự.

Để cảm ơn, hai nhà thương lượng sau này sẽ trở thành thông gia.

Nhưng chuyện đời chẳng biết thế nào, ai ngờ, Quản thư sinh năm đó chớp mắt đã đỗ đầu bảng, làm quan, nhanh chóng trở thành Lễ bộ Đại lang.

Khi lão phu nhân nhớ đến hôn sự trước kia, đến phủ hỏi hôn, người ta không chịu nhận, chê gia thế võ lâm khó lòng mở mày mở mặt, không muốn làm khổ khuê nữ nhà mình. Đúng lúc đó, Hình Hoan xuất hiện trong tầm mắt của lão phu nhân.

Vậy rốt cục Hình Hoan là ai?

“Nó đúng là đứa con gái chẵn dẻ, rất trong sáng. Cha con và cha nó... Ôi, mối quan hệ rất huyền diệu bí ẩn. Triệu gia luyện kiếm, Hình gia luyện đao, trên giang hồ cũng coi như mỗi người một góc trời. Tuy hai người đã đấu với nhau nhiều năm, nhưng ít nhiều có yêu quý nhau. Khi cha con bị kẻ thù truy sát, đám bạn “quý hóa” đó đều chạy đâu mất, chỉ có cha của Hình Hoan thấy nghĩa không từ đứng ra giúp đỡ.”

Nghe câu chuyện của ngày xưa, Vĩnh An dần dần nhú mày, dường như đó mới đúng kiểu giang hồ, đâm máu tanh nồng, anh hùng nương tựa anh hùng. Nhưng lúc này, chàng lại thấy, giang hồ hỗn loạn như hiện nay lại tốt hơn, “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó ư? Thực sự nói thẳng ra là, cha con bị truy sát, vậy là bỏ chạy, chạy mãi chạy mãi, chạy đến nhà họ Hình. Ừm... kết quả là, cha con bị giết, Hình gia cũng bị liên lụy...”

“...” Vậy thôi, chàng thu hồi lại suy nghĩ ban nãy. Giang hồ, từ ban đầu nó đã chẳng ra gì!

“Nhà ta có lỗi với nhà họ, sau đó mẫu thân vẫn cứ đi tìm hai mẹ con họ. Lần đầu tiên gặp Hình Hoan, nó mới có bảy tuổi, mất tích một ngày một đêm, ta và Hình phu nhân tìm thấy nó trong rừng, khi tìm thấy nó bị thương khắp mình mẩy, nhưng vẫn còn thở, vẫn sống được.”

“Sao nàng ấy lại chạy đến đó?” Trán chàng nhăn hơn, sau hai năm, lần đầu tiên Vĩnh An hiểu Hình Hoan, tuổi thơ, quá khứ của nàng hóa ra lại cơ cực như vậy, nhưng nhìn nụ cười của nàng vẫn ấm áp lạ kỳ.

“Nó nói, bệnh của nó khó chữa, sớm muộn gì cũng chết, không muốn liên lụy tới mẫu thân, nên trốn đi. Nó cố ý chạy vào khu rừng toàn rắn rết độc, định chết như một tai nạn, không để mẫu thân tự trách mình.” Nói rồi, lão phu nhân ghen ngào. Suy nghĩ của con trẻ thật nông nổi, nó không biết rằng dù chỉ là tai nạn, người mẹ vẫn sẽ luôn tự trách mình. Nhưng với độ tuổi của nó khi ấy có thể can đảm quyết định như vậy đã là hiểu chuyện, khiến người ta thương tâm lắm rồi.

Triệu Vĩnh An bỗng cảm thấy buồn cười, cười sự ngu ngốc của mình. Trước kia, liệu chẳng chàng đã bị mù? Tại sao lại cho rằng nàng không có chủ kiến, không thể độc lập, không có tư tưởng? Sự thực là nàng độc lập đến đau lòng. Bảy tuổi... dù là bây giờ bảo chàng tưởng tượng một đứa trẻ bảy tuổi ở trong rừng toàn rắn rết một đêm chàng cũng chẳng dám nghĩ.

Khi chàng bảy tuổi chàng đã làm gì? Kiêu ngạo vì được chiều chuộng, dỗi hờn, tranh giành với Tịnh An.

Tai ương nàng gặp phải do gia đình chàng gây nên, cuối cùng, nàng không những không trách cứ còn hầu hạ chàng tận tình.

“Nàng bị mắc bệnh gì? Chữa khỏi chưa?” Sau khi tỉnh ngộ, Vĩnh An mới nhớ đến chuyện quan trọng hơn.

Nghe lão phu nhân lại thở vắn than dài, lắc đầu bất lực, “Là một bệnh hàn, bệnh từ hồi nhỏ. Từng có đại phu nói với Hình phu nhân, bệnh này phải tập trung tất cả Tinh Thạch lưu truyền trong giang hồ để làm thuốc thì mới chữa khỏi.”

“Tinh Thạch? Viên đá vỡ được coi là báu vật lưu truyền đó ư?” Thấy mẫu thân gật đầu, chàng như dần hiểu ra chuyện. Xem ra, Hình Hoan đồng ý che dấu tất cả về nhà họ Triệu làm dâu cũng là có mục đích. Cuộc giao dịch ấy diễn ra giữa những người có tình nghĩa với nhau, và chàng trở thành vật hi sinh lớn nhất, “Nàng đồng ý gả về cũng là vì Tịnh thạch?”

“Tất nhiên là không phải. Dù nó không làm dâu ta cũng cho nó. Nó không muốn ta lo lắng về chuyện hôn sự của hai đứa con, lại nghe nói lão chết tiết họ Quản từ chối hôn ước. Vốn nghĩ may mà nó tìm được chốn yên thân, ta có được người con dâu tốt nhất thiên hạ, kết quả... sớm biết con đối xử với nó như thế, năm đó ta đã không gượng ép! Hình Hoan ấy à, xứng với người đàn ông tốt hơn con hàng vạn lần! Nhìn gì mà nhìn, dù con là con trai ta ta vẫn sẽ nói như vậy!”

“Viên đá vỡ ấy rốt cuộc có bao nhiêu mảnh?” Bổng Vĩnh An chuyển hướng. Nếu chàng vẫn còn là con người thì không nên quan tâm xem ban đầu vì nỗi khổ nào mà nàng đồng ý gả về nhà này. Vì dù nguyên nhân có là gì, những năm tháng này người được lợi nhất vẫn là chàng.

“Không rõ, theo ta được biết có ba mảnh.”

“Tìm hết được chưa?”

“Nghe Hình Hoan nói, ở phủ họ Nhậm có một mảnh...”

Hóa ra là vậy, nàng chạy đến phủ họ Nhậm, kết thân với Nhậm Vạn Ngân, mục đích là vì thế? Vậy mà khi đó ngày nào chàng cứ lo lắng nàng có đi ngoại tình, vài ngày lại đòi đi bắt gian phu, tìm chứng cứ để từ bỏ nàng, thực ấu trĩ đến nực cười.

“Một mảnh nữa... Hoan Hoan nói là ở phủ họ Quản.”

“Quản Hiểu Nhàn?” Câu trả lời này thật quá bất ngờ, trong vòng nửa ngày ngắn ngủi chàng đã phải kinh ngạc quá nhiều chuyện, giờ người đờ

đẫn ra.

Nhớ lại khi đó gặp ở phủ họ Quản nàng mặc bộ đồ ni cô, tất cả những nghi vấn đã có lời giải đáp. Dù Tịnh An xuất hiện ở đó với lý do gì, chí ít thì chắc chắn Hình Hoan không làm gì bậy bạ. Có điều rõ ràng nàng đã không tìm được thứ cần tìm, nếu không mẫu thân đã có tin tức.

Nghĩ vậy, chàng mím môi, một quyết định bồng bột dội lên tim chàng.

Triệu Vĩnh An gật đầu, trình trọng đồng ý sẽ thành thân với Quản Hiều Nhàn, nghe nói mất khoảng nửa ngày đã nhanh chóng chuẩn bị xong lễ vật để đến phủ họ Quản trao lễ. Đội đi đội lễ rất dài, hoành tráng, ồn ào khắp chốn kinh thành.

Lão phu nhân mắng mỏ cũng không được. Khóc lóc, gào thét, dọa tự vẫn vẫn không xong.

Trong khi đó Hình Hoan lại phản ứng bình thản nhất, đóng cửa, không quan tâm đến những ồn ào bên ngoài.

“Rầm!”

Cánh cửa phòng bị người ta đá mạnh bật ra.

Tờ giấy mỏng manh có chữ mực đen bay lững lờ từ trên xuống, rơi xuống bàn trước mặt Hình Hoan.

Nàng đưa tay đẩy tách trà ra, mắt nhìn xuống, đập vào mắt là hai chữ vô cùng quen thuộc – Từ hôn.

Không giống với những lần trước, lần này không có cả bao thư nhét vào, cũng không ném mạnh trước mặt nàng như mọi khi. Bình thản như chỉ là một bức thư báo bình an, nhưng thực sự là, Hình Hoan cảm nhận được rằng, bức từ hôn này thật hơn bất cứ bức nào trước kia.

Trước kia, nghĩ rằng ngày này sớm muộn rồi cũng sẽ đến, tim nàng lại quặn đau, chỉ sợ bản thân sẽ không chịu đựng nổi, sợ nhất là mình sẽ khóc lóc, càng sợ nàng mình sẽ giải bày tâm sự lần đầu tiên với chàng là vì chuyện này.

Nhưng bây giờ, khi tất cả những điều đó xảy ra thật thì tim nàng lại lặng lẽ như dòng nước. Không có nỗi đau mà nàng dự tính, không có gì là bất ngờ. Điều khiến Hình Hoan bất ngờ là không có cảm giác giải thoát nhẹ nhõm, ngược lại lại càng cảm thấy bị dồn nén.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn Triệu Vĩnh An, đôi môi mím chặt không động đậy, đợi chàng nói trước.

Quả nhiên, chàng vẫn như mọi khi không đợi được, một lúc sau, phá vỡ sự yên lặng, “Ta quyết định thành thân với Hiểu Nhân.”

“Chúc mừng!” Nàng thở nhẹ, ngẩng mặt mỉm cười.

Hình Hoan không biết rằng, trong mắt Triệu Vĩnh An nụ cười đó mĩa mai thế nào, “Nàng vui lắm sao? Vứt bỏ được ta rồi? Có thể thành đôi với đại ca ta rồi?”

“...” Thật chẳng ra sao, nàng không hề cảm thấy sự hưng phấn ấy! Trở ngại giữa nàng và Tịnh An chưa bao giờ là chàng, đó là ánh mắt người đời, là nàng không đoán định được tâm sự của Tịnh An!

“Nàng rất muốn có mảnh Tinh Thạch đó sao? Ta có cách để Quản Hiểu Nhân cam tâm tình nguyện dâng nó ra.”

Ngụ ý của lời nói đó là, lần này vì nàng nên chàng mới đồng ý thành thân, hi sinh rất lớn, nếu nàng còn là người thì đừng ở bên cạnh Tịnh An như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng rõ ràng chàng không hiểu rõ Hình Hoan. Một lúc nào đó, lý trí của nàng hoàn toàn có thể che đậy cảm tính, ví dụ như lúc này, “Đừng hù dọa muội như thế, làm như chàng vĩ đại lắm. Chàng vốn như cá gặp nước, chờ đợi ngày này đã hai năm nay.”

“Nàng là đồ ngọc sao?” Vĩnh An chợt gầm lên.

“Chàng mới là đồ ngọc! Cả nhà chàng... không, Triệu gia trang chỉ sinh ra chàng là đồ ngọc!”

“Nàng có lương tâm không vậy? Ta cho nàng toại nguyện vĩ đại như vậy, nàng không cảm động chút nào sao? Đúng là suốt hai năm qua ta cứ

mong chờ ngày này. Nhưng bây giờ, muội ấy và ta chỉ là bạn bè! Nếu ta không yêu nàng đến phát điên, liệu có làm chuyện ngu ngốc này không?”

“Chàng nói cái gì?”

“Nàng bị điên sao? Ta nói ta yêu nàng, yêu sắp phát điên lên rồi! Bị nàng và sư huynh giày vò đến sắp điên rồi! Chỉ cần nàng bình yên vô sự, thì bắt ta thành hôn với một con lợn, sinh ra một đàn lợn, ta cũng đồng ý! Nếu nàng còn lương tâm, đợi sau khi ta lấy được miếng Tinh Thạch, hai ta sẽ cùng nhau đi thật xa.”

Không cần nghi ngờ mình có nghe nhầm không nữa, từng câu từng chữ chàng nói rất rõ ràng, gào lên rất to, Hình Hoan nghe rất rành rọt. Nàng thở mạnh, bắt đầu hồ nghi không biết chàng có điên thật không.

Yêu nàng? Hai năm rồi, chà đạp lâu như thế rồi, giờ lại nói yêu nàng đến phát điên?

Chàng có biết nàng đã bị chàng giày vò đến nổi điên rồi không.

“Nàng nói gì đi chứ, đừng giả ngốc như thế, ta chỉ cần nàng nói một câu.”

“Chàng muốn thiếp nói gì?” Nếu như hai tháng trước chàng nói câu này thì có lẽ nàng đã hạnh phúc đến phát khóc, nhưng bây giờ chàng mới nói. Hình Hoan quay mặt đi, thở dài, nhắm mắt lại, định cho tâm tư tĩnh lại. Một lúc sau, nàng mở mắt ra, nhìn chàng, “Chàng có hiểu thế nào là tình yêu không? Thế nào là trách nhiệm không? Nếu chàng không yêu Hiểu Nhân cô nương, thì đừng thành thân với cô ấy, đừng làm tổn thương người khác nữa, thiếp không cần chàng làm những điều đó. Thiếp không có tim không có gan, không cảm động đâu.”

“Nàng có giỏi nói lại một lần nữa xem.” Phất cái, không xúc động như trước nữa, chàng bỗng bình tĩnh lạ thường, giọng nói trầm, chậm.

Rất ít khi Hình Hoan xúc động đến vậy, chỉ có điều lần này thực sự nàng quá tức giận. Rốt cuộc Triệu Vĩnh An coi nàng là cái gì? Không yêu thì ném bỏ nàng không thương tiếc; khi tự cho rằng yêu nàng thì ngang ngược hoàn toàn không cần đếm xỉa đến cảm nhận của người xung quanh.

“Thiếp nói nếu chàng không yêu Hiếu Nhân cô nương, thì đừng chà đạp người ta, một người con gái cả đời có bao nhiêu tuổi thanh xuân mà phung phí! Thiếp không có tim, không gan vậy đấy, đừng hi vọng thiếp sẽ... ưm!”

Nàng chưa nói hết đã bị chàng nén chặt môi lại.

Nụ hôn như muốn cướp giật, không theo bất cứ trình tự dần dần, chàng cứ thọc mạnh đầu lưỡi chiếm đoạt nàng, cắn đau môi nàng.

Mỗi tích tắc, hơi thở đều như nói về quyền sở hữu của chàng. Người con gái đang trong lòng là của chàng, chỉ cần chàng không buông tay ra, thì nàng không được phép đi đâu cả. Trong khi Triệu Tịnh An vô trách nhiệm thì chàng có thể làm cho nàng nhiều điều. Chàng mới là người hiểu nàng nhất, hiểu tất cả quá khứ nàng cất giấu trong lòng, hiểu thứ nàng muốn có, thậm chí không từ thủ đoạn chỉ vì để nàng can tâm tình nguyện gọi lại một tiếng “tướng công”.

Những suy nghĩ ấy khiến động tác của chàng càng thêm thô bạo, bàn tay ấm nóng đặt lên eo nàng, lướt qua tầng tầng lớp lớp áo bông chường ngại, nó nóng bỏng trên sống lưng mịn màng của nàng. Cảm giác tiếp xúc này khiến chàng như bị ma nhập, không cưỡng lại được...

“Bỏ, bỏ thiếp ra!” Khi tay chàng di chuyển đến cúc áo của Hình Hoan, cuối cùng nàng cũng thoát ra khỏi sự kìm kẹp của chàng, nàng quay mạnh đầu lại, lên tiếng phản đối.

“Xin lỗi...” Nhận thấy nàng sợ hãi, chàng chợt bừng tỉnh, cánh tay thả lỏng.

Chính sự hoảng hốt trong giây phút ấy, khiến Hình Hoan có chỗ thoát, rời xa khỏi chàng. Dường như khắp cơ thể chàng là kim châm, động vào nó là đâm đau thấu xương. Nàng trốn tiệt, không chỉ tránh xa khỏi phạm vi chàng có thể chạm vào, thậm chí mắt tích khỏi tầm mắt của chàng.

Lặng người hồi lâu, Triệu Vĩnh An đứng nhìn nàng chạy ra ngoài, không đuổi theo.

Chân chàng như cứng đơ lại, chỉ cần nhúc lên cũng tiêu tốn toàn bộ sức

lực.

Chàng vô vọng nhắm mắt, có rất nhiều điều muốn nói, tại sao nàng không muốn nghe dù chỉ rất ngắn?

Chỉ muốn xin lỗi vì sự hoang đường trước kia của mình. Chỉ muốn nói rằng, trước đây chàng đã không làm tốt, làm lại từ đầu có được không? Chắc chắn chàng sẽ tìm mọi cách để tìm cho nàng Tinh thạch, chữa khỏi bệnh cho nàng, sau đó chẳng cần lo nghĩ gì, họ sẽ cùng nhau đi ngao du thiên hạ.

-----oOo-----

Chương 17: Người đẹp, nàng là của ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gió thu vù vù, tiếng sấm rền vang, trận mưa này đến quá bất ngờ.

Những màn mưa dày dưới hiên làm mờ ánh đèn cô liêu phía xa. Đêm đã khuya, bên ngọn đèn, Triệu Tịnh An suy nghĩ tản mạn, ngồi trên ghế, chân vắt vao lên bàn, mắt nhìn không chớp cánh cửa bị gió quật đi lật lại.

Y chẳng buồn đóng cửa, cứ để mình ngồi lặng ở đó, suy nghĩ trượt đi không theo quy tắc gì, mãi đến khi hai chữ “Hình Hoan” tràn ngập khắp tâm trí.

Tin đồn lan đi từ phủ họ Quản bay khắp kinh thành, họ nói rằng nàng đũa mốc mà chùi mâm son, nói nàng ham mê tiền bạc cướp hạnh phúc của người khác, nói nàng không biết lượng sức mình chim sẻ đòi biến thành phượng hoàng. Nguyên nhân năm đó nàng gả cho nhà họ Triệu là vì sao Tịnh An không biết. Cả đời này không cần hỏi nhiều, mãi mãi tin tưởng nàng, đó là lời y tự hứa với lòng mình.

Bởi vậy, dù người ngoài có nói thế nào, chàng cũng không hoài nghi nhân phẩm của nàng, chỉ lo lắng cho nàng.

Nàng có sao không? Đã nghe nói chuyện Vĩnh An đến phủ họ Quản cầu hôn chưa? Có thực là không hề buồn lòng, không hề khó chịu không?

Vậy tại sao lại nhốt mình trong phòng, không nghe không nhìn chuyện gì đang diễn ra như thể người bịt trộm chuông vậy, thậm chí chẳng muốn gặp cả y?

Tình cảm vợ chồng hai năm trời, như thuốc súng vô hình buộc họ lại với nhau, nó như cái gai trong lòng Tịnh An. Chưa bao giờ y sợ hãi đến thế, sợ trái tim nàng sẽ chết lặng, sợ nàng thấy tương công nhà mình tái thành thân xúc động đến mức nhận ra tình yêu năm xưa vẫn còn, chỉ là do nàng đau đớn quá đổi nên mới phải dành tình cảm sang cho người khác.

Cốc cốc cốc!

Đang miên man nghĩ, tiếng gõ cửa gấp gáp dội đến.

Triệu Tịnh An bị bất ngờ, chiếc ghế đang ngồi lắc lư, cũng may chân chàng kịp thời gí mạnh xuống bàn, nên không đến nỗi bị ngã.

Y chán nản đứng dậy, trong lúc đi ra mở cửa y đã thâm chử trong bụng kẻ đã gõ cửa. Tốt nhất là có chuyện gì đủ quan trọng nếu không hậu quả việc cắt đứt mạch suy nghĩ của y sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Giây lát y bực mình mở cửa ra, bóng hình đáng thương xuất hiện trước mắt y khiến tư duy y như bị hút hết sạch.

Đầu tóc bơ phờ, ướt sườn sụt dính trên khuôn mặt trắng bệch của nàng, từng giọt nước đang chảy tong tong; Đôi mắt đỏ hoe, như chứa đựng vô số tủi hận; chiếc áo bông màu đỏ rất có cá tính giống như vừa vớt ra từ chậu nước, màu bị tối đi ít nhiều... Tất cả những điều đó đủ để Tịnh An tin, đó không phải là ảo giác, nửa đêm canh thâu người gõ cửa không kiêng dè gì phòng y chính là Hình Hoan.

Nàng lạnh quá cứ run lên bần bật, sau khi định thần lại, phản ứng đầu tiên của y là lập tức kéo nàng vào trong phòng.

“Đại sư...”

Giọng nói mềm mềm còn run lên rõ rệt kêu khẽ từ phía sau. Tịnh An không phân biệt nổi đó là tiếng nấc hay do lạnh quá, y khẽ đáp lại, quay người lại, liền cảm thấy như có một cái bóng đang sụp xuống, theo phản xạ y đưa tay ra đỡ.

“Ừm...” Vì nàng đổ ập xuống mạnh, y bật ra tiếng ú ớ, giữ chắc người, không bị quán tính đẩy ra phía sau. Cái đầu còn sưng nước không an phận chúi vào ngực chàng, sự kích thích vô tình khiến cổ họng chàng nóng ran, sắc mặt sầm xuống...

Nửa đêm chẳng có ai, y nhớ đến muốn chết, nàng lại không sợ chết tự đến đây. Lúc này, nếu còn do dự, có còn xứng với công mẫu thân y vất vả tạo hóa cho y thành nam tử hán không?

Y phải nuốt trôi tất cả những lời lẽ linh tinh, bỏ qua những bước phiên toái rồi rầm, nhanh chóng đặt nàng nằm xuống, để nàng hiểu được rằng dù đã từng giả hòa thượng y vẫn là một người đàn ông. Nhưng bỗng nàng ngẩng đầu lên, nhắm mắt, mở to miệng, chĩa thẳng vào mặt chàng hắt xì hơi thật mạnh, làm phá hỏng cả bầu không khí bịn rịn quần quýt.

“Đi thay xiêm y, ngã bệnh ra đó thì ta không chăm cho nàng đâu.” Y quay phắt mặt đi, cắn răng lời mớ tóc ước, định kéo nàng ra xa khỏi mình. Rõ ràng là so với ý nghĩ dục vọng kia, sức khỏe của nàng quan trọng hơn.

Hình Hoan lặng người chớp mắt, tại nàng không có sức hấp dẫn hay là y vẫn e ngại?

Nàng đã chủ động đến nước này, y vẫn có thể lạnh lùng đẩy nàng ra xa. Hay là, đối với y, nàng chỉ là một phiền phức, nỗi phiền mà nếu có bệnh cũng không thèm chăm sóc?

Nghĩ vậy, Hình Hoan cắn răng, bỏ qua tất cả sự ngoan ngoãn lúc trước, mặc kệ sự cự tuyệt của y, cánh tay vòng chặt hơn, ôm chặt lấy eo y, dúi dúi vài cái vào áo y, sau đó nghẹn ngào nói tâm sự tuyệt vọng của mình:

“Đại sư, tướng công chuẩn bị bỏ muội đi lấy vợ khác, muội chuẩn bị chết, đến để từ biệt...”

Nói vậy rồi nàng im bất, đợi y phản ứng.

Hôm đó mẫu thân hỏi, “Thế còn nó? Con nghĩ nó sẽ bỏ qua tất cả vì con sao? Nếu con thực sự thích nó con nỡ để nó chịu tội bị ngàn người chỉ trích sao?”

Lúc đó nàng chỉ biết trả lời bằng sự im lặng. Đúng là nàng không nỡ, nhưng rút dao cắt đứt tình này thì càng không nỡ, nàng còn biết làm thế nào? Vậy thì để nàng tự gánh chịu tất cả mọi tội lỗi, do nàng dụ dỗ, do nàng chủ động ôm ấp, do nàng tự bịt tất cả đường sống để dành cho y tất cả những gì thuộc về nàng, nếu muốn mắng chửi thì mắng chửi nàng không biết liêm sỉ, lẳng lơ. Dù sao những kẻ không liên quan nghĩ thế nào, Hình Hoan không quan tâm.

Điều nàng quan tâm là y thấy thế nào, có phải từ đầu đến cuối đều do nàng đơn phương. Có thể tính y là vậy, tình tế với tất cả con gái; Cũng có thể y cũng giống như những người đó, vì thấy nàng chủ động nên xem thường nàng...

Hình Hoan lim dim mắt, nhớ lại những lời mẫu thân nói sau khi im lặng.

Nếu như mẫu thân bảo con buông tay, con có đồng ý không?

Lúc đó nàng cắn môi lắc đầu.

Vậy hãy để cho gạo nấu thành cơm, khi ấy, lão phu nhân cũng không thể làm gì khó cho hai đứa. Nhìn mẫu thân cái gì? Sao, giữ mình lâu thế rồi giờ không mở lòng được sao? Đi nói với nó, trái tim con dành cho nhị thiếu gia chưa hết, định từ nay trở đi duy trì mối quan hệ đại bá và em dâu với nó. Hãy tin mẫu thân, đàn ông không chịu nổi bị kích động, nếu nó cũng yêu con, nó sẽ chủ động cần con. Nếu nó kệ cho con giải quyết, người đàn ông tính trước tính sau thiệt hơn như thế không cần.

Hình Hoan chưa từng yêu bao giờ, nàng không hiểu trái tim người đàn ông, lúc đó chỉ thấy rằng cách này quá liều lĩnh, không nỡ làm tổn thương mối quan hệ khó khăn lắm mới có chiều hướng tiến triển tốt.

Nhưng hành động vừa rồi của Tịnh An khiến nàng liệu mình bắt chấp tất cả, nàng không dám tưởng tượng trình tiết giữ gìn bao nhiêu năm nay nếu vội vàng dành cho kẻ mình không yêu thì thật đáng tiếc.

“Nàng nói cái gì?” Lặng yên một hồi lâu, cuối cùng y mới có phản ứng, đôi mắt dưng dưng, đôi môi âu sầu.

Trong đôi mắt đen lạnh lùng nhìn nàng là tâm trạng Hình Hoan không

thể đoán được.

Nàng không an phận lấy lại giọng, cố hết sức nói lại, “Muội nói, tướng, tướng công muốn...”

“Nàng muốn chết có phải không?” Thật to gan, lại còn dám nói lại.

Tướng công? Nhớ lại ngày xưa, đã có lần y ép nàng gọi là “Tướng công” ở trên phố, nhưng nàng không chịu gọi, thế mà nay lại gọi trôi chảy thế! Tưởng y là thánh thần lục đại gia không thật sao? Nàng vì tướng công của nàng mà muốn sống muốn chết, vậy hãy đi làm vợ hiền của nó, chạy đến đây khoe khoang, y không chịu nổi!

“Ừm...à, á... vâng” Chỉ có Hình Hoan biết tim mình như đang nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng lấp bắp ú ớ vài tiếng, vừa nãy đã nói gì vậy? Nói là định muốn nàng chết sao?

“Ta cho nàng toại nguyện, vừa hay ta cũng muốn xem nàng chết.”

Giọng nói khàn khàn, từ từ, đó là phản ứng Hình Hoan hoàn toàn không ngờ tới. Vậy giờ làm thế nào? Không chỉ đồng tình với ý kiến của nàng, y còn phối hợp tích cực giúp nàng một tay?

“Á á á á á! Làm, làm gì thế! Đau...” Cảm giác cổ bị bóp chặt, Hình Hoan vùng vẫy hai tay, hét lên chống trả.

Tịnh An vẫn tiếp tục kéo cổ áo nàng, không hề có chút thương hoa tiếc ngọc, lôi xềnh xệch nàng vào trong phòng, với tay hạ rèm xuống. Tiếng cười thoát ra từ khóe miệng y, rồi y nói rất phóng túng, “Hãy quen đi, lát nữa sẽ biết tay đây.”

“Á?” Nói vậy là sao?

Không hiểu sao? Không hiểu thì y sẽ dùng hành động để chứng minh.

Nếu nàng đã không sợ sống chết đến tận đây để cầu cứu sự an ủi, vậy y sao có thể nàng về không được?

Cách thức an ủi người khác có nhiều loại, bây giờ y sẽ dùng cách nguyên thủy nhất. Nếu tâm trí nàng lúc gần lúc xa, lắc lư bất định vậy, hãy để cơ

thể nàng quyết định.

Không còn tâm trí đi mở từng chiếc cúc vụn vặt, y quyết định xé toang chiếc áo bông màu chường mắt ra. Không còn nhẫn nại cùng nàng chiến đấu với từng lớp từng lớp quần áo bó trên người nàng, y cố gắng xé chúng. Hành động thô bạo đủ để chứng minh, kỳ thực trước đến nay y vốn là kẻ không tuân thủ phép tắc trình tự nào, chỉ là vì thỏa hiệp với nàng quá nhiều lần.

Khi Hình Hoan có phản ứng lại thì trên người nàng chỉ còn lại chiếc áo yếm che thân. Nàng đỏ bừng mặt, cố ý lấy tay che, nhưng bị y kéo mạnh về phía mình.

Người đàn ông trước mặt bặm môi, áp sát nàng. Một tay chống ngang cổ nàng, một tay còn lại trượt trên má nàng, ngón tay mỏng ma sát trên môi nàng, những hành động đầy ám thị, dường như nói cho nàng biết rằng nàng đã khiến y thực sự điên tiết.

“... Huynh, muốn, muốn làm gì?” Nàng trợn to mắt, bỗng cảm thấy y trở nên thật xa lạ, trong hai con mắt đen nhánh ấy nàng không biết đang có tâm sự gì. Hình Hoan cũng biết, đã đến nước này, hỏi câu đó cũng là thừa. Nhưng Tịnh An chưa bao giờ là người nghĩ như người bình thường, ai dám đảm bảo y không dám làm gì nàng, rồi đưa nàng đến cõi chết.

Chết cũng không cho người ta an thân, không giữ lại chút tôn nghiêm cho người ta, đó rất có thể là chuyện y làm.

“Muốn xử nàng.” Y trả lời ngắn gọn, chưa nói hết hơi, đã tìm đến môi nàng.

So với trước đây, lần này y hôn rất qua loa, ngược lại chuyên tâm dùng tay vuốt ve lưng lạnh buốt của nàng, cảm nhận được nàng đã có phản ứng, y không kìm được cười thầm, cắn lấy vành tai nàng thì thảo, “Cơ thể nàng phản ứng không giống như chưa từng có người thương, đúng là khách đến không từ.”

“Ừm...” Hình Hoan nũng nịu, cử chỉ của y khiến máu trong người Hình Hoan như đông đặc lại, trong đầu chỉ có một ý niệm: tại sao phải từ chối? Nàng vốn định dành cho y tất cả, vậy còn ngại ngần điều gì?

Run rẩy nàng đưa tay ôm chầm lấy cổ y, đón chào sự vuốt ve của y. Chỉ mình Hình Hoan biết trong lòng tràn trề nỗi sợ hãi, vô định, dường như chỉ có sự ôm ấp gắn chặt như thế mới cảm nhận được hơi thở vẫn như xưa của y.

Sự chủ động của nàng nằm ngoài dự liệu của Tịnh An.

Y lặng người cúi xuống, kìm nén bản thân mình phải bình tĩnh nhìn ngắm thật kỹ lại người con gái đang nằm bên mình. Khuôn mặt ấy y vốn quen thuộc, nhưng vẻ khiêu gợi và cương nghị trong đôi mắt ấy lại xa lạ đối với y.

Người con gái vừa mới định vì em trai y mà tìm đến cái chết, thoát cái đã nằm ngoan ngoãn trong lòng y, thậm chí còn đáp lại như mời gọi, vậy là sao?

Y cần phải duy trì lý trí, dừng tất cả mọi hành động, không thể tạo thêm điều gì hoang đường nữa.

Nhưng Tịnh An chỉ sống người ngắm nhìn nàng. Nhớ lại hôm đó, y bị một người con gái mà ngay cả tên y cũng không nhớ cho uống thuốc, sau đó đôi phương cũng ngoắc tay ôm cổ y như thế này, còn trao cho y ánh nhìn khiêu khích. Y thừa nhận rằng từng có giây phút như thế, y không thể kiểm soát muốn hôn lên đôi môi ấy, cho dù đó là người con gái nào, nhưng chỉ là muốn tìm một ai đó để y quên đi Hình Hoan.

Y cảnh cáo bản thân không thể nhất thiết phải có nàng, trong tất cả những hành động phóng khoáng của mình không thể có chuyện khó xử với tiêu đề của mình vì một người con gái. Huống hồ, nhan sắc của nàng không phải đến mức khiến người ta thêm muốn, khuyết điểm nhiều mà ưu điểm thì ít, địa vị tầm thường, nói dối như cuội... Người con gái như thế đâu chẳng có, nàng chẳng phải độc nhất vô nhị gì. Chỉ cần hôn, mặc kệ cho dục vọng dẫn dắt là có thể cắt đứt tình cảm với nàng

Nhưng... khi ngón tay chạm vào khuôn mặt lạ lùng đó, tất cả nỗi niềm bỗng ùa về trong giây lát, tất cả các phòng tuyến tâm lý y gây dựng trước đó đều đổ sụp hết. Y không thể làm thế được, Hình Hoan đã đóng đô chắc chắn ở trong trái tim y, dù nàng có bình thường, có thể nào đi nữa, với y nàng vẫn là số một, không thể thay thế, y thực sự không thể thiếu

nàng.

Vừa chợt phát hiện ra nàng không đẹp đẽ như y tưởng, nhưng y vẫn yêu đến không còn thuốc chữa.

Ý niệm ấy giúp Tinh An lấy lại thần trí cho cuộc chơi, nhắm mắt, hôn nàng. Cái hôn ấy, rất sâu, cứ như muốn nuốt chửng, giấu nàng vào trong cơ thể mình.

“Sau đêm nay, chỉ cho phép nàng sống vì ta.” Y không muốn nàng còn mảy may ý nghĩ chết vì một ai đó, y muốn nàng sống, sống thật hạnh phúc, sống để y yêu.

-----oOo-----

Chương 18: Chúng ta không cần giấu giếm nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng ấm áp đầu thu tỏa nhiệt lượng khắp chốn, mùi nắng mới dấy lên quện với mùi bạch đàn ngào ngạt trong mũi Hình Hoan. Nàng mỉm cười hài lòng, lật người kiểm tìm vị trí thoải mái, rồi lại tiếp tục ngủ nướng.

“Dậy, tay tê rồi.” Giọng nói quặn rũ mệt mỏi, lười biếng, vang lên bên cạnh nàng.

“Ừm...” Vành tai thanh tú hơi rung rung, thể hiện nàng đã nghe thấy, nhưng đáp lại vẫn chỉ là tiếng rên ngái ngủ.

Tịnh An mỉm cười nhìn xuống, ánh mắt dịu dàng dính chặt lấy người con gái trong lòng. Nàng không động dậy, vẫn chiếm đoạt ôm lấy eo y, cái đầu tóc rối tung rúc vào nách y, tiếng thở nhẹ phập phồng lướt nhẹ, gây cảm giác tê tê buồn buồn.

Mới sáng sớm đã chứng kiến cảnh tượng khiêu gợi thế này sao có thể không khiến cho máu huyết dâng trào được chứ, đối với đàn ông, thực sự đó là thách thức không nhỏ.

Y đang nghĩ, liệu có nên dùng hành động thực tế để chứng minh cho nàng biết khi mới thức tỉnh chàng cảm thấy như thế nào.

Tỉnh tề cảm nhận thấy cơ thể người con gái bên cạnh co lại, hơi thở gần kề dừng lại chốc lát, y mỉm cười biết được... ha, tỉnh rồi sao?

Sáng sớm, trên giường, đôi nam nữ cơ thể quấn chặt lấy nằm bên nhau. Thời gian, địa điểm, nhân vật, tình hình trước mắt, các thông tin nhanh chóng hội tụ trong não Hình Hoan. Nàng tròn tròn to mắt, vụt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt ám áp của y, và cơ thể ăn mặc sơ sài của mình.

“Ồ...” Đờ đẫn, đó là phản ứng duy nhất của Hình Hoan. Mẫu thân không dạy nàng sau khi thức dậy bên một người đàn ông khác phải đổi mặt như thế nào.

“Nàng có thể dành cho ta một nụ hôn buổi sáng, sau đó bảo cho ta biết có muốn gì không? Vì đã có không dưới mười tên nô gia đến gõ cửa báo nhị thiếu phu nhân mất tích rồi.” Sau khi nhận ra tâm sự của nàng, y đưa ra ý kiến trêu đùa.

Nghe vậy, Hình Hoan vụt nhảy lên, “Sao huynh không nói sớm! Chết rồi chết rồi, chắc chắn chúng đã đánh động đến lão phu nhân, lát nữa phải giải thích thế nào...”

“Quay lại đây ngay!” Nhìn nàng lật đật xuống giường định lao thẳng ra ngoài, Tịnh An gần giọng rít lên.

“Hà?”

Khiến nàng im bật xong, y quay trở lại thái độ đùa cợt, ánh mắt trào phúng lướt khắp cơ thể nàng, “Muội... định ra ngoài khi ăn mặc thế vậy sao? Đã hỏi ý kiến ta chưa?”

“...” Nàng nhìn lại bộ dạng của mình, mặt đỏ phừng phừng lên. Phản ứng đầu tiên là chạy vụt lại giường, chộp lấy chăn, bó chặt xung quanh người. Nhìn điệu bộ nhẹn cười của y, nàng chỉ muốn đào cái hố chui xuống đất.

“Ồ, hay là ngủ thêm nữa, hôm nay ta rảnh.” Nói rồi, y nằm xuống thật.

Ồ... Hình Hoan ngó người ra, thật không ngờ trời sắp sập xuống rồi y vẫn còn có thể thản nhiên như thế.

Bỗng ngoài cửa lại có tiếng gõ nhẹ.

“Một lũ không biết cư xử tể nhị gì cả.” Y nhắm mắt buồn rầu, chửi thề, mắt nhìn ra phía ngoài, hét to, “Đủ rồi đấy! Không định để ta làm người sao!”

“Xin nói... đại thiếu gia, nô tài cũng là phụng lệnh hành sự thôi ạ, chúng con đã lật tung cả biệt vườn lên rồi, vẫn chưa tìm thấy nhị thiếu phu nhân. Nhị thiếu gia lại ra ngoài rồi, lão phu nhân dặn ngài nhanh chóng tìm giúp, nói là có khi lại tức quá bỏ nhà ra đi rồi, ngài quen thân với người giang hồ, có thể nhờ họ giúp...”

Tên nô gia thành thật bẩm báo.

Cách đó một cánh cửa lại là cảnh tượng vô cùng thanh bình, ai đó hoàn toàn không thèm nghe những lời nhảm nhí đó, chỉ lo thương thức đôi môi đỏ mọng của người con gái.

Mãi đến khi Hình Hoan tức giận véo sườn y, y mới đành phải trả lời một câu: “Được rồi, biết rồi. Hãy về trước đi, một lát nữa ta sẽ đến.”

Chợt nhớ ra, Hình Hoan vội vỗ nhẹ y, chỉ đồng áo bông trên nền nhà, mặc thế nào được nữa?

“Này, đến phòng nhị thiếu phu nhân lấy mấy bộ xiêm y đến đây.” Sau khi hiểu ra ý nàng, y chống người dậy, bổ sung thêm trước khi tên nô gia đi.

Nghe vậy, Hình Hoan không dám tin, tròn tròn mắt nhìn y. Làm cái trò gì thế? Chỉ bằng y nói thẳng luôn, đừng tìm nữa, người con gái ấy đang ở trong phòng ta, nhưng đang thiếu xiêm y không ra ngoài được!

“Hả? Xiêm xiêm xiêm y của nhị thiếu phu nhân?”

Tên nô gia bên ngoài cũng ngạc nhiên không kém. Được ạ, liệu có phải hẳn kiến thức quá kém, không biết là đang hát vở nào không?

“Ồ, ta có nuôi một con chó, có thể ngửi mùi để tìm người, tìm xiêm y gần đây muội ấy mặc, để cho nó ngửi.”

“Vâng, vâng, con đi lấy ạ.” Nếu như bình thường, tên nô gia chắc chắn sẽ nghĩ ra, đại thiếu gia nhà họ chắc chắn lấy đâu thời gian để nuôi chó, nếu có nuôi, thì chó luôn đi theo chủ, không thể nào được huấn luyện đến mức ngửi đồ tìm người. Nhưng do tình hình hiện tại đặc biệt, tên nô gia không nghĩ được nhiều như thế, dù đại thiếu gia làm trò gì, chỉ cần tìm được nhị thiếu phu nhân, hòa hoãn con thịnh nộ của lão phu nhân là tốt rồi.

Hình Hoan đã nhận ra lời nói dối của y không có tặc vừa chỉ có cang tặc hơn. Y còn có thể lờ bịp đỡ hơn thế nữa được không?

“Mặc quần áo ngoài cho ta.” Y thôi không đùa nữa, uể oải dậy, tham lam nói.

“Huynh không có tay sao?”

“Ừm? Nàng cũng có tay, vậy hay tự mình nàng về phòng lấy xiêm y?”

Dù nàng không sợ y, nhưng Triệu Tịnh An có vô số biện pháp để trị nàng.

Nhờ vả người khác thì cần phải như thế nào, Hình Hoan rất rõ, lúc này chỉ còn cách bó chặt chân, bắt buộc phải nghe theo mệnh lệnh.

Tịnh An cũng biết yêu cầu của mình rất vô lý, kỳ thực mục đích của nó cũng rất trẻ con. Y chỉ muốn hưởng thụ dư vị được nàng lon ton phục vụ, nhìn nàng đứng trước tủ quần áo, cẩn thận chọn bộ phối đồ cho y là y cảm thấy rất hài lòng.

Chỉ có điều với Hình Hoan, y hoàn toàn khác biệt. Từ trước tới nay nàng có thể đồng thời hoàn thành nhiều việc, và việc nào cũng hoàn thành thỏa đáng, nhưng khi đối mặt với y, dù chỉ phục vụ việc mặc quần áo đơn giản, do tim đập loạn xạ nên cũng trở nên phức tạp. Quả nhiên là nàng không còn thuốc chữa nữa, yêu một người, mới thực sự bị hơi thở của y sai khiến.

Nàng cắn chặt môi dưới, tìm mọi cách cho đồ của y mặc chặt lại thật nhanh, kết quả của việc quá lóng ngóng là tóc của nàng mắc vào cúc áo của y.

“Ta không nghĩ nàng lại có thể hiểu đàn ông đến mức biết dùng Vĩnh An để kích ta.” Y luôn nghĩ mình vốn rất lý trí, chỉ có điều mỗi khi gặp phải chuyện liên quan đến nàng, đều bị loạn hết cả lên. Ví dụ như tối hôm qua, y đã tin vào lời định tìm cái chết của nàng, thậm chí còn hoài nghi lời hứa “thích” trước kia của nàng có chân thành hay không.

Nhưng sau khi tỉnh giấc, trấn tĩnh lại tinh thần, y có đủ thời gian để hồi tưởng lại sự bất thường của nàng tối qua.

Kết luận cuối cùng là, có lẽ nàng thực sự không quan tâm nữa, nếu không tại sao không phải là trước hay sau mà đúng lúc nửa đêm mới nghĩ quần muốn chết? Có thể nàng đoán được y rất dễ tâm, dễ tâm đến mức không chịu được việc nàng cứ nhớ mãi người đàn ông khác, cho dù đối phương là tướng công trước kia, là tiêu đề của y.

“...Vâng, là mẫu thân dạy.” Hình Hoan trả lời thật thà chứng minh cho suy đoán của y, “Mẫu thân nói, nếu như huynh cũng yêu muội, thì sẽ không chấp nhận những lời nói đó sẽ mạo hiểm điều cấm kỵ của người đời mà cần muội, nếu như huynh thuận theo để cho muội tùy ý, thì loại đàn ông cũng chẳng cần thiết làm gì.”

Hình Hoan lặp lại lời mẫu thân nói, nhưng cố ý nhấn mạnh vào từ “cũng”. Nàng muốn Tịnh An biết rằng, nàng yêu y, rất yêu rất yêu, vậy nên mới bất chấp kết quả thế nào dâng trọn mình cho y. Nàng là người con gái không có hoài bão gì, điều nàng cần chỉ là sau khi cho đi tất cả có thể được hồi đáp tương ứng.

Đúng vậy, nàng không hiểu đàn ông, nhưng chỉ ít nàng biết đàn ông có thể tách rời rành rọt tâm hồn và thể xác. Trong tình cảnh tình ý điên loạn như thế y muốn nàng rời, nhưng không có nghĩ là yêu nàng. Hình Hoan không cần lời thề non hẹn biển đời này không lìa, nàng chỉ cần nghe y nói một câu yêu.

Đáng tiếc, Tịnh An lại khiến nàng thất vọng.

Y nhếch mép cười, không nhìn nổi trêu nàng, “Tối qua ta mạo phạm đến

này, nàng có hài lòng không?”

“Cũng được...” Được cái y không đẩy nàng ra, không ghét bỏ nàng. Nàng đắm yêu và nũng nịu, “Triệu Tịnh An! Huynh thật ấu trĩ.”

Nàng không hiểu, chỉ khi một người đàn ông thực sự giải bày trái tim anh ta mới tùy tiện thể hiện sự ấu trĩ trước mặt người con gái. Giống như Tịnh An, y không những giải bày trái tim, thậm chí can tâm tình nguyện giao phó tất cả mọi thứ, “Chúng ta không cần giấu giếm nữa, một lát nữa đi tìm mẫu thân xin bà tác thành, có được không?”

“Nhưng...” Hình Hoan sợ, nàng nghĩ đến rất nhiều hậu quả, và cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn, nhưng điều đó được xây dựng trên tình yêu kiên định không dời. Còn họ thì sao? Chỉ là một đêm thoáng qua, xem ra tình cảm vô cùng mong manh, nàng sợ sau khi áp lực dồn dập đến, y sẽ co lại, bỏ đi tất cả mọi thứ.

Có thể như vậy sẽ khiến cho nàng tỉnh ngộ, người đàn ông này không đáng yêu, nhưng khi ấy trái tim đã bị thủng trăm lỗ rồi làm sao có thể bù đắp?

“Ồ?” Đến đây, xem ra nỗi lo lắng ấy chỉ là của nàng. Sau khi đưa mắt nhìn thứ đồ lộ ra từ trong túi áo của y, nàng bật lên thành tiếng, “Túi đựng bạc ta tặng huynh?”

Dù chỉ lộ ra một góc, nhưng đường kim mũi chỉ do mình làm ra, Hình Hoan không thể nhận nhầm.

“Ngoài nàng ra còn ai có thể làm ra thứ thô kệch như thế.” Y điềm nhiên nói kháy nhưng lại cẩn thận cất nó vào túi trong, rõ ràng là vô cùng quý trọng, chỉ sợ sơ sẩy lại rơi mất.

Tâm sự nho nhỏ ấy lộ diện ngay trong lời nói của y, muốn che giấu cũng không nổi. Hình Hoan thấy thế, mỉm cười nói, “Đem ra đây cho muội xem nào.”

“Có phải nàng thêu không?”

“Đương nhiên rồi!”

“Đồ mình thêu thì còn xem làm gì?” Y ngượng ngạo bấu môi hắng nhẹ.

Hình Hoan nghiêng mắt nhìn y, mặc kệ y, tranh thủ lúc y không để ý cướp lấy.

Trọng lượng nặng nề khiến nàng sững người, rõ ràng là y vẫn thường xuyên dùng! Nàng mỉm cười sung sướng, ngón tay lướt qua chữ “Hoan”, nhớ lại tâm trạng khi thêu nó, giống như lúc này, ngọt ngào. Thực ra lúc đó, y đã thâm đi vào trái tim nàng rồi.

“Ồi giời! Muội đã nói rồi, lúc đó chúng ta có mời thần bút đến vẽ tranh, sau thì chẳng thấy tranh đâu, hóa ra là huynh giữ... Triệu Tịnh An, huynh thật quá đáng, dù sao đó cũng là ký ức đẹp, sao lại nhét nó vào cái túi bé thế này, gấp nát hết cả rồi, chẳng ra sao cả.”

“Này, chính ai bảo là muốn tướng công đeo túi đựng bạc bên trong có hình của mình?” Rốt cục thì ai mới là người chẳng ra sao?

“...” Hồi ức mơ hồ được y nhắc lại trở nên rõ rệt hơn, đúng là nàng đã từng than phiền với y về ước mơ hành vi của tướng công. Chỉ có điều Hình Hoan nghĩ rằng, với tính cách của y, chỉ chơi đùa với nàng một hôm, ngày hôm sau sẽ quên hết sạch, càng không dám mơ rằng y còn tuân thủ đến tận ngày hôm nay. Đây là lần đầu tiên Hình Hoan biết rằng, hóa ra tình cảm bất chợt ủa về có thể khiến người ta khóc.

Nàng cẩn thận buộc túi bạc lại cất vào túi y, vỗ vỗ. Cố nén cảm giác cay cay nơi sống mũi, thay đổi do dự ban nãy, “Được, chúng ta không giấu giếm nữa, đi cầu xin lão phu nhân, không cần biết đó là tội tày trời hay thế nào, dù sao muội cũng có huynh bên cạnh.”

Mẫu thân đã nói, dù sản phẩm thêu có tinh xảo hay không, đồ người con gái thêu từng sợi chỉ đều là tình.

Bởi vậy, đồ nàng thêu đã tặng cho hai người đàn ông.

Quần áo thêu cho Triệu Vĩnh An, chàng chê xấu, không muốn mặc, sau đó dần dần vứt nó dưới đáy thùng; thêu cho chàng túi thơm, chàng chê đeo trong như trông đàn bà, không chịu dùng; thay bằng kiếm bội, chàng lại tặng cho Hiều Nhàn.

Chỉ tặng cho Tịnh An một thứ, nàng thức trắng đêm thêu, mũi kim rất thô. Y không chê bai như Vĩnh An, luôn mang theo người. Điều đó liệu có thể chứng minh, y nhớ nàng, hoặc có thể cũng giống như nàng, khi đó đã dần dần đưa nàng vào trong tim.

Hình Hoan không cầu mong nhiều, chỉ cần vậy thôi là đủ, dù có phải là yêu hay không, nàng dành nó cho cả đời.

-----oOo-----

Chương 19: Con đã yêu đại thiếu gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Biệt vườn Triệu gia trang lại có một ngày bận bịu.

Vì nhị thiếu phu nhân đột nhiên bốc hơi, không cần phải lo bữa trưa, lão phu nhân cho tất cả người trên kẻ dưới phải đi tìm.

Gào thét xé hòng nửa ngày trời, mãi đến khi nhìn thấy nhị thiếu gia với hai quầng mắt đen trở về, lão phu nhân mới hơi dừng lại.

“Nghe nói con vừa đi thoái hôn về.”

Sự yên lặng trước khi phong ba bão táp ập đến càng khiến người ta buồn lòng, ngột thở. Quả nhiên, sau khi Vĩnh An lặng lẽ gật đầu, gió bão ập tới, “Con thấy có vui không? Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi? Ta đã bảo là đừng có động đến cha con nhà quan chức quyền quý ấy, giờ thì sao, ương ngạnh làm chuyện càng to thêm! Họ là ai cơ chứ, làm sao chịu nổi bị hời cưới rồi lại thoái hôn... Mày, hừm, Quân Hiệu Nhân không làm âm lên sao?”

Đương nhiên, nếu nó có thể xử lý thỏa đáng, việc hôn sự này hủy được cũng là chuyện tốt.

“Muội ấy không có nhà.” Chàng cũng biết hành vi của mình là thiếu suy nghĩ, hoang đường, ích kỷ đến buồn cười.

Nhưng Hình Hoan nói đúng, nếu như không thích, ngay từ đầu đã không

nên cưới nhau, phụ người lại phụ chính mình có đôi được trái tim của nàng không?

“Thế lão chết tiết kia thì sao?” Lão phu nhân không phải là không thích Quản Hiểu Nhân, chỉ có điều năm đó, nhà họ nhìn cao không thèm gả cho nhà thấp hơn, nay trở mặt lại chủ động đến đòi thực hiện theo hôn ước. Chuyện này chắc chắn không đơn thuần có vậy, cũng may a đầu Quản Hiểu Nhân kia thật lòng yêu Vĩnh An, nhưng cha nó thì sao chẳng biết khiếm tốn là gì.

“Ông ta...” Vĩnh An ngập ngừng, mặt mày cau có, suy nghĩ giây lát không biết hình dung thế nào, “Ông ta ngớ ngẩn rồi.” Cuối cùng chàng dùng năm chữ để tóm tắt.

“Ngớ ngẩn, ngớ ngẩn rồi ư?” Lão già đó có ngớ ngẩn thật không, còn chưa chắc, nhưng nghe tin này thì lão phu nhân ngớ ngẩn ra thật.

“Ừm, nghe người trong phủ đó nói ông ta sốc quá hóa ngớ ngẩn. Mấy hôm nay không ăn uống gì, cứ ngồi thần thờ người, nói năng nhảm nhí. Con mới đi thăm xem thế nào, mắng ông ta cũng không có phản ứng gì.”

“Ừm, sốc quá hóa ngớ ngẩn?” Đó có phải là ác giả ác báo không? Những chuyện này có trùng hợp quá không? Mấy hôm trước ông ta còn đến phủ họ Triệu làm loạn, xía xói Hình Hoan, thoát cái đã bị dọa cho hồn bay phách lạc? Nghĩ vậy, lão phu nhân từ từ lắc đầu, nhìn Hình phu nhân đang tự do tự tại, phẩy phẩy quạt, lặng lẽ nhìn lên người.

Cảm thấy mình như trở thành tiêu điểm, Hình phu nhân lãnh đạm đưa mắt nhìn lão phu nhân, nhếch mép mỉm cười, “Quản đại nhân bị sốc hóa ngớ ngẩn? Thật là đáng tiếc.”

“...” Đáng tiếc cái gì? Bà thông gia, bà nói rõ xem là tiếc cái gì chứ! Tiếc vì có người không cho ông ta chết luôn, hay là tiếc không tận mắt chứng kiến đối phương bị ngớ ngẩn?

Hình phu nhân chính là kẻ gây nên chuyện này, đó không phải là phỏng đoán, lão phu nhân dường như có thể khẳng định. Chỉ có bà ta mới thích lẳng lặng làm những chuyện một đao giết người như thế!

Hoàn toàn không để ý đến hai vị trưởng bối đang trao nhau ánh mắt,

Vĩnh An chỉ để ý đám nô gia đang căng thẳng mặt mày chạy khắp biệt vườn. “Họ đang làm gì vậy?”

“Ồ! Hình Hoan mất tích rồi!” Câu nói này mới khiến lão phu nhân nhớ đến chuyện quan trọng hơn, không tìm thấy con dâu quý báu của nhà bà.

“Mất tích ư?” Vĩnh An lặng người thất thanh. Tối hôm qua, nhìn nàng chạy ra khỏi phòng, chàng không đuổi theo, nghĩ rằng có lẽ cả hai đều cần bình tĩnh lại, suy nghĩ lại về mối quan hệ gió mưa lay lắt bất ổn này. Chàng nghĩ nàng sẽ đi không xa, tên gian phu từng đưa nàng đi hết lần này đến lần khác chính là đại ca thân yêu của chàng, giờ nàng còn có thể chạy đi đâu? Thần tính mách bảo, Vĩnh An chợt quay đầu hỏi, “Huynh con đâu?”

“Cho người đi thông báo với nó rồi, báo là sẽ đưa chó đi tìm.”

“...Đáng chết, chắc chắn là ở trong phòng huynh ấy!” Lý do này quá giả tạo, thế mà lại có người tin, Triệu Tịnh An nuôi chó từ bao giờ!

Sau khi phán đoán như vậy, chàng phẩy vạt áo bào bước thẳng đến phòng của Tịnh An. Ngộ nhỡ bắt quả tang gian phu đang trên giường thì làm thế nào? Vĩnh An không nghĩ ngợi gì. Chàng chỉ biết rằng cái sừng mình bị cấm càng ngày càng to, trước thì mang người của chàng đi ngay trước mắt chàng, giờ thì cả gan chạy trước mắt chàng...

“Ồ ơ, Hoan Hoan sao lại ở trong phòng của Tịnh An? Sao có thể thế được, đã đi gõ cửa hơn chục lần rồi, nếu không đã ra từ lâu rồi...” Lão phu nhân lập tức bác bỏ suy đoán của chàng, nhưng, nói được một nửa, ngược mắt lên đã thấy từ xa hai cái bóng của Tịnh An và Hình Hoan đi tới, bà ngạc nhiên, “Ồ, đúng là Tịnh An có bản lĩnh, đúng là tìm được thật.”

Ừm, đúng là như vậy. Sở dĩ hai người này xuất hiện cùng một lúc, chắc chắn là Tịnh An đã tìm được, em dâu sao có thể ở trong phòng đại bá được? Ha ha ha, không thể thế được... Chà! Đó là điều không thể, con trai do bà sinh ra, bà hiểu nó hơn ai hết, Tịnh An là đứa háo sắc coi thường tất cả lễ phép! Dù đỗ em dâu của mình, chuyện này nó hoàn toàn có thể làm ra lắm chứ!

“Lão phu nhân, mẫu thân... để hai người phải lo lắng rồi.” Sau khi lại

gần, Hình Hoan lập tức tỏ ra dịu dàng, ngoan ngoãn, cúi người hành lễ.

Lão phu nhân chưa khỏi hết băn khoăn, Triệu Vĩnh An thì tức giận lườm hai người như muốn chặt ra làm tám mảnh. Không khí ngưng ngạo này cũng phải có ai đó phá vỡ chứ? Hình phu nhân giải nguy đúng lúc: “Ừm, về rồi đây à. Đại thiếu gia, chó cậu nuôi thật thông minh.”

“Quá khen quá khen.” Y cười đón nhận lời khen, chẳng chút ngưng ngừng.

“Con chó đó đâu?” Nhưng rõ ràng là không thể khiến tất cả mọi người biến thành kẻ ngốc được, Vĩnh An nhếch mày, lạnh lùng hỏi.

“Ồ, nó chạy mất rồi.” Dù nói dối không thể tin nổi, y vẫn đáp lại trôi chảy.

“Vậy sao? Nó có thể ngửi mùi để tìm người, vậy mà cũng bị mất nốt?”

“Đệ cảm thấy ly kỳ không? Thì đúng thế, ta cũng cảm thấy rất ly kỳ.” Tâm sự muốn che giấu bị Vĩnh An cố ý vạch ra, Tịnh An quay phắt người, hai người lườm nhau giây lát, y nói luôn lời định nói, “Mẫu thân, con có việc muốn nói...”

“Không được nói!” Vĩnh An tỏ ra thông minh hiếm có, ngay lập tức đoán được y định nói gì, không cho y cơ hội mở miệng thêm, chàng rít lên ngăn cản.

“Vậy để con nói.” Hình Hoan im lặng bấy lâu lấy hết dũng cảm nói chen vào.

“Nàng càng không được nói!”

...

Ba người đứng đờ người, càng khiến lão phu nhân chẳng hiểu thế nào, trong tình thế căng thẳng này, bà hoàn toàn ở trạng thái đứng ngoài cuộc, hỏi: “Rốt cục các con định nói gì?”

“Con đã yêu đại thiếu gia!” Sự đã rồi, cuối cùng cũng phải có người nói ra, Hình Hoan can tâm đóng vai trò xung phong ra trận. Lẽ nào chẳng ai

nói gì thì có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao? Có thể quay trở lại cuộc sống bình yên vô sự trước kia sao?

Không thể nào, có lẽ từ ngày Vĩnh An để mặc một mình nàng ở Quần Anh lâu, mọi sự đã được an bài.

Câu nói ấy giống như tiếng nổ vang trời, tạo ra cơn chấn động lớn đến mức nào không nói ai cũng hiểu.

Người kinh ngạc nhất là lão phu nhân, bà há mồm ra, cứ nghĩ là mình nghe nhầm. Chưa kịp nghĩ xem phải phản ứng như thế nào cho phải thì tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng tới thu hút sự chú ý của bà.

“Hình Hoan đâu? Để ta đưa con đàn bà xấu xa đó trình quan!”

Câu nói mang nét cá nhân đặc sắc, không cần cố sức cũng có thể đoán được vị khách không mời mà đến kia là ai.

“Nhị thiếu phu nhân nhà chúng tôi không có nhà. Quản cô nương, đây là biệt vườn của Triệu gia trang, không phải phủ họ Quản, không nên ngạo mạn như vậy!” Bị đám nô gia đùn đẩy, một gia nhân ngượng nghịu đứng ra ứng phó.

“Cô ta có thể đi đâu được chứ? Trốn đi thì có! Có gan làm mà không có gan chịu?” Hiểu Nhân hiên ngang bước thẳng vào trong, hét ầm lên, vẻ như sẽ không tha cho ai cả.

“Gào lên cái gì?” Tạm thời gác chuyện nhà lại, nghe tiếng bầm báo gấp, lão phu nhân hỏi nhanh: “Hiểu Nhân cô nương, Hoan Hoan nhà ta đã làm gì?”

“Cô ta dọa khiến cha ta thành ra ngớ ngẩn cả ra!” Nghe nói, Hiểu Nhân dùng dùng quắc mắt nhìn, ánh mắt lướt qua Triệu Vĩnh An, như bị đâm nhói đau, nàng vội vàng né tránh, đến khi nhìn trực diện thấy Hình Hoan đứng bên cạnh lão phu nhân, nàng ta mới hồi phục lại sự giận dữ của mình.

“Ta...” Hình Hoan không kìm được định lên tiếng bào chữa cho mình. Ngay đến chuyện của bản thân mình nàng còn không lo nổi, làm gì có tâm trạng đi dọa Quản đại nhân?

Đang định cắt lời, lão phu nhân đã vỗ nhẹ cánh tay nàng, ngụ ý bảo nàng đừng nói gì, bà có ý bênh vực nàng rõ ràng: “Liệu có hiểu nhầm nào ở đây không? Hoan Hoan nhà ta không giống như ai kia không có gia giáo gì, không làm cái chuyện thất đức như thế.”

Hiếu Nhân nghe xong cười mỉa mai, “Chuyện thất đức cô ta làm ra còn ít sao? Nói ra sợ lão phu nhân không chịu nổi! Hôm nay ta đến không để lật mặt cô ta, bà mê muội, mất lý trí vì đứa con gái giả tạo ấy là chuyện của bà. Ta đến để đòi công bằng cho cha ta. A hoàn nhà ta nói, hôm cha ta xảy ra chuyện, có một người đàn bà họ Hình đến tìm ông. Ngoài Hình Hoan, còn ai vào đây nữa? Ta biết, cha ta ép Vĩnh An từ hôn, bởi vậy cô ta hận trong lòng. Là do ta thích Triệu Vĩnh An, là do ta đòi phải gả cho chàng, cha ta chỉ thương ta mà thôi, nếu có gì không hài lòng, cô cứ chuốc lên đầu ta, sao lại đối phó với cha ta?”

“Từ hôm cha cô đến đây làm loạn, nó vẫn cứ ở trong phòng, không ra ngoài lấy một bước.” Lão phu nhân không do dự trả lời.

“Ai có thể chứng minh cô ta không ra ngoài? Là do bà không biết mà thôi, cô ta có bản lĩnh lớn lắm, huống hồ còn có tên hòa thượng già giúp cô ta, ban đầu họ...”

“Đủ rồi!” Thấy những chuyện đi lại của Hình Hoan và đại ca sắp bị Hiếu Nhân phanh phui, Vĩnh An không kìm lòng ngăn nàng ta lại. Mím chặt môi, chàng bước lên trước, nắm lấy tay Hiếu Nhân lôi ra ngoài, “Đừng làm ầm lên nữa, ta có thể chứng minh mấy ngày hôm nay nàng ấy chỉ ở trong biệt vườn, không rời một bước, muội hài lòng chưa?”

“Ngay cả chàng cũng bênh vực cho cô ta?” Hiếu Nhân nghiêng mặt, nhìn Vĩnh An, không dám tin những lời vừa nghe.

“Ta chỉ nói sự thực, Hình Hoan không có gan đắc tội với cha nàng.”

“Đúng vậy, cô ta lương thiện, cô ta dịu dàng, cô ta yêu đuối đến mức cần đàn ông nâng niu, che chở trong lòng bàn tay. Bởi vậy, người con gái mạnh mẽ, không có chàng cũng chẳng chết nổi như ta bị chàng đùa cợt là đáng đời, đúng không!” Quấn Hiếu Nhân gào lên rõ ràng từng câu, từng chữ.

Nàng cho rằng hạnh phúc đã nắm trong tầm tay, nghĩ rằng chỉ vài hôm nữa là có thể khoác trên mình chiếc áo tân nương, gả cho người đàn ông mà mình thích. Kết quả thì sao? Định ra ngoài tìm đại phu cho cha, về đến nhà mọi sự đã thay đổi. Quản gia nói, chàng đã thoái hôn, chàng nói Hiếu Nhân muội muội rất kiên cường, dù không có chàng, nàng vẫn có thể sống vui vẻ.

Hỏi cưới hùng hậu, hoành tráng, mấy ngày sau, lại chạy đến thoái hôn. Chàng coi nàng là cái gì cơ chứ?

Sao? Mạnh mẽ cũng là tội sao? Mạnh mẽ thì phải chịu nổi nhục này sao? Chàng có từng nghĩ rằng, với người con gái chưa xuất giá như nàng về sau sẽ phải đôi mắt với người đời như thế nào không?

“Ta không có ý đó.” Vĩnh An biết hành động của mình rất quá đáng, nhưng nếu như vì miếng Tinh thạch mà cưới nàng, có công bằng với nàng không? Cuộc hôn nhân không xuất phát từ hai phía, chàng đã sợ lắm rồi, sợ mình lại một lần nữa đi vào vết xe đổ, cố gắng hết sức dần dần thích được một người, rồi lại phát hiện ra lúc đó đã quá muộn, nếu lại phải ném trái trái đắng đó một lần nữa, chàng sợ rằng mình sẽ không còn đủ sức để mà chờ.

Nhìn nhau không nói gì, im lặng hồi lâu, Hiếu Nhân thở mạnh, lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn chàng cười cay đắng, “Muội hiểu ý chàng. Chàng muốn có Tinh thạch phải không? Được, ta sẽ cho chàng. Các người còn muốn cha ta thả thần y đúng không? Được, dù phải cướp người ta cũng sẽ cướp ra. Hải lòng chưa? Ta trả hết cho chàng những gì chàng đã đối xử tốt với ta, bây giờ chúng ta chẳng ai nợ ai. Ta chính thức thông báo cho chàng, từ nay trở đi, ta sẽ hận chàng! Hận tất cả người nhà họ Triệu!”

“...” Lời oán hận nặng nề ấy khiến Hình Hoan không nói gì được. Trước kia, nàng đã từng ghét Hiếu Nhân, đúng là rất ghét. Nhưng giây phút này nàng còn ghét sự tồn tại của mình hơn.

Nếu ngay từ đầu nàng có đủ dũng khí từ chối mẫu thân và lão phu nhân cuộc hôn nhân này, không bước chân vào nhà họ Triệu, thì có lẽ Triệu Vĩnh An và Quản Hiếu Nhân sớm đã thành đôi, thậm chí không chừng giờ đã con cháu đầy đàn!

Hoặc nếu như nàng vẫn thủy chung một lòng, thì giờ nàng đã có thể đứng bên cạnh chàng, an ủi chàng, cùng chàng đối diện với khó khăn.

Tình cảnh éo le này do nàng tạo ra, nhưng Hình Hoan không có đủ dũng khí để gánh hết trách nhiệm, thậm chí nàng muốn bỏ trốn đi không nói lời nào...

Đáng tiếc, Quản Hiểu Nhân không cho nàng cơ hội đó: “Đặc biệt là cô! Không biết liêm sỉ, chơi đùa giữa hai huynh đệ người ta cô có vui không? Đói khát đến mức cả đời này không người đàn ông nào yêu đúng không? Đã xấu lại xa! Nói cho cô biết, ta căm ghét nhất là cô, chắc chắn sẽ rửa cho cô chết sớm!”

Dù đã bình tĩnh hơn, nhưng miệng lưỡi Hiểu Nhân vẫn sắc nhọn như thường, ra vẻ người bề trên hách dịch nói với kẻ dưới xong, nàng tức giận quay người đi ra.

Thực ra tại sao lại phải tự chuốc lấy nỗi nhục này? Dù bệnh của cha có do Hình Hoan gây ra thật, nàng đến đây thì cũng thay đổi được gì, giết được Hình Hoan để xả giận sao? Biết rõ đó là điều không thể, nàng vẫn mù quáng xông đến, xét cho ra ngọn ngành, rốt cục cũng chỉ là muốn gặp lại chàng một lần.

Có thể thoái hôn là do chàng nhất thời hồ đồ? Có thể sau khi nhìn thấy nàng chàng sẽ thay đổi? Đó là niềm hi vọng rất nhỏ bé nhưng vẫn không thể thực hiện được. Cuối cùng, nàng chỉ nhìn thấy cảnh cả gia đình họ tập hợp đối phó với người ngoài.

Đúng thật, cuối cùng nàng chỉ là người ngoài, nhưng... tại chàng đã khiêu khích nàng đó chứ...

-----oOo-----

Chương 20: Lẽ nào mẫu thân muốn con ăn rồi không đổ vổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người đã đi, nhưng một màn kịch khác lại vén lên.

Rầm!

Hình Hoan vẫn chưa hoàn hồn sau những lời nguyên rủa thù hận đó thì đã cảm thấy người đàn ông đứng bên cạnh chuyển động, tiếng rầm lọt vào tai nàng. Nàng đờ đẫn nhìn Tịnh An quỳ xuống trước mặt lão phu nhân, ánh mắt y vô cùng chân thành, ngay cả giọng nói cũng thay đổi hoàn toàn, không còn chút kiêu bông đùa thường ngày, “Mẫu thân, con muốn có Hình Hoan, cầu xin mẫu thân tác thành!”

“Bây giờ nó đã là em dâu của con!” Lão phu nhân thở dốc, không nhịn nổi rít lên. Định giở trò gì thế này? Chẳng đứa nào có thể khiến bà an tâm được sao? Tai họa Vĩnh An gây ra còn chưa xử lý xong, lại đến lượt y, không những không ra dáng huynh trưởng, y còn hồ đồ hơn.

Làm gì có đại bá nào lại quỳ xuống xin muốn có lại em dâu? Y còn có thể dám nói ra vậy sao!

“Thư từ hôn Vĩnh An đã viết không phải là trò đùa, nàng đã sớm có quyền được tái hôn từ lâu rồi.” Giọng điệu của y rất mềm, thận trọng từng chút một, xung quanh đều là những người y quan tâm, Tịnh An không muốn tổn thương đến họ, chỉ có tình yêu tràn trề, y không kìm nổi.

“Đó là chuyện vụn vặt của thế phu chúng nó, gia đình nhà nào chẳng có chuyện này chuyện kia...”

“Mẫu thân, không có cặp phu thê nào chẳng nói chẳng giảng gì là viết thư từ hôn.” Đó không phải là chuyện vụn vặt, y quá hiểu Vĩnh An. Nếu như không phát hiện có người định tranh cướp với mình, Hình Hoan sẽ mãi mãi chỉ là sự tồn tại vương mắt. Chuyện đã đến nước này, Vĩnh An có thích nàng thực sự không, y không dám chắc chắn, nhưng chí ít ban đầu cũng chỉ vì muốn về tay mình mà thôi.

“Dù có là như thế, con cũng không thể không buông tha cho nó! Ngày xưa chính ai là kẻ không có trách nhiệm bỏ trốn, bây giờ lại về cầu xin ta giao Hình Hoan cho con? Hoang đường! Con có nghĩ tới Hình Hoan và tiểu đệ của con không?”

Bỗng Vĩnh An muốn bật cười, chàng nghĩ rằng chẳng ai hiểu cho chàng, vậy thì càng tốt, để tất cả mọi người chỉ nghĩ rằng tại chàng không biết

trân trọng. Nhưng, sau khi có người nghĩ cho chàng như vậy, nỗi đau nhỏ nhỏ nay bỗng bị phóng to lên. Chàng đã làm sai điều gì? Tịnh An bỏ chạy, chàng phải chịu gánh nặng thành thân với nàng, thử hỏi, đó là cuộc hôn nhân không như mong muốn, có bao nhiêu người có thể chấp nhận khi đó?

Chàng đã thích nghi với nó hai năm, cuối cùng đã quen với sự tồn tại của nàng, nhưng trái tim nàng lại không thể bao dung được chàng, người thay vào đó lại chính là đại ca của chàng. Ban đầu, chịu bỏ qua hạnh phúc mơ ước để rồi đổi lại là vết thương này sao?

“Lão phu nhân...” Hình Hoan không đành lòng cũng quỳ xuống, nàng không thể lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn một mình y chịu đựng, “Đừng trách đại thiếu gia, là tại con đã quyến rũ huynh,... là tại con đã không chịu được sự cô đơn, là tại con đứng núi này trông núi nọ, là tại con đã phụ lòng tốt của tướng công, đều là lỗi của con. Con biết như vậy sẽ làm mất mặt Triệu gia trang, nhưng con... con...”

Nàng không thể cứ cứng rắn mãi như vậy, cứ sống như con rồi bị giật dây như thế. Tình cảm này, nàng cũng đã cố nín nhịn nuốt trôi để đóng cho tròn vai trò nhị thiếu phu nhân.

Nhưng cứ nghĩ cứ tiếp tục như vậy mãi, có một ngày tận mắt chứng kiến y yêu người khác, thậm chí phải tận tay lo liệu cho hôn sự của y, nàng cảm thấy như sống không bằng chết. Nếu như phải sống như vậy, nàng thà đắc tội với Triệu gia, phụ lòng lão phu nhân bao năm nay đã hậu ái, nàng không cần Tịnh thạch, không cần chữa bệnh, ân tình không đền đáp được nàng lấy mạng mình để báo ơn.

“Hình Hoan, lão phu nhân cứ nghĩ rằng con là đứa hiểu chuyện nhất.” Quay mặt nhìn Hình phu nhân, vẫn thấy bà đứng yên, mặt không chút biểu cảm, không có chút gì ngạc nhiên như đã sớm biết tất cả những chuyện này, lão phu nhân vô cùng ngao ngán nói.

“Con xin lỗi...”

“Ta thương con, dù nó là con trai ta ta cũng phải nói cho công bằng, đời này có chuyện hoang đường gì là nó chưa làm đâu? Nếu nó thực sự yêu con, thì không sao. Nhưng nếu nó thay lòng đổi dạ hay không, người làm mẫu thân như ta chẳng nhẽ không hiểu? Chỉ sợ nó nhất thời ham thích sự

mới lạ~ Nếu nó hiểu thế nào trách nhiệm, hai năm trước nó đã không bỏ nhà ra đi!”

Câu nói này đúng là công bằng, chỉ có điều Tịnh An nghe vậy không tránh được nổi xót xa. Haizz, rốt cục y đáng ghét đến nhường nào mà ngay cả mẫu thân của mình cũng đánh giá y như thế? Đúng, y đã làm rất nhiều chuyện hoang đường, đó là vì trước khi gặp Hình Hoan y chưa từng yêu ai như vậy. Y bỏ nhà ra đi, không có nghĩa là y không hiểu thế nào là trách nhiệm.

Sau khi hít thở thật sâu, Tịnh An chột lại một câu nói: “Mẫu thân, mẫu thân phải để con chịu trách nhiệm một lần chứ, ván đã đóng thuyền rồi, lẽ nào mẫu thân muốn con ăn rồi không đồ vỏ?”

...

...

“Triệu Tịnh An! Ngươi có phải là người không? Ngươi thật dám quyền rũ người con gái của ta!” Triệu Tịnh An nói xong, trong phòng im bất không tiếng động, một lát sau, Triệu Vĩnh An gào lên như xé họng.

Thế là đủ lắm rồi! Chàng lặng lẽ tận hưởng cảnh tượng hai người hai người họ liều mạng để bảo vệ cho nhau, đã quá đau lòng rồi. Lúc chàng không còn sức lực để an ủi bản thân, còn có thể tung ra cho chàng biết cái tin không biết liêm sỉ như vậy. Ván đã đóng thuyền? Thế nào là ván đã đóng thuyền? Hai năm trước danh chính ngôn thuận làm lẽ thành thân bá thiên địa cao đường mới gọi là ván đã đóng thuyền!

“Giờ nàng là của ta!” Tịnh An giương mắt lên, bình tĩnh ứng đáp.

“Cả đời này nàng là của ta, chết cũng là ma của ta!”

“Mau tỉnh lại đi, trời còn chưa tối, đệ định nằm mơ sao?”

“Ngươi, ngươi đợi đó, hôm nay ta sẽ vì đại nghĩa diệt thân.”

“...Người đâu, còn không mau ngăn nhị thiếu gia các ngươi lại, muốn xem cảnh hai huynh đệ đổ máu sao?” Vẫn duy trì im lặng tuyệt vời, cuối cùng Hình phu nhân cũng lên tiếng đúng lúc sự việc sắp không thể cứu

vẫn được nữa.

Nghe tiếng ra lệnh, đám gia nô ào ào xông tới, vây quanh nhị thiếu gia.

“Các người bị làm sao đây? Bây giờ người dụ dỗ người con gái của ta là hấn, ta là người bị hại! Lôi ta làm gì? Lôi hấn kia kìa!” Bị bao vây không còn khe hở, Triệu Vĩnh An chỉ còn biết gào lên quát tháo.

Nghe vậy, đám gia nô nghĩ lại, chuyện đánh nhau chỉ một bên thì chẳng nhằm nhò gì, về nguyên tắc thì ngoài việc ngăn nhị thiếu gia lại cũng phải ngăn cả đại thiếu gia. Nhưng khi chúng nhìn sang, chỉ thấy đại thiếu gia vẫn quỳ như cũ, vô cùng bình tĩnh, dường như trận chiến này không có liên quan gì đến y.

Sự thực là, ngăn Triệu Vĩnh An là đủ rồi, không cần phải lãng phí thêm sức lực làm gì.

“Thôi được, hãy về phòng trước đi, chuyện này để ta nghĩ thêm đã.” Cuối cùng thì lão phu nhân đã hoàn toàn lấy lại được tinh thần. Bà không phải là người quá cổ hủ, không vì thể diện của Triệu gia trang mà ngăn cản chuyện uyên ương, hướng hồ, Vĩnh An đã viết quá nhiều thư từ hôn cho Hình Hoan rồi, theo lý thì quan hệ phu thê giữa hai người đã không còn từ lâu rồi.

Nhưng, sự thông thái của bà không thể toàn vẹn cho tất cả. Triệu gia trang có bao nhiêu họ hàng, chuyện đại loạn như thế này làm sao có thể báo lên trên? Người ngoài sẽ nhìn hai đứa nó như thế nào? Những dư luận ấy chúng có thể chịu đựng nổi không? Chỉ sợ tới lúc đó dù yêu thương đến mức nào cũng bị bào mòn đến hết.

Bà buộc phải nghĩ thật kỹ để có cách lưỡng toàn cho tất cả. Còn với Vĩnh An... con cái có cái phúc của riêng nó, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, bà không thể chen ngang tay. Nghĩ vậy, bà quay người đi, đỡ Hình phu nhân, “Bà thông gia, chuyện này lớn đây, chúng ta cần nói chuyện với nhau.”

Người ta thường nói từ hận mà thương, Hình Hoan dần dần hiểu ra rằng, hóa ra tâm trạng chuyển đổi tinh tế này không chỉ tồn tại đối với quan hệ nam nữ.

Ví dụ như, dần dần nàng có thiện cảm với Quản Hiệu Nhân.

Nàng từng ngưỡng mộ nụ cười của Hiệu Nhân, nụ cười cảm giác như rất ngọt, rất ngây thơ, dường như khắp thiên hạ cô ta là người hạnh phúc nhất.

Sau này Hình Hoan dần dần hiểu được, hóa ra người con gái chỉ cần được người mình yêu yêu thương chiều chuộng thì đều có thể có nụ cười như thế.

Có lẽ, Hiệu Nhân thực sự rất yêu Vĩnh An, bởi vậy lúc đó được chàng dung túng nên mới vui vẻ như vậy. Cũng chính vì tin tưởng rằng chàng sẽ đối xử với nàng như vậy mãi, nên mới ngang bướng muốn gì là đòi nấy.

Dù bây giờ bị đối xử như vậy cô ta vẫn có thể nói là làm.

Ngày ngày hôm sau, quả thật cô ta đã thả thần y ra, còn sai người mang miếng tinh thạch đến cho nàng.

Hình Hoan từng ngày đêm mơ ước tập trung được tất cả các mảnh tinh thạch, trị tận gốc bệnh hàn, nàng không muốn để mẫu thân phải gặp cảnh đầu bạc tiền đầu xanh. Nhưng nàng không thể ngờ rằng, có một ngày, khi giấc mơ đã thành hiện thực, nàng lại không thể cười nổi.

Nàng lặng lẽ hỏi chính lòng mình: Hình Hoan hỏi Hình Hoan, người đã làm tổn thương bao nhiêu người rồi, nói dối bao nhiêu lần, mới lấy được chúng?

Để bảo vệ mạng sống của mình, đã bỏ qua tình cảm của bao nhiêu người, ngày nào đó phải xuống âm phủ, e rằng cũng sẽ bị trừng phạt.

“Nhiều chuyện, nếu như ngay từ đầu không thử một lần, thì sau này nghĩ lại sẽ cảm thấy tiếc nuối. Nếu như đã thử rồi, dù quá trình có không như ý muốn, thì sau này nghĩ lại nó sẽ trở thành kinh nghiệm. Nàng tiếc nuối hay muốn tích lũy kinh nghiệm để tránh những tổn thương sau này?”

Giọng nói vô cùng triết lý vang lên sau tai nàng, nàng ngẩng mặt nhìn lên, Tịnh An đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng, không cam lòng nói, “Huynh lại biết muội đang nghĩ gì?”

“Không hiểu nàng thì làm sao trở thành đại sư của nàng được?” Y mỉm cười, đặt bát canh nóng lên bàn. “Húp canh đi.”

“Huynh nấu sao?” Hình Hoan dịch người ra, lúc này mới phát hiện trời đã tối, bữa tối còn chưa ăn, đúng là có cảm giác đói thật. Vừa mở nắp ra, mùi thơm ập vào mũi, nàng cười nũng nịu hỏi.

“Ừm, ta nấu cho mẫu thân, tiện thể dành cho nàng một phần.” Nói rồi, y vén tà áo ngồi xuống, để trống một nửa ghế, vỗ vỗ, “Ngồi xuống đây”.

“Làm, làm gì vậy...” Chỉ húp canh thôi, không cần thân mật thế chứ?

“Muốn ôm nàng.”

Câu trả lời đơn giản, nhưng với Hình Hoan, nó hơn hẳn những lời nói tình tứ nào khác, trái tim như muốn tan chảy ra. Nàng ngoan ngoãn đứng dậy, đi đến trước mặt y, ngồi xuống, thả lỏng tinh thần rồi dựa vào y.

“Nàng có biết Triệu gia trang có bao nhiêu họ hàng không?” Vừa hỏi, y vừa cầm thìa quấy quấy bát canh, múc một thìa đọi thổi nguội xong, mới đưa lên miệng nàng, dùng ánh mắt ra hiệu để nàng mở miệng ra.

Hình Hoan gật đầu, mở miệng, để mặc y đưa thìa canh vào miệng mình. Nàng không bệnh tật gì, không có vấn đề tay chân, tự mình cũng có thể uống được canh, cũng biết rằng làm như vậy là nũng nịu quá thể, nhưng nàng không từ chối tận hưởng cảm giác được y chiều chuộng. Cảm giác được người đàn ông hầu hạ như thế này, đây là lần đầu tiên nàng được nếm trải, hóa ra đúng là con người càng ngày càng tham lam.

“Vậy nàng có sợ không?” Người càng nhiều, có nghĩa là họ cần phải đối diện với những cặp mắt trắng dã càng nhiều. Những người đó nghĩ gì, y không quan tâm, nhưng Hình Hoan có chịu đựng nổi không, y rất quan tâm điều đó. Nếu như yêu nàng lại mang đến cho nàng càng nhiều nỗi giày vò thì y chắc chắn mình không thể tiếp tục nổi.

Nàng lắc đầu, không do dự, vô cùng kiên định.

“Dù Triệu gia trang không dung nạp chúng ta nữa, cùng ta đi khắp chân trời góc biển, không có nhà cố định, cũng không sợ chứ?”

“Vậy thì càng thích. Huynh là đại sư, muội là sư thái, chúng ta có thể hợp tác lừa đảo dọc đường để kiếm ăn.”

“Không còn quần áo lụa là, phải ngủ trong miếu hoang, rất kích thích sao?”

“Vậy thì sao được, sau này có con thì làm thế nào? Vậy sau này huynh đem hết bạc cho muội quản lý, muội rất biết cách lo liệu, tích góp đủ bạc, sẽ mua đất, xây nhà, nói không chừng đến lúc đó lại có thể trở thành trưởng thôn, vậy muội sẽ là phu nhân trưởng thôn...”

“Ta có nói với nàng là sẽ sinh con đâu? Nếu không nhớ nhầm, ta đã từng nghe có người nói là sẽ nấu cơm cho ta, sẽ cùng ta đi lừa gạt người khác, nếu như trên đường ta có gặp được người giống với vị hôn thê đã mất của ta thì muội cũng sẽ biết điều không làm phiền, không phá vỡ đường tình của ta.” Nàng cũng thật biết lập quy hoạch, bản lĩnh tạo niềm vui trong nỗi buồn của nàng khiến y thần phục.

“...” Nàng tức anh ách ngẩng mắt lên lườm y. Người đàn ông này luôn có cách để hủy diệt hi vọng của nàng, để nàng không dám hoang tưởng nữa. Đối xử tốt với nàng, liệu đó có phải vì thích, vì yêu, hay là như y đã nói với lão phu nhân vì ăn rồi thì phải đồ vớ? Hình Hoan không rõ, cũng không dám nghĩ nhiều.

Thấy điệu bộ giận dỗi của nàng, nụ cười của y càng thêm rạng ngời. Giơ tay lên cốc nhẹ lên trán nàng, sau đó ôm nàng chặt hơn, cằm tì lên đầu nàng, tản mạn chủ đề, “Nghe nói nàng cho thần y rất nhiều bạc, để hắn chữa trị cho Quân đại nhân?”

“Ừm.” Hình Hoan thản nhiên đáp lại, do dự trong lòng một lúc lâu rồi mới nói, “Nói nhỏ với huynh nhé, muội nghĩ bệnh đó của Quân đại nhân là do mầu thân của muội gây nên.”

“Đúng thế!”

“Hả?” Sao y lại khẳng định như vậy?

“Vì ta là người yếm trợ mà.” Câu nói này, y nói tỉnh bơ không hề cảm thấy áy náy.

“...” Hình Hoan chợt nhớ lại. Hôm đó, sau khi Quản đại nhân đến làm càn, mẫu thân đã ra khỏi nhà. Y nói rằng thời điểm nhạy cảm nàng không được ra ngoài, bèn tự đứng lên nói sẽ giúp nàng chăm sóc cho mẫu thân. Chăm sóc như vậy sao? Rốt cục ai hỗ trợ ai?

“Đó không phải là vấn đề lớn.” Chuyện xấu hổ ấy không cần cứ mang ra để bàn, tổn hại đến hình tượng của y, “Nghe nói nàng cho thần y rất nhiều bạc, và đều lấy từ phòng ta ra?”

“Ừm... chỗ muối không có! Mượn một ít không được sao?”

“Được!” Để người con gái của mình tiêu bạc của mình là chuyện đương nhiên không cần bàn, điểm này thì y không hề có ý kiến, vấn đề là...

“Nàng cũng không cần phải móc hết sạch bạc trong ngân quỹ riêng của ta chứ?” Nàng cũng biết lòng sục ghê, còn giỏi hơn cả mẫu thân của y! Y giấu trong tủ quần áo, không còn nữa; Giấu dưới chăn đệm, không còn nữa; Ngay cả giấu trong tất cũng không cánh mà bay!

“Muội có biết đâu, muội cứ thấy có bạc là lấy hết thôi. Huynh muốn đòi về à? Hết cả rồi, đều đưa cho thần y hết rồi mà.” Mẫu thân có nói, đàn ông không nên có tiền riêng, có rồi là lại đi chơi lêu lổng.

“...” Y cắn môi, nhăn mặt lại, nhìn nàng. Có biết đâu? Rõ ràng là cố ý. Bỗng y cảm thấy, thôi đời này coi như là hết, chắc không bao giờ dám nghĩ đến chuyện ăn chơi uống rượu nữa. Thỉnh thoảng có muốn cùng bạn bè đi nghe hát, uống rượu nhậu có lẽ cũng phải báo cáo hay xem tâm trạng của “sư tử”.

Ừm, đúng như những gì trước kia y nghĩ, tìm một người con gái để trói buộc bản thân là tự chuốc vạ vào thân, nhưng y vẫn cứ cam tâm tình nguyện.

“Nhị thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân...” Bên trong cảnh tượng đang nồng đượm tình ái, a hoàn không biết trước sau bỗng đột ngột xuất hiện, không cả gõ cửa.

Nhìn thấy cảnh ân ái trong phòng, a hoàn đỏ mặt, lại xấu hổ đi ra.

“Vào đi.” Tịnh An thả Hình Hoan ra, tỏ ra khó chịu đằng hắng một tiếng.

Đã bị phá hỏng tâm trạng rồi lại còn giả vờ chuồn đi làm gì?

“Nhưng, chuyện này...” Đại thiếu gia, ngài có thể lánh đi chỗ khác được không? Chuyện a hoàn muốn báo cáo có thể khiến ngài buồn chán hơn.

“Nói đi.” Rõ ràng Tịnh An không có tâm trạng trông a hoàn cứ muốn nói lại không dám nói.

Vậy thì thôi, nếu chủ nhân cứ muốn a hoàn nói thì a hoàn sẽ không khách khí nữa, “Chuyện đã đến nước này. Tổng quản phủ Nhậm công tử có báo, nói là nhị thiếu gia hôm nay gặp Nhậm công tử ở phố, hai người vừa gặp đã như quen thân từ lâu, liền về phủ họ Nhậm uống rượu, kết quả là nhị thiếu gia say mềm, đã bất tỉnh nhân sự. Điều quan trọng là, say thế rồi nhưng thiếu gia vẫn không chịu về, nhắc đi cũng không nhắc nổi, cứ nằng nặc đòi gặp nhị thiếu phu nhân, nói là nếu không gặp phu nhân thì sẽ chà đạp tất cả a hoàn trong phủ họ Nhậm. Cô nương tổng quản nói, nếu như phu nhân không đi gặp thì cô nương ấy sẽ làm cho phu nhân chết ngay trong biệt vườn.”

“Ta sẽ đi cùng muội.” Ngoài sức tưởng tượng của a hoàn, tâm trạng của đại thiếu gia không hề bị ảnh hưởng, ngược lại còn rất tỉnh táo quyết đoán đưa ra quyết định.

“Không cần đâu, để muội đi xem thế nào. Huynh ở nhà chăm sóc lão phu nhân và mẫu thân muội.” Hình Hoan vẫn rất tỉnh táo, ai biết Triệu Vĩnh An say đến mức nào, sau chuyện hôm qua, hai huynh đệ họ gặp nhau là như nước với lửa. Nhậm Vạn Ngân đã bị họ làm phiền nhiều quá rồi, nếu một lát nữa hai người họ gặp nhau, đánh nhau ngay tại phủ họ Nhậm thì sao?

Lần trước Triệu Tịnh An đập đồ cổ nhà họ, bạc còn chưa đền cho người ta, không khéo lại phải đền nữa...

“Ừm, đừng về muộn quá, có chuyện gì thì sai người về báo, ta sẽ đến đón hai người.”

Nghe câu nói này, ngay cả a hoàn là người ngoài cũng hiểu được nhị thiếu gia đã thua ở chỗ nào. Sự quan tâm, tin tưởng, trên đời này người con gái nào không động lòng cơ chứ? Nhưng đại thiếu gia, lúc này mà

khoan dung thì không được đâu, đại thiếu gia là một con sói, có đời nào sói lại tha cho con mồi ngay trên miệng.

-----oOo-----

Chương 21: Những gì thiếp đã làm chàng đều không nhìn thấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Có những thay đổi diễn ra trong im lặng.

Điều đó Hình Hoan càng tin sau khi đến phủ họ Nhậm, cô nương tổng quản tên gọi Bạch Liên Hoa không nhìn nàng bằng ánh mắt như mấy lần trước, ngược lại mặt mày tươi tỉnh hơn rất nhiều. Thậm chí sau khi dẫn nàng đến phòng khách còn rất cảm kích nói, “Nghe nói chuyện của cô nương và đại thiếu gia đã vỡ lở ra rồi? Như vậy thì tốt quá, nỗi đau dài chỉ bằng nỗi đau ngắn, loại đàn ông không biết trân trọng, chà đạp cô nương lâu như vậy còn cần làm gì? Cần phải đập hấn ra không thương tiếc. Mấy ngày nữa ta sẽ thành thân, cô nương và đại thiếu gia đến cùng uống rượu nhé.”

“...Thành, thành thân? Với ai?” Cô nương, thái độ của cô nương thay đổi nhanh chóng mặt? Chủ đề nói chuyện cũng đừng nhảy cóc nhanh thế?

“Hình như họ là họ Tiết.”

“Hình như ư?” Đó là câu trả lời sao?

“Ừm, là vậy, đợi khi nào làm xong thiếp mời ta sẽ cho người chuyển tới đại thiếu gia.” Bạch Liên Hoa không hề cảm thấy câu trả lời như vậy có gì bất thường, “Cô nương mau vào đi, có chuyện gì thì gọi to lên, ta đã sai người đứng ở ngoài trông.”

“Cảm ơn!”

“Không cần, là do đại thiếu gia dặn dò.”

“...” Triệu Tịnh An, chàng cũng lo nhiều chuyện quá đấy.

Hình Hoan bỗng có cảm giác như muốn khóc mà không khóc được, dù chạy đi đâu, nhất cử nhất động của nàng đều nằm trong lòng bàn tay của y.

Điều khá lạ là, cảm giác cuộc sống không hề có tự do như vậy lại không tồi chút nào.

“Ồi giời, mẹ ơi...” Hình Hoan đẩy mạnh cửa vào, không thể ngờ nổi Nhậm Vạn Ngân lại keo kiệt đến mức này, thấp một ngọn đèn có chết ai không! Nàng càng không thể ngờ tới là vừa mới bước một bước, đã giẫm phải bình rượu không vớt trên nền nhà. Nàng đưa hai tay ra giữ thăng bằng nhưng cuối cùng vẫn ngã nhào xuống đất, miệng kêu rên.

Thấy lạnh lạnh, bàn tay đau nhói, có lẽ bị rách da, liệu đây có phải là chưa ra trận đã thương tích đầy mình? Không nghĩ nhiều, nàng cố chống tay đứng lên, vừa mới vào được mấy bước, đã cảm thấy chân bị lồi lại.

Trong màn tối đen như mực, nàng vẫn ngốc nghếch quay đầu lại, nhìn thật rõ xem ai đang kéo nàng.

“Này này này, đừng kéo nữa, đau...” Rõ ràng là nàng không nhìn rõ mặt của đối phương, mặt nhăn nhó nhìn xuống đất, bị ai đó kéo mạnh về sau. Hình Hoan không thể thoát khỏi lực kéo mạnh ấy, đành lấy hai tay lôi bấp chân để chống lại.

“Lại đây uống rượu cùng ta.”

“Uống thì uống, không phải lôi.” Giọng nói quen thuộc khiến Hình Hoan đoán ra đó là ai, nàng thôi không cảnh giác nữa. Sau khi nghe nói vậy chàng thả lỏng tay ra, nàng lật đật bò dậy, dần dần quen với bóng tối trong phòng. Thấp thoáng nhìn được dáng hình của chàng, nàng ngồi xuống cạnh chàng, giằng lấy bình rượu trong tay chàng, “Chàng uống bao nhiêu rồi?”

“Liên quan gì đến nàng?”

“VẬY... CHÚNG TA VỀ NHÀ, ĐƯỢC KHÔNG?”

Hình Hoan cảm thấy rõ ràng chàng khựng người lại, trầm mặc một lúc lâu sau đó mới đáp lời, “Nàng là cái thá gì cơ chứ, ông nội ta đây sao phải về cùng với nàng... Ừm, mẹ nó chứ, đi tìm người con gái lăng lòn ngoại tình kia về đây cho ta!”

“Chàng tìm cô ta có việc gì?” Trong bóng tối, Hình Hoan nghiêng đầu khẽ chau mày suy nghĩ.

“Muốn nói rất nhiều với cô ta...” Nói rồi, đầu chàng dần dần đổ xuống, tiện thể gục luôn lên vai nàng, cảm thấy nàng định né tránh, chàng cố tình lấy tay giữ chặt nàng lại, rồi tiếp tục tự nói một mình, “Ta nghĩ rồi, ta có thể không để tâm đến chuyện của nàng ta với huynh ta, con người ta chẳng ai là không có lỗi lầm. Ừm, chỉ cần nàng đồng ý, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, ta sẽ không viết thư từ hôn nữa... sẽ thay bằng thư tình, nàng ấy muốn bao nhiêu ta sẽ viết bấy nhiêu. Ta cũng sẽ không dây dưa gì với người con gái khác nữa, hồng nhan tri kỷ gì gì thì cũng không cần nốt... Ô đúng rồi, mẫu thân nói nàng ấy muốn có con, ta sẽ cùng nàng ấy sinh thật nhiều con cho nàng chơi với chúng. Những gì huynh ta có thể cho, ta cũng có thể.”

“Dù có đóng giả y xì chàng cũng không thể là huynh mình được.” Hình Hoan cúi mặt, kéo kéo áo xộc xệch của mình, lẩm bẩm.

Câu nói này khiến Triệu Vĩnh An im lặng hồi lâu, sự hoài nghi dần dần lan tỏa trong tim chàng, cuối cùng chàng buột miệng hỏi, “Nàng có từng thích ta không?”

“Bây giờ hỏi câu này chẳng phải là thừa sao?” Hình Hoan mỉm cười hỏi lại. Đã từng thích thì đã sao? Có thể quay trở lại năm tháng và tâm trạng ngày mới được gả về nhà họ Triệu sao?

“Ha, thừa ư? Với ta nó rất quan trọng. Ta rất nghi ngờ không biết người nàng yêu là tướng công hay là cá nhân ta?” Chàng muốn biết, cuối cùng là do bản thân chàng không biết quý trọng nên bỏ qua cơ hội hay là trái tim Hình Hoan chưa từng dừng lại nơi chàng. Dù khi đã hiểu ra tất cả thì có một số chuyện cũng không thể thay đổi được gì, nhưng Vĩnh An chỉ muốn chết cho rõ ràng.

“Chàng vốn không say đúng không?”

Ngoài dự đoán của Vĩnh An, Hình Hoan bỗng không trả lời mà hỏi lại. Tuy là câu hỏi, nhưng giọng nàng nói rất chắc chắn. Chàng lặng người giây lát, hỏi: “Sao nàng biết...”

“Vì thiếp đã gọi chàng là “tướng công” hai năm rồi, làm gì có nương tử nào không hiểu phu quân của mình? Nhưng chàng đã từng hiểu thiếp bao giờ chưa? Chàng chê thiếp xấu xí, đáng xấu hổ, thấy thiếp vừa ngốc vừa vô dụng, chỉ biết sống dựa vào chàng. Nhưng Triệu Vĩnh An, chàng có biết với một người con gái, chỉ khi toàn tâm toàn ý thích một người, mới dựa dẫm vô điều kiện vào người đó. Thiếp đã từng thích chàng như vậy, không chỉ chàng là phu quân của thiếp mà còn vì chàng là chàng.”

“Những lời này tại sao trước kia nàng không bao giờ nói?” Chàng hơi bàng hoàng lên tiếng hỏi.

Tại sao trước kia không nói? Hình Hoan bất giác cười thầm trong tim, trước kia, họ đã từng có cơ hội để ngồi nói chuyện tâm sự như thế này bao giờ chưa? Thậm chí chàng còn không muốn nhìn nàng.

Nàng hít thở thật sâu, nhắm mắt lại, dường như đang kể một câu chuyện rất xưa, giọng trầm trầm, “Đêm tân hôn giây phút được chàng vén tấm khăn che mặt lên, trong lòng thiếp nghĩ tại sao lại có người đàn ông đẹp trai đến vậy, khuôn mặt ấy có ngấm cả đời cũng không biết chán, sau này sáng nào tỉnh dậy cũng được nhìn thấy chàng thật là hạnh phúc! Nhưng thiếp không có phúc được chung chăn gối với chàng, ngay cả việc nghe chàng nói một câu chào buổi sáng cũng là một điều xa xỉ. Khi lần đầu tiên nấu cơm cho chàng, thiếp lặng lẽ ghi nhớ sở thích của chàng, cải thiện từng chút từng chút một vì chàng, chỉ có điều chàng chưa bao giờ quan tâm đến những điều đó.”

“...” Chàng dần dần im bật, thấp thoáng trong bóng tối ánh mắt chàng nhuốm màu cô tịch, không nói gì, lặng lẽ ngồi nghe chàng kể về vô số những điều ngọt ngào mà chính tay chàng đã đẩy ra suốt hai năm qua.

“Lần đầu tiên thiếp đợi chàng về ở cửa, tâm trạng rối bời, đợi mãi vẫn không có tin tức gì của chàng, sợ chàng có chuyện gì. Nghĩ nếu không có chàng, sau này sẽ cô độc sống một mình, mãi sau chàng mới về, nhìn thấy chàng bước vào cổng, giây phút ấy, xúc động đến mức muốn khóc, bỗng chợt cảm thấy thật yên lòng, nhưng chàng trả lại cho thiếp thư từ hôn. Khi thiếp làm bội kiếm cho chàng, cứ nghĩ rằng lần này chàng sẽ

không chê bai nữa, sau khi treo lên kiếm, mỗi lần dùng đến kiếm không chừng chàng sẽ nhớ đến thiếp, dù là ghét bỏ cũng được, chí ít thì cũng là ghét, nhưng chàng lại tặng nó cho Quân Hiệu Nhân cô nương.”

“...” Bội kiếm? Chàng thật sự đã khôn nạn vậy sao, thậm chí còn không nhớ có thứ đó tồn tại. Mỗi lần đến tìm chàng, Hiệu Nhân thích cái gì là đòi thành của mình, chàng cũng chưa bao giờ nghĩ những thứ đồ đó lại chứa đựng tâm huyết của nàng qua từng mũi kim sợi chỉ.

“Triệu Vĩnh An, thiếp không nợ chàng, cũng không có lỗi với chàng, những gì thiếp làm chàng không nhận ra. Giờ chàng chỉ trích thiếp yêu quá hời hợt, không ở nguyên đó đợi chàng, không thấy buồn cười sao? Từ đầu đến cuối, chàng đã bao giờ quan tâm xem thiếp nghĩ thế nào không? Trái tim của thiếp cũng biết đau, biết lạnh, biết thay đổi.” Nàng nói liền một mạch rất nhiều điều, những lời cứ giấu trong tim suốt hai năm qua.

“Xin lỗi...” Tiếng xin lỗi ấy, chàng nói rất nhẹ, giống như một tiếng thở dài.

“Sao phải xin lỗi thiếp, người thay lòng đổi dạ là thiếp.”

Hừ, nàng còn rất dũng cảm nhận lỗi về mình, có thật là vì đại ca của chàng, tội gì nàng cũng chịu gánh vác không? Đó là chuyện của họ, theo lý chàng không nên nói nhiều, nên chúc phúc để tự mình trị vết thương, nhưng Vĩnh An vẫn lo lắng, “Huynh ấy thật sự đáng để nàng như vậy không? Nàng không sợ huynh ta hết bốc đồng lại diễn lại trò bỏ đi của hai năm trước sao?”

“Thiếp không biết... nhưng không thử một lần thì mãi mãi không biết thế nào...” Như Tịnh An đã nói, có những chuyện nếu không thử một lần sau này nhớ lại sẽ chỉ biết nuối tiếc không thể bù đắp; Nếu như thử rồi, dù có bị thương cả đời, thì cũng là thật với lòng mình.

“Huynh ấy biết bệnh của nàng không?”

“Thiếp nghĩ lão phu nhân không nói với huynh ấy.” Y chưa từng hỏi đến, chỉ biết nàng rất muốn có mấy mảnh tinh thạch ấy, liền chẳng hỏi han gì giúp nàng tìm.

“Vậy còn nàng, tại sao không nói với huynh ấy?”

“Tĩnh thạch đã tìm đủ rồi, không biết chừng bệnh của thiếp có thể chữa khỏi, cần gì phải nói nữa.” Thực tế là nàng cũng không chắc chắn Tĩnh An có yêu nàng không. Nhưng Hình Hoan biết, tình yêu nàng cần là tình yêu thuần túy, không tạp chất, cũng giống như trước đây không muốn nói chuyện này cho Vĩnh An, vì ở lại vì thương cảm, nàng không cần.

Chàng lặng lẽ, nhắm mắt nhìn nàng hồi lâu, tuy không nhìn rõ vẻ mặt của nàng lúc này, nhưng Vĩnh An vẫn cảm nhận được sự kiên cường ấy. Giấy lát sau, chàng nói: “Ta thật là mù mắt mới nghĩ rằng nàng không có chủ kiến, không độc lập.”

“Chuyện chàng không thấy còn nhiều lắm. Thế nào, có hối hận vì đã bỏ qua một viên ngọc quý không?”

“Nàng còn phải đợi xem, còn chưa biết là ai bỏ qua viên ngọc quý. Ta cảnh cáo cho nàng, lần này nàng nợ ta, sau này nếu bị huynh ta đá, thì đừng có đến khóc lóc với ta, ta quyết sẽ không quay lại ăn đồ thừa đâu.”

“Đầu óc toàn bã đậu ta mới khóc lóc với chàng.” Làm ơn, chí khí tôi thiếu đó nàng vẫn còn.

“Nếu quả thực không tìm được ai để được an ủi thì ta cũng cũng có thể chịu thiệt một chút, nhân phẩm nàng kém thế, cũng chẳng có bạn bè gì nhiều.”

“Thôi đi, có thời gian lo lắng cho thiếp chi bằng nghĩ xem mình nên làm thế nào.”

“Ta làm sao?”

“Hiều Nhàn muội muội của chàng đó. Không nên đắc tội với con gái, chị cả giang hồ thích bắt người đi báo quan thì càng không được đắc tội, chàng cứ đợi đấy.”

“Xì, đùa à! Ta lại sợ muội ta? Ha ha ha ta lại sợ muội ta ư?”

“...” Không sợ thì không sợ, cần phải nhấn mạnh như thế làm gì?

Những người quen Hình Hoan và Vĩnh An e rằng không thể ngờ một ngày hai người họ có thể không chỉ vai kề vai tâm sự cùng nhau mà còn đầu khầu như thế.

Nếu ngay từ lúc mới gặp đã tự nhiên như vậy, không nơm nớp lo sợ, câu toàn như thế... tất cả liệu sẽ khác?

Nhưng tiếc là không có nếu.

Tối hôm đó họ nói chuyện rất lâu. Theo như Triệu Vĩnh An nói, sở dĩ chàng giả vờ say, là muốn được nói chuyện bình thường với nàng mà không có ai ở bên cạnh, tuyệt đối không nghĩ rằng mượn rượu để hành hung, thật là như vậy!

Tất cả dường như có xu hướng sau cơn mưa trời lại sáng.

Vĩnh An thích cố ý trêu đùa Hình Hoan trước mặt Tịnh An, nói những lời mật ngọt khiến người nghe dễ hiểu lầm, nhìn đại ca vốn luôn lạnh lẽo bình tĩnh phải ghen tức, mặt biến sắc, dường như trở thành con đường để chàng xả tức.

Bên kia, lão phu nhân gửi thư cho họ hàng họ Triệu, đặc biệt nhắc tới chuyện Vĩnh An từ hôn. Nghĩ rằng nếu Hình Hoan không còn là nhị thiếu gia nhà họ Triệu nữa, thì mối quan hệ giữa đại bá và sư muội sẽ không còn tồn tại. Chỉ có điều để Hình Hoan lại gả cho nhà họ Triệu lần nữa, thoát cái trở thành đại thiếu phu nhân, thì thực là chuyện khó, trong quan niệm truyền thống dù không còn quan hệ hôn nhân thì e rằng cũng khó đường đường chính chính cưới gả.

Lẽ nào lại để hai người vụng trộm cả đời? Không thể nào, chưa nói đến chuyện họ Triệu nợ nhà họ Hình từ trước, chỉ riêng biểu hiện ngoan hiền của Hình Hoan trong suốt hai năm nay cũng đủ để lão phu nhân không nỡ làm nàng bị thiệt thòi.

Chuyện này chưa có cách giải quyết, chuyện càng khiến người ta phải lưu tâm lại đến.

Hôm đó, Hình Hoan dùng xong bữa trưa, pha trà, tự tay làm điểm tâm, bước vào phòng khách thấy Tịnh An đang neho mày xem một thứ gì đó trong tay, nàng bất giác cũng neho mày theo. Bỏ đĩa trên tay xuống, nàng

hiếu kỳ hỏi nhẹ, “Sao vậy, huynh xem gì vậy?”

“Ồ, không có gì, là thiệp mời đám cưới của Bạch tổng quản.” Sau khi phe phẩy tấm thiệp hồng trong tay, y hơi nhếch mép, nhét đồ vào trong túi áo, liền đứng dậy, “Ta ra ngoài một lát.” Nói một câu rồi không để Hình Hoan kịp phản ứng gì y đã bước chân ra cổng.

“Nhưng...” Hình Hoan hựt hắng định nói gì, nhưng nghĩ có lẽ y có chuyện gì gấp thật nên cũng không dám nín lại.

Không ngờ là mới đi được vài bước, Triệu Tịnh An bỗng lại quay lại, đưa tay ôm gáy nàng để nàng lại gần mình, môi mềm ấn lên trán nàng, nụ hôn khe khẽ lướt nhẹ kèm theo nụ cười mê hoặc của y khiến nàng đỏ mặt.

“Đợi ta về, chúng ta sẽ bàn xem nên tặng Bạch tổng quản quà gì.”

“Ừm, nhớ về sớm.”

Tịnh An gật gật đầu, bung cả đĩa điểm tâm đi ra ngoài. Năm bắt được vẻ ngơ ngác của nàng, y mới ngoái lại giải thích, “Thứ nàng làm, dù bạn đến đâu ta cũng phải ăn.”

“Phù, đáng ghét...” Đứng ngẩn tại chỗ hồi lâu Hình Hoan mới sức hoàn hồn, nàng mỉm cười, kèm theo tiếng mắng yêu ngọt ngào.

Đáng tiếc, tâm trạng vui vẻ của nàng không duy trì được lâu. Ngẩng mặt lên đã thấy Vĩnh An dìu mẫu thân và lão phu nhân vội vàng từ cửa đi vào, Hình Hoan hiếu kỳ nghiêng nhìn, định chạy theo hỏi chuyện.

Từ xa, thấy ngoài cửa bao vây rất nhiều người, dường như tất cả kẻ hầu người hạ của biệt vườn đều tập trung ở đó, họ vây mấy vòng kín mít, thậm chí nàng không tìm được chỗ để chui vào, thế là nàng đành ở hành lang nhìn vọng ra. Bên cạnh cổng có người đứng, đó chính là Quản đại nhân? Hình Hoan kinh ngạc trong giây lát, xem ra thần y quả là có bản lĩnh thật.

Cách quá xa nên Hình Hoan không nghe rõ ông ta đang nói cái gì, chỉ thấy Vĩnh An sững người ra, đến khi Quản đại nhân cười đắc ý cất cao giọng nói: “Nhị thiếu gia, còn không mau khấu tạ long ân?”

Vậy là, cả loạt người rào rào tạ ân, cao giọng nói vạn tuế.

Đến khi đám người giải tán gần hết, Hình Hoan len lên trên, mới thấy rằng sắc mặt của Vĩnh An và lão phu nhân đều không bình thường, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tiên hoàng từng ban cho cha ta một thanh kiếm.” Chàng thất sắc trả lời.

“Ừm, sao vậy?” Thanh kiếm đó Hình Hoan đã từng nghe qua.

Nghe nói lai lịch của nó rất hoang đường. Lão gia phụng mệnh triều đình đúc một bảo kiếm, ban đầu tiên hoàng định ban kiếm đó cho thừa tướng khi đó, không ngờ khi đưa kiếm vào cung, gặp phải thích khách. Tương truyền khi đó Triệu lão gia anh dũng, giết chết đám thích khách chỉ bằng một kiếm, sau được biết đó là người thừa tướng phái đi. Vậy là, Tiên hoàng nổi giận lôi đình, ban kiếm đó lại cho Triệu lão gia, tất cả mọi người không ai dám ho he gì, vì người ta có công hộ giá mà.

“Cha và tiên hoàng có hẹn ước, cứ cách mười năm, phải mang kiếm vào cung gặp mặt.” Hẹn ước này tiên hoàng cũng không có lý do gì đặc biệt, chỉ là tiên hoàng muốn nghe cha tâm sự, nên mới tìm một cái cớ hoang đường như thế. Chỉ có điều thánh thượng bây giờ và nhà họ Triệu không có bất kỳ mối quan hệ gì, chuyện này cũng trở thành quy định thường lệ, giống như đế hoàng thượng xem kiếm, để đảm bảo bảo kiếm vẫn bình an vô sự, Triệu gia trang rất tôn trọng tiên hoàng, dù là người trong giang hồ nhưng không hề có tư tưởng tạo phản.

“Vậy cũng chẳng phải là chuyện xấu gì?” Chẳng phải mang kiếm vào cung đi một vòng, tại sao ai nấy đều như bị chém cả nhà vậy?

“Nhưng, kiếm đó... mất rồi...”

-----oOo-----

Chương 22: Triệu Tịnh An, khi chàng cười trông cũng rất đẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiểm mất rồi...

Theo như Triệu Vĩnh An nói, kiếm bị mất trong lần bị trộm kiếm sau ngày họ thành thân không lâu.

Cũng có nghĩa là, năm đó vụ mất trộm kiếm là có thật, không phải là do Vĩnh An muốn tiếp cận Hiếu Nhân cô nương nên tự biên tự diễn sao?

Rõ ràng là bây giờ không phải là lúc nói những chuyện đó.

“Hẹn mười năm, chẳng phải là sang năm mới đến sao?” Hình phu nhân nhớ, một năm sau khi lão phu nhân tìm thấy hai mẹ con họ đã từng mang kiếm vào cung một lần, khi đó tiên hoàng còn sống, đến này cũng mới có chín năm.

“Con nghĩ, có liên quan đến Quân Hiếu Nhân, năm đó vụ mất trộm kiếm con có đến nhờ muội ấy giúp đỡ, muội ấy biết rằng thanh kiếm đó đã bị mất.” Vĩnh An khổ sở cười ngược. Thảo nào người ta nói người càng hiểu bạn thì làm bạn bị thương càng sâu, vì đối phương đã quá rõ tất cả những điểm yếu của bạn. Không còn nghi ngờ gì nữa, Quân Hiếu Nhân rất hiểu chàng, muội ta nói hận chàng, hận tất cả người nhà họ Triệu, liền ra tay thẳng thừng.

“Toàn là họa do con gây nên! Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, giang hồ và triều đình là hai phe! Con... con, con lại nói chuyện lớn như vậy với nó...”

“Lão phu nhân, chuyện đã đến nước này, trách cứ Vĩnh An cũng không thay đổi được gì. Cuối tháng mới phải vào cung, hay làm lại một thanh kiếm mới giống hệt như thế, không biết chừng có thể qua được ải này?” Thấy lão phu nhân sắp phát điên lên, Hình Hoan vội khuyên ngăn.

“Chẳng có tác dụng gì, khi đó lão gia chế tác thanh kiếm đó đã dốc không biết bao nhiêu tâm huyết, dùng nguyên liệu đặc biệt, sao có thể nói làm là làm được.”

Lão phu nhân lặng người đi, ngồi ủ rũ trên ghế.

“Cần nguyên liệu như thế nào?” Hình Hoan vẫn cố hỏi, dù thế nào cũng phải thử xem thế nào, vậy còn hơn là ngồi chờ chết.

Nghe vậy lão phu nhân định nói gì rồi lại thôi, lén nhìn sang Hình Hoan.

Ánh mắt không bình thường ấy khiến Hình Hoan nhạy cảm lạnh người đi. Trong trí não nổi lên suy đoán, nàng cố để giọng nói của mình nghe vẻ như bình tĩnh, hỏi để xác nhận: “Là tinh thạch sao?”

“...Trời ạ, không phải! Sao có thể là tinh thạch được chứ! Con đừng có nghĩ lung tung, lão gia làm kiếm thường rất tùy ý, năm đó ông ý dùng nguyên liệu để đúc kiếm ngay cả ta cũng không rõ, dùng nguyên liệu gì đây... ồ, ta cũng không biết, nói tóm lại không phải là tinh thạch. Thôi đi thôi đi, mọi người đi làm việc của mình đi, để ta nghĩ xem có cách gì hay không...”

Lão phu nhân lớn tiếng phủ nhận chắc chắn, nhưng càng như vậy, càng khiến Hình Hoan muốn biết rõ hơn.

Nàng nghe vậy, nghe lời không làm phiền nữa, nhưng trong lòng vẫn không yên được.

“Mẫu thân ta đã chẳng nói là không phải rồi sao, nàng còn đoán già đoán non cái gì?” Cảm nhận được sự hoang mang của Hình Hoan, sau khi rời khỏi phòng khách, Vĩnh An chợt giơ tay đập vào đầu nàng.

Bị đau, Hình Hoan xoa xoa phía sau đầu, lạnh lùng hỏi: “Huynh của chàng biết chuyện kiếm bị mất không?”

“Huynh ấy... hừm, có biết.” Chàng lạnh người đi, trông không được tự nhiên, nói thêm, “Nàng cũng biết huynh ấy, tuy hai năm nay lưu lạc ở bên ngoài, nhưng không có chuyện gì giấu được huynh ấy.”

“Đúng thế.” Hình Hoan cười ngượng, gật đầu, “Thiếp về phòng trước.”

Nàng giấu giếm tâm trạng rất giỏi, ít nhất thì Triệu Vĩnh An cũng không thấy có gì bất thường.

Chỉ mình Hình Hoan biết rằng, suy đoán của nàng dường như được khẳng định chắc chắn. Nhớ lại từng chút từng chút từ ngày quen với Tịnh An, rõ ràng là nàng luôn đánh giá quá cao bản thân mình, cứ nghĩ rằng y đang giúp nàng tìm tinh thạch, nhưng sự thực thì sao? Y từng nói

đã đến phủ họ Quản ở Kỳ Châu lục tìm mấy lần, chính vì thế mà gây mối thù với Quản Hiều Nhân, lúc đó y vẫn chưa quen nàng, chắc không thể nào dựa vào quan sát thiên tượng mà đoán biết được chuyện sau này chứ?

Điều đó đủ để chứng minh rằng, y cũng vẫn đi tìm các mảnh tinh thạch, bởi vậy mới biết nhiều về chúng giống nàng như thế.

Nhưng Triệu Tịnh An tìm những thứ đó để làm gì? Đáp án đã quá rõ ràng.

Mãi đến tận khuya Triệu Tịnh An mới đánh xe ngựa về đến phủ.

Nô gia mang đèn ra đón, nhanh chóng nhận thấy hôm nay đại thiếu gia tinh thần không được tốt, không cười đùa với họ như ngày thường, thậm chí nụ cười thường trực trên môi cũng không còn.

Y mím chặt môi, bước đi nhanh, đặng đặng khí thế xông vào trong biệt vườn.

Y không nói với Hình Hoan, thực ra chiều nay trong bức thiệp mời còn có một lá thư báo tin.

Kỳ thực bức thư đó cũng không có gì là bất thường, chỉ là mấy người bạn lâu ngày không gặp nhau mời nhau đi uống trà.

Nhưng uống rồi lại vỡ lẽ ra một thông tin khiến Tịnh An buồn lòng – từ nhỏ Hình Hoan đã mắc chứng bệnh hàn, mạng không giữ được lâu.

Từng rất hời hợt nói nàng là “ma đoán mệnh”, sau khi yêu nàng rồi nó trở thành ác mộng khiến y lo lắng hàng ngày. Đã bao nhiêu lần, y hi vọng học thuật của mình không cao, hôm đó xem vận tay cho nàng đã xem sai.

Tại sao Hình Hoan lại phải cố hết sức để tìm chỗ tinh thạch đó? Nàng không nói, y cũng chẳng muốn hỏi, nhưng nhờ người đi điều tra giúp. Đây là lần đầu tiên chàng phải vận dụng đến tất cả mối quan hệ quen biết của mình chỉ để hiểu một người con gái. Y cũng biết hành vi đào bới chuyện riêng của người khác như vậy là không tốt nhưng y không hối hận.

Giả sử như y không điều tra được, nàng sẽ giấu y đến bao giờ? Đến khi bệnh của nàng đã ăn vào tâm can, không còn thuốc chữa nữa hay sao?

Nàng có quyền gì tự ý quyết định chuyện sinh tử của mình như vậy sau khi đã yêu y?

Ngay lúc đó lại nghe tin hoàng thượng cho hiệu triệu Triệu gia trang cuối tháng phải mang kiếm vào cung hưởng yến tiệc, một loạt những phiền phức ngoài sức tưởng tượng ập tới, khiến y phải lo hết chuyện này đến chuyện khác, chỉ muốn ôm chặt lấy nàng, chắc chắn một điều rằng nàng không mất tích, mãi mãi không...

“Ý? Đại thiếu gia, ngài đến tìm thiếu phu nhân? Hôm nay phu nhân ngủ sớm, giờ muộn rồi, sợ...” A hoàn canh đêm đang ngồi ngủ gật ở bậc thềm trước nhà, nhưng tiếng bước đi của đại thiếu gia quá lớn, khiến a chợt tỉnh giấc.

A hoàn nói chưa hết lời, Tịnh An đã cắt ngang, “Đi ra!”

“...” A hoàn biết điều im bặt. Thật chẳng ra sao, hôm nay người trong biệt vườn như ăn phải thuốc súng, mặt ai trông cũng đáng ghét.

Rầm!

Tịnh An vẫn không chịu tuân thủ quy tắc như mọi khi, bước lên thềm, đập mạnh tung cửa ra. Y giật đèn lồng trong tay a hoàn, bước vào trong phòng tối om.

Thấy vậy, a hoàn vội đi theo sát y để đốt đèn.

“Nàng đâu?” Trong phòng, chiếc giường trống không, khiến Tịnh An lặng người đi, lập tức quay người hỏi a hoàn ở ngay sau.

“Đang ngủ...” Thấy cảnh trong phòng, a hoàn cứng lưỡi không nói được gì thêm.

“Người canh đêm cái kiểu gì? Người to như thế cũng không canh nổi?”

“...” Đại thiếu gia chưa bao giờ gào thét lên như thế, càng không bao giờ

mắng mỏ người hầu, bởi vậy, đến đưa ngọc cũng thấy rằng quả thực y đang tức điên lên. Lúc này, nói ít đi là thông minh nhất, nhưng khi nhìn thấy có gì đó ở trên bàn, a hoàn không kìm được nói, “Đại, đại thiếu gia, ở kia có một bức thư...”

Quả nhiên, câu nói đã khiến Tịnh An đề ý, cũng tạm thời khiến y hạ hỏa.

Y nín thở, tập trung ánh mắt vào chiếc hộp nhỏ đề lên một bức thư, động tác đơn giản là mở chiếc hộp lên dường như đã lấy hết tâm lực của y. Cuối cùng, đúng như y nghĩ, trong hộp là ba mảnh tinh thạch, chúng dường như ghi lại từng giây từng phút từ khi họ quen nhau đến nay.

Tịnh An nhắm mắt, lặng lẽ mở bức thư ra.

Trong thư chỉ có một câu, khiến y lòng đau như cắt, đau đớn muốn nhếch khóe miệng lên nhưng không thể tìm lại nụ cười vốn có.

Triệu Tịnh An, khi chàng cười trông cũng rất đẹp.

Vậy sao? Nếu đã vậy tại sao không để nụ cười của y được lâu hơn?

Tại sao không hỏi ý kiến y đã quyết định như vậy?

Tại sao không tin y có thể tìm ra cách vẹn cả đôi đường?

Lần này, chuyện Hình Hoan bỏ đi, dường như chẳng cần nói gì cũng đã được mẫu thân đồng thuận.

Mẫu thân nói, đánh mất thanh bảo kiếm đó rất nghiêm trọng, nếu như có ai đó cố ý hãm hại, có thể tăng đến mức tội âm mưu tạo phản, chém đầu cả nhà.

Hình Hoan không biết quy định pháp luật, cũng chẳng thể làm gì nhiều. Nàng biết rằng có đem tất cả tinh thạch đã thu thập được đưa cho lão phu nhân bà cũng sẽ không nhận. Vậy cách tốt nhất có thể làm là chẳng làm gì, để lại tinh thạch và bỏ đi mất tích. Không chỉ vì Tịnh An, còn vì tất cả người nhà họ Triệu.

Nàng không thể vì cứu lấy thân mình mà hại bao nhiêu con người khác. Nếu như vậy, dù nàng có tiếp tục sống, trong lòng cũng không yên tâm.

Không giống với lần bỏ nhà ra đi trước kia, lần này nàng có mẫu thân đi cùng, Hình Hoan không bị lạc đường nữa, cũng không phải lo kiếm ăn dọc đường đi. Lần này, họ đi rất thuận lợi, mẫu thân vẫn ít nói như mọi khi, không đến nửa tháng, họ đã trở về đến Kỳ Châu.

Không thể về quê cũ được, sợ sẽ bị tìm ra nhanh chóng.

Mẫu thân thuê một căn nhà ở gần Triệu gia trang, nói rằng nếu ở gần thế thì họ sẽ không tìm đến. Nàng còn có thể nhìn Tịnh An từ xa, đảm bảo họ vẫn bình yên vô sự qua được nạn này, đảm bảo y vẫn sống tốt hay không.

Hình Hoan biết rằng, mẫu thân cũng là nghĩ cho nàng, nhưng... dù y có sống tốt hay không nàng cũng không vui lòng.

“Hình cô nương, tâm trạng là một trong những yếu tố ảnh hưởng đến tình trạng bệnh tật, gần đây càng ngày cô nương càng yếu hơn, là do quá u sầu, có cần ta tìm chị em giang hồ đến hát cho cô nương nghe?”

Tiếng gì vậy? Ai đang nói? Hình Hoan giơng tai lên, run rẩy thò đầu ra từ trong ba lớp chăn. Đúng là gần đây cơ thể nàng rất yếu, cũng không biết là do thời tiết cuối thu hay là sắp đến ngày phải chết, nói tóm lại là sợ lạnh hơn trước kia, dường như không rời ổ ấm được.

Nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt đang đứng ở cạnh giường, Hình Hoan nhảy chồm dậy như gặp phải ma, “Sao người lại ở đây?”

“Ta là thần y mà, nghe nói Hình phu nhân đã đặt quan tài rồi, ta sao có thể không xuất hiện? Ngộ nhỡ chữa khỏi cho cô nương, thì sẽ thêm được một bệnh án cải tử hoàn sinh!” Nói rồi, thần y đặt hộp đồ nghề xuống, xếp gối kê tay để bắt mạch ra đúng kiêu, vỗ vỗ, ra hiệu cho nàng chìa tay ra, để hắn bắt mạch khám bệnh.

“...” Mẫu thân đã đặt quan tài rồi sao? Mẫu thân, mẫu thân cũng thật điềm tĩnh quá! Chưa thấy mẫu thân khóc giọt nước mắt nào, vậy mà đã đi đặt quan tài để ai cũng biết chuyện thế này? Hình Hoan thần thờ thò tay ra, cho thần y xem mạch. Nàng thều thào nói, “Ta nói rồi, có phải người có đại pháp hồi thành không, tại sao thoát ần thoát hiện vậy?” Nàng và mẫu thân mới về có bao lâu, chưa đến một tháng, thế mà hắn đã

tìm đến nhà. Nói như vậy chưa biết chừng Tịnh An cũng biết tung tích của nàng rồi?

“Cô nương yên tâm, nhân sĩ giang hồ chúng tôi xưa nay miệng kín như bưng, ta chưa hề nói về tung tích của cô nương với đại sư.”

Họ có ở chung trong một chốn giang hồ không vậy? Miệng kín như bưng? Hừ! Chuyện nhỏ như con thỏ cũng đã truyền cho nhau ai cũng phải biết, vậy mà còn ra vẻ nghĩa khí giang hồ.

“Ôi, Hình cô nương...”

“Người định nói người đã cố hết sức rồi, chuyện để tự nhiên nó đến?” Hình Hoan quay đầu nhưng không cảm thấy thất vọng, từ khi trở về Kỳ Châu, nàng cũng không nghĩ mình có thể sống lâu dài nữa.

“Muốn chúc mừng cô nương, cô nương có mạch hỉ.”

“Này, người đùa gì thế, người bắt kị rồi hăng nói. Mạch hỉ cái gì? Sao có thể một tôi đã... Người lại đến đây để đòi bạc sao? Tiếp theo có phải muốn ta mua thuốc an thai hoặc thuốc phá thai, cắt, cắt, cắt ngay! Có biết thương người không vậy, người ta đã sắp chết rồi, còn đùa được sao!”

“Quá đáng quá, Hình cô nương, cô nương có thể nghi ngờ chữ tín của ta nhưng không được nghi ngờ tố chất chuyên nghiệp của ta. Mạch này của cô nương chắc chắn là đã có thai, cô nương cứ bình tĩnh nằm xuống, đừng để động đến thai nhi. Ồ, cũng phải nói luôn, đứa trẻ này có nên giữ lại hay không là một vấn đề, sức khỏe cô nương quá yếu, bệnh cũng phải chữa khỏi, sợ sẽ ảnh hưởng đến thai. Hay là, cô nương tính xem mua thuốc phá thai của ta, đảm bảo không đau đớn.”

Hắn vẫn cố gắng quảng cáo, nhưng không hiểu sao, Hình Hoan vẫn rất tin.

Không thể huyền hoặc thế được? Vẫn còn nhớ rõ, trước khi rời khỏi Kỳ Châu cùng Vĩnh An vào kinh thành, lão phu nhân có dặn dò: tranh thủ để đến lúc về, trong bụng đã có một tiểu thiếu gia. Điều... điều điều này đúng là có thật rồi sao? Chỉ có điều cha nó đã được đánh đổi? Lão phu nhân là vua dự báo sao?

“Hình cô nương, cô nương phải tin ta, ta sẽ không hại cô nương đâu, cha ta và cha cô nương còn có quen biết nhau, cũng coi như là cố nhân.”
Thấy nàng im lặng không nói gì, như đã bình tĩnh trở lại, thần y mới lại ngồi xuống, nói.

Hình Hoan không khách khí, tặng cho hắn một cái lườm. Quen biết cái nỗi gì, cha nàng trông như thế nào nàng còn không nhớ nổi, thấy sang bắt quàng làm họ cũng không đến nỗi thế chứ?

“Nếu cô nương nghe ta sẽ từ từ kể cho.” Không cần nàng đồng ý, thần y tự mình nhập tâm nói, “Thế này, rất nhiều rất nhiều năm về trước, cha ta cũng là một thần y, ngưỡng mộ đạo pháp của cha cô nương, còn từng muốn báii ông làm sư phụ. Ai ngờ cha cô nương quá đáng, chê cha ta không có thiên phận học võ. Đã nói là hận này nhất định phải trả, ai ngờ năm đó cha cô nương đã chết vì cứu Triệu lão gia, mẫu thân của cô nương tìm đến nhà ta nhờ chữa chạy...”

“Đợi một chút, người nói cha ta chết như thế nào?” Tại sao câu chuyện hắn kể lại khác so với câu chuyện nàng đã từng được nghe?

“Chết do cứu Triệu lão gia.”

“Tin vịt người nghe ở đâu đấy?” Đây có phải là phiên bản nâng cấp không? Rõ ràng mẫu thân nói là do kẻ thù của cha tìm đến nhà, vì cứu hai mẹ con nàng nên Triệu lão gia cũng anh dũng hi sinh.

“Ồ, ta nghe từ cha ta.” Thần y điềm nhiên trả lời. Nhưng nhanh như cắt, hắn phát hiện có điều không đúng, “Cái gì mà tin vịt! Cha ta là người biết tin tức số một, tin nào cũng thật như châu báu. Trận chiến ngày hôm đó, Triệu lão gia chết ngay tại trận, cha cô nương còn chút hơi thở, chính cha ta đã mời mấy đại phu cùng chữa chạy cho. Ái chà, đáng tiếc năm đó cha ta y thuật vẫn chưa tinh luyện, cuối cùng cha cô nương vẫn phải lìa đời.”

“...” Thần y, ngài chẳng vừa nói cha mình khi đó cũng là một thần y sao?

“Tóm lại, chuyện này tuyệt đối không có chút bịa đặt gì, cha ta lúc sắp lìa đời nhắc lại cho ta nghe. Người ta đều nói lúc trước khi chết lời nào

cũng là thiện, lúc đấy rồi cha ta còn hơi đâu mà đi lừa ta?”

“Vậy sao? Vậy sau đó thế nào?” Hình Hoan lấy lại tinh thần, mấy năm nay nàng luôn muốn báo ân, vì cha nàng đã liên lụy đến Triệu lão gia, vậy mà lão phu nhân còn không tính toán đến hiềm khích trước kia vẫn luôn lạnh lẽo chi viện cho mẫu thân, nuôi nàng khôn lớn. Lẽ nào mẫu thân bị lừa?

“Sau đó, cha ta nói với mẫu thân của nàng là để chữa trị bệnh hàn của cô nương phải tập trung tất cả những tinh thạch đang lưu lạc trong giang hồ để làm thuốc uống. Trời ạ, trước khi lâm chung cha ta có nói với ta, đó là vì ông ấy chỉ muốn báo thù năm xưa cha cô nương không chịu nhận ông ấy làm đệ tử, với lại cũng muốn xem tinh thạch trong giang hồ rốt cục nó thế nào, nên mới lừa mẫu thân cô nương như thế, thực ra bệnh của cô nương có cách chữa, không cần đến tinh thạch làm thuốc, làm gì có chuyện huyền hoặc như vậy, kẻ ngốc mới đi lấy đá làm thuốc chữa bệnh. Chuyện này, cha ta vẫn cứ áy náy mãi, dặn ta nếu như có cơ hội gặp hai mẹ con cô nương, nhất định phải chữa khỏi bệnh cho cô nương. Bởi vậy, lần trước khi bị chị cả đâm thương, ta chữa trị cho cô nương có hỏi cha cô nương họ Hình có phải không... thực ra, lúc đó ý ta muốn hỏi là cha cô nương có phải là Hình đại hiệp nổi tiếng đao pháp đó không?”

“Ta thấy trước khi lâm chung cha ngươi cũng dặn dò nhiều điều quá! Trước lúc lâm chung cha ngươi không định đưa đấy chứ! Có biết là ta đã tốn bao nhiêu công sức để tìm những mảnh đá đó không! Đến lúc này lại nói có kẻ ngốc mới lấy đá làm thuốc chữa! Định đùa ta sao? Không chịu nhận cha ngươi làm đồ đệ thì lại đồ lên đầu ta sao?”

“Đó là phải trách cha cô nương năm đó không chịu nhận cha ta làm đồ đệ, và trách cả Triệu lão gia tại sao lại đem tặng lung tung mấy viên đá tổ tông để lại, nếu cứ để ở nhà họ Triệu thì có phải là tiết kiệm sức lực... Mà, chỉ nói thôi, đừng đánh người, mọi người đều là người trong giang hồ, động khẩu không động thủ.” Nhìn Hình Hoan hùng hổ đưa tay lên, chuẩn bị đập vào gáy hắn, hắn liền chuyển giọng.

Hình Hoan không ngừng tay lại, chỉ có điều là kéo chiếc chăn ôm chặt lấy mình, “Ai rảnh mà đi đánh người? Nếu có cách chữa sao ngươi không mau chữa cho ta, lằng nhằng cái gì?”

“Chữa bệnh là điều nên làm, chỉ có điều...”

“Này, cha ta đã chết rồi còn làm khó ta bao nhiêu năm như vậy, người còn mặt mũi đòi ta tiền chữa bệnh sao, có tin là giờ ta sẽ đi thay bộ xiêm y màu đỏ, treo cổ tự vẫn, hóa làm ma ta cũng không tha cho người, ở dương thì dọa người, xuống âm thì dọa cha người, còn cả liệt tổ liệt tông của người nữa, từng người từng người một, không tha cho ai cả!”

Vốn thần y có ý định đó thật, nhưng Hình Hoan uy hiếp kinh quá, khiến hấn sợ quá không dám nói ra, chỉ cười trừ nói, “Ha ha, làm gì có chuyện đấy, chúng ta đã quen thân nhau thế rồi. Mau nằm xuống, nằm xuống, đừng để bị lạnh, để ta xem cho cô nương.”

-----oOo-----

Chương 23: Tình yêu duy nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Theo như thần y nói, bệnh này không khó chữa, chỉ cần phối hợp điều trị trong thời gian dài... khái niệm không khó chữa mà hấn nói cũng rất rộng!

Hàng loạt các loại thuốc viết kín mấy tờ đơn thuốc, chỉ thu thập đủ những đầu thuốc đó, mẫu thân cũng phải lãng phí khá nhiều thời gian.

Rất nhiều loại trong hiệu thuốc không bán, vậy mà thần y vô cùng đặc ý mang những loại thuốc không có trên thị trường ra. Vậy là, có thể miễn phí chi phí khám bệnh, nhưng bạc mua những phương thuốc quý đó thì không thể miễn. Theo như lời hấn nói, những loại thuốc đó phải đi khắp thiên hạ thu thập mới có được.

Nói rằng kế thừa sự nghiệp của cha, đã bị cha hấn lừa cho đến khổ sở, do đã có vết xe đổ từ trước khiến Hình Hoan không dám tin lời hấn nữa. Hình Hoan bảo mẫu thân đi hỏi nhiều vị đại phu khác, nghĩ xem những loại thuốc trong đơn thuốc không mua được đó có thể dùng loại khác thay thế không?

Kết quả cho thấy, giang hồ tuy rất điều thuyên nhưng lần này thần y thực sự đã bán những loại nguyên liệu tốt.

Thuốc, Hình Hoan nghe theo lời dặn dò uống mấy ngày liền, quả là thần sắc có khá hơn, không sợ lạnh như trước kia nữa. Nghe nói cứ nửa tháng là một giai đoạn trị liệu, qua một giai đoạn thì bệnh tình sẽ khá hơn rõ rệt, kiên trì như vậy khoảng hai năm là bệnh có thể khỏi hẳn. Chỉ có điều cơ thể sẽ yếu hơn người bình thường, song chỉ cần chú ý giữ gìn thì sẽ không sợ lạnh nữa, cũng sẽ không bị tái phát bệnh.

“Nếu đã vậy, tại sao không đi tìm đại thiếu gia?” Hình phu nhân đưa bát thuốc vừa sắc xong cho Hình Hoan, chưa đi ra ngoài ngay như mọi khi, mà hứng khởi ngồi ngay bên cạnh giường nàng, chậm rãi nói.

Bà nhận thấy rõ Hình Hoan sống không được vui vẻ, chính xác thì, sau khi rời xa Tịnh An, nàng rất ít khi cười. Bởi vậy càng ngày bà càng hiểu ra rằng, nếu đã yêu, mà giờ không còn trở ngại gì nữa, thì tại sao còn do dự?

“Mẫu thân, con...” Hình Hoan chợt hoảng hốt, tay run run, thuốc trong bát sóng sánh. Cố giữ bình tĩnh, nàng giày vò, suy nghĩ không biết có nên kể chuyện thân y kể cho mẫu thân nghe hay không.

Nàng hiểu tính của mẫu thân, từ trước đến nay nếu người ta không động chạm đến mình thì mình không dám chạm đến họ, còn nếu người ta đã động chạm gì đến mình thì mình sẽ phải động chạm đến cả nhà họ.

Ngay chính bản thân nàng cũng không thể thoát khỏi tâm trạng đó, muốn rằng nếu thực sự có cơ hội gặp lại Triệu Tịnh An thì nàng cũng không thể cho qua chuyện cha chàng đã chết như thế nào. Người ta vẫn nói mối thù giết cha không đội trời chung, tuy Triệu lão gia không trực tiếp giết cha nàng nhưng tuy tôi không giết anh nhưng vì anh mà tôi bị giết, lý do chẳng gần giống như nhau sao?

Huống hồ, nếu đúng là lão phu nhân đã bịa chuyện đó ra để lừa mẫu thân, bao nhiêu năm nay hai mẹ con nàng vẫn luôn lấy tình cảm báo ơn để đối đãi với họ thế không phải thực buồn cười sao?

“Muốn nói gì thì nói đi.” Thấy nàng có vẻ áp úng, Hình phu nhân lạnh lùng nói.

“Hừm, mẫu thân phải hứa là nghe xong phải bình tĩnh.” Hình Hoan mím

môi, thấy mẫu thân gật gật đầu mới lấy hết dũng cảm bắt đầu nói, “Con nghe nói Triệu lão gia không phải do cha hại chết, rõ ràng là Triệu lão gia bị kẻ thù truy sát đến nhà mình, nên mới liên lụy đến nhà mình.”

Nói xong, nàng nghiêng mặt liếc nhìn mẫu thân. Ngoài suy đoán của nàng, mẫu thân đúng là giữ lời hứa, vẫn vô cùng bình tĩnh.

Điều Hình Hoan không ngờ nổi nữa là, im lặng một lát, đôi môi đỏ của bà mới mấp máy, “Ta biết, vậy thì đã sao?”

“Hả?” Mẫu thân biết? Biết rồi sao còn bảo con báo ơn? Biết rồi sao sau khi biết Triệu Vĩnh An nhiều lần chê bai nàng còn khuyên nàng cố gắng chịu đựng vì ân tình?

“Con người ta vì thù hận mà sống thêm lay lắt, vì ân tình mà sống thêm điềm nhiên. Mẫu thân không nói với con sự thật là vì muốn con sống thật thảnh thơi, vui vẻ, không nên mu muội vì hận thù.” Đó là lẽ sống mà Hình phu nhân đã dần ngộ ra.

Bà đã từng hận, khi gia đình tan nát, thậm chí không có nơi nương tựa, không đủ ăn hàng ngày, làm sao mà không hận cơ chứ?

Khi Triệu phu nhận tìm thấy hai mẹ con họ, bà vẫn còn hận, nếu không phải vì Hình Hoan, cốt cách của bà không cho phép bà nhận tiếp viện của kẻ thù. Chỉ có điều, dần dần, hận nhiều năm, bà đã nghĩ thoáng hơn, “Đó là do cha con chọn lựa, ông ấy không hối hận, chúng ta cũng không nên hận thù. Dù biết rõ kết quả nhưng nếu để cha con chọn lựa thì mẫu thân nghĩ chắc chắn ông ấy vẫn sẽ chọn cứu Triệu lão gia.”

“Nếu sự đã vậy, tại sao mẫu thân còn gả con cho nhà họ Triệu...”

“Mẫu thân nghĩ như vậy con sẽ có một chỗ dựa vững chắc, lão phu nhận đối xử tốt với con, ngày đó nghĩ nếu có bà ấy thì sau khi gả con rồi mẫu thân vẫn có thể yên tâm, con không thể theo mẫu thân chán chường cả đời. Bây giờ, mẫu thân vẫn chỉ có câu nói đó, con có thể yêu được đại thiếu gia là phúc phận, nó là người đáng để gửi gắm trọn đời, có nó chăm sóc con, mẫu thân càng yên tâm. Đừng vì hận mà bỏ qua hạnh phúc cả đời mình, cha con cũng không mong con làm như vậy.”

Hình Hoan thần thờ ngồi nhìn bát thuốc, cũng may nhờ sự dạy dỗ bao

nhiều năm nay của mẫu thân, nàng quá không phải là người cố chấp trong hận thù, chỉ có điều, “Con không biết huynh ấy có thực sự yêu con không, huynh ấy chưa bao giờ nói, con cũng không dám hỏi.”

“Vậy thì tìm cách bắt nó phải nói.”

Giang hồ có một điểm tốt là tất cả mọi tin tức đều được truyền đi rất nhanh.

Sau khi được biết hai mẹ con Hình Hoan đã về Kỳ Châu, Triệu Tịnh An phi ngựa ngày đêm về tìm, thông tin đầu tiên y nghe được lại khiến y lạnh cả tim – Hình phu nhân đang cho làm quan tài.

Cũng may nhờ thần y “không may lỗ mồm”, y không khó khăn gì tìm được căn phòng nhỏ hai mẹ con nàng thuê.

Căn phòng sơ sài, nhưng được thu dọn rất sạch sẽ, quả đúng là phong cách của Hình phu nhân, chỉ có điều nó thiếu hơi người, khiến từng bước đi của y đều như bóp thắt con tim. Tịnh An rất rõ mình đang sợ điều gì, y sợ mình đã cố hết sức nhưng vẫn đến muộn, y sợ nàng thực sự tàn nhẫn đến nỗi bỏ mặc y lại một mình, y sợ cả phần đời sau này của mình đều không thể quên được người con gái ấy.

Bụp!

Trong phòng bỗng vang lên tiếng đồ vỡ giòn tan, khiến y rảo bước nhanh hơn.

Vừa vào phòng y đã thấy Hình Hoan với sắc mặt trắng bệch, nửa người thò ra khỏi giường, tay đang cố với ra lấy chiếc cốc trên chiếc bàn gần giường. Dưới đất, là bát thuốc bị vỡ vụn.

“Ta đã nói thiếu ta nàng không thể sống được mà.”

Giọng nói bất chợt khiến Hình Hoan ngẩn người ra. Nàng bất ngờ há miệng, ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn y.

Tịnh An cúi người cầm cốc trà lên, giúp nàng rót một cốc trà nóng khác, rồi đưa lại, vén vạt áo lên, ngồi nghiêng lên giường nàng. Y cẩn thận đỡ nàng dậy, để nàng dựa lên ngực mình, từ từ đưa tách trà lên miệng nàng,

“Ta cũng đã nói rồi, dù trong sổ sinh tử dương thọ của nàng kết thúc vào ngày mai thì ta cũng nguyện cùng nàng vượt qua.”

“Sao huynh lại tìm ra muối?” Nàng chau mày nhăn trán, khó nhọc nuốt trôi nước trà. Đầu lưỡi tê quá! Đừng có nóng như vậy chứ, muốn làm bỏng chết người à?

“Tại sao nàng lại bỏ đi?” Y cúi xuống nhìn khuôn mặt nàng, không trả lời mà hỏi lại.

“Muối không muốn...”

“Muốn ta khen nàng vĩ đại chứ gì?”

“Huynh cũng biết rồi à?” Nàng thật muốn cắn đứt lưỡi mình, rõ ràng là vô cùng mong chờ y đến, tại sao còn hỏi nhiều câu thừa thãi như vậy làm gì. Tại sao y lại không biết, với cá tính của lão phu nhân và Vĩnh An, thấy nàng bỏ đi, chắc chắn sẽ cuống quýt lên, sau đó sẽ tranh nhau kể hết chuyện cho y nghe.

“Biết rồi.” Còn tại sao lại biết, y không định nói ra, vì cũng chẳng ra sao mà kể. Điều đáng ghét nhất là, quả nhiên là có quan tâm thì mới loạn lên, y không thể ngờ rằng bên cạnh mình có người đã biết tất cả mọi chuyện vậy mà còn ngây ngô đi hỏi thăm xa xôi tận đâu đâu, lãng phí không biết bao nhiêu thời gian.

Thực tế thì buổi sáng khi ở phủ họ Nhậm, lần đầu tiên nàng nhắc đến chuyện tình thạch y cũng cảm thấy khó hiểu.

Y nghĩ chắc chắn không thể vì chúng có giá trị rất đắt, vì trong phủ họ Nhậm và phủ họ Quản còn có không biết bao nhiêu thứ đồ đáng tiền khác bày ra trước mặt nàng nhưng nàng không buồn nhìn, chỉ quan tâm đến mấy viên đá. Điều đó chắc phải có nguyên nhân. Y đã từng hỏi khó nàng nhưng nàng đều tìm cách lảng tránh.

Chính vì thế, y nghĩ nàng đã giấu y rất nhiều chuyện, nếu ngay cả y cũng giấu thì những người khác chắc chẳng có ai biết.

“Này, chàng đang tức giận sao?” Nàng chẳng ngại ngần gì giơ tay lên vỗ nhẹ lên má y, cảm nhận sự tồn tại của y, chỉ có điều sau cảm giác tiếp

xúc quen thuộc nơi đầu ngón tay khiến nàng không nỡ bỏ tay xuống.

“Hả? Tức cái gì?” Y nhếch mày lên, biết rồi vẫn cố ý hỏi.

“Tức vì chuyện lão phu nhân và Vĩnh An đều biết nhưng muội lại giấu huynh.”

Nghe vậy, bỗng y cười, lặng lẽ mở miệng cắn ngón tay nàng như để trừng phạt. Thấy nàng kêu đau y vẫn không chịu buông tha, “Ta thích nghĩ rằng nàng giấu là vì quá quan tâm đến ta.”

“Ồ?” Tại sao y lại biết? Ngay cả cảm giác vì quá quan tâm nên mới không để cho đối phương biết chuyện lo lắng, y cũng đồng cảm được?

“Vì ta cũng đã thử làm vậy.” Lại nhìn thấu tâm sự của nàng, Tịnh An đặt cốc trà xuống, hai tay ôm chặt nàng, “Ta vẫn chưa nói với nàng, trong giang hồ thực ra có bốn miếng tinh thạch. Thanh kiếm đó không phải mất trong vụ mất trộm kiếm mà khi Vĩnh An mười một tuổi mang kiếm đi chơi đã làm mất rồi.”

Bởi vậy, theo những gì y hiểu biết về Vĩnh An, nó thật trẻ con đến nỗi khi thấy ước hẹn mười năm sắp đến nên đã tự mình vạch ra vụ trộm kiếm để che giấu sai sót ngày còn bé. Nó tìm Quản Hiểu Nhân tới, không phải như bên ngoài vẫn đồn là để tiếp cận với muội ta mà là vì để vở kịch này càng thêm chân thật, càng có nhiều người làm chứng.

“Thật thế sao?” Như vậy thì thật là hoang đường, nhưng nghĩ lại thì đó đều là những chuyện đã qua, “Lẽ nào Vĩnh An chắc chắn huynh đã biết chuyện kiếm bị mất như vậy.”

“Năm đó, sở dĩ ta bỏ đi trước ngày thành thân với nàng là vì với ta khi đó còn có nhiệm vụ khác quan trọng hơn.”

“Lúc đó huynh có thông tin về mảnh tinh thạch?” Liên tưởng các móc xích, điều này không khó đoán ra, chỉ ít thì Hình Hoan cảm thấy đây mới là lý do nàng có thể chấp nhận được.

Y gạt đầu không lường lự, sau đó lại mỉm cười, “Mảnh đó là do năm đó cha ta tặng cho sư huynh, sau khi xuất gia sư huynh mang nó vào trong chùa, tặng lại nó cho chủ trì chùa khi đó. Ta vốn định bảo sư huynh tìm

lại mảnh đá đó là được, nhưng kết quả là lão đầu trọc chủ trì chùa giấu quá kỹ, huynh ấy không tìm thấy. Điều bí ai hơn là, lão đầu trọc đó sắp viên tịch mà không nói ra là đã giấu nó ở đâu. Còn bí ai nhất là lão còn tuyên thệ ai mà tìm ra miếng đá đó sẽ trở thành chủ trì kế nhiệm của chùa. Bí ai nhất nhất lại là, ta đã tìm ra nó...”

“Không phải lo lắng, chùa do ta chủ trì làm ăn rất tốt, có không ít nữ thí chủ đến ủng hộ ta.” Y bốn cột. Y là kẻ mạo danh thì có điểm gì là giống một vị chủ trì? Nhưng nếu không là chủ trì thì liệu có được nhiều đặc quyền như vậy không? Không cạo đầu, khoác áo cà sa xanh, quá rõ là hình mẫu chủ trì. Nếu không nàng nghĩ tại sao y hoàn tục lại vất vả đến vậy? Nghĩ rồi, y lại ca thán, “Thực ra còn có chuyện bí ai hơn cả bí ai nữa là, lão trọc đầu đáng ra phải chết từ lâu đó sau khi ủy nhiệm quyền cho ta xong, đến nay vẫn còn sống.” Theo như lão nói thì vì thu nạp được đệ tử quá đặc ý như y nên tinh thần trở nên sảng khoái dần, dự tính có thể sống lâu thêm một trăm tuổi...

“Trời! Ha ha ha ha ha!” Tốt quá, Hình Hoan biết như thế là vô duyên, nhưng nàng không nhịn được cười.

Nàng từng nghĩ có lẽ y có lý do phiền muộn hay bí mật gì nên đành phải mượn cớ xuất gia, nhưng không thể ngờ nổi sự thật lại hoang đường đến như vậy. Thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt iu xiu của y lúc đó, theo tính cách của y, không chừng còn bỏ chạy, nhưng lần nào cũng bị đám đồng nhân bắt lại, đến cuối cùng, bắt y bắt đầu tận hưởng thân phận làm hòa thượng.

“Cười vui nhỉ, vậy ta còn một chuyện khiến nàng còn vui hơn nữa.”

“Gì vậy?”

“Ta còn rất nhiều điều chưa nói cho nàng nghe, giờ sẽ nói hết cho nàng. Ta khen nàng khi cười trông rất đẹp, vì ta muốn nhìn thấy nàng mãi mãi được cười vui vẻ. Nghe nói con gái chỉ nhớ người đàn ông khiến cô ta khóc? Câu nói này thật chẳng ra sao, ta thì muốn nàng luôn nhớ tới ta, nhớ tới người đàn ông nguyện cả đời này sẽ làm cho nàng cười.”

“...”

“Còn nữa, ngoài mẫu thân của ta ra, nàng là người con gái duy nhất ta

nhớ tên. Ngoài mẫu thân của ta ra, nàng là người con gái duy nhất khiến ta phải bỏ tiền ra để mua xiêm y cho. Ngoài ra, nàng cũng là người con gái duy nhất ta nguyện đích thân hầu hạ chữa chạy vết thương. Người con gái duy nhất khiến ta cố gắng hoàn tục sớm, người con gái duy nhất khiến ta muốn gọi là nương tử, người duy nhất ta yêu...” Giọng của y càng lúc càng nhẹ hơn, cuối cùng, nó dần biến mất vào giữa đôi môi dính chặt vào nhau của hai người.

Hôn, nó như giấy bầy nổi nhớ nàng suốt những ngày vừa qua.

Tận hưởng đôi môi mềm mại, ngọt ngào của nàng, y bất giác dang hắng thành tiếng, rồi ghì lấy nàng, “Cả đời này ta không thể thiếu nàng thêm nữa, lần sau nếu nàng còn dám bỏ đi không từ biệt, ta sẽ không đi tìm nàng nữa, ta sẽ đợi luôn nàng ở âm phủ, đợi đến khi nào nàng xuất hiện mới thôi...”

Hình Hoan lắc đầu, không đi nữa, nàng sẽ không bao giờ đi nữa, hạnh phúc tràn trề như thế này, dù có lấy mạng của nàng, nàng cũng sẽ không nỡ bỏ trốn nữa. Nàng không hiểu trước kia đầu óc mình có vấn đề gì mà lại nghi ngờ tình yêu của Tịnh An, ai nói rằng con gái chỉ biết nhớ đến người đàn ông làm họ khóc?

Nàng chỉ nhớ có y, nhớ nụ cười y ban cho.

“Này, không được làm bừa, cơ thể muội đang bệnh tật...” Cảm thấy y càng lúc càng muốn quấy rối, Hình Hoan bàng hoàng tỉnh ra, giữ chặt bàn tay đang muốn xuyên qua xiêm y của nàng.

“Mặc kệ. Mẫu thân của nàng cố tình làm to chuyện đặt quan tài, chẳng phải để ta đến sao? Bây giờ ta đã đến rồi còn giả vờ gì nữa?”

Nàng cứ nghĩ rằng tính toán của mẫu thân đã quá siêu đẳng, nào ngờ bà đã có đối thủ ngang tầm, nhưng vấn đề là... “Muội không nói điều đó, là, là... trong bụng muội đã có, em bé!”

-----oOo-----

Chương 24: Hồi kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hình Hoan cho rằng, Triệu Tịnh An khi xuất hiện ở Kỳ Châu là đã biết rõ chiêu của hai mẹ con nàng, cũng biết bệnh tình của nàng không cần đến tinh thạch làm thuốc nữa. Nhưng mãi sau y mới cho biết, hóa ra hôm đó y định đi gặp nàng lần cuối, sau đó... sẽ đợi nàng ở âm phủ thật.

Trước khi rời kinh thành, Tịnh An gọi lão phu nhân, Vĩnh An và tất cả kẻ hầu người hạ trong nhà đến, tụ tập cả những họ hàng của nhà họ Triệu nữa để thông báo tình hình.

Y mang tất cả bốn mảnh đá đến tìm nàng, quyết định sau khi nàng nuốt hết chúng, y sẽ vào cung chịu tội một mình.

Tất nhiên, theo tính cách của Triệu Tịnh An, những chuyện như thế này phải đợi đến khi y bộc phát lần nữa thì mới chịu nói ra cho nàng biết. Bởi vậy trước khi y bộc phát nàng phải tự hiểu, hoặc đi chỗ khác để hỏi thăm.

Bởi vậy, những điều đó, đều là Vĩnh An nói với Hình Hoan.

Vĩnh An còn thông báo với nàng một tin kinh động hơn nữa.

“Đệ xuất gia thật sao?”

“Nữ thí chủ, không phải khuyên bảo gì nhiều, bản tăng đã quyết.”

Hình Hoan ngẩn người nhìn người đối diện, chiếc áo cà sa màu xanh lục quen thuộc chắc chắn là do Tịnh An chi viện, nhưng bộ dạng giống hệt huynh của chàng khi xưa là có ý gì nhỉ? Một lát sau, nàng mới định thần lại, “Không, ta không khuyên đệ, chỉ là muốn hỏi thăm đệ tu ở chùa nào?” Từ đó, trong danh sách các chùa không đến thắp hương cầu khấn của Hình Hoan lại có thêm một cái tên.

“Đồ độc ác! Tẩu cũng thật nhẫn tâm? Giả vờ níu giữ cũng không được sao! Ta bị tẩu làm cho đau lòng đến nỗi đứt ruột đứt gan nên mới chọn cách xuất gia!” Đúng, đúng là vậy, để nàng sẽ luôn phải thấy áy náy trong lòng!

“Ta nói rồi, đệ cần phải có tinh thần sáng tạo hơn một chút! Cái gì mà

đứt ruột đứt gan, cái gì mà tim ta đã chết, thôi đi, chiều này hai năm trước huynh của đệ đã dùng rồi!”

“Đừng có cười đùa như thế, ta thật lòng đây. Hình Hoan, ta đã sắp đi rồi, lần này đi không biết bao giờ mới gặp lại, lần cuối cùng nàng gọi là một tiếng tướng công có được không.”

Nghe vậy, Triệu Tịnh An vốn chỉ định đứng bên cạnh nhìn nhin không nói gì lại không chịu được nữa, vốn định để cho hai người đủ thời gian để cáo biệt, cũng coi như nể tình huynh đệ. Nhưng, đúng là được voi đòi tiên! Y nhếch mắt lên, không nói gì, liếc lườm Hình Hoan.

Điều đó rất rõ ràng muốn nói rằng – Nàng dám gọi thử xem?

Hình Hoan cười trừ né tránh ánh mắt của y, nàng là người có nguyên tắc, tướng công là tướng công, chỉ có thể có một mà thôi. Cũng giống như năm xưa với Ngô Sắc đại sư, sống chết cũng không gọi hai tiếng “tướng công”. Vậy là nàng đành nói, “Hình Hoan cái gì nữa! Đệ quên là ta đã đổi tên rồi sao? Giờ ta họ Triệu, gọi là Triệu Hoan!”

Ý tưởng này là của lão phu nhân, bà nói rằng tuy quan hệ hôn nhân giữa Hình Hoan và Vĩnh An không còn tồn tại nhưng để bịt miệng thiên hạ, chi bằng nàng đổi tên, đổi thân phận, đường đường chính chính gả cưới một lần nữa. Dù có họ hàng hay người trên giang hồ nhận ra thì cứ không chịu nhận là được, Hình Hoan trước kia coi như đã chết vì bệnh hàn.

Về chuyện này, có ý kiến gắt gao nhất là thần y, vì như vậy quả thực làm tổn hại đến danh tiếng y thuật của y. Cũng không hiểu mẫu thân dùng cách nào khiến hắn đồng ý, chỉ không biết lúc lâm chung có nói bí mật này cho con cháu nghe không.

Cái tên Triệu Hoan là do Tịnh An đặt, y nói như vậy để y tiện gọi nàng bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu...

“Triệu Vĩnh An! Chàng còn dám xuất gia để trốn ta? Chàng nghĩ làm vậy ta sẽ buông tha sao? Đừng có mơ! Ta nói là ta sẽ hận chàng, cả đời này sẽ không tha cho chàng! Đừng nói là xuất gia, dù chàng có chết biến thành ma, ta cũng sẽ mời đạo sĩ bắt chàng về giải cho quan!” Giọng nói đầy bức tức bỗng chen ngang vào cảnh cáo biệt của những người thân.

Ba người từ từ quay đầu lại, nhìn về nữ bộ khoái xuất hiện khắp mọi nơi.

Lần này, Tịnh An rất đồng tình với lời của muội ta. Rõ ràng Vĩnh An xuất gia là để trốn tránh Hiếu Nhân. Còn một lý do trẻ con hơn nữa là theo như Vĩnh An nói, sau hai năm xuất gia huynh của chàng có thể cướp về một nương tử, từ trường hợp của Tịnh An cho thấy cũng nên muốn thử xem sao.

“Thôi không nói nữa, ta đang vội!” Nhanh như cắt, Vĩnh An vội vàng cắt lời, rồi vất chân lên chạy đi.

Nhìn đã biết là chưa từng bị chị cả giang hồ truy bắt bao giờ, Quán Hiếu Nhân nhanh chóng đuổi chỉ còn cách chàng có vài bước,

Chàng vừa chạy vừa ngoái lại nhìn xem tình hình, thấy hình bóng đuổi bắt chàng càng ngày càng gần, chàng chạy nhanh thêm, còn chen thêm một câu bông đùa, “Ui chà, cô nương trông thật giống vị hôn thê đã mất của ta.”

“...”

“Triệu Tịnh An, đệ ấy học chàng giống quá!” Lặng lẽ xem màn kịch, Hình Hoan húc mạnh khuỷu tay vào ngực người đàn ông đứng cạnh mình.

“Huynh đệ mà lại.”

“Huyết thống nhà chàng cũng thật tốt.”

“Ừm, đợi nàng lưu truyền. Ngoan, đừng đứng đây nói nữa, về phòng dưỡng thai. Sớm lòi nó ra, chúng ta còn tiếp tục lưu truyền thêm vài đứa nữa.”

“...”

Như vậy có thể thấy, nhà họ Triệu còn có một truyền thống rất tốt, đó là cả hai huynh đệ đều ăn nói rất bạo miệng, đều có cách khiến con gái cứng họng không nói được gì.

Về cơ bản tất cả đều đại hoan.

Chỉ có hai người là ngoại lệ.

Thứ nhất, là thân y, nghe nói hắn ta bị đánh rất đau, làm ăn ngày càng thảm hại. Giang hồ lưu truyền rằng, hắn đắc tội với đại thiếu gia Triệu gia trang vốn yêu vợ như mạng sống, đang yên đang lành lại trù ẻo cái thai trong bụng đại thiếu phu nhân không bình thường, lại còn lừa người ta mua thuốc phá thai của hắn, đúng là thầy lang băm!

À, mà sao thầy lang băm lại trở thành đại phu chuyên dùng của nhà họ Triệu, lương trả cho hắn còn rất cao?

Chuyện này thì không biết thế nào, giang hồ không thấy có tin lưu truyền.

Thứ hai... chuyện là thế này, trong ngày tổng quản Bạch cử hành hôn lễ, đại thiếu gia họ Triệu dẫn đại thiếu phu nhân tới dự tiệc, còn ôm một món quà rất lớn ném xuống giường của tân nương, món quà đó là một người, người này là Nhậm Vạn Ngân bị đánh cho thâm tím mặt mày.

Sau đó thì sao? Giang hồ vẫn chưa có truyền tin, chỉ có điều đó lại là câu chuyện rất dài rất dài khác.

-----oOo-----

Chương 25: Hậu kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ha ha, hậu ký hậu ký, lại có hậu ký, mỗi lần viết hậu ký tinh thần lại tương đối high, vì có nghĩa là tôi lại được gặp các bạn. Đầu tiên, tất nhiên là phải dành thời gian nói lời cảm ơn, đừng chê bai tôi lần nào cũng rườm rà lắm nhai, tuy lần nào cũng cảm ơn, nhưng lần nào cảm ơn cũng là thật lòng...

Người cần cảm ơn nhất đương nhiên là các bạn! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, hôn một cái thật kêu cho từng độc giả mua và đọc sách. Mỗi một cuốn sách cũng giống như một đứa con mang nặng đẻ đau chín tháng

mười ngày, tôi đã bỏ ra toàn bộ tâm huyết để chăm sóc. Bởi vậy, mỗi lần các bạn mua sách, mỗi lần các bạn mỉm cười khi đọc các hàng chữ đều là sự khẳng định đối với tôi.

Sau đó xin cảm ơn bạn Thẩm Vũ Phong – người biên tập tôi yêu quý nhất. Mà, lần này là lần hợp tác đầu tiên với biên tập, nhưng vì giữa hai người vốn có chung mục tiêu, bởi vậy cũng coi như quen thân bạn Vũ Phong đã lâu, đúng rồi, có cảm giác như vừa hợp tác đã ăn ý. Cuốn sách này từ việc ký hợp đồng đến ngày hôm nay đều rất thuận lợi, đó là nhờ công lớn của Vũ Phong, cuốn sách viết nhanh được như vậy cũng là nhờ công giục bản thảo như quạt roi đằng sau của cô ấy, không chỉ một mình cô ấy giục mà cô ấy còn xúi giục bạn thân nhất của tôi giục cùng, đó quả là một bản lĩnh... Dàn trang sửa morát cô ấy đều rất cẩn thận tỉ mỉ, cô ấy còn tìm cho tôi bức vẽ tôi thích nhất, ồ ồ ồ, Vũ Phong, bạn đã thấy tôi xúc động như thế nào chưa?!

Cần điểm danh tiếp theo là “Người bạn tốt nhất”, tại sao lại phải đề trong ngoặc kép, đừng hiểu lầm, chỉ là đề nhấn mạnh một chút thôi. Thực ra người quen rồi thì sẽ biết tôi đang nói đến ai rồi đúng không? Không sai, đó là Tinh Dã Anh. Tại sao lại phải cảm ơn cô ấy? Điều này nói ra thì dài, đoạn văn có hạn nên không nói nữa...

Chi bằng nói nhiều hơn về cuốn sách này thôi. Thực ra đây là cuốn sách giải trí viết sau khi giải tỏa tâm trạng, toàn chuyện đều rất nhẹ nhàng không nghĩ nhiều, không có những nghịch cảnh dữ dội, không có sinh ly tử biệt, cũng không có nội hàm quá sâu sắc, tất cả đều xoay quanh chuyện tình yêu, đây là cuốn tôi viết thông suốt nhất từ trước tới nay. Tuy trong thời gian đăng tải, số người quan tâm đến người “anh hòa thượng” rất lớn, nhưng vẫn có người hỏi tôi, tại sao cuối cùng nhân vật chính không về với Vĩnh An, Vĩnh An đã rất cố gắng mà. Đúng vậy, đúng là rất cố gắng, chỉ có điều có những chuyện đã qua thì đã qua, không phải cứ cố gắng là có thể níu kéo lại được. Câu chuyện này vốn là một sự giác ngộ của bản thân, có một người đã dạy tôi không bao giờ được chấp nhận kẻ quay trở lại, bởi tình yêu giống như một bàn cờ, mất con cờ nào thì đừng có hồi hận, đi sai một bước thì cả bàn cờ sẽ thua. Cho dù trái tim mềm yếu cho nhau cơ hội quay lại, vết thương trong lòng đã có sẹo. Từng nghe có câu nói như thế này: trên thế giới này thừa thãi nhất là cái gì? Áo bông mùa hè, quạt mát mùa đông, và cả sự níu kéo của anh khi tim em đã nguội lạnh. Đó cũng chính là lý lẽ này, khi đó không biết trân trọng, chính anh là người buông tay ra, có lý lẽ nào con gái cứ

phải đứng nguyên tại chỗ chờ đợi anh quay đầu lại? Bởi vậy, các chị em, cuộc sống phải nhìn về phía trước, mãi mãi không được quay đầu lại, cũng đừng vì đối phương buông tay mà tự dần vật bản thân, người đàn ông tiếp theo sẽ tốt hơn!

Thôi, luyện thuyên như vậy là đủ rồi. Viết liền một lúc hai cuốn văn cổ đại, bắt đầu ngửa tay muốn viết văn hiện đại rồi, cuốn tiếp theo có lẽ sẽ viết về câu chuyện người mẫu, vẫn còn ở giai đoạn nung nấu, còn câu chuyện này lấy cảm hứng từ đâu, hậu kỳ lần sau tôi sẽ bật mí với các bạn, hãy tiếp tục ủng hộ nhé.

Hừm hừm, sau bản thảo này sẽ nghỉ ngơi một thời gian, hẹn Tinh Dã Anh cùng đi Bắc Kinh xem Châu Kiệt Luân biểu diễn, tiện thể thả lỏng một chút, đợi tôi quay trở lại, chúc mọi người vui vẻ.

-----oOo-----